

Gặp Gỡ Vương Lịch Xuyên

Contents

Gặp Gỡ Vương Lịch Xuyên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	54
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	82
16. Chương 16	88
17. Chương 17	95
18. Chương 18	102
19. Chương 19	109
20. Chương 20	113
21. Chương 21	118
22. Chương 22	125
23. Chương 23	131
24. Chương 24	135
25. Chương 25	140
26. Chương 26	147
27. Chương 27	157
28. Chương 28	164
29. Chương 29	170
30. Chương 30	180
31. Chương 31	184
32. Chương 32	192
33. Chương 33	200
34. Chương 34	209
35. Chương 35	214

Gặp Gỡ Vương Lịch Xuyên

Giới thiệu

Đôi lúc, vì quá yêu, nên mới phải chia xa. Vì quá quan tâm, nên phải từ bỏ. Mùa thu Bắc Kinh sáu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-vuong-lich-xuyen>

1. Chương 1

Ngày tôi vào đại học, ba đưa tôi ra ga. Tôi xách hành lý, ngồi xe đò suốt 3 tiếng đồng hồ mới lên đến trung tâm tỉnh. Xe đến chậm hơn dự kiến nửa tiếng, lúc chúng tôi vội vã chạy vào ga, thì chỉ còn 15 phút nữa là tàu khởi hành. Ba tôi không thích đưa tiễn, nhất là khi phải tiễn ai đến phút cuối. Nên sau khi sắp xếp hành lý cho tôi xong ông nhanh chóng xuống tàu.

“Dừng tiết kiệm quá. Đầu tháng sau ba sẽ gửi tiền cho con.”

Tôi rưng rưng nước mắt, gật đầu.

“Nhớ đi mở một tài khoản rồi gửi tiền vào đó, coi chừng mất.”

“Dạ.”

“Học hành cho đàng hoàng!”

“Dạ.”

“Tiểu Thu, mình là dân quê lên phố, giấy rách phải giữ lấy lề. Nhớ lời ba dặn, làm người phải biết thân biết phận, càng phải biết tự trọng nghe không!”

Những lời liên quan đến lòng tự trọng, từ nhỏ đến lớn, ba tôi đã nói hơn cả trăm lần, cứ như ông vẫn đang sống ở những năm cuối triều Minh không bằng. Thật ra, tuy là giáo viên trung học nơi thị trấn nhỏ chúng tôi đang sống, nhưng ba tôi vốn là sinh viên thành phố, lúc phân công công tác ông tình nguyện về nông thôn, sau đó cưới mẹ tôi và sống luôn ở đây. Giờ nhìn ông đã già hơn tuổi, râu tóc đã lấm tấm sợi bạc.

“Con biết rồi, ba!”

Ông cười cười, nói “Ba đi trước, chiều nay ba phải lên lớp.”

Nói xong, bóng ông nhanh chóng mất hút. Rất nhanh, chẳng kịp nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi rơi là chỗ .

Tôi chen chúc trong toa tàu chật chội suốt một ngày trời mới tới Bắc Kinh. Sau đó, tôi theo hướng dẫn trên “Thông Báo Nhập Học”, bắt mấy tuyến xe buýt, cuối cùng cũng tới được trường Đại học Sư Phạm S. Thật ra, điểm số của tôi đủ đậu vào Đại học Bắc Kinh[1], nhưng không biết tại sao tôi không trúng tuyển vào Đại học Bắc Kinh, mà lại trúng tuyển nguyện vọng hai là Đại Học Sư Phạm S. Ban đầu tôi đăng ký Khoa Kinh Tế Quốc Tế, nhưng tôi cũng không được nhận vào Khoa Kinh Tế Quốc Tế, mà là Khoa Ngoại Ngữ. Mặc dù tôi khá ngoại ngữ, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ chọn nó làm nghề. Tôi mang tâm trạng nặng nề bước vào cổng trường Đại học S. Xếp hàng làm thủ tục nhập học xong, tôi đi qua một con đường dài rợp bóng cây, cuối cùng cũng tìm được phòng của mình.

[1] Một trong những trường đại học hàng đầu của Trung Quốc.

©STENT

Cửa phòng đang mở. Phòng tổng cộng có sáu giường, ba giường bên dưới đều có hành lý để lên. Ba đứa con gái đang ngồi trò chuyện bên mép giường. Người cao nhất trong đám quay đầu lại nhìn tôi, hỏi “Cậu là sinh viên mới à?”

Tôi gật đầu.

“Khoa nào?”

“Khoa Ngoại ngữ.”

Cô nàng nhíu mày “Chuyên ngành gì?”

“Ngữ Văn Anh.”

Cô nàng chỉ vào một giường phía trên, nói “Phía dưới đều có người rồi. Bên trên còn trống, cậu tự chọn chỗ đi!”

Cô ấy rất đẹp. Mũi cao, mắt to, da trắng, mỗi cử chỉ đều toát ra vẻ nhàn nhã khó tả.

“Cậu tên gì?” Cô nàng lại hỏi.

“Tạ Tiểu Thu.”

“Tớ tên Phùng Tĩnh Nhi. Đây là Ngụy Hải Hà, còn đây là Ninh An An. Bọn tớ đều là dân bản địa.” Cô ta chỉ hai người còn lại, nói tiếp “Bọn tớ đều là bạn cùng phòng với cậu.”

Dân bản địa chính là người Bắc Kinh.

“Chào mọi người.” Tôi nói. Ngụy Hải Hà và Ninh An An gật đầu với tôi, xem như trả lời.

“Lát nữa sẽ có một người Thượng Hải vào. Cậu ấy tới rồi, đang đi làm thủ tục bổ sung.” Ninh An An chỉ vào đồng hành lý cạnh cửa. Một lát sau, cô ta đột nhiên nhớ ra gì đó, nói thêm “Còn một giường luôn để trống. Đó là chỗ của Lưu Huyền. Cậu ấy là con gái rệu của hiệu trưởng, nhà nằm trong khuôn viên trường. Có lẽ sẽ thường xuyên ở nhà.”

“Các bạn quen nhau trước hả?” Tôi nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Bọn tớ học chung trường cấp ba.”

Tôi không nói gì nữa, mở túi ra, leo lên giường bắt đầu dọn dẹp với tốc độ nhanh nhất. Đồ đạc của tôi rất ít, giường chiếu nhanh chóng được sắp xếp gọn gàng.

Ngụy Hải Hà nhìn quanh rồi hỏi “Nè... cậu không mang theo màn à?”

Tôi lắc đầu “Không có. Sắp qua mùa đông rồi, ở đây còn có muỗi hả?”

Ngụy Hải Hà cười nhạt “Màn không phải để ngăn muỗi. Màn là một thế giới, bên trong màn là thế giới riêng của cậu. Chắc cậu cũng phải có chút riêng tư chứ?”

Tôi cảm thấy mấy câu này của cô ta không có ý tốt, đang cúi người liền đứng thẳng lưng lên, tôi nhìn vào mắt cô ta, nói “Tôi không có gì riêng tư hết.”

Hai người nhìn nhau, câu nói không lời được truyền qua ánh mắt.

Cuối cùng, Ninh An An cười nói “Tuy phòng này ở tầng bốn, nhưng bụi nhiều lắm. Có màn vẫn tốt hơn, cũng sạch sẽ hơn. Mọi người đều mắc màn, nhìn phòng sẽ gọn gàng hơn. Cậu thấy thế nào? Đúng rồi, cậu tên là gì vậy?”

“Tạ Tiểu Thu.”

Không ai hỏi quê tôi ở đâu. Chắc sợ tôi nói ra một nơi họ chưa từng nghe đến, hoặc giả, sợ tôi ngại không nói.

Buổi chiều, tôi đi tiệm tạp hóa mua màn, tốn hết 40 tệ[2]. Lại đi mua sách giáo khoa năm nhất, tốn hết 130 tệ. Trên người tôi chỉ còn lại 30 tệ. Mà căn tin trong trường bán mắc vô cùng, một đĩa cơm rẻ nhất cũng mất 2 tệ.

[2] Nhân dân tệ hiện nay có giá khoảng 3,300 đồng Việt Nam.

Lúc về ký túc nữ, cô gái Thượng Hải đã ngồi trên chiếc giường buông sẵn màn. Tên cô ấy là Tiêu Nhụy, đáng người nhỏ nhỏ, làn da trắng trẻo, tóc dài đen nhánh, đang ngồi xếp bằng ăn sô cô la, nhìn giống như một tiểu yêu tinh.

“Tối nay có chiếu phim hội trường, vé giá 3 tệ, chúng ta cùng đi nha! Hết phim sẽ có vũ hội, nữ sinh viên tham gia miễn phí. Tỉnh nhi, vệ sĩ của cậu có đi không?” Ninh An An cười nói.

“Hay quá!” Mọi người đều giơ tay lên, trừ tôi.

“Bạn ăn sô cô la không?” Tiêu Nhụy đưa tôi một thanh “Hiệu Dove, mình không ăn loại khác.”

“Cám ơn, mình... không thích ăn đồ ngọt.”

“Ăn một miếng đi, nể mặt mình, được không?” Cô ấy lại nhét vào tay tôi.

“Được rồi. Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.” Tiêu Nhụy vừa ăn vừa nói “Mình thấy, vị trí giường trên giường dưới nên chẳng mỗi học kỳ đổi một lần, vậy mới hợp lý nhỉ? Ví dụ như, học kỳ đầu nằm giường dưới, học kỳ sau nằm giường trên. Học kỳ đầu nằm giường trên, học kỳ sau nằm giường dưới. Mọi người đều có cơ hội nằm giường dưới, như vậy mới công bằng, Tiểu Thu, cậu thấy sao?”

Tôi gật đầu.

Về mặt Phùng Tĩnh Nhi hơi biến sắc, Ngụy Hải Hà thì khó chịu liếc nhìn chúng tôi. Ninh An An cười nói “Còn lâu mới tới học kỳ sau, đợi qua đầu học kỳ sau chúng ta sẽ bàn kĩ lại. Không chừng tới lúc đó cậu quen rồi, không chịu xuống cũng không chừng.”

Tiêu Nhụy cắn một miếng sô cô la nói “Mình chắc chắn sẽ đồng ý chuyển xuống, bây giờ mình nằm không quen chút nào.”

Ngụy Hải Hà nhìn tôi, hỏi “Cậu thì sao, Tiểu Thu, cậu cũng không muốn nằm giường trên à?”

“Tôi thấy ý kiến của Tiêu Nhụy khá hay. Nằm trên nằm dưới không quan trọng, quan trọng là công bằng.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Đi xem phim trước đi.” Ninh An An cầm túi lên, đi ra ngoài. Mọi người nói đuôi đi.

“Tiểu Thu, bạn không đi thật à?” Tiêu Nhụy hỏi.

“Xin lỗi, mình đã hẹn gặp một người đồng hương. Tối nay.”

“Chưa bắt đầu học ngoại ngữ mà cậu đã quên ngữ pháp tiếng Trung rồi, chị Hai ơi, trạng ngữ chỉ thời gian phải nằm đầu câu chứ.” Ngụy Hải Hà nói móc tôi một câu. Tiếng cười khanh khách vang lên ngoài cửa.

Thật ra, tôi đã gặp chị đồng hương Lâm Thanh từ sớm rồi. Chị ấy cùng quê với tôi, đang học năm tư Khoa Lịch Sử, sắp tốt nghiệp. Tôi gặp chị ấy buổi chiều, tâm sự được một lát liền hỏi về cách sống ở Bắc Kinh.

“Ở đây chi phí đắt đỏ lắm, em phải đi làm thêm mới sống nổi.”

Tôi hiểu rõ, nên kể cho chị nghe tôi đã xài hết phân nửa số tiền đem theo. Chị đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói “Chị biết có một quán cà phê đang tuyển nhân viên, đáng lẽ chị định đi. Nhưng vì cách trường hơi xa. Nhưng vì cách trường hơi xa, phải đổi bốn tuyến xe buýt lận, nên chị đổi ý. Em muốn đi không? Làm nhân viên phục vụ trong quán Starbucks[3]. Công việc không nặng nhọc lắm, chủ yếu làm ca sáng và ca tối, thời gian linh hoạt, họ rất thích sinh viên khoa Ngoại Ngữ, vì chỗ đó có nhiều khách nước ngoài. Em muốn đi thì cho chị biết, chị phải gọi điện thoại hẹn người ta trước.”

[3] Một hệ thống quán cà phê nổi tiếng trên toàn thế giới, có trụ sở ở thành phố Seattle bang Washington, Mỹ.

Đúng là bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống, tôi gạt đầu lia lịa.

Chị viết sơ yếu lí lịch giúp tôi, cho tôi mượn một bộ quần áo. Lúc tôi sắp về, chị còn đưa cho tôi một cây son.

“Chị em mình từ quê lên, giọng nói đã quê mùa, nếu không mặc quần áo đẹp, thì càng khiến người ta chê cười. Em nói tiếng phổ thông giỏi không?”

“Cũng được. Phát âm chưa tốt lắm.”

“Phải phân biệt từ nào cần uốn lưỡi, từ nào không cần uốn lưỡi. Dân ở đây còn phân biệt vẫn in và vẫn ỉn nữa.”

“Em sẽ chú ý.”

“Lúc nói chuyện nhớ đệm thêm tiếng Anh vào, không phải lúc nào cũng nên nói thật, cũng đừng cho người ta biết thông tin cá nhân. Thật thà quá thì dễ bị lừa, hiểu không?”

“Em hiểu rồi, cảm ơn chị nhắc nhở.” Tôi le lưỡi.

“Trong quán toàn là sinh viên đi làm thêm, kiếm tiền dành hoang, nên chị không lo em học thói xấu. Đừng giống mấy đứa con gái hư hỏng bên khoa em và khoa m nhạc, vì muốn tiêu xài hoang phí mà sẵn sàng đi làm gái bao, làm vợ bé, cái gì cũng dám làm.”

“Dạ.”

Lâm Thanh dặn dò xong, liền ra ngoài gọi điện thoại đến quán giúp tôi. Lúc về phòng, chị nói cho tôi biết, tôi phải thử việc tại quán ba ngày, bắt đầu từ tối nay. Chị hỏi tôi có chịu làm ca tối không, ca tối bắt đầu từ 6 giờ tối đến 12 giờ khuya. Các ca khác đều đã có người rồi.

Đương nhiên là tôi đồng ý.

2. Chương 2

Khi đến trạm xe buýt tôi mới hiểu nguyên nhân Lâm Thanh không thích công việc này. 5 giờ chiều là giờ cao điểm, 6 giờ đi làm, nếu 5 giờ rưỡi mới đón xe thì sẽ đến muộn.

Tôi đợi 25 phút, cuối cùng cũng chen được chân lên xe. Xe chậm chậm bò về phía trước, dọc đường phải dừng đèn đỏ liên tục. Tôi phát hiện những người đang đứng đợi đều có bộ dạng vô cùng nhếch nhác, người đang ngồi trông cũng mệt mỏi không kém. Qua khung cửa kính xe, tôi có dịp quan sát Bắc Kinh lần đầu tiên. Nói thật, mỗi ngày tôi đều xem thời sự, cứ tưởng mình hiểu rõ Bắc Kinh. Nhưng khi tôi chính thức đặt chân lên mảnh đất này, mới phát hiện mỗi con phố đều rất xa lạ. Những tòa nhà cao tầng xa lạ, những người đi đường xa lạ, những bảng quảng cáo xa lạ, những chiếc xe xa lạ, những bảng chỉ dẫn xa lạ, mỗi thứ đều xa lạ, chiếc xe lặng lẽ tiến về nơi xa lạ.

Mùa thu phương bắc, trời rất nhanh tối. Hành trình 4 tuyến xe buýt cứ như từ ban ngày đi đến đêm thâu.

Quán cà phê Starbucks đó nằm tại tầng trệt của một tòa nhà mấy chục tầng sang trọng, đẹp đẽ. Điều lạ là, tuy là giờ tan tầm, nhưng con đường này rất ít người. Bãi đỗ xe cạnh tòa nhà chứa được hơn 20 chiếc xe, không còn chỗ trống. Tôi dừng lại ngoài cửa một lát, chỉnh lại tóc và váy, len lén nhìn gương, thấy quần áo đã chỉnh tề liền đẩy cửa bước vào.

Quán không lớn lắm, khá im ắng, chỉ có vài người đang khẽ chuyện trò. Nhân viên phục vụ của quán mặc áo thun màu đen, dù nam hay nữ cũng đều đeo một chiếc tạp dề màu xanh lá. Một sinh viên tên Đồng Việt tiếp tôi. Nhìn anh ta chắc cùng tầm tuổi với tôi, người không cao lắm, nụ cười tươi sáng, có vẻ dễ mến.

Anh ta lịch sự đưa tay ra “Chào em, Tạ... Tiểu Thu, đúng không? Anh là quản lí ca đêm, mọi người gọi anh là Tiểu Đồng.”

“Chào anh, Tiểu Đồng.”

“Em viết sơ yếu lý lịch rất hay. Thật ra không cần viết bằng tiếng Anh đâu, viết tiếng Trung là được rồi. Ông chủ không biết tiếng Anh. Tôi nay quán có 4 người, kể cả em. Em học Đại học Sư Phạm S đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Anh cũng vậy. Khoa Ngữ Văn Anh năm thứ 2. Còn em?”

“Sinh viên năm nhất khoa Ngữ Văn Anh.”

“Vậy hả? Anh có tham dự lễ đón tân sinh viên hôm nay, sao không thấy em?”

“Có lẽ anh có gặp nhưng không để ý thôi.”

“Haha. Em ở khu nào?”

“Khu số 7 dãy bắc.”

“Khu số 7 dãy bắc? Chỗ đó xa cổng trường nhất. Muốn ăn thịt dê nướng và mì thịt bò chính tông thì đi hơi lâu. Em đã mua sách giáo khoa chưa?”

“Rồi, mắc dễ sợ.”

“Nếu gặp anh sớm một chút thì tốt rồi. Anh có sách giáo khoa cũ, giống hết sách năm nay. Mà anh học không chăm chỉ cho lắm, nên sách vẫn còn mới, có thể tặng hết cho em.”

Buồn bực. Nhớ tới chuyện tôi đã xài hết 140 tệ trong buổi sáng, thiệt là tiếc tiền.

“How would you like your coffee?”[1] Tiểu Đồng đứng trước máy thu ngân, vừa nói chuyện vừa làm việc, thỉnh thoảng bật ra một câu tiếng Anh. Tôi nhìn lại, một người nước ngoài đang mỉm cười đứng trước quầy.

“Double cream one sugar.”[2]

“Sure.”[3]

[1] Ông muốn thêm gì vào cà phê không?

[2] Hai phần kem một phần đường.

[3] Vâng.

Tôi ngưỡng mộ quá sức. Khẩu âm của Tiểu Đồng so với trong chương trình “Tiếng Anh điên cuồng”[4] mà tôi thường nghe không khác bao nhiêu.

“Ở đây có nhiều cơ hội nói tiếng Anh lắm. Tuy nhiên, ông chủ không cho nhân viên nói chuyện phiếm với khách. Trừ phi quán vắng, và khách đồng ý nói chuyện với em, em mới có thể nói vài câu. Nhưng không được lơ là công việc.”

[4] Crazy English: chương trình giảng dạy tiếng Anh được Lý Dương xây dựng và phát triển, ước tính có khoảng hơn 300 triệu người Trung Quốc học tiếng Anh đều từng nghe chương trình này.

Sau đó Tiểu Đồng giới thiệu tôi với ba nhân viên khác, một người trong số đó sắp giao ca. Còn một cô gái khác tên Diệp Tịnh Văn, đang học Khoa Ngữ Văn Trung Đại học M.

Công việc trong quán cũng không khó lắm, đầu tiên là học cách sử dụng các loại máy pha cà phê, sau đó là học thuộc lòng menu, nói cách khác, chính là học pha chế các loại thức uống trong menu. Tiểu Đồng nói, tuy trên menu có nhiều loại thức uống, nhưng khách hàng thường chỉ uống vài loại, rất đơn giản, có thể học xong trong vòng một ngày. Ngoài ra, kích cỡ ly cà phê ở đây cũng khác các quán khác, không gọi là ly lớn, vừa, nhỏ, mà gọi venti, grande, tall.

Tôi đi thay đồng phục làm việc. Cô gái tên Diệp Tịnh Văn đứng cạnh tôi cứ liếc nhìn ngoài cửa sổ. Dáng cô ấy yếu điệu thướt tha, rất giống nữ nhân vật chính trong phim “Nghiện quá mức sẽ chết”[5]. Nghe Tiểu Đồng nói, Diệp Tịnh Văn là người Nam Kinh, cha mẹ đều là giảng viên đại học, gia đình thuộc loại khá giả, cô ấy đến đây làm chủ yếu là muốn luyện khẩu ngữ tiếng Anh. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, không phải chị ấy

học khoa Ngữ Văn Trung sao? Học giỏi tiếng Anh để làm gì? Tiểu Đồng nói, Diệp Tịnh Văn thi vào đại học từ một trường trung học có truyền thống cạnh tranh khốc liệt. Ban đầu chị ta định thi vào Đại học Bắc kinh, nào ngờ không đậu, chỉ đủ điểm học Đại học M. Vào đại học rồi, lẽ ra có thể vừa học vừa chơi, nhưng chị ta đi thi rớt thành thói quen, không sống nhàn được. Do đó, thi đậu tiếng Anh cấp 4[6] lại thi tiếng Anh cấp 6, thi đậu tiếng Anh cấp 6 xong lại thi TOEFL[7], thi TOEFL xong lại thi GRE[8]. Thi GRE xong mới phát hiện mình đang học khoa Ngữ Văn Trung, xin nhập học rất khó, xin visa du học lại càng khó hơn. Do đó, chị ta mới đến chỗ này làm thêm. Một là để luyện khẩu ngữ, hai là tìm người nước ngoài nào đó bảo lãnh cho chị ta đi du học. Nhưng ông chủ không cho nhân viên nói chuyện phiếm với khách, nên chị ta chưa tìm được cơ hội. Do đó, “lúc nào nhìn chị ta cũng có vẻ buồn buồn, rầu rầu. Haiz...”

[5] Phim được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Vương Sóc, trong đó nữ diễn viên Từ Tịnh Lôi đóng vai nữ chính là Đỗ Mai.

[6] Hệ thống phân cấp trình độ tiếng Anh của Trung Quốc, gần giống bằng A, B, C của Việt Nam.

[7] Test Of English as a Foreign Language: bài kiểm tra trình độ tiếng Anh (theo tiêu chuẩn Mỹ) dành cho người sử dụng tiếng Anh như ngôn ngữ thứ hai (không phải tiếng mẹ đẻ).

[8] Graduate Record Examinations: sinh viên nộp đơn xin vào học chương trình sau đại học ở nhiều trường Đại học của Mỹ phải dự thi bài kiểm tra này.

Thật ra, điều khiến tôi chú ý đến Diệp Tịnh Văn chính là đôi mắt tràn ngập mộng mơ. Tôi vừa nhìn thấy chị đã nhớ đến những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Đôi mắt to tròn ngây ngô, lúc nào cũng như sắp khóc. Đôi môi mỏng manh, như chờ đợi người ta giầy vò. Suối tóc dài chảy qua vai, trên mái tóc là kẹp tóc ngọc trai. Màu son nhẹ nhàng, mùi nước hoa nhẹ nhàng, ngay cả cử động cũng nhẹ nhàng, dường như sẽ tan vào hư không bất cứ lúc nào. Tôi vào làm việc đã hơn hai tiếng, Diệp Tịnh Văn chỉ nói với tôi một đúng một chữ “Hi”.

Công việc thu ngân rất đơn giản, tôi vốn quan tâm đến thiết bị điện tử, nên học xong ngay tức thì.

“Em là người học nhanh nhất mà anh từng biết”, Tiểu Đồng rất hài lòng, cười toe toét. Một người khách quen rời đi, còn một cái đĩa trên bàn, thấy Diệp Tịnh Văn còn đứng ngơ ngẩn cạnh quầy, Tiểu Đồng thở dài, đi ra dọn bàn. Lúc trở lại anh len lén nói “Đừng để ý chuyện chị ấy lạnh nhạt với em. Tiểu Diệp tốt bụng lắm. Chẳng qua người trong lòng của chị ấy đang ở đây, nên tâm hồn treo ngược cành cây.” Dứt lời, anh chỉ hướng một góc cạnh cửa sổ.

Nhìn theo tay Tiểu Đồng chỉ, tôi chỉ thấy một bên của một khuôn mặt. Đó là một thanh niên mặc đồ vest, đang ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn vào màn hình laptop.

“Anh ta là người Trung Quốc.” Tôi cười nói.

“Chắc chắn là rất giàu.” Tiểu Đồng nói thêm.

Đến 9 giờ tối, khách thưa dần. Người thanh niên mặc đồ vest vẫn chưa rời đi, dường như anh xem quán này là văn phòng của mình.

Tiểu Đồng nói, nửa năm trước, từ lần đầu tiên người thanh niên này xuất hiện ở quán, Tiểu Diệp đã phải lòng anh. Chị ấy còn vì anh mà chuyển sang ca tối. Không phải chỉ có Tiểu Diệp, tất cả con gái trong quán này đều từng thâm thương trộm nhớ anh. Hôm nào anh xuất hiện, tất cả phục vụ nữ đều tinh thần hoảng hốt cả buổi tối, lỗi thao tác máy thu ngân cũng cao hơn. Chỉ có Tiểu Đồng là nhân viên nam duy nhất có thể làm việc bình thường.

Tôi bật cười “Có không đó?”

“Tất cả con gái trong quán đều mong anh ta đến, chỉ có anh không muốn. Hễ anh ta tới, anh phải làm việc gấp đôi. Nhưng mà, anh ta đến cũng tốt.” Tiểu Đồng nói tiếp “Anh ta boia rất nhiều”. Đám con gái mơ mộng xấu hổ vì không làm tốt công việc, thường hay đưa hết tiền boia trên bàn cho Tiểu Đồng, xem như xin lỗi.

Quán có bán cả thức ăn trưa và thức ăn tối đơn giản, chủ yếu là sandwich và salad trái cây. Thường thì khách hàng phải đứng trước quầy đợi lấy cà phê, cho nên rất ít người cho tiền boia, nhất là người Trung

Quốc.

“Ồ đây thường có khách cho tiền boa không?” Tôi hỏi.

“Không thường xuyên. Vài ông già, bà già nhờ nhân viên bưng cả cà phê tới bàn, sẽ để lại tiền boa, nhưng không nhiều lắm.” Tiểu Đồng nói “Chỉ có một mình anh ta, lần nào cũng boa rất nhiều. Cho nên mọi người cũng vui vẻ phục vụ anh ta. Hễ thấy anh ta đến, nếu có thời gian, mọi người đều chủ động đến hỏi anh ta muốn uống gì, sau đó bưng cả phê đến bàn cho anh ta.”

“Tại sao? Đến đây ai cũng đều phải xếp hàng mua cà phê mà!”

“Chân anh ta đi không thuận tiện cho lắm.”

“À.” Lúc này tôi mới chú ý tới cạnh bàn anh ta có một cây gậy chống màu đen. Nhưng nhìn anh ta không có gì khác người bình thường.

“Không thuận tiện chỗ nào?”

“Cũng không phải không thuận tiện gì, chỉ là chân phải bị tật thôi.”

“Biết đâu là vết thương tạm thời.” Tôi nói.

“Không phải. Xe anh ta đậu ở chỗ dành cho người khuyết tật. Siêu xe SUV[9] đó.”

[9] Sport Utility Vehicle: Xe thể thao đa dụng.

“Siêu xe SUV là gì?”

“Xe của người giàu, còn rất tiết kiệm xăng nữa.”

“À.”

“Anh ta luôn uống skinny latte[10]. Nhưng mà, nếu em thấy anh ta đến, nhớ đừng chủ động chào hỏi, cứ để Tiểu Diệp ra tiếp. Tiểu Diệp là nhân viên lâu năm của quán, đây là đặc quyền của chị ấy. Ha ha.”

“Loại skinny latte nào? Có nhiều loại Latte lắm mà.”

“Anh ta thích vanilla[11].”

[10] Cà phê Latte ít bọt.

[11] Mùi vani.

Đang nói thì Tiểu Diệp không biết từ đâu đi qua, nhỏ giọng nói “Không phải vanilla, hôm nay là hot coffe, venti[12].” Dứt lời, Tiểu Diệp lại quay về quầy thu ngân, nói “Tiểu Đồng, tính tiền giúp chị đi, anh ấy còn gọi thêm một ly cà phê nữa.”

[12] Cà phê đen nóng, ly lớn.

Nhiều khách hàng đang đứng đợi trước quầy thu ngân, Tiểu Diệp không đi ra được, hiển nhiên chị ấy không muốn bỏ qua cơ hội bưng cà phê tới cho người thanh niên kia, vẻ mặt khổ sở cầu cứu.

Tiểu Đồng cười xấu xa “Biểu hiện hôm nay của chị quá tệ, nên em sẽ kêu Tiểu Tạ bưng. Đừng giận, tiền boa vẫn là của chị.”

Cà phê nhanh chóng được pha xong. Tôi bưng tới bên cửa sổ. Không muốn quấy rầy anh, tôi tính nhẹ nhàng đặt cà phê lên bàn rồi đi. Nhưng anh biết tôi tới, ngừng đầu lên nhìn.

Đó là một khuôn mặt chỉ nên xuất hiện trên trang quảng cáo nước hoa của tạp chí thời trang, ngập tràn mùa xuân, tươi sáng chói lọi. Tôi ngẩn ra một lúc, quên cả hít thở. Đột nhiên tôi cảm thấy, Bắc Kinh đúng là một thành phố tươi đẹp. Trong lúc hoảng hốt, tay tôi chợt run nhẹ, vài giọt cà phê nóng hổi sóng sánh đổ ra ngoài, rơi xuống ngón tay tôi. Tính tôi sợ nóng nên tay càng run hơn, ly cà phê rơi xuống, chỉ nghe một tiếng “cạch”, ly cà phê đã chạm mặt bàn, hất cà phê bắn tung tóe lên người anh, rồi lăn xuống đất, cà phê chảy tràn ra.

“I’m... terribly sorry! Sir!”[13] Trong lúc hốt hoảng, tôi buột miệng nói một câu tiếng Anh.

[13] Tôi... vô cùng xin lỗi, thưa ngài!

Tôi không biết vì sao mình lại buột miệng nói tiếng Anh. Có thể là vì tôi đã thuộc lòng chương trình “Tiếng Anh điên cuồng”, cũng có thể là vì tôi không muốn nói tiếng Trung, để tránh người ta nghe ra giọng địa phương của tôi. Tóm lại, tôi nhìn thấy áo sơ mi trắng tinh của anh dính một vệt cà phê lớn. Cà vạt màu xanh lam cũng biến thành màu nâu.

Anh nhú nhú mày, không nói gì.

“Thật xin lỗi, tôi là... nhân viên thực tập. Anh có bị phỏng không?”

“Tôi không sao.” Anh nói, giọng rất trầm, vô cùng cuốn hút.

Tôi đang định nói tiếp, Tiểu Diệp đã vọt tới cạnh tôi “Thưa anh, chúng tôi chân thành xin lỗi, anh có bị phỏng không?”

Anh lắc đầu.

Tôi cúi đầu, thấy cà phê vẫn đang nhỏ giọt từ ống quần anh. Tiểu Đồng khó chịu liếc tôi, lấy một tấm băng thông báo sần ướm màu vàng ra, đặt cạnh bàn.

“Thưa anh, chúng tôi vô cùng xin lỗi. Nếu anh thấy tiện, xin vui lòng đem hóa đơn giặt ủi đến đây, chúng tôi sẽ thanh toán lại.”

“Không cần đâu. Là do tôi lỡ tay làm đổ cà phê thôi, không liên quan gì tới cô gái này đâu.”

“Vậy sao?” Tiểu Diệp và Tiểu Đồng đồng thời quay lại nhìn tôi, vẻ mặt khó hiểu.

Tôi hơi sững sốt, nói “Cảm ơn ý tốt của anh. Ly cà phê thật sự là do tôi làm đổ. Lần sau... tôi sẽ chú ý hơn.”

Lúc nói câu này, tôi không khỏi liếc nhìn Tiểu Diệp, trong lòng rầu rĩ, không biết liệu mình còn có “lần sau” hay không. Nhưng Tiểu Diệp rất hài lòng với thái độ cúi đầu thành thật nhận lỗi của tôi.

Tôi vội đi lấy giẻ lau để dọn dẹp hiện trường. Tiểu Diệp đề nghị pha một ly cà phê mới cho anh, nhưng anh từ chối.

Anh đóng laptop lại, bỏ vào túi xách, sau đó chống gậy đứng dậy.

“Cẩn thận, sàn nhà trơn lắm.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Anh gật đầu, đi ra cửa, chờ cửa tự động mở ra, lặng lẽ rời đi.

Thật ra anh đi cũng nhanh, chỉ có điều đáng đi hơi cà nhắc.

Tôi nhìn lại, anh để lại 50 tệ trên bàn. Tiểu Đồng liền cầm lấy không chút do dự.

Lần đầu tiên đi làm mà phạm lỗi lớn, tôi xấu hổ vô cùng, nên liên tục xin lỗi Tiểu Đồng.

“Đừng lo, em không phải là người đầu tiên làm đổ cà phê lên người anh ta đâu. Yên tâm đi, tụi anh sẽ không nói cho ông chủ biết. Có điều, lần sau gặp trai đẹp phải bình tĩnh hơn.” Rồi anh ta hất mặt qua, nói nửa thật nửa đùa “Khuyên em một câu, nghe hay không tùy em, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian vì anh ta. Anh ta chưa từng liếc mắt nhìn cô gái nào đâu.”

3. Chương 3

Lúc tôi tan ca về tới ký túc xá, đã 12 giờ rưỡi. Nghe nói đúng 10 giờ đêm trường sẽ tắt đèn, lúc tôi lên cầu thang, vẫn còn người đi lại ngoài hành lang. Tôi rón ra rón rén đi đến được cửa phòng thì phát hiện cửa đã bị khóa trái. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, rất lâu sau cũng không ai mở. Tôi tiếp tục gõ, một phút sau đột nhiên cửa mở, Ninh An An mặc váy ngủ, lạnh lùng nhìn tôi, hỏi “Sao lại gõ cửa? Chẳng lẽ cậu không có chìa khóa?”

“Cửa bị khóa trái.”

Ninh An An vẫn lạnh lùng như cũ “Chẳng lẽ cậu không biết năm rồi khu này có vụ án hiếp dâm? Không khóa trái cửa, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Sau này nếu cậu quyết định đi chơi tới sau 10 giờ mới về thì nên ngủ ở ngoài sáng hôm sau hãy về.” Tôi tự biết mình đuối lý, đêm hôm khuya khoắt, cũng không muốn tranh cãi với cô ta. đành phải giải thích:

“Tôi không đi chơi, tôi mới tìm được việc làm thêm, phải làm tới 12 giờ mới tan ca.” Tôi thấy uất ức trong lòng, nước mắt chực trào ra, nhưng mặt vẫn tỏ ra cứng cỏi, cắn chặt môi, không để cô ta nhận ra.

Cô ta hơi sững sốt, liền “à” một tiếng, kéo tôi vào cửa, hỏi “Cậu không đủ tiền tiêu à?”

Tôi mím môi, không trả lời.

“Haiz.” Cô ta nhìn tôi, thở dài, nói “Đi ngủ đi. Sau này tôi bảo họ không khóa trái cửa.”

Tôi không dám rửa mặt, cũng không dám đánh răng, lặng lẽ leo lên giường, chui vào mền.

Tiểu Đồng nói tôi biết chọn đúng thời gian đi làm. Vì ông chủ thường phát lương vào giữa tháng, tôi chỉ cần làm hai tuần là có thể lãnh được tháng lương đầu tiên.

Hôm sau, tôi dậy sớm ra sân thể dục vừa chạy bộ, vừa học từ mới. Phùng Tĩnh Nhi đang đứng trên sân, bên cạnh là một nam sinh cao ráo.

Lúc tôi chạy ngang qua họ, người nam sinh đó mỉm cười “Hi” với tôi. Anh ta chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, lộ ra cơ ngực rắn chắc, thoáng nhìn tôi thấy anh ta đẹp trai to cao, có vẻ là sinh viên Khoa Thể Dục.

“Hôm nay cậu có dự tiết đọc hiểu không?” Thấy tôi chạy ngang qua, Phùng Tĩnh Nhi bắt chuyện.

“Đi.”

“Điểm thi đại học môn ngoại ngữ của cậu là bao nhiêu?” Cô ta đột nhiên hỏi.

“Chín mươi lăm.” Tôi nói.

Mặt cô ta hơi tái, nhìn tôi nghi ngờ “Thật à?”

“Ừ.”

“Nghe nói trường cấp 3 quê cậu ngày nào cũng làm kiểm tra. Vừa mới khai giảng là bắt đầu lo thi đại học. Không có môn âm nhạc, không có môn hội họa, cũng không có môn thể dục.”

Trong cuộc sống bạn sẽ gặp những người như vậy. Họ không tin rằng trên đời có người thông minh hơn mình, chỉ có người cực khổ hơn mình mà thôi. Việc gì phải phá giấc mộng đẹp của người ta? Tôi đành gật đầu: “Trường cấp 3 quê tôi là vậy đó.”

“Bố tớ là giảng viên Khoa Ngữ Văn Anh.” Cô ta nói “Ông không dạy môn đọc hiểu. Khi nào lên năm tư, cậu có thể đăng ký môn “Tiểu thuyết Anh đương đại” của bố tớ. Ông chủ yếu chỉ giảng dạy cho sinh viên sau đại học thôi.”

“Vậy hả? Bố cậu là giáo sư?” Tôi tròn to mắt.

“Giáo sư Phùng chỉ hướng dẫn nghiên cứu sinh bậc tiến sĩ thôi.” Anh sinh viên nói thêm vào.

“Cậu gọi thầy Phùng là được rồi.”

Tôi cười nhạt.

“Bố cậu làm nghề gì?” Cô ta đột nhiên hỏi.

“Ba tôi cũng là giáo viên, dạy cấp 3.” Tôi nói.

“Đây là Lộ Tiệp.”

“Chào cậu. Xin hỏi cậu học khoa nào?”

“Khoa Kinh Tế Quốc Tế.”

“Cậu ấy là thủ khoa của trường tôi.” Phùng Tình Nhi nhìn anh ta rất ngọt ngào “Rõ ràng có thể đậu vào Đại học Bắc Kinh, nhưng nhất quyết học Đại học Sư Phạm. Người này, hoàn toàn không xem đại học ra gì mà.”

“Khoa Kinh Tế Quốc Tế của Đại học Sư Phạm cũng rất có tiếng mà.”

“Lúc lên lớp 12, cậu ấy thi TOEFL được 600 điểm đó.”

“À!” Tôi vô thức trả lời.

“Không làm phiền cậu tập thể dục buổi sáng, lên lớp gặp!” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc lẫn khâm phục của tôi, Phùng Tình Nhi cười mỹ mãn.

Học kỳ này tôi chọn 5 môn, cơ bản là ngày nào cũng có tiết học. Đặc biệt là thứ ba, buổi sáng một môn, buổi chiều một môn. Tan học đã là 4 giờ. Tôi vội vàng ăn cơm chiều, đến quán cà phê với tốc độ nhanh nhất.

Tiểu Đồng nhìn thấy tôi, nói nhỏ “Hôm nay đừng chọc Tiểu Diệp, tâm trạng chị ấy không tốt.”

“Sao vậy?”

“Trước giờ người trong lòng của chị ấy thường đến quán lúc 5 giờ rưỡi, nhưng hôm nay lại chưa tới.”

“Bây giờ còn chưa tới 6 giờ mà.”

“Người đó rất đúng giờ. Lần nào cũng đến lúc 5 giờ rưỡi.”

Tiểu Đồng nói đúng. Buổi tối đó người thanh niên mặc đồ vest kia không hề xuất hiện. Tiểu Diệp cứ ngơ ngẩn ngẩn, Tiểu Đồng đành kêu chị lau bàn, quét dọn, nấu cà phê; nhưng không dám để chị pha đồ uống, lại càng không dám để chị thu tiền. Tiểu Diệp cũng không ngại gì, cứ lau bàn một cách máy móc, đến mức toàn bộ bàn ghế đều sáng bóng như gương.

Suốt hai tuần kế tiếp, người thanh niên kia cũng không hề xuất hiện. Tiểu Diệp từ hồn vía trên mây, dần dần chuyển sang lo lắng bất an. Chẳng mấy chốc chị trở thành đề tài “tám” buổi tối của Tiểu Đồng.

Dần dần tôi cũng hơi lo lắng, nghi ngờ sự biến mất của người có liên quan đến việc tôi vô ý làm đổ cà phê lên người anh. Có thể vì sự sợ hãi của tôi, khiến cho anh ta không thích quán cà phê này nữa. Ở Bắc Kinh có đến hàng trăm, hàng ngàn quán cà phê, chỉ riêng khu này đã có hơn 10 quán. Giá càng mắc thì chất lượng phục vụ càng tốt. Anh ta không nhất thiết ngày nào cũng phải đến quán này.

Cuối tuần thứ hai, Tiểu Diệp bị cảm nên xin nghỉ một ngày. Hôm sau khi nhận ca, nhân viên ca sáng cho Tiểu Diệp biết họ nhìn thấy người thanh niên mặc đồ vest kia.

Có lẽ là anh ta thay đổi thói quen, buổi tối không tới quán uống cà phê nữa. Vì vậy, Tiểu Diệp liền xin đổi sang ca sáng.

Nhưng ngay buổi tối ngày Tiểu Diệp đổi ca, tôi lại thấy người thanh niên kia.

Anh vẫn mặc bộ đồ vest đen, đường cắt may rất tinh xảo, vừa vặn. Anh vẫn dùng cây gậy chống màu đen, trên lưng đeo một chiếc túi da khá cũ.

Sau bảy giờ là thời gian quán đông khách nhất. Có 7, 8 người đang xếp hàng đợi. Người thanh niên mặc đồ vest không đi tới bàn cạnh cửa sổ như bình thường, mà nghiêm chỉnh đứng vào cuối hàng. Anh biết rõ khi nào được phục vụ đặc biệt, khi nào không.

Trong thời gian tắt bếp như lúc này, hiển nhiên là anh không muốn làm phiền chúng tôi.

Đứng được vài giây, bỗng nhiên anh ta bước nhanh ra cửa.

Nhìn theo hướng đi của anh, tôi thấy ngoài cửa kiếng có một cụ già quá cước, gương mặt hồng hào, mặc đồ vest trắng thớm giống anh, đang đi về phía quán. Anh đi đến cửa vừa đúng lúc, liền mở cửa thay ông.

“Lịch Xuyên!” Cụ già vừa cười, vừa đi vào cửa, bắt tay với anh.

“Bác Cung.” Anh lễ phép chào hỏi.

“Lâu rồi không gặp. Bố cậu khỏe không?”

“Khỏe lắm ạ.”

“Cậu thì sao?” Ông ta nhìn người thanh niên, vẻ mặt hiền từ.

“Cháu cũng rất khỏe. Có thể mời bác uống một ly cà phê không?”

“Được.”

“Bác muốn thêm sữa vào cà phê không?”

“À, không cần. Cà phê đen không đường.”

“Mời bác qua bên này. Cháu biết một chỗ cạnh cửa sổ, rất yên tĩnh.”

Anh dẫn cụ già đến bàn cạnh cửa sổ, đặt túi của mình xuống, rồi trở lại trước quầy đứng xếp hàng.

Thì ra tên anh là “Lịch Xuyên”.

Anh xếp hàng khoảng 3 phút, cuối cùng cũng tới trước mặt tôi.

“Xin chào!” Tôi nói. Khuôn mặt của anh lấp lánh như được ánh mặt trời chiếu rọi, giọng nói của tôi bất giác hơi run.

“Could I have one venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top and one venti black coffee, no sugar?”[1]

[1] Có thể cho tôi một ly Latte đá ít bọt cỡ lớn với kem đánh, rắc một chút bột quế lên mặt, và một ly cà phê đen không đường cỡ lớn, được không?

Tiếng Anh giọng Mỹ nhanh như súng liên thanh. Tôi đứng hình.

Anh ta cười cười, nhìn tôi thoáng vẻ đùa cợt “I thought you prefer me to speak English...”[2]

“Đồ điên!” tôi nghĩ thầm trong lòng. Chỉ đổ cà phê lên người anh ta một lần, có cần trả thù lại không?

“Of course.”[3] Tôi bình tĩnh nói “Please have a seat. I’ll bring the coffee to you.”[4]

“No need, take your time. I’ll stay here waiting.”[5] Anh một mực làm khó, chắc là muốn thấy tôi bẽ mặt.

[2] Tôi nghĩ em thích tôi nói tiếng Anh hơn.

[3] đương nhiên rồi.

[4] Mời anh ngồi, tôi sẽ bưng cà phê đến bàn anh.

[5] Không cần đâu. Không làm mất thời gian của em. Tôi sẽ đợi ở đây.

“Tổng cộng 37 tệ.” Cuối cùng tôi đành chuyển sang nói tiếng Trung.

Anh đưa cho tôi 100 tệ. Tôi thối tiền lại cho anh.

Anh trả lại cho tôi một tờ tiền “Dư 10 tệ.”

“Xin lỗi anh.”

Tiểu Đồng đứng bên cạnh hỏi nhỏ “Anh ta uống gì?”

Đầu óc tôi trống rỗng, đỏ mặt nói “Phức tạp quá, nhất thời không nhớ ra.”

“What?!”[6] Tiểu Đồng la nhỏ.

“I am sorry. What’s your order? Could you say that again?”[7]

“Sure. One venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top. One venti black coffee, no sugar.”[8]

“Got it, thanks.”[9]

[6] Cái gì?

[7] Thật xin lỗi, lúc này anh gọi gì? Anh có thể nhắc lại không?

[8] Được chứ. Một ly Latte đá ít bọt cỡ lớn với kem đánh, rắc một chút bột quế lên mặt. Thêm một ly cà phê đen không đường cỡ lớn.

[9] Tôi nhớ rồi, cảm ơn.

Tôi quay đầu nói với Tiểu Đồng “Một ly Latte đá cỡ lớn, bên trên bỏ kem đánh và một chút bột quế, thêm một ly cà phê đen cỡ lớn, không đường.”

Tiểu Đồng thần tốc pha cà phê. Tôi đặt mấy thứ anh gọi lên khay, một tay anh bưng khay, một tay chống gậy, đi ngay về bàn mình. Tôi cảm thấy anh đi khập khiễng hơn thường ngày, lo anh đi chưa được nửa đường cà phê sẽ đổ ra. Đối với người chân có tật mà nói, bưng thức uống là một hành động nguy hiểm. Nhưng cuối cùng anh cũng bưng cà phê về bàn an toàn.

Hai người ngồi bên cửa sổ nhỏ giọng trò chuyện khoảng 30 phút, cụ già đứng dậy chào tạm biệt. Người thanh niên tên “Lịch Xuyên” vẫn tiễn ông ra tận cửa, mở cửa giúp ông, nhìn ông rời đi. Sau đó anh quay về chỗ ngồi của mình, mở máy tính ra, bắt đầu làm việc.

Suốt buổi tối, anh gọi một phần sandwich cá ngừ, một phần salad hoa quả, hai ly Latte. Mãi tới khi tôi tan ca, anh vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn màn hình laptop, liên tục gõ chữ, giống như có rất nhiều việc chưa làm xong.

Tôi đột nhiên nhận ra vì sao anh thích chỗ này.

Tất cả các quán Starbucks đều cho lên mạng miễn phí, nhưng lên mạng miễn phí đương nhiên cũng không hấp dẫn gì đối với anh. Chắc là anh sống rất cô đơn, những người như vậy đều thích quán cà phê. Trong quán cà phê luôn có người, tuy rằng không có quan hệ gì với nhau.

Lúc tan ca, tôi thay đồng phục làm việc ra, mặc lại áo thun ngắn tay thường mặc, rời khỏi quán.

Đêm khuya ở Bắc Kinh thời tiết hanh khô, quê tôi thì ẩm ướt quanh năm. Tôi hít sâu một hơi, đi bộ dưới ánh đèn tù mù. Trạm xe buýt cách quán không xa lắm, xe đêm mỗi tiếng có một chuyến. Tôi thường trễ chuyến xe 12 giờ, đành đứng ở chỗ ngã tư đường lạnh lẽo đợi khoảng 50 phút mới tới chuyến tiếp theo. Tôi định mua một chiếc xe đạp, nhưng Tiểu Đồng nhắc nhở, nói đêm hôm khuya khoắt con gái đi xe buýt an toàn hơn xe đạp nhiều.

May là tôi có thể học từ vựng mới trong lúc chờ. Ngoại trừ lúc rửa mặt, đánh răng, đi toilet, tôi tranh thủ tất cả thời gian có được để học từ mới. Lấy sách từ mới ra, dưới ngọn đèn tù mù, tôi bắt đầu đọc thành tiếng.

Tôi học khoảng chừng nửa tiếng, một chiếc xe bỗng dừng dừng trước mặt tôi. Một người nhô đầu ra, nói “Hi” với tôi.

Là người thanh niên tên “Lịch Xuyên”.

“Hi.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, có chút ngạc nhiên.

“Lên xe đi, tôi chở em về.” Anh nói, sau đó mở cửa ra.

Tôi như bị ma xui quỷ khiến leo lên xe. Ghế bằng da thật, thoải mái vô cùng.

“Em ở chỗ nào?”

“Ký túc xá Đại học Sư phạm S.”

“Gài dây an toàn đi.”

Tôi loay hoay mãi không được, mới hỏi anh “Gài như thế nào?”

Anh mở cửa xe, chống gậy nhảy xuống, đi qua phía cửa tôi ngồi, cúi người giúp tôi tìm chỗ gài, “cách” thế là xong. Sau đó anh quay về chỗ ngồi của mình.

“Cám ơn.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Không có gì.” Anh ta khởi động xe, chạy về phía trước.

Ngồi cạnh trai đẹp, tôi chỉ còn đủ sức để thở. Khoảng 5 phút sau, không ai nói gì.

“Em học khoa Ngữ Văn Anh?” Cuối cùng anh ta cũng bắt chuyện trước.

“Nếu tôi trả lời câu hỏi này của anh, thì anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Tôi nói “Anh thật sự muốn biết câu trả lời chứ?”

Anh ta hơi ngạc nhiên, nhìn tôi, gật đầu.

“Năm thứ nhất khoa Ngữ Văn Anh.” Tôi nói “Vậy tới lượt tôi hỏi. Anh tên gì?”

Anh giật mình “Hình như tôi đâu có hỏi tuổi của em, sao em muốn biết tên tôi?”

“Để công bằng mà.”

“Vương Lịch Xuyên,” Anh ta nói “Quê em ở đâu?”

“Tôi là người tỉnh khác. Tôi không thích người Bắc Kinh.”

Anh cười.

“Anh thì sao?”

“Tôi không phải người Bắc Kinh.”

“Anh nói giọng Bắc Kinh.”

“Ông nội, bà nội tôi đều là người Bắc Kinh. Hoặc có thể nói là người Bắc Bình[10]” Anh hỏi tiếp “Em không có người thân, bạn bè nào ở Bắc Kinh?”

[10] Tên cũ của Bắc Kinh trong khoảng thời gian từ năm 1928 đến năm 1949.

“Không có. Họ hàng tám đời cũng không có.”

“Như vậy, người nhà em yên tâm để em sống xa nhà một mình?”

“Tôi là người trưởng thành. Có thể chọn lựa cuộc sống cho chính mình.”

“Ừ, mấy câu này hình như người Mỹ hay nói thì phải.”

Tôi cười khoái trá “Anh vừa hỏi tôi hai vấn đề, bây giờ tới phiên tôi hỏi anh.”

“Vậy à? Tôi hỏi hai vấn đề rồi?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi.”

“Anh có thích Bắc Kinh không?”

“Hơi hơi.”

“Vì sao anh đặc biệt thích tới quán cà phê này?”

“Bởi vì...” Anh nghĩ ngợi một chút “Đậu xe dễ dàng.”

Tôi nhớ lại chỗ đậu xe cho người tàn tật thường để trống kia, liền nhìn qua chân anh. Chân phải của anh ta hoàn toàn không thể cử động, lúc lên xe, anh nâng bên chân không thể cử động lên trên xe trước, sau đó dùng sức nắm tay vịn trên xe, dùng lực của hai cánh tay, đưa cả người lên trên ghế ngồi. Toàn bộ quá trình nhìn hơi mất thời gian, nhưng anh làm xong trong chớp mắt.

“Em còn vấn đề gì muốn hỏi?” Anh ta quay đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ.

Tôi không dám nhìn thẳng mặt anh, chỉ càn liếc sơ cũng làm tôi choáng váng. Anh có khuôn mặt rất cá tính, không chê vào đâu được. Mặc dù chỉ nhìn một bên, cũng rất hoàn mỹ, có thể làm mẫu để khắc lên tiền xu.

“Hết rồi.” Tôi giơ hai tay lên.

“Sự hiếu kỳ của em với người lạ chỉ có nhiều đó thôi sao?”

“Chỉ có như vậy thôi. Rất tiếc” Tôi không thể không nói: “Nãy giờ anh luôn chạy quá tốc độ.”

“Em sợ tốc độ cao?”

“Tôi sợ cảnh sát.”

“Giờ này không có cảnh sát.” Anh thản nhiên nói. Hiển nhiên, anh thường xuyên chạy quá tốc độ.

Xe chạy không tới 10 phút là tới cổng trường tôi. Ngay cổng lớn có cửa bảo vệ, không cho xe hơi vào.

“Cảm ơn anh, dừng ở đây được rồi.” Tôi vội vàng nói.

“Chỗ em ở cách cổng xa không?”

“Không xa, đi một chút là tới rồi.” Tôi không muốn làm phiền anh.

Anh ta tìm chỗ đậu xe lại, sau đó xuống xe

“Nếu em không ngại, tôi có thể đưa em tới cửa ký túc xá được không? Bây giờ quá khuya, cho dù ở trong trường cũng không an toàn.” Nếu là người khác nói câu này, chắc sẽ ra vẻ ân cần quan tâm, nhưng anh lại nói hết sức thản nhiên, đáng vẻ rất ga lăng.

“Không cần, không cần đâu... thật sự không cần!” Từ trước tới nay chưa từng được người khác chăm sóc quá mức, tôi kinh ngạc, liên tục xua tay.

“Em có biết, nếu tôi đưa em tới đây, sau đó bỗng dưng em mất tích, thì theo pháp luật mà nói, tôi chính là nghi phạm số một không?”

Tôi nhìn anh, cười không ra tiếng.

Đi vài bước, anh còn nói thêm “Có thể tôi sẽ đi hơi chậm, có ngại không? Tôi biết em chạy vài bước là tới nơi. Nhưng con đường phía trước tối đen, hai bên đều là rừng cây. Tôi thà để em dành chút kiên nhẫn đi từ từ với tôi.”

Sao người này lúc nào cũng khách sáo như vậy?

Tôi lớn tiếng đáp lại “Đương nhiên không ngại.”

Thật ra anh đi cũng không chậm lắm, nhưng rõ ràng đây không phải tốc độ anh thường đi.

“Anh từng tới trường tôi chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa.”

“Nhưng mà, chắc chắn anh đã học đại học, đúng không?” Tôi lại hỏi.

“Tại sao? Không lẽ nhìn tôi giống dân trí thức à?”

“Ừm... cũng không phải. Tiếng Anh của anh rất hay.”

“Tôi học ở nước ngoài.”

“À. Vậy tại sao anh lại quay về? Theo tôi biết, trong nước có rất nhiều người chỉ sợ không được đi nước ngoài.”

“Có lẽ tôi thuộc số ít cá biệt.”

Tôi muốn hỏi anh nhiều điều, nhưng mấy vấn đề này không thích hợp hỏi người mới quen biết lần đầu. Nên tôi đành phải kiềm chế sự tò mò của mình.

Tôi hy vọng con đường này mãi mãi không kết thúc, tiếc rằng, cuối cùng cũng tới kí túc xá.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” Tôi chân thành nói lời cảm ơn.

“Ngủ ngon.” Anh thản nhiên nói.

Anh nhìn tôi đi vào cửa ký túc xá, sau đó xoay người rời đi. Tôi biết anh phải đi một mình hơn nửa tiếng mới ra tới cổng.

Đột nhiên lòng tôi dâng lên nỗi xúc động muốn tiễn anh về. Nhưng tôi kiềm chế được.

4. Chương 4

Tôi tưởng hôm sau sẽ còn gặp lại Lịch Xuyên, nhưng anh không xuất hiện. Tôi không mong chờ gì nơi anh, càng không có chút mơ mộng vẩn vơ nào. Theo tôi thấy, lòng tốt của anh là do anh có nền tảng giáo dục tốt, và đó cũng là thái độ làm người của anh. Không chỉ riêng tôi mới được đối tốt như vậy. Từ lần đầu tiên tôi gặp anh, ấn tượng sâu đậm nhất của tôi về anh chính là lịch sự, nho nhã. Tuy nhiên, khi nào gặp lại anh, tôi nhất định sẽ mời anh uống cà phê để tỏ lòng biết ơn.

Một tháng dần trôi, nhân viên ca tối không gặp Lịch Xuyên lần nào nữa. Nhưng nghe nói anh có đến lúc quán phục vụ ầm ĩ. Tôi không làm ca sáng nên cũng không biết có đúng không. Tuy Tiểu Diệp làm ca sáng nhưng không may mắn, không được gặp anh lần nào. Cho dù là khách quen thế nào đi nữa, nếu ít đến quán cũng sẽ bị người ta quên lãng. Huống chi khu phố này là phố tài chính, trai tài gái sắc cũng không hiếm thấy, hầu như đầy đường. Dần dần, đề tài nói chuyện của Tiểu Đồng chuyển sang một người đàn ông trung niên hói đầu đi xe thể thao Porsche. Mà, bãi đậu xe cạnh quán ngày càng chật, nên ông chủ cắt giảm vị trí đậu xe cho người tàn tật từ hai xuống còn một. Hơn nữa, nhiều khả năng sẽ cắt giảm hết. Vì chuyện này mà Tiểu Diệp ra sức đấu tranh, nói chỗ đậu xe cho người khuyết tật thể hiện trình độ văn hóa và tính nhân văn của người quản lý Starbucks, đồng thời cũng là một phong cách riêng của quán. Qua chuyện này, đủ để chứng minh Tiểu Diệp không hiểu chút gì về bản chất thương nhân của ông chủ. Cũng may là Tiểu Đồng kịp thời ứng biến, cứu Tiểu Diệp một bàn thua trông thấy. Tiểu Đồng nói, thật ra có thể nhập chỗ đậu xe cho người cao tuổi và người tàn tật lại thành một. Vì có khá nhiều người cao tuổi tự lái xe đến quán cà phê. Một chỗ đậu xe, người cao tuổi và người tàn tật có thể dùng chung, mâu thuẫn đã được giải quyết.

Tiểu Diệp biết, nếu không còn chỗ đậu xe cho người tàn tật, chàng trai tên Lịch Xuyên chắc chắn sẽ không đến quán nữa. Lần nào anh cũng lái xe đến, chứng tỏ nơi anh làm việc cách quán rất xa. Chán anh lại có tật, tuyệt đối sẽ không vì một ly cà phê mà đi đến quán cho cực khổ. Huống hồ, các quán Starbucks đầy rẫy trên đường phố Bắc Kinh.

Tối hôm đó, Tiểu Diệp mời Tiểu Đồng ăn cơm. Hôm sau Tiểu Đồng kể tôi nghe, Tiểu Diệp say rượu, vừa uống rượu vừa khóc.

Tiểu Đồng vừa thở dài vừa rút kính nghiệm cho tôi, nói Tiểu Diệp đã rơi vào lưới tình không cách nào thoát ra được, thương thầm người ta hơn nửa năm, đến mức ngây dại, nhưng từ đầu đến cuối tên người ta là gì cũng chưa biết.

Tôi vốn định kể cho Tiểu Diệp nghe chuyện tối hôm Lịch Xuyên đưa tôi về. Hoặc ít nhất cũng nói cho chị ta biết anh tên là Vương Lịch Xuyên. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định không nói. Tuy tôi đồng cảm với Tiểu Diệp, nhưng chị ta không phải là bạn tôi. Rất ít khi Tiểu Diệp chủ động bắt chuyện với tôi. Có một lần tôi thu thiếu tiền, đang lúc chị ta buồn bực, nên lớn tiếng trách mắng, làm tôi rất buồn. Thật ra, người ở quán ai mà không biết, Tiểu Diệp thường xuyên mắc lỗi khi thu tiền, nên mọi người sợ quá không dám cho chị ta đựng vào máy thu ngân. Tại sao tôi chỉ mới sai sót một lần mà không chịu bỏ qua? Ngày hôm sau, tự chị ta biết mình quá đáng, nên mời tôi uống cà phê. Nói chung, Tiểu Diệp là người dễ bị cảm xúc ảnh hưởng. Mà tôi, do mẹ mất sớm, nên rất lý trí, tính giống con trai từ nhỏ, rất ít khi xúc động.

Cũng trong tháng đó, tôi phải trải qua ba lần thi trắc nghiệm đầu tiên kể từ khi khai giảng. Dù tôi đã cố gắng hết sức để học từ mới, nhưng thời gian học hành của tôi ít hơn so với đám nữ sinh cùng phòng. Điểm trung bình của tôi chỉ được 65 điểm. Môn nghe đạt điểm trung bình, nhưng môn đọc hiểu bị rớt. Trong cuộc đời học sinh, tôi chưa từng bị điểm thấp đến mức đó. Tôi cảm thấy xấu hổ và nhục nhã vô cùng. Một

khoảng thời gian dài sau đó, tôi buồn đến cực điểm, đến mức không muốn gặp mặt bạn cùng phòng. Vì ai cũng cao điểm hơn tôi, lại tỏ thái độ không màng gì đến thành tích. Chỉ có sinh viên từ “vùng sâu vùng xa” như tôi mới tính toán chi li về điểm số.

Không ai trong nhóm đó tự học, ngược lại ngày nào cũng đi nhảy nhót, xem phim, đi mua sắm. Trong đó Phùng Tĩnh Nhi là người thoải mái nhất. Cô ta dùng toàn bộ thời gian để hẹn hò yêu đương, hơn nữa còn trốn học thường xuyên. Nhưng cô ta lại là người cao điểm nhất khoa. Phùng Tĩnh Nhi nói, nếu tiếp tục giữ được hạng này, đến cuối năm cô ta sẽ nhận được bốn học bổng, trong đó có giá trị nhất chính là học bổng của “Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ”[1] - chỉ trao cho 10 sinh viên có thành tích học tập xuất sắc nhất. Do tính cạnh tranh quá kịch liệt, mọi loại học bổng đều căn cứ vào điểm số để quyết định.

[1] Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ là tổ chức từ thiện do Tập Đoàn Hồng Vũ (chuyên sản xuất và phân phối thực phẩm chức năng) thành lập với tổng kinh phí ban đầu khoảng 100 triệu nhân dân tệ, tức khoảng 33 tỉ đồng Việt Nam.

Tôi cần tiền biết bao nhiêu, nhưng không có chút duyên gì với học bổng.

Tôi không phải là sinh viên tốt, nhưng, tôi là con gái ngoan. Cuối cùng tôi cũng kiếm đủ tiền gửi về nhà, còn đủ tiền đóng học phí cho em trai. Số tiền còn lại, trừ phần sinh hoạt phí ra, tôi còn mua được một máy walkman và một cây son môi. Ông chủ quán Starbucks bắt nhân viên nữ phải trang điểm, nên tôi vẫn dùng cây son mượn của chị Lâm Thanh. Khi tôi trả lại cho Lâm Thanh, chị nói chị tặng cho tôi. Chị còn ngại ngần nói thêm, thật ra cây son này đã hết hạn sử dụng “Mỹ phẩm đều có hạn sử dụng, em phải dùng hết trước thời hạn đó.” Lâm Thanh còn khuyên tôi đừng mua mỹ phẩm kém chất lượng, tệ nhất cũng phải mua Olay. Cây son tôi mua giá 10 tệ, tôi thấy rất mắc, nhưng Lâm Thanh chỉ cười nhạt. Tuy nhiên, chị nói thêm, màu sắc cũng được, hợp với màu da của tôi, đủ thấy tôi cũng có chút khiếu thẩm mỹ. Tôi nói, ba tôi có dạy sơ cho tôi về vẽ tranh màu nước. Chị ấy nhìn tôi cười, không tin. Tôi đành nói với chị ba tôi là người Thượng Hải, được phân công tới thị trấn nhỏ quê tôi dạy học, sau đó không quay về thành phố nữa.

“Vậy em còn có họ hàng ở Thượng Hải à?”

“Ông nội em vẫn ở Thượng Hải.”

“Em có thân với ông nội không?”

“Ba em vì muốn cưới mẹ nên cãi với ông nội một trận, sau đó không về nhà nữa. Cũng không có liên lạc gì.”

“Ông nội em làm nghề gì?”

“Em không biết.”

Tối hôm thi xong bài trắc nghiệm thứ 3, đến lượt tôi nghỉ phép, không đi làm. Bỗng nhiên có một đám con trai từ đầu đến thăm phòng ký túc xá. Tôi chỉ biết một người trong đó, là Lộ Tiệp. Thì ra phòng của Lộ Tiệp là “phòng kết nghĩa” với phòng tôi. Vì tôi ít khi ở ký túc xá buổi tối, nên đã bỏ lỡ nhiều hoạt động giữa hai phòng kết nghĩa. Nghe Ninh An An nói, chương trình giao lưu chủ yếu giữa hai phòng kết nghĩa là con trai mời con gái đi xem phim, hoặc con gái dạy con trai khiêu vũ. Sau đó đương nhiên là tìm kiếm cơ hội để phát triển tình “hữu nghị”. Qua vài lần giao lưu, có một nam sinh Khoa Toán Tin - biệt danh “Tiểu Cao” - đã chiếm được trái tim của giai nhân Ngụy Hải Hà. Đương nhiên, số người theo đuổi Tiêu Nhụy là nhiều nhất, nhưng không phải là sinh viên của phòng kết nghĩa. Do đó Tiêu Nhụy đỡ cực hơn nhiều. Đơn cử như mỗi ngày tôi phải đi đến phòng đun nước cạnh căn tin hai lần, để lấy nước nóng dùng tắm gội mỗi sáng và tối. Nhưng Tiêu Nhụy lại không cần đi lấy nước, ngày nào cũng có người lấy giúp, đem đến tận phòng. Ngoài ra, trong túi Tiêu Nhụy lúc nào cũng có xô cô la, cũng là của người khác tặng.

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi đi đến phòng khiêu vũ cho sinh viên ở khu phía đông. Sàn nhảy lớn ngang với hội trường, trên trần gắn đèn màu lấp lánh, có dàn nhạc, có ca sĩ, có lúc hát nhạc trữ tình, có lúc hát nhạc rock sôi động. Nhạc vang lên, mọi người kéo nhau ra nhảy, tay nắm tay, nhảy loi choi như khỉ. Nam sinh viên dạy tôi nhảy tên là Tu Nhạc, là sinh viên năm thứ 3 khoa Triết Học. Anh ta nói, ngành của anh phải có bằng tiến sĩ mới tìm được việc tốt, nên mục tiêu của anh ta là học tiến sĩ.

Nếu xem khiêu vũ như một môn thể thao, thì tôi cảm thấy tôi cũng có năng khiếu trời cho. Tôi thích bơi lội, cũng thích bóng chày, đã từng học Thái Cực Quyền. Cho nên trong vòng một buổi tối, tôi đã học

xong những bước nhảy cơ bản. Tu Nhạc hỏi tôi có muốn cùng anh ta học thêm buổi tối không, vì anh ta cứ nghe thấy tôi than vãn chuyện thành tích học tập kém.

“Chơi ra chơi, học ra học. Em không thể vừa chơi vừa học được, nếu không, chơi không vui, mà học cũng không tốt.” Anh ta khuyên một cách nghiêm túc.

Tu Nhạc có quyền nói những lời đó, bởi vì anh ta nằm trong Ban Cán Bộ Học Tập của khoa Triết Học, đã có giáo sư để ý đến anh ta, chắc chắn sẽ được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh.

“Ừm.”

“Nghe nói em thường xuyên đi làm thêm? Chỉ cần kiếm đủ tiền tiêu là được rồi, đừng nên vì tiền mà hy sinh việc học.” Anh ta nói tiếp.

“Ừm.”

“Mặc dù anh không học khoa Ngoại Ngữ, nhưng trình độ ngoại ngữ của anh đã đạt tới cấp 8, là trình độ cao cấp. Nhưng anh phát âm không chuẩn, đặc biệt là âm uốn lưỡi.”

“Thật không?” Tôi nói.

“Thật. Sáng nào anh cũng đặt một viên đá cuội dưới lưỡi để tập uốn lưỡi.” Về mặt anh ta đầy quyết tâm “Đúng rồi, em có tham gia Câu lạc bộ tiếng Anh tối thứ sáu hàng tuần không?”

“Không có. Tổ chức ở đâu?”

“Vườn hoa khu phía Tây.” Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, người học ngoại ngữ sao có thể không đi tham gia Câu lạc bộ tiếng Anh.

“Thứ sáu tuần này em rảnh không? Tụi mình có thể đi chung. Luyện tiếng Anh xong thì có thể đi xem phim chung với nhóm Lộ Tiệp. Về suất tối có thể xem suốt đêm.”

“Ừm... tuần sau phải thi giữa kỳ, em phải học bài, lần sau đi.”

“Đừng cầm đầu cầm cổ học, phải biết thư giãn nữa. Đặc biệt là lúc sắp thi, phải thư giãn.”

“Em phải đi làm.”

“Vậy lần sau đi.” Anh ta mỉm cười, không nài ép nữa.

Khiêu vũ xong, mọi người đi đến phòng chiếu video xem phim, ăn hết một đồng hạt dưa, uống hết một bình nước ngọt, chơi đùa tới 1 giờ sáng, chương trình giao lưu kết nghĩa mới chấm dứt.

Tôi vẫn suy nghĩ về thành tích của mình, trong lòng nặng trĩu.

Từ đó về sau, sáng nào tôi cũng dậy đúng 5 giờ rưỡi để học từ mới. Trừ lúc đi học, đi làm, toàn bộ thời gian còn lại tôi chỉ biết học và học.

Nhờ ánh đèn đường của đêm cuối thu, tôi thấy sương khuya phủ trắng thảm cỏ. Nhân viên trong quán làm việc 4 tiếng liên tục thì nghỉ “coffe break”^[2] 10 phút. Đêm trước ngày thi, tôi mua một ly cà phê nhỏ, ngồi trong góc vắng, cách khung cửa sổ, nghe gió thu rì rào quét qua con đường dài hun hút. Đèn đường rọi xuống bóng vài người đi đường lê bước chầm chậm qua ngã tư. Tôi đang nhắm nháp cà phê, đột nhiên, có người đi về phía tôi.

[2] Nghỉ giải lao.

Tôi lại nhìn thấy Lịch Xuyên.

Lần này anh mặc quần áo thường ngày, áo khoác màu cà phê, áo len cao cổ một màu đen tuyền, quần jean bạc thếp. Làn da anh trắng quá, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Để giữ hô hấp và nhịp tim bình thường, tôi không dám nhìn khuôn mặt anh lâu. Hình như anh mới tắm xong, trên người anh toát ra mùi hơi nước nhàn nhạt. Mái tóc vừa ướt vừa cứng, có thể kéo anh đi đóng quảng cáo keo xịt tóc nam ngay lập tức. Đột nhiên tôi nhớ tới một từ mới học sáng nay: “dashing”^[3], không biết tại sao mọi người ở đây đều gọi anh là “chàng trai mặc vest”. Người mặc vest thì thiếu gì. Tôi thấy có một từ hợp hơn là “đàn ông thời thượng”.

Gọi anh là đàn ông, vì so sánh với đám thanh niên chạy theo thời trang hiện nay, anh có thêm phong độ của đàn trí thức.

[3] Bảnh bao.

“Hi.” Anh hỏi “How are you?”[4]

“I am fine.”[5]

“Do you mind me sitting here?”[6] Anh chỉ vào chiếc ghế bên cạnh tôi.

“No, no. Please sit, I’ll bring the coffee to you. What would you like for today?”[7] Không đợi anh ta trả lời, tôi nhanh chóng nói thêm một câu: “Lần này tôi mời nha, cảm ơn tối hôm đó anh đưa tôi về.” Tôi nhanh chóng chuyển sang nói tiếng Trung, vì trình độ khẩu ngữ của tôi chỉ giới hạn ở những mẫu đối thoại thường dùng trong quán cà phê. Vượt quá phạm vi này chắc tôi sẽ để lộ cái dốt của mình.

[4] Chào em. Em khỏe không?

[5] Tôi khỏe.

[6] Em có phiền nếu tôi ngồi đây?

[7] Không phiền. Mời anh ngồi, tôi sẽ đem cà phê cho anh. Hôm nay anh muốn uống gì?

“À... đừng khách sao. Em ngồi đi, để tôi tự đi lấy. Em muốn uống gì không?” Anh vừa bỏ túi đựng laptop lên ghế vừa hỏi.

“Không cần đâu. Tôi đang nghỉ coffee break, phải làm tiếp ngay thôi.”

Anh ta đi thẳng đến quầy mua cà phê. Sau đó, tôi thấy anh ta trả tiền, lại đi thẳng về bàn.

“Cà phê của anh đâu?” Tôi hỏi.

“Đồng nghiệp của em nhất quyết đòi bung đến bàn giúp tôi.” Về mặt anh ta vẫn bình thường, nhưng giọng nói hơi ngượng, có lẽ do Tiểu Diệp ân cần quá mức, làm anh không vui.

Tiểu Diệp bung cà phê đi đến trước mặt chúng tôi, âm thầm tỏ thái độ khó chịu với tôi, tôi biết điều nên mở lời “Anh xem, thời gian nghỉ ngơi của tôi hết rồi. Đây là Tiểu Diệp - Diệp Tịnh Văn - là sinh viên Khoa Ngữ Văn Trung trường Đại học M. Chị ấy không chỉ thuộc “Trường hạn ca”[8], mà còn giỏi ngoại ngữ lắm, thi GRE 2200 điểm đó.”

[8] Tạm dịch “Hận tình muôn thuở”, thơ của Bạch Cư Dị, là một trong những bài Đường thi nổi tiếng nhất, kể lại mối tình bi thảm của Dương Quý Phi và Đường Minh Hoàng.

Anh mỉm cười, nói “Quán này đúng là nhiều nhân tài. Cô Diệp, lần nào cũng phiền cô bung cà phê cho tôi, thật ngại quá.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Hiển nhiên anh không phải loại người vô tâm, anh biết Tiểu Diệp.

Tôi đứng dậy, vội vàng qua máy thu ngân làm thay Tiểu Diệp. Tôi thấy Tiểu Diệp ngồi xuống nói chuyện với anh. Tiểu Diệp mỉm cười vài lần, nụ cười như thiên thần, vô cùng rực rỡ. Tôi cũng cảm thấy mừng cho chị ta.

Tiểu Diệp nói chuyện khoảng nửa tiếng rồi quay lại quầy, gương mặt vẫn ửng hồng.

Tiểu Đồng trêu “Cuối cùng cũng biết tên anh ta rồi hả? Kể nghe đi, anh ta là con trai của đại gia nào? Còn trẻ sao giàu quá vậy?”

Tiểu Diệp nói: “Chị không biết. Chị không hỏi.”

“Cả họ của anh ta cũng không biết?”

“Chị có hỏi, anh ấy nói họ Vương. Chỉ có nhiều đó thôi.”

“Anh ta làm nghề gì?”

“Không biết. Gặp gỡ tình cờ, hỏi nhiều quá làm gì?”

Tiểu Đồng còn muốn hỏi kĩ hơn, Tiểu Diệp đột nhiên hỏi tôi: “Tiểu Thu, em quen anh ấy à?”

“Không quen.”

“Đừng nói dối. Anh ấy chủ động bắt chuyện với em, chắc chắn là quen biết em.”

“... Đương nhiên anh ta biết em, em từng làm đổ cà phê lên người anh ta mà.”

“Em biết anh ấy tên gì không?”

“Không... không biết.” Nếu anh đã không muốn nói, thì sao tôi phải nói giùm anh.

Tiểu Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, rõ ràng là không tin lời tôi nói. Sau đó chị ta quay lưng đi, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng nói “Đừng nói là em có ý gì với anh ấy nha.”

“Có ý gì?” Tôi bình tĩnh đáp.

“Tôi cứ tưởng gái quê rất hiền, xem ra không phải vậy. Cô rất biết dụ dỗ đàn ông đó.”

Giọng của chị rất trầm, rất ngọt, nghiêng răng nghiêng lợi chui vào tai tôi. Sau đó chị ta đột nhiên bật cười, ngẩng đầu lên. Tôi thấy Lịch Xuyên đang đi về phía quầy, đến trước mặt tôi.

“Hi.” Tiểu Diệp nói.

“Hi.”

Anh nghi hoặc nhìn chúng tôi. Tôi và Tiểu Diệp cùng đứng trước máy thu ngân, anh không biết nên nói chuyện với ai.

“Anh Vương, anh muốn gọi thêm cà phê?” Tiểu Diệp ngọt ngào hỏi.

“Vâng. Đừng thêm đường, được chứ?” Anh trả lời.

Tôi đột nhiên hỏi “Anh Vương, tối nay anh rảnh không?”

Anh nhìn tôi, một lát sau mới gật đầu.

“Tôi có thể mời anh xem phim không?” Tôi nói tiếp.

Anh hơi sững sốt: “Xem phim? Mấy giờ?”

“12 giờ.”

“Được.” Không ngờ anh đồng ý không chút do dự

5. Chương 5

Bởi vì Lịch Xuyên hứa đi xem phim cùng tôi, nên Tiểu Diệp không thèm nhìn mặt tôi suốt cả buổi tối. Tiểu Đồng cũng hạn chế nói chuyện với tôi, tránh hôm sau bị Tiểu Diệp giận lây. Không khí ngọt ngào kéo dài cho đến khi Tiểu Diệp tan ca. Tiểu Diệp tan ca trước tôi một tiếng.

Tiểu Đồng lại gần, nói nhỏ với tôi:

“Anh được Tiểu Diệp hướng dẫn. Chị ấy đã ở đây hai năm, em vào đây hai tháng, tự suy nghĩ đi, lỡ có chuyện gì, anh sẽ đứng bên nào.”

“Chẳng qua chỉ mời người ta đi xem phim, xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiểu Đồng lắc đầu: “Con bé nhà quê này, em còn ghê gớm hơn dân thành phố nữa. Em làm vậy là tuyên chiến với Tiểu Diệp. Em còn muốn làm việc ở đây nữa không hả?”

“Có nghiêm trọng dữ vậy không? Quán cà phê này cũng đâu phải của chị ấy đâu?” Tôi cười mỉa.

Tiểu Đồng nói: “Trước đây chị ấy đã khiến ba người bị đuổi. Có một cô bé mới làm có ba ngày, thì bị chị ấy đâm chọt sau lưng. Con trai của ông chủ học đại học ở Nam Kinh, là sinh viên trong khoa bố chị ấy giảng dạy, bố chị ấy là trưởng khoa. Giờ em hiểu chưa?”

Tôi không nói gì. Bởi vì tôi không biết phải làm sao. Muốn tôi lấy lòng chị ta, đừng hòng.

Tiểu Đồng nói tiếp: “Thật ra chuyện này rất dễ giải quyết, tối nay em cứ ở lại tầng ca, đừng đi xem phim. Ngày mai mời Tiểu Diệp uống cà phê, xin lỗi một tiếng, hứa không phá chuyện của chị ấy. Thái độ thành khẩn nhận lỗi, chắc chắn Tiểu Diệp cũng không gây sự với em nữa đâu.”

Tôi cười nhạt.

Tiểu Đồng nói, tôi không giống người Vân Nam tí nào. Tính tôi còn nóng hơn cả người Bắc Kinh.

Tôi lại cười nhạt lần nữa. Tôi đúng là dân quê, nhưng chẳng lẽ dân quê không được quyền tức giận? Tôi không thích người khác động một chút là đem quê quán của tôi ra so sánh. Dân số Vân Nam hơn mấy triệu người, chẳng lẽ tính ai cũng giống nhau?

Mãi đến 12 giờ, Lịch Xuyên vẫn ngồi yên bên cửa sổ máy. Tiểu Đồng có bưng cà phê cho anh một lần, anh chỉ vội vàng cảm ơn rồi lại cúi xuống chăm chú vào màn hình máy tính. Tiểu Đồng quay lại nói với tôi: “Anh ấy đang trả lời email. Hình như có rất nhiều email phải trả lời.”

Tôi hỏi, “Email tiếng Trung à?”

“Tiếng Pháp. Có một lần Tiểu Diệp thấy anh ta nói chuyện với một ông Tây bằng tiếng Đức, vô cùng lưu loát.”

“Ngoại ngữ thứ hai của anh là gì?” Tôi buột miệng hỏi.

“Tiếng Nhật.”

“Vậy sao anh biết anh ấy viết tiếng Pháp?”

“Chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy chứ[1]. Tiếng Pháp khác tiếng Anh chỗ nào anh biết mà.” Tiểu Đồng làm bộ khiêm tốn cúi đầu.

[1] Ý nói: “Tuy không học tiếng Pháp nhưng nhìn thì cũng biết đó là tiếng Pháp”.

“Tiểu Diệp cũng đâu có học tiếng Đức, làm sao biết là anh ấy nói tiếng Đức?”

“Tiếng Đức có âm rung, lúc phát âm, các amidan đều rung.”

Tôi nhìn bóng dáng của Lịch Xuyên, mơ màng.

“Tiếc là chân bị tật” - Tiểu Đồng ngập ngừng - “Nếu không thì thập toàn thập mỹ.”

Tôi liếc Tiểu Đồng, cười “Anh cũng quan tâm anh ấy quá hả? Anh là gay đúng không?”

Tiểu Đồng giật mình, như đột nhiên ngộ ra: “Không chừng anh ta là gay. Quán Sói Hoan cách đây một con đường, em có nghe nói chưa?”

“Sói Hoan gì hả?”

“Là quán bar dành cho dân gay lớn nhất khu này. Trong toilet cũng có bảo vệ, vì sợ người ta làm bậy.”

“Có nghe nói.”

Tôi chưa từng nghe, nhưng cũng không muốn người ta nghĩ mình quê mùa.

Lịch Xuyên đến lúc 9 giờ, đã ở quán 3 tiếng đồng hồ. Bình thường anh ít khi ở lại lâu như vậy, rõ ràng là đang đợi tôi. Đúng 12 giờ, tôi thay đồng phục ra, mặc một chiếc áo len dài tay màu xám. Nếu biết Lịch Xuyên sẽ đến, thì tôi không mặc cái áo này. Lúc nó còn mới coi cũng được, giặt một lần thì bị giãn, biến thành áo gió, giống như áo bày bán trên vỉa hè. Tôi đeo túi xách đi đến trước mặt anh, anh đã đứng chờ sẵn, đang thu dọn đồ đạc trên bàn. Tôi thấy ngoài máy tính ra, trên bàn còn có một quyển sổ, nhìn hơi cũ, hình như đã dùng rất lâu. Trên trang đang mở có một bản phác thảo, nguệch ngoạc nhìn không ra hình thù gì.

Lúc chúng tôi cùng ra cửa, gió đêm rất lạnh. Tôi nhảy mũi. Anh dừng lại, hỏi, “Em lạnh không?”

“Viêm mũi dị ứng thôi.”

“Vậy là lạnh rồi.” Anh liền cởi áo khoác ra đưa cho tôi.

Áo khoác rất ấm, thoảng mùi hương của anh. Tim tôi loạn nhịp, cúi đầu, mù quáng đi theo anh đến bãi xe.

Đến trước xe, tôi đột nhiên mất hết dũng khí. Ngừng bước chân, tôi nói với anh:

“Xin lỗi anh, lúc này bận quá nên đầu óc thiếu tỉnh táo, quên hỏi anh có rảnh không, khuya rồi mà đi xem phim có phiền không.

“Tôi rảnh” Anh nói, “Không phiền.”

Tôi lại giải thích “Ngày mai thi giữa kì, tôi muốn thư giãn.”

“Cách thư giãn tốt nhất là ngủ.”

“Tôi lo quá ngủ không được.”

“Thi giữa kì thôi, có gì mà lo.”

“Tôi mong điểm trung bình được 95 điểm.”

“95? Cao dữ vậy?” Anh nhìn tôi, nụ cười thoảng qua, vẻ như rất hứng thú.

“Mấy lần thi trước tôi chỉ có 60 điểm. Nếu điểm thi cuối kì cao, mới kéo điểm trung bình lên được.”

“Vậy em nhắm thi đạt 95 không?” Anh hỏi.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Tôi nắm chặt hai tay, làm tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

“Thật ra, muốn đạt điểm cao có rất nhiều cách.” Anh mở cửa xe cho tôi.

“Vậy sao?”

Tôi ngồi nhanh vào xe, anh cúi người xuống, gài dây an toàn cho tôi.

“Ví dụ như, ngồi kế bạn nào học giỏi, lâu lâu nhìn bài bạn đó một lần.”

“...”

“Ví dụ, chép từ khó vào tay áo.”

“...”

“Ví dụ, giấu tập vở trong toilet, rồi giả bộ đi toilet.”

Anh nghiêm túc giới thiệu vài chiêu.

“Hiểu rồi, anh nhờ vậy mới tốt nghiệp chứ gì.”

“Có thể coi là vậy.” Mặt anh không đổi sắc, không hề mắc cỡ.

“Người ta gian lận chẳng qua là để đủ điểm đậu. Mục tiêu của tôi không chỉ là thi đậu, nên không thể chép bài của người khác.” Tôi nghiêm túc sửa lời anh: “Cho nên, cả hai tuần nay tôi học rất chăm chỉ, mỗi ngày chỉ ngủ ba tiếng. Hôm nay là quá giới hạn rồi. Nếu không đi xem phim, chắc tôi sẽ chết mất.”

“Tinh thần học tập đáng khen, trẻ con chăm học thì cần được thưởng khuyến khích.” Anh nhanh chóng lên xe

“Rạp nào? Em chỉ đường đi.”

“Rạp Bình An, gần trường tôi.”

“Đường nào?”

Tôi suy nghĩ...

“Không... biết. Bạn cùng phòng của tôi thường đến đó coi phim. Giảm 20% cho sinh viên. Tuần này chiếu phim Oscar[2] kinh điển.”

[2] Giải thưởng điện ảnh của Viện hàn lâm Mỹ, được tổ chức hàng năm từ năm 1928.

Anh thở dài, hỏi:

“Em ở Bắc Kinh lâu vậy mà chưa từng đi coi phim hả.”

“Tôi có coi video. Xung quanh trường có nhiều quán chiếu video, rẻ lắm.”

Anh lại cho xe tăng tốc.

“Phiên anh chạy chậm chút được không? Chạy như vậy sẽ có chuyện đó.” Tôi kêu lên.

“Vậy mà kêu nhanh?” Anh không để ý đến tôi, “Em thắt dây an toàn rồi mà?”

“Tim tôi không chịu nổi.”

“Em bị bệnh tim?” Anh giảm tốc độ.

“Không có. Tôi sợ, được chưa?”

“Tối nay chiếu phim gì?” Anh lại tăng tốc, cố tình chuyển đề tài để tôi không chú ý.

“Anh thích coi phim gì?”

“Horror Movie”[3]

“Vậy anh gặp may rồi, tối nay chiếu “The Silence of the Lambs”[4], lời thoại tiếng Anh, phụ đề tiếng Trung... Lịch Xuyên, vui lòng chạy chậm lại!”

[3] Phim kinh dị

[4] Sự im lặng của bầy cừu: phim kinh dị kinh điển đạt 5 giải Oscar quan trọng vào năm 1992, kể lại câu chuyện nhân viên FBI tập sự Clarice (Jodie Foster) đến phỏng vấn bác sĩ ăn thịt người Hannibal (Anthony Hopkins) nhằm tìm manh mối bắt tên sát nhân hàng loạt Bill Buffalo.

Không hiểu sao tôi lại buột miệng gọi thẳng tên anh, giống như tôi quen gọi tên anh suốt mười mấy năm vậy.

“Để xem hết bộ phim này, trái tim em cần được hâm nóng một chút.”

Tôi bực mình, không nói nữa, vì trong chớp mắt đã tới trường. Anh chạy một vòng quanh trường, rất nhanh đã tới rạp.

Chúng tôi cùng xuống xe, vào cửa, tôi nói:

“Anh đợi ở đây, tôi đi mua vé, nước ngọt với bắp rang và cánh gà nướng.”

“Bây giờ hết giờ làm rồi, không cần làm waitress[5] đâu. Em ở đây chờ tôi, tôi đi mua vé. Em uống gì?”

“Coca”

[5] Người phục vụ.

Tôi dựa cột, nhìn anh mua vé xong, lại đi mua bắp rang, bèn chạy theo anh. Mọi hành động của anh phải nhờ vào cây gậy chống, chỉ có một tay để cầm đồ. Trong rạp khá vắng, chỉ có khoảng 10 người ngồi. Chúng tôi muốn ngồi hàng ghế sau cùng. Bậc thang khá thấp, anh lại đi rất chậm. Chân trái bước lên trước, sau đó đẩy chân phải bắt động lên bậc thang, đứng vững rồi mới leo bậc kế tiếp. Tôi hồi hận lúc này đòi ngồi hàng cuối, bây giờ đổi hàng khác, lại sợ anh buồn. đành phải theo sau anh, từ từ đi.

Cuối cùng cũng đến hàng cuối ngồi xuống, phim đã bắt đầu chiếu. Tôi bắt đầu ăn cánh gà. Mục đích tôi muốn ngồi hàng cuối, chính là không muốn người khác nghe tiếng tôi nhai nhóp nhép.

Anh uống một ngụm nước suối, đoạn hỏi:

“Em chưa ăn tối sao?”

“Chưa. Lúc đi làm lo đón xe buýt nên quên mất.”

“Trong quán có bán đồ ăn mà? Em cũng được nghỉ coffee break còn gì?”

“Mắc như vậy, sao ăn nổi?” Tôi nhanh chóng gặm hết một cái cánh gà, lại cắn cái tiếp theo “Cánh gà ngon lắm, anh ăn một cái đi?”

“Cám ơn. Tôi không ăn.”

“Vậy anh ăn bắp rang đi!”

“Tôi cũng không ăn,” Anh nói nhẹ nhàng “Cho em hết đó.”

“Gi kỳ vậy? Coi phim kinh dị mà không ăn gì hết.” Tôi nhai nhóp nhép. Một lát sau, tôi thì thầm: “Chú ý nghe, tôi thích nhất là đoạn tiếp theo.”

Là cảnh Hannibal trao đổi với Clarice:

“First principles, Clarice. Simplicity. Read Marcus Aurelius. Of each particular thing ask: what is it in itself? What is its nature? What does he do, this man you seek?[6]

... No. We begin by coveting what we see everyday. Don't you feel eyes moving over your body, Clarice? And don't your eyes seek out the things you want?[7]”

[6] Nguyên tắc đầu tiên, Clarice. Sự đơn giản. Đọc sách của Marcus Aurelius đi. Đứng trước mọi sự vật, hãy hỏi: Bên trong của nó là gì? Bản chất của nó là gì? Cả người mà cô đang tìm kiếm đó, hẳn làm gì?

[7] Không phải. Chúng ta bắt đầu bằng sự thèm khát những thứ mình thấy hàng ngày. Cô không thấy những ánh mắt lướt trên người cô sao, Clarice? Cô cũng không dõi mắt tìm kiếm những thứ cô muốn sao?

Tôi bắt chước khẩu hình của nhân vật trong phim, không sai một chữ.

Anh quay qua, nói: “Thì ra em luyện khẩu ngữ bằng cách này.”

Vài phút sau, nhân vật trong phim lại nói tiếp:

“...Terns? Mmh. If I help you, Clarice, it will be “turns” with us too. Quid pro quo. I tell you thing,, you tell me things. Not about this case, though. About yourself. Quid pro quo. Yes or no?[8]”

[8] Ến biển? Uh. Nếu tôi giúp cô, Clarice, thì phải có sự trao đổi giữa hai chúng ta. Một đổi một. Tôi nói cô biết một chuyện, cô kể tôi nghe một chuyện. Không liên quan đến vụ án. Liên quan đến cô thôi. Một đổi một. Đồng ý không?

Lịch Xuyên lại quay qua.

“Sao vậy?”

“Em có phát hiện đoạn thoại này lặp vắn không?”

“Chỗ nào?”

“Quid pro quo, yes or no?”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên anh đưa tôi về: “Nếu tôi trả lời câu hỏi của anh, thì anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Quid pro quo?

Thời gian còn lại hầu như tôi đều dùng tay che mắt. Tôi đã coi phim này mười mấy lần, thuộc cả lời thoại, nhưng chưa lần nào mở mắt coi hết từ đầu tới cuối.

Tôi không nhìn anh, nhưng biết anh đang cười tôi.

Xem phim xong, đã rạng sáng. Dù tôi một mực từ chối, anh vẫn đưa tôi về đến cổng ký túc xá.

Đọc đường đi, tôi tìm chuyện để nói với anh:

“Anh biết không, mặc dù đã coi phim này nhiều lần rồi, nhưng có một chỗ tới giờ tôi vẫn chưa hiểu.”

“Em cứ che mắt hoài, chắc là có nhiều chỗ không hiểu? Người ta nói, điện ảnh là nghệ thuật thị giác mà?”

“Sao phải nhét con ngài vào miệng nạn nhân? Tại sao?”

“Em muốn nghe tôi giải thích không?”

“Anh biết sao?”

“Ý nghĩa của con ngài là sinh sản. Ngài cái đẻ rất nhiều trứng. Ngài còn là côn trùng biến thái hoàn toàn. Chẳng phải tên giết người hàng loạt Bill có identity problem[9] sao?”

[9] Vấn đề nhân dạng.

“Nhưng mà, sao phải nhét con ngài vào miệng xác chết?”

“Nạn nhân là nữ, đúng không? Phụ nữ khác đàn ông chỗ nào? Là sinh sản, đúng không? Liên tưởng chính là sở trường của dân chuyên văn như em mà.”

Tôi ngừng bước, nhìn anh:

“Nói vậy, thưa bạn Lịch Xuyên, bạn học ngành gì?”

“Kinh tế, sau đó chuyển sang kiến trúc. Quid pro quo, hôm nay ở quán, em buồn chuyện gì vậy?”

“Cãi nhau với người ta.”

“Thua hay thắng?”

“Bề mặt là thắng, nhưng thực tế là thua. Tôi là dân quê, sống ở quê rất thoải mái, nhưng lên thành phố, tự nhiên chuyện gì cũng thấy khó chịu.”

“Như vậy, em sống ở đây không vui vẻ gì mấy nhỉ?”

“Trừ phi thi cuối kỳ được 95 điểm.”

“Sao phải được 95 điểm? Điểm số quan trọng vậy à?”

“I have identity problem[10].”

[10] “Tôi có vấn đề về rối loạn nhân cách” - nhái câu nhận xét của Lịch Xuyên về nhân vật Bill Buffalo.

6. Chương 6

Đến trước ký túc xá nữ, cả hai chúng tôi đều sửng sốt. Trước cửa có một ổ khóa to.

Tôi hít sâu: “Tiêu rồi!” Theo quy định, ký túc xá nữ đêm nào cũng đóng cửa tắt đèn đúng 10 giờ, khóa cửa đúng 12 giờ. Nhưng theo tôi biết, sau nhiều lần sinh viên nữ hối lộ tập thể, bác bảo vệ trước nay vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Bác đi ngủ sớm, lười dẩy khóa cửa, cho nên cửa ký túc xá thường mở cả đêm.

Cửa bằng kiếng, tôi gõ mãi vẫn không có ai nghe thấy.

Sau đó, tôi nói với Lịch Xuyên: “Giữ túi giúp tôi được chứ? Khi nào anh đến quán cà phê thì đưa lại cho tôi cũng được.”

Anh cầm túi giúp tôi, hỏi: “Em tính làm gì?”

“Leo vào.”

“Cái gì?”

Tôi trả áo khoác cho anh. “Tòa nhà này leo dễ lắm. Để lấy ánh sáng nên bộ cửa sổ vừa dài vừa thấp, còn có ban công nữa.” Nói xong, tôi giơ chân leo lên bộ cửa sổ tầng trệt, sau đó vươn tay nắm lấy lan can ban công tầng hai.

“Em ở tầng mấy?”

“Không cao lắm đâu.”

“Tầng mấy?” Anh đưa tay kéo chân tôi lại.

“Tầng 4. Anh nhìn đi, cửa sổ phòng tôi còn đang mở kìa.”

“Tạ Tiểu Thu, em xuống ngay!”

Thì ra anh biết tên tôi là Tạ Tiểu Thu. Nhân viên trong quán đều đeo băng tên trước ngực. Ai cũng có tên tiếng Anh, chỉ có tôi dùng tiếng Trung.

Tôi không để ý lời anh, nhưng anh cứ nắm chân tôi thật chặt. Sau đó, anh kéo mạnh chân tôi, tôi đứng không vững, đành phải nhảy xuống, anh ôm tôi, nhưng lại nhanh chóng thả tay ra.

“Lầu 4 mà em cũng dám leo, có chuyện gì thì làm sao hả?” Anh nhỏ tiếng la tôi.

Tuy chỉ dựa vào lòng anh một giây thôi, ba hồn chín vía của tôi đã đi đâu mất, vô số ý tưởng không đứng đắn hiện ra trong đầu.

“Vậy làm sao bây giờ? Ngủ lẽ đường hả?”

“Có thể ở khách sạn mà. Khách sạn mở cửa 24 giờ.”

“Ý kiến hay.” Mắt tôi sáng lên “Tôi còn biết một chỗ mở cửa 24 giờ nữa, mà không cần tốn tiền. Nhà ga. Phiên anh đưa tôi đến nhà ga được không?”

“Nhà ga rất ồn ào, mai em thi nổi không?”

“Nhà ga cũng đâu ồn ào lắm đâu. Tôi không sợ.”

Anh nhìn tôi, lại vò đầu bứt tai.

Tôi nghĩ ngợi một chút, lại nói tiếp: “Nói đến yên tĩnh, gần trường có một công viên rất yên tĩnh, có rất nhiều ghế dựa có thể nằm ngủ.”

“Em tưởng đây là nông thôn, muốn ngủ là ngủ chắc? Không biết an ninh trật tự ở Bắc Kinh rất kém hả?”

“Thì chỉ một đêm thôi mà, đừng chuyện bé xé ra to, được không?”

Tôi liền bước nhanh ra phía ngoài trường.

Đi được nửa đường, anh nói: “Nếu em không ngại, có thể ở nhờ nhà tôi, nhà tôi còn thừa phòng cho khách.”

“Chuyện này... thật ra chúng ta cũng chưa thân lắm.” Tôi hơi do dự, dù nhìn người này có vẻ hiền lành, đối xử với tôi cũng rất tốt, nhưng tôi vẫn phải cảnh giác.

“Em có đi động không?”

“Không có.”

“Đây là di động của tôi, gọi điện thoại tới đồn công an đi, cho họ biết biển số xe của tôi. Dặn họ nếu lỡ em mất tích, cứ tra biển số xe là sẽ tìm được tôi.”

Tôi cười nói: “Bạn Lịch Xuyên, mình đi theo bạn. Bạn có tiền, có xe, có nhà. Ở thành phố như Bắc Kinh này, mình cảm thấy khả năng bạn mất tích cao hơn mình.”

“Nói hay lắm. Mềm nắn, rắn buông, vậy mới là đứa trẻ thông minh.”

Anh mở cửa xe, làm tư thế mời tôi lên xe, rồi gài dây an toàn giúp tôi.

Tôi thích để anh gài dây an toàn, thích anh cúi cả người xuống, để tôi thấy gáy anh với khoảng cách thật gần.

Đã 3 giờ sáng. Xe chạy như bay trong đêm đen, 20 phút sau, đi vào tầng hầm của một tòa nhà cao tầng. Không khí buổi đêm lạnh lẽo, tôi vẫn mặc áo khoác của anh. Anh dừng xe, cầm gậy và túi xách, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

Tôi nói: “Tôi có thể tự mở được. Sau này để tôi tự mở, được không?”

Anh nói: “Không được.”

“Đâu cần ga lăng với tôi dữ vậy?”

“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử tốt với mình, sau này em sẽ lấy được một người chồng tốt.”

Tôi xuống xe, cùng anh đi đến đại sảnh ở tầng trệt, trước mặt có hai dãy thang máy. Tôi đếm thấy có tổng cộng 10 cái. Chúng tôi đi tới thang máy gần nhất, anh lấy chìa khóa điện tử ra, một tiếng tíc vang lên, cửa thang máy tự động mở.

Bên cạnh thang máy có một tấm bảng gỗ giả cổ: “Thang máy chuyên dụng cá nhân, xin đừng tùy tiện sử dụng.”

Tôi và anh bước vào, trên bảng chỉ dẫn có 59 tầng, nút “PH” trên đầu bảng bỗng nhiên sáng đèn. Thang máy chạy không một tiếng động.

“PH là gì?” Tôi hỏi.

“Tầng cao nhất, penthouse[1].”

[1] Căn hộ chiếm toàn bộ diện tích của tầng cao nhất trong chung cư hay một cao ốc; còn gọi là căn hộ thông tầng hoặc căn hộ áp mái.

“Anh thích ở trên cao à?”

“Càng cao càng yên tĩnh.”

“Có quấy rầy người nhà của anh không?”

“Tôi ở một mình.”

Cửa nhà anh dùng khóa từ. Căn nhà xa hoa yên tĩnh, rèm cửa màu xanh ngọc bích nhạt, giấy dán tường màu gạo, giữa phòng khách là bộ sofa trắng tinh. Tất cả vật dụng đều sạch bóng như đồ triển lãm trong viện bảo tàng.

“Có cần cởi giày không?” Sàn gỗ thật sạch bóng, không dính một hạt bụi.

“Không cần đâu.”

Vách tường bên trái sau cửa có một đôi nạng. Tôi đi vào phòng khách, đứng cạnh sofa, thấy bên cạnh tay vịn sofa cũng có một đôi nạng tương tự.

Tôi liền hỏi một câu mà chỉ có đứa khờ mới hỏi: “Anh ở nhà phải dùng nạng đôi hả?”

Anh không trả lời, một dòng cảm xúc thoáng qua mặt anh nhưng tôi không đoán được là gì.

Một lát sau, anh hỏi: “Em muốn đi ngủ liền, hay muốn uống gì rồi ngủ? Trong tủ lạnh có nước trái cây, bia, nước khoáng, sữa tươi, sữa đậu nành, kem.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt anh hồ hững, giống như bị xúc phạm.

“Không cần, cảm ơn. Tôi muốn đi ngủ liền.”

“Có 4 phòng cho khách, em thích phòng nào?”

“Đừng cho khách quá nhiều lựa chọn.”

“Đi theo tôi.”

Anh dẫn tôi vào một căn phòng.

Tôi hỏi: “Có chỗ tắm rửa không?”

“Trong phòng có phòng tắm.”

Anh chỉ phòng tắm cho tôi, chuẩn bị bước ra. Tôi xoay người, khẽ khàng gọi tên anh: “Lịch Xuyên.”

Anh nhìn tôi.

“Cảm ơn anh cho tôi ngủ nhờ.”

“Good night[2].”

“Good night.”

[2] Chúc ngủ ngon

Tôi tức tốc đi tắm, trong phòng tắm cái gì cũng có, tất cả đều mới tinh. Tôi mặc áo ngủ chui vào chăn, cố ép mình ngủ, nhưng không cách nào ngủ được. Thế là tôi mở tủ, lấy sách giáo khoa ra, ôn lại từ vựng lần cuối.

Tôi rất mệt, nhưng cũng rất vui, đặc biệt là trong khung cảnh xa lạ. Học xong từ vựng, tôi chuyển sang ôn bài đọc và ngữ pháp. Một tiếng trôi qua, tôi bắt đầu buồn ngủ, nhưng bỗng nhiên thấy khát, vì vậy tôi mò mẫm ra phòng bếp uống nước.

Đêm đã khuya. Đèn phòng khách đã tắt, chắc anh ngủ rồi?

Tôi đi chân trần bước nhẹ tới phòng bếp, vừa quẹo qua một góc tường, đột nhiên tôi phát hiện cửa tủ lạnh đang mở. Anh đang đứng trước tủ lạnh, cúi người lấy gì đó bên trong.

Tôi giật mình, hơi kinh hãi.

Anh mặc áo thun ngắn tay, bên dưới là quần đùi đá banh. Anh có chân trái thon dài, săn chắc giống hết những bức tượng thanh niên với vẻ đẹp hoàn mỹ của Hy Lạp. Nhưng chân phải chỉ còn lại nửa đùi.

“Hi.” Tôi nhỏ tiếng chào anh.

Anh đứng lên, xoay người, nhìn thấy tôi, mặt không chút cảm xúc.

“Tôi muốn... uống nước.” Giọng nói của tôi run run: “Khoảng... khoảng...”

“Nước khoảng?”

Tôi gật đầu. Anh đang cầm một chai sữa trên tay, lại đặt chai lên trên sàn, sau đó cúi người lấy nước khoảng.

Tuy chỉ dùng một chân, nhưng anh đứng rất vững, không hề nghiêng ngả, giống như từng luyện võ vậy.

“Sao chưa ngủ?” Anh đưa nước khoảng cho tôi.

“Ngủ không được.”

“Tôi có loại thuốc ngủ tốt lắm, em muốn uống không?”

“À... không cần, tôi sợ ngủ quên.”

Anh bắt đầu uống sữa.

“Anh rất thích uống sữa à?”

“Ừ. Nửa đêm tôi phải dậy uống sữa, thói quen từ nhỏ, sữa mãi không được.”

“Nếu anh đi xa, chỗ anh ở không có sữa thì sao?”

“Tôi sẽ đi ra ngoài mua, chạy xa cỡ nào tôi cũng phải mua về.”

“Tật xấu.” Tôi khẽ cười, cố gắng che giấu sự ngạc nhiên trong lòng.

“Có thể phiền em qua phòng lấy nạng giúp tôi được không?” Anh hỏi.

Lúc này tôi mới phát hiện anh không chống nạng. Phòng bếp cách phòng ngủ rất xa.

“Không chống nạng sao anh tới được đây?” Tôi tò mò.

“Tôi nhảy lò cò.” Anh nói “Nhưng em ở đây nên tôi ngại không dám nhảy.”

Tôi lấy nạng đưa cho anh, sao đó khoanh hai tay trước ngực, khen: “Khả năng giữ thăng bằng của anh rất tốt. Thiệt đó.”

“Ngày nào tôi cũng tập yoga.”

Nhìn ống quần anh phất phơ, không hiểu tại sao, tim tôi bỗng thất lại, đau lòng vì anh, tiếc hận vì anh.

“Là tai nạn xe cô hả?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Chuyện lâu lắm rồi.” Khuôn mặt anh lộ vẻ không muốn nói nhiều.

“Ngủ ngon.” Tôi nói.

“Ngày mai mấy giờ thi?”

“9 giờ sáng.”

“Nếu tôi còn ngủ thì cứ gọi tôi dậy, tôi chở em về.”

“Được rồi.”

“Ngủ ngon.” Anh nói.

Tôi nằm chờ trên giường, suy nghĩ miên man, không ngủ được nữa. 6 giờ rưỡi tôi xuống giường, rửa mặt đánh răng xong, đeo túi lên vai, không đành lòng đánh thức anh, một mình len lén rời đi.

Tôi để lại cho anh một tờ giấy.

“Lịch Xuyên, tôi về trường đây. Không cần tiễn tôi, tôi qua phiền anh nhiều rồi, anh ngủ thêm một chút đi. Thi xong nếu như còn gặp được anh, tôi sẽ mời anh ăn cơm. Nhất định. Tiểu Thu.”

Không khí buổi sáng cũng lạnh lẽo như buổi đêm. Tôi đi thang máy xuống dưới, bảo vệ đại sảnh nhìn tôi bằng ánh mắt lạ.

“Chào buổi sáng!” Tôi nói.

“Chào buổi sáng!”

“Cô gái, có cần tôi lấy xe từ tầng hầm lên cho cô không?” Anh ta hỏi.

“À... tôi không đi xe.”

“À.”

“Đúng rồi, xin hỏi tòa nhà này tên là gì?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Cô không biết sao? Đây là Hoa viên Long Trạch.” Anh ta cười mờ ám.

“Nếu tôi đi Đại học Sư phạm S thì phải bắt xe gì.”

Anh ta tiếp tục nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi. Tôi đột nhiên hiểu ra từ “cô gái” theo lời anh ta có nghĩa là gì.

Tôi không biết Bắc Kinh còn có những con đường thanh vắng mát mẻ như thế nào. Gió thổi qua khiến tôi rung mình, đang tính quẹo phải, đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng tôi: “Cô gái, em muốn đi đâu?”

Ngoại trừ Lịch Xuyên, đồng nghiệp ở quán cà phê và bạn cùng phòng ra, tôi không còn người quen khác ở Bắc Kinh. Khi quay đầu lại, tôi không thể không thừa nhận, Lịch Xuyên không phải trai đẹp duy nhất ở Bắc Kinh.

Là một người thanh niên ăn mặc hợp thời trang, tóc chải keo thẳng, khóe mắt ẩn chứa một nụ cười như hư như thực. Anh ta đeo một chiếc nhẫn ngọc rất to ở ngón trỏ, còn trên cổ là một sợi dây chuyền vàng chói.

“Anh là...” Tôi không biết anh ta.

Chắc chắn anh ta từ tòa nhà này đi ra.

“Tôi thấy em từ thang máy của Lịch Xuyên đi ra, chắc em là bạn của Lịch Xuyên, đúng không?”

Việc gì tôi phải trả lời anh ta.

Anh ta đưa tay ra, nói “Tôi cũng là bạn của Lịch Xuyên, tên là Kỷ Hoàn.”

Bạn của Lịch Xuyên, vậy thì khác.

Tôi bắt tay anh ta, anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên danh thiếp ghi “Công ty thiết kế Thần Lữ”. Dưới tên công ty là tên anh ta, số điện thoại, số fax và địa chỉ văn phòng.

Tôi hỏi “Anh Kỹ thiết kế gì?”

“Lịch Xuyên thiết kế kiến trúc, tôi thiết kế thời trang.”

“Rất vui được gặp anh. Tiếc là không thể nói chuyện nhiều, tôi có cuộc thi, phải bắt xe ngay.” Tôi vẫy tay tạm biệt.

Đã có người đem xe đến, đưa chìa khóa cho anh ta.

“Thi ở đâu? Tôi đưa em đi.”

“Cảm ơn. Không cần đâu. Tôi tự đi được.”

“Em ăn sáng chưa?” Sao nhiều chuyện dữ vậy trời?

“Ăn rồi.”

“Trạm xe điện ngầm ở bên kia, đi qua ngã tư đèn đỏ nữa là tới.”

“Tôi thấy rồi, cảm ơn anh.”

“Em thích tòa nhà này không?” Anh ta chỉ vào Hoa viên Long Trạch. Từ bên ngoài nhìn vào hình dáng hơi kì dị, tầng tầng lớp lớp, như chim công đang xòe đuôi.

“Cũng được... tôi không hiểu nhiều về kiến trúc.”

“Lịch Xuyên thiết kế đó.”

“À!”

“Good luck![3]”

“Have a good day[4].” Tôi nói.

[3] Chúc em may mắn!

[4] Chúc anh ngày tốt lành.

7. Chương 7

Đi tàu điện xong phải bắt xe buýt, nửa tiếng sau tôi mới về đến ký túc xá. Vì hôm nay thi, nên tất cả mọi người đều dậy sớm.

Phòng tôi thường hay có người đi qua đêm. Một là, trừ tôi và Tiêu Nhụy ra, những người còn lại đều là dân Bắc Kinh, nên họ thường về nhà. Hai là, Tiêu Nhụy cũng có bà con ở Bắc Kinh, họ thường kêu Tiêu Nhụy ở chơi qua đêm. Tuy tôi không có bà con ở đây, nhưng chưa từng có ai hỏi tôi chuyện tôi có bà con ở Bắc Kinh không. Đêm nào tôi cũng về trễ, mọi người đã quen rồi.

“Sắp thi rồi sao hôm qua không nghỉ làm sớm?” Ninh An An đến gần hỏi.

“Tan ca xong tôi đi xem phim suốt đêm.”

“Cậu học hết rồi chứ gì?”

“Tôi mệt quá, muốn thư giãn một chút.”

“Khi thi môn nghe tôi ngồi cạnh cậu được chứ?” Ninh An An hỏi nhỏ, “Máy walkman của tôi hỏng rồi, dạo này tôi ít nghe bằng lắm.”

“Thi rớt thì đừng trách tôi.”

“Để tôi đi mua đồ ăn sáng cho cậu. Đúng rồi, tối nay trong phòng có party, mấy anh phòng 301 đến đây chơi.”

Lại là hoạt động “phòng kết nghĩa”.

“Cần mua gì không? Có cần tôi góp gì không?” Tối nay không đi làm, tôi phải tranh thủ tham gia hoạt động tập thể.

“Tối qua cậu không về, mọi người góp xong rồi. Phòng ngủ cũng được quét dọn sạch sẽ rồi. Phùng Tĩnh Nhi nói, để cậu đi lấy nước.”

“Được rồi.” Tôi cố gắng hòa đồng.

“Hôm qua anh Tu có đến tìm cậu mấy lần.”

“Buổi tối tôi phải đi làm.”

“Ban ngày mà.”

“À. Tôi không gặp.”

“Anh ấy lấy nước nóng cho cậu kìa.”

“VẬY NGẠI QUÁ.” Tôi chợt nhớ ra, tôi đã rửa mặt rồi.

“Anh ấy hỏi mình có phải buổi tối cậu thường không lấy nước kịp phải không?”

“Ban ngày tôi đã lấy đủ rồi.”

“Người ta là anh trai. Anh trai phải chăm sóc cho em gái chứ.” Ninh An An nói không ngớt.

“Cậu làm bà mai từ khi nào vậy?”

“Tôi bị người ta hối lộ.”

“Hối lộ cái gì?”

“Mời tôi ăn cơm một lần.”

“Dễ vậy à? Tôi mời cậu ăn hai lần, sau này đừng làm bà mai cho anh ta nữa.”

Một đêm không ngủ, tinh thần đỡ dần, không ngờ tôi lại thi rất tốt. Chỉ có điều hễ tôi nhắm mắt lại, là sẽ thấy Lịch Xuyên, thấy anh một mình đứng cạnh tủ lạnh, cúi người xuống, tư thế lấy sữa giống hệt vận động viên thể thao. Nhiều năm sau này, mỗi lần nghĩ đến Lịch Xuyên, hình ảnh lướt qua đầu tôi đầu tiên, luôn là hình ảnh này. Sau đó, tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp lại, đau ê ẩm, thở không nổi. Buổi chiều thi xong môn cuối, tôi xuống phòng nước lấy hai bình nước sôi, từ tốn về phòng, đang đi đột nhiên thấy Ninh An An lật đật chạy tới.

“Sao vậy?”

“Có trai đẹp đến tìm cậu. Ôi trời ơi, người đâu mà đẹp trai quá.” Dáng vẻ Ninh An An rất kích động: “Cậu làm ơn mời người ta vào phòng ngồi chơi một chút. Để mọi người chiêm ngưỡng thật kỹ, được chứ?”

“Thật sự là đến tìm tôi?” Lịch Xuyên sẽ không rảnh vậy đâu, nhưng tôi vẫn rảo nhanh bước chân.

“Bọn Phùng Tĩnh Nhi và mấy anh phòng 301 đã đứng quanh đó rồi. Phiên cậu nói giúp với anh ta, bây giờ là thời gian lấy nước, nếu anh ta tiếp tục đứng dưới ký túc xá nữ, sẽ xảy ra tai nạn, được không? Đã có ba sinh viên nữ vì mãi nhìn anh ta, cầm phích nước sôi đựng vào người người khác...”

Tôi bật cười, tưởng rằng cô ta nói đùa thôi. Nhưng lúc tôi về ký túc xá, trên mặt đất có ánh bạc lấp lánh, quả nhiên mấy cái ruột phích bị bể. Bác bảo vệ đang cầm chổi, hùng hổ quét dọn chiến trường.

Người đang đứng cạnh cửa, mặc áo sơ mi trắng và quần jeans kia, quả nhiên là Lịch Xuyên.

“Hi.” Anh chào tôi từ xa.

“Hi.”

Anh đi tới, thuận tay xách bình thủy của tôi: “Thi xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Làm bài được không?”

“Cũng được.”

“Tiểu Thu, mời bạn Vương lên lầu uống trà đi.” Tiêu Nhụy nháy mắt với tôi.

Mới vài phút mà bọn họ đã biết tên người ta rồi. Tiêu Nhụy không khác gì mấy đứa mê trai, đúng là yêu râu xanh.

“Không được.” Tôi lo anh phải leo lầu, huống chi anh còn cầm hai bình thủy “Mình ra căn tin đi.”

“Đừng đi căn tin, tối nay có party, đã chuẩn bị thức ăn xong hết rồi.” Phùng Tĩnh Nhi nhiệt tình chen vào. Cô ta đối xử với tôi lúc nóng lúc lạnh, tôi đoán không ra ý đồ.

“Bạn Vương nể mặt chút đi mà.” Ngụy Hải Hà vừa đám vừa xoa.

Mấy người này, không bắt cóc được Lịch Xuyên lên lầu thì không cam lòng mà. Cầu thang ký túc xá nữ dốc hơn cầu thang rạp chiếu phim nhiều, tôi kêu mọi người lên lầu trước, sau đó cùng Lịch Xuyên leo lên từng bậc thang một.

Suốt đường đi, anh nhiệt tình xách bình thủy giúp tôi: “Buổi sáng sao không gọi tôi dậy?”

“Còn sớm quá nên để anh ngủ thêm chút nữa.”

“Sau này không được lén lút bỏ đi như vậy nữa!”

“Tại sao?”

“Lỡ mất tích thì làm sao?”

“Lịch Xuyên.” Tôi nhìn anh, nói: “Nhớ kỹ, cho dù tôi thật sự mất tích cũng không có liên quan gì đến anh... Anh không có trách nhiệm gì với tôi hết.”

Anh đang đi, nghe câu này xong, đột nhiên dừng lại. Sau đó, anh bỏ bình thủy xuống, xoay người đi xuống lầu.

“Haiz! Đợi chút!” Tôi đuổi theo.

Anh không để ý tới tôi, tiếp tục xuống lầu.

Tôi chặn đường anh lại: “Anh biết tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, trầm mặc một lát, đoạn nói: “Em không biết chút gì về thành phố này hết, em cũng không biết chút gì về tôi hết.”

“Vậy thì sao? Bắc Kinh chỉ là một thành phố, anh cũng chỉ là một con người mà thôi.”

“Vậy tại sao hôm qua em chịu đi theo tôi.”

“Bởi vì anh sẽ không hại tôi.”

“Làm sao em biết?”

“Anh tưởng chỉ có thành phố mới nguy hiểm hả? Tôi hỏi anh, giữa thành phố và nông thôn, chỗ nào hay có thú dữ hơn? Về mặt đề phòng nguy hiểm, trực giác của dân quê như tôi càng mạnh hơn.”

Anh đang muốn cãi tiếp, đột nhiên nửa khuôn mặt của Tiêu Nhụy lộ ra từ cầu thang: “Sao chưa lên vậy? Có người mang phích nước lên giúp cậu rồi. Anh Vương, nhanh lên đi!”

Lịch Xuyên nhú mày. “Anh Vương?”

“Ở đây ai cũng là anh trai hết. Đi, đi lên ngồi chơi chút đi, tối nay trong phòng mở party. Anh ăn chút thôi, đừng ăn nhiều, sau đó mình xuống căn tin tầng dưới, tôi mời anh ăn tiệc.”

Anh kéo tôi lại.

“Sao vậy?” Tôi hỏi. Tay anh lạnh lẽo, giống thời tiết mùa đông.

“Em chặn đường người ta.” Thì ra có người muốn lên lầu. Sau đó, một tiếng cạch vang lên, cô gái đang đi lên lầu la thất thanh.

Lại vỡ một cái ruột phích nữa.

Anh tiếp tục leo từng bậc từng bậc một, bộ dạng khá vất vả, tôi nhìn mà xót xa: “Tiếc là không có thang máy.”

“Nếu có thì bọn em lấy nước nóng tiện hơn nhiều.” Anh nói.

Tôi nhớ lại một chuyện, hỏi: “Anh ở cao quá, lỗ tòa nhà cúp điện thì làm sao?”

“Thấp nên.”

“Nếu có chuông báo cháy?”

“Ổ yên trong nhà là được.”

“Nếu cháy thật thì sao?”

“Tôi nay chưa từng có cháy mà.”

Trong phòng chật kín người. Mọi người dành chỗ tốt nhất cho anh.

“Trước giờ không biết Tiểu Thu có bạn trai, chẳng trách tối nào cũng về khuya.” Tiêu Nhụy rót trà cho anh.

“Chúng tôi chỉ quen biết bình thường thôi.” Tôi và Lịch Xuyên đồng thanh nói.

“A, anh Vương, anh mua quần jeans này ở đâu? Hiệu gì? Sao đẹp quá vậy?” Ninh An An hỏi.

“Đúng rồi, hiệu gì vậy? Hàng hiệu bán ở Bắc Kinh em đều nhận ra, cái này chắc chắn là mua ở nước ngoài rồi.” Tiêu Nhụy nói tiếp: “Quần Levi’s không có đường viền này. Áo sơ mi của anh cũng rất đẹp. Kết hợp với cà vạt màu lam sẽ đẹp lắm đó.”

Lịch Xuyên nhìn tôi bằng ánh mắt cầu cứu, tôi ra hiệu anh cứ ráng chịu chết đi.

“Tiểu Vương, cậu học khoa nào?” Tu Nhạc hỏi.

“Tôi không phải là sinh viên, tôi đi làm rồi.”

“Đi làm rồi?” Tiêu Nhụy nghiêng đầu nhìn gương mặt của anh, lắc đầu: “Không giống, giống sinh viên cao học hơn!”

“Anh Vương làm ngành gì?” Tu Nhạc lại hỏi.

“Kiến trúc.”

“Xây dựng hay thiết kế nội thất?”

“Thiết kế kiến trúc.”

“A, anh là kiến trúc sư hả?” Tiêu Nhụy hỏi. Hôm nay nhìn Tiêu Nhụy có vẻ rất hứng thú, tôi cũng không biết tại sao.

“Có thể xem là vậy.”

“Anh trai em cũng vậy. Anh ấy học trường Đồng Tế, anh thì sao? Không chừng hai người là bạn học đó.”

“Tôi không học trường Đồng Tế.” Anh nói “Tôi từng đổi nghề.”

“Đổi nghề? Vậy trước kia anh làm gì?”

“Hồi đại học tôi học khoa kinh tế.”

Mắt Phùng Tĩnh Nhi sáng lên: “Kinh tế hả? Lộ Tiệp cũng học khoa kinh tế. Lộ Tiệp, nhanh tới đây, có người cùng ngành với cậu đó.”

Lộ Tiệp này giờ luôn ngồi im lặng uống cà phê. Bình thường anh ta chính là trung tâm của đám con gái, hôm nay nhìn thấy cảnh này thì vô cùng ủ rũ.

“Vậy à? Khoa kinh tế trường tôi cũng tạm được. Bố tôi lúc trước kia giảng dạy ở Đại học Phục Đán[1], bây giờ chuyển qua Đại học Nhân Dân Trung Quốc[2]. Anh Vương học đại học nào?”

“Đại học Chicago[3].”

Lộ Tiệp hít sâu, mắt lộ vẻ hoài nghi: “Đại học Chicago? Theo tôi biết, khoa Kinh Tế đại học Chicago đứng đầu thế giới.”

“Cũng không được xem là tốt nhất đâu.” Lịch Xuyên nói “MIT[4] và Havard[5] cũng khá nổi tiếng. Yale[6] và Princeton[7] cũng được. Còn Học viện Kinh Tế London[8] ở Anh nữa?”

“Lúc bố tôi đến Đại học Chicago để phỏng vấn, có gặp giáo sư Becker[9]. Ông ấy nhận giải Nobel năm nào?”

“Chuyện này... không nhớ rõ lắm.” Lịch Xuyên ngẫm nghĩ: “Năm 93? Không đúng, Fogel[10] mới năm 93, Becker năm 92.”

[1] Cơ sở chính ở thành phố Thượng Hải, là một trong những trường đại học lớn nhất và lâu đời nhất Trung Quốc.

[2] Cơ sở chính thức ở Bắc Kinh, giống như Đại học Phục Đán, khoa Kinh Tế Quốc Tế, Quan Hệ Quốc Tế của trường này được đánh giá khá cao.

[3] Là trường đại học tư có cơ sở chính ở thành phố Chicago, bang Illinois, Hoa Kỳ; được tỷ phú dầu mỏ John D. Rockefeller thành lập năm 1890. Trường từng có 85 giáo viên nhận được giải Nobel.

[4] Học viện Công Nghệ Massachusetts: tọa lạc Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ, được thành lập năm 1865, từng có 76 giáo sư đạt giải Nobel.

[5] Cũng tọa lạc Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ, được thành lập từ năm 1636, là cái nôi đào tạo nhiều nhân tài của Hoa Kỳ như tổng thống, nhà văn, nhà thơ, chính trị gia, nhà kinh tế, học giả...

[6] Trường đại học tư thục ở New Haven, bang Connecticut, Hoa Kỳ; được thành lập vào năm 1701, được xem là đối thủ cạnh tranh chính của Đại Học Harvard.

[7] Trường đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, bang New Jersey, Hoa Kỳ; được thành lập năm 1746. Các trường Harvard, MIT, Yale và Princeton là 4 trường đại học tốt nhất Hoa Kỳ.

[8] The London School of Economics and Political Science (viết tắt là LSE): tọa lạc tại Westminster, trung tâm thành phố London, Anh; được thành lập năm 1895, có 17 giáo sư của trường từng đoạt giải Nobel.

[9] Gary Stanley Becker (1930-) là nhà kinh tế học Hoa Kỳ chuyên nghiên cứu về hành vi xã hội của con người như phân biệt chủng tộc, tội phạm, tổ chức gia đình, nghiện ma túy, dân chủ, nhập cư.

[10] Robert W. Fogel (1926-) là nhà kinh tế học Hoa Kỳ chuyên nghiên cứu những tác động kinh tế, xã hội và công nghệ đối với những thay đổi nhanh chóng của cơ thể con người.

“Chắc chắn nghiên cứu ở Đại học Chicago là tốt nhất.”

Lịch Xuyên cười, không trả lời.

Phùng Tĩnh Nhi nhân cơ hội hỏi tiếp: “Vậy anh Vương xin nhập học như thế nào? Cũng thi GRE hả?”

“Đương nhiên GRE rất quan trọng.”

“Khoa Kinh tế Đại học Chicago, tương lai quá xán lạn, sao anh Vương lại đổi nghề.”

“À... lý do cá nhân.”

“Anh Vương có thể cho tôi địa chỉ email được không? Sau này, nếu Lộ Tiệp xin nhập học gặp khó khăn, có thể nhờ anh không?” Phùng Tĩnh Nhi nhất quyết hỏi tới, còn lấy viết ra.

“Được chứ.” Anh lấy viết ra, viết địa chỉ email.

“Anh Vương không có danh thiếp sao?” Tiêu Nhụy ngồi trên giường ló đầu ra hỏi.

“Không có, tôi không cần danh thiếp.”

“Anh Vương chắc quen nhiều người ở Đại học Chicago lắm?” Phùng Tĩnh Nhi mời anh ăn đậu phộng muối, thấy anh lắc đầu, lại lột vỏ cam cho anh.

“Không dám nói có người quen... tôi chỉ là sinh viên thôi.”

“Nghe nói xin nhập học thì chọn giáo sư hướng dẫn là quan trọng nhất, đúng vậy không?”

“Đúng là rất quan trọng... nhưng cũng phải xem thành tích học tập và thư đề cử.”

Anh biết bảo vệ bản thân, chỉ đưa những câu trả lời ngắn gọn. “Vợ chồng” Phùng Tĩnh Nhi cố nài ép anh tư vấn hơn một tiếng đồng hồ, tôi hoàn toàn không có cơ hội nói xen vào.

Tu Nhạc liền nhân cơ hội bắt chuyện với tôi, hỏi thăm tình hình quê tôi câu được câu mất.

“Ở Vân Nam mưa nhiều lắm phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ngày nào bọn em cũng ăn nấm hủ[11]?”

[11] Đặc sản nổi tiếng của Vân Nam chính là các loại nấm rừng.

“Không phải.”

“Vậy bọn em hay ăn gì nhất.”

“Bún.”

“Đúng rồi, nhắc đến Bún Qua Cầu, hôm qua anh có lên mạng tra được, ở Bắc Kinh có vài quán ăn Vân Nam, quá gần trường nhất là...”

Anh ta không nói tiếp nữa, vì thấy tôi không chú tâm.

Đúng lúc này, Ninh An An vốn đang ngồi im lặng kể bên bỗng nhiên chen vào một câu: “Đúng rồi, Tiểu Thu, cậu kể nghe thử cậu và anh Vương quen biết nhau như thế nào?”

Phùng Tĩnh Nhi nhìn Ninh An An với vẻ khó chịu. Ninh An An quá lớn tiếng, hầu như phá tan buổi trao đổi nhẹ nhàng của cô ta và Lịch Xuyên.

“Anh ấy hay đến quán cà phê tôi làm.” Tôi nói.

“Vậy thôi hả? Không lãng mạn chút nào hết! Thêm chút gia vị đi!”

“Chúng tôi chỉ... quen biết sơ sơ thôi.” Tôi đỏ mặt.

Biết nói sao đây, thành thật mà nói, nếu không phải bạn trai thì sẽ không được vào phòng ký túc xá.

Lịch Xuyên biết điều đứng dậy: “Cảm ơn mọi người nhiệt tình tiếp đón. Tôi còn chút việc, xin tạm biệt. Mọi người chơi vui vẻ.”

Ninh An An la lớn: “Anh Vương, thường xuyên đến chơi nha! Phòng em tuần nào cũng có vũ hội!” Nói xong, nhớ ra chân anh bị tật, sợ là không thể khiêu vũ, liền nhăn mặt le lưỡi “Xin lỗi anh, em không cố ý.”

Tôi đưa Lịch Xuyên xuống lầu. Xuống tới tầng trệt, tôi hỏi anh: “Anh có việc thật à? Qua căn tin ăn tối rồi hãy về, được không? Nhất định tôi phải mời anh.”

“Không có chuyện gì, chỉ không muốn bị người khác điều tra thôi. Căn tin xa không? Cần tôi lái xe không?”

“Ở đằng trước kia. Tầng 1 là căn tin sinh viên, tầng 2 có thể chọn món, ai cũng nói nói đồ xào ở đó ngon lắm. Tôi chưa lên tầng 2 ăn lần nào.”

“Vậy đi tầng 2.”

Chúng tôi lên tầng 2, tìm bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn, ánh mắt nhìn Lịch Xuyên không chút kiêng nể: “Hai bạn muốn uống gì?”

“Em uống gì?” Anh hỏi tôi.

“Coca.”

“Một ly Côca, một ly nước khoáng.”

“Gọi món gì? Bạn nam?” Nhân viên phục vụ nữ vẫn nhìn Lịch Xuyên, giọng rất thân thiết, giống như chỉ có một mình anh là khách.

“Em ăn gì?” Lịch Xuyên nhìn tôi.

Tôi liếc qua thực đơn, nhanh chóng quyết định: “Gà xào ớt, dưa leo xào.”

Cô phục vụ ghi rồi lại nhìn anh: “Bạn nam, bạn thì sao?”

“Cần tây xào bách hợp[12].”

[12] Củ của hoa lily.

“Chỉ mấy món thôi sao?”

“Tiểu Thu, em còn muốn gọi thêm gì không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn ăn chay, hay là muốn tiết kiệm tiền giùm tôi? Gọi cần tây xào bách hợp, chi bằng để tôi xào cho anh ăn.”

“Tôi không thích ăn thịt, thật mà.”

“Anh thích ăn cá không?” Ở quán cà phê, anh luôn ăn sandwich cá.

“Rất thích ăn cá.”

“Vậy tôi gọi thêm cá chẽm hấp.” Bữa cơm này là để cảm ơn anh, đương nhiên phải có món ngon chứ.

“Cá chẽm tính tiền kiểu khác, tính theo trọng lượng.”

“Lấy một con vừa đi. Cho thêm hai chén cơm.”

“Con nhỏ là được rồi.” Lịch Xuyên nói.

“Cũng được.” Tôi thở dài.

Còn lâu mới tới giờ cao điểm sinh viên ăn tối, trong căn tin không một bóng người. Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên.

Tôi uống một hớp Côca, bắt đầu ăn gà xào ớt.

“Buổi sáng lúc đi về, có gặp bạn của anh.” Tôi nói.

“Bạn của tôi?”

“Anh ta nói tên là Kỷ Hoàn.”

“À. Cậu ấy ở tầng 42, tôi gặp cậu ấy ở bể bơi, rồi dần quen nhau.”

“Anh thích bơi lội?”

“Rất thích.”

“Tôi cũng thích. Tôi còn là quán quân bơi tự do 400m thiếu niên ở huyện đó nha. Nhà tôi cạnh bờ sông. Mùa hè đến ngày nào tôi cũng đi bơi. Tiếc là tới chỗ này, hồ bơi ở trường chỉ mở cửa mùa hè, tôi đành phải đổi sang chạy bộ buổi sáng.

“Hèn gì tinh thần em rất tốt, sắc mặt luôn hồng hào.” Anh nhìn tôi chăm chú.

“Con nít nông thôn là vậy đó. Ăn đi, sao anh không ăn? Ăn thêm chút đi chứ!”

Anh có ăn, nhưng lâu lâu mới động đũa một lần.

“Yên tâm, phần của tôi, tôi sẽ ăn hết.” Anh vẫn ăn từ từ, nuốt từng miếng nhỏ, giống như đang có vấn đề.

“Vậy tôi không nói chuyện nữa, tránh cho anh cứ lo trả lời, không ăn cơm.”

Một lát sau, thấy anh ăn rất chậm, tôi nói thêm: “Đừng cố nữa, ăn không hết tôi có thể bỏ hộp mang về, làm cơm trưa ngày mai.”

“Phòng em có tủ lạnh không?”

“Không có. Để qua một đêm không hư đâu.”

“Qua đêm chắc chắn sẽ hư.”

“Tôi để cạnh cửa sổ, ban đêm trời lạnh, sẽ không sao.”

“Đâu phải cá muối mà không hư.”

Anh ăn được một chút, tôi ăn phụ anh, rốt cuộc cũng ăn hết cần tây xào bách hợp. Sau đó chúng tôi ăn đến món cá.

“Cá ngon lắm.” Anh ăn nhanh hơn một chút “Buổi tối em làm gì? Khiêu vũ hả?”

“Không có.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích hoạt động tập thể, mặc dù tôi cố gắng hòa đồng với mọi người. Tôi thà quần mền nằm một mình đọc tiểu thuyết, nghe nhạc, ăn đồ ăn vặt.”

“Hoặc xem phim kinh dị một mình.” Anh chêm vào.

“Cũng đúng.”

“Giường có dán hai tờ giấy trắng trên màn là giường em?”

“Sao anh biết?”

“Mấy giường khác đều có nét đặc trưng của con gái.” Anh nói.

“Đặc trưng gì?”

“Đầu giường ít nhất có một con búp bê.”

Tôi cảm thấy buồn cười: “Sao trước nay tôi không chú ý đến điểm này nhỉ?”

“Trên tờ giấy đó viết gì?” Anh hỏi.

“Nhất âm nhất dương chi vị đạo, lạc thiên tri mệnh cổ bất ưu[13].” Tôi nói tiếp “Là một câu trong Kinh Dịch, bố tôi là giáo viên dạy văn.”

[13] Đạo là sự cân bằng âm dương, thấy rõ mệnh thì được an nhiên.

“Ừ...” Anh khen “Có học thức.”

“Kinh dịch nói tiếng Anh như thế nào?”

“Book of Changes. Cũng có người gọi là I-ching.”

“Nhắc đến Kinh Dịch, em biết bói toán không?” Anh lại hỏi.

“Không. Văn thì không biết bói toán, võ thì không biết xay lúa.” Tôi lấy đùa chọc chọc đầu con cá, nghiên cứu xem còn chỗ nào có thể ăn không.

Anh cười. Nụ cười ầm áp, không ra tiếng: “Nói vậy. Tiểu Thu, tối nay, em có muốn đến chỗ tôi bơi không?”

“Nếu anh ăn hết con cá này, tôi sẽ đi.”

Anh từ từ ăn hết con cá chêm không còn một miếng, chỉ chừa lại một đống xương cá, sạch sẽ tới mức có thể dùng làm tiêu bản.

Lúc nhân viên phục vụ đưa hóa đơn, tôi lấy bóp tiền ra, anh nhanh tay lẹ mắt đưa 2 tờ 100 tệ ra: “Cảm ơn, khỏi thôi.”

“Ê, ai cho anh trả tiền?” Tôi la lên.

“Em là sinh viên. Vẫn đang đi làm thêm.”

“Nhưng hôm nay tôi mời mà! Chị ơi, phiền chị trả tiền lại cho anh ấy!”

Anh giữ tay tôi lại: “Sau này mỗi lần chúng ta đi ăn, sẽ luôn do tôi trả tiền. Let’s make it a rule, clear[14]?”

[14] Qui định là vậy nhé, hiểu chưa?

Tôi há mồm ra định cãi lại, lại bị ánh mắt anh ngăn lại.

“Hôm nay không thèm so đo với anh.” Tôi nói, mừng thầm trong bụng, thì ra sau này vẫn còn có cơ hội đi ăn với nhau.

Anh tiễn tôi xuống dưới ký túc xá rồi chờ tôi lấy đồ bơi. Hoạt động phòng kết nghĩa đang tiến hành vô cùng sôi nổi. Tôi vội vàng nói với Ninh An An mấy câu, Phùng Tĩnh Nhi hỏi nhỏ: “Tối nay đi khiêu vũ không? Mọi người đều đi. Con trai mua vé. Cậu không đi, Tu Nhạc không có cặp.”

“Tôi có việc.”

“Anh Vương đâu rồi? Anh ấy có đi với cậu không?”

“Không đi... tôi và anh ta cũng không phải là bạn bè gì, chỉ quen biết sơ sơ thôi.” Tôi sửa lời cô ta.

“Nói câu này cậu đừng khó chịu, sau này có đau khổ, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.” Cô ta nói, giọng thân thiện: “Đừng chìm quá sâu. Hai người không có kết quả đâu.”

Tôi không hỏi cô ta tại sao, vội xách túi đi xuống dưới lầu.

Lịch Xuyên vẫn đứng đó chờ tôi. Chúng tôi bước song song, có người vút vó quét trên mặt đất, suýt nữa tôi bị té, anh kéo tôi lại đứng lúc: “Cẩn thận.”

“Tôi thường xuyên đi mà không nhìn đường.” Tôi nói.

“Tôi thì nhìn đường thường xuyên, tôi sẽ nhìn thay em.” Anh nói “Tuy nhiên, em phải luôn nắm tay tôi mới được.”

Nói xong câu này, anh đưa tay sang nắm tay tôi, như lúc nào cũng phải chăm sóc tôi, tránh cho tôi té ngã.

“Hôm nay tôi tìm được một chỗ đậu xe gần hơn, không cần đi ra cổng trường.” Anh chỉ vào một tòa nhà màu đỏ cách đó không xa.

Tôi nhìn anh, hoảng hồn.

“Sao vậy?”

“Anh đậu xe ở chỗ đó?”

“Ừ. Có chuyện gì sao? Bãi đậu xe bên đó vừa rộng vừa vắng.”

“Chết chắc rồi, đó là văn phòng hiệu trưởng, ba chiếc xe của hiệu trưởng đều đậu ở đó.” Tôi nói “Anh đi từ từ thôi, để tôi đi trước quan sát, coi xe anh có bị kéo đi chưa.”

“Em đi đi, tôi ngồi đây nghĩ một chút.”

Trường tôi thiết kế theo kiểu hoa viên, chỗ nào cũng có ghế dựa. Anh ngồi xuống một cái ghế, mặt hơi trắng bệch.

Chân anh bị cắt từ giữa đùi, đeo chân giả mà phải đi bộ quá xa, sao không mệt cho được. Tôi không đi, cùng anh ngồi xuống, lấy một chai nước khoáng trong túi ra: “Muốn uống nước không?”

Anh lắc đầu.

Ngồi nghĩ một lát, lại đứng lên đi tiếp. Đúng lúc này, tôi thấy một chiếc xe màu đen lướt nhanh qua. Khi chúng tôi đến bãi đậu xe, chiếc xe kia cũng quẹo vào bãi. Tôi liếc qua là thấy xe của Lịch Xuyên, liền nhéo tay anh thật mạnh.

“Lại sao nữa?”

“Bạn Lịch Xuyên, đậu xe mà không tìm chỗ tốt hơn. Chỗ anh đậu là chỗ của hiệu trưởng đó.”

“Chỗ đó là chỗ dành cho người tàn tật mà.” Anh nói.

“Ở đây không phải nước Mỹ, bạn ơi.”

Chiếc xe ngừng trước mặt chúng tôi, tựa hồ đang chờ chúng tôi lái xe ra để lấy chỗ đậu.

Tôi nói nhỏ: “Lịch Xuyên, nhanh lên xe, chúng ta đi mau.”

Không còn kịp nữa rồi. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông tóc bạc bước ra, trong tay cầm một chiếc cặp táp.

“Là hiệu trưởng Lưu.” Tay tôi run run.

“Thầy hiệu trưởng thôi, chứ đâu phải là ma, em sợ cái gì?” Lịch Xuyên nắm tay tôi, mỉm cười với người đàn ông tóc bạc: “Chào thầy hiệu trưởng!”

Tôi không nói câu nào.

“Chào cậu, cậu là...”

“Vương Lịch Xuyên. Đây là em họ tôi, Tạ Tiểu Thu. Sinh viên năm nhất.”

Tôi đỏ mặt, nói: “Em chào thầy hiệu trưởng.”

“Em tìm tôi có việc gì không?” Hiệu trưởng Lưu thân thiện bắt tay Lịch Xuyên, sau đó bắt tay tôi.

Tôi không nói gì, lại nhéo mạnh Lịch Xuyên.

“Là như thế này. Tiểu Thu mới vào trường, chưa kịp thích nghi với sinh hoạt trong trường. Em ấy cho rằng còn một số vấn đề về trang thiết bị, chế độ trong trường chưa được hoàn thiện, nên muốn kiến nghị với thầy.” Lịch Xuyên từ tốn nói, hoàn toàn không để ý tới tôi.

Anh Lịch Xuyên ơi, anh đẩy tôi vào hố lửa đó!

“À, chúng tôi rất xem trọng ý kiến của sinh viên mới vào, em Tạ, em muốn vào văn phòng tôi nói chuyện không?”

“Chuyện này... Tiểu Thu hơi hồi hộp, hay là đứng ở đây nói luôn. Tiểu Thu, em nói chuyện với thầy hiệu trưởng đi, anh lái xe ra trước. Xin lỗi thầy hiệu trưởng, tôi chỉ đậu ở đây một lát thôi.”

“Không sao, ở đây còn thừa nhiều chỗ lắm, lái xe của tôi sẽ tìm được chỗ đậu thôi.” Hiệu trưởng từ tốn nói, rất có phong độ.

Tim tôi đập tốc độ 300 lần một phút, lắp bắp nói: “Thưa thầy, em cho rằng thời gian cấp nước cho ký túc xá nữ... là quá ngắn. Một ngày chỉ có ba lần, căn bản là không đủ dùng. Nghe nói trường làm vậy để giành danh hiệu tiết kiệm nước.”

“Chúng tôi đang bàn bạc vấn đề này. Tháng sau chắc chắn sẽ có thay đổi.”

“Em từ vùng sâu vùng xa đến đây học đại học, tiêu chuẩn ở căn tin cao quá. Giá thức ăn cũng quá mắc. Bọn em không đủ khả năng.”

“Ừ.” Hiệu trưởng nói “Anh họ của em nhìn có vẻ khá giàu. Nói anh ấy giúp em một chút. Còn em thì cố gắng học tập giành học bổng.”

“Để đảm bảo sinh hoạt hàng ngày, sinh viên nghèo bọn em phải đi làm thêm, không có nhiều thời gian học tập, nên cũng không giành được học bổng. Em cho rằng... em cho rằng... cơ chế xét học bổng của trường có vấn đề.” Tôi nói thẳng ra hết, kệ bà nó chứ.

“Cơ chế có vấn đề?” Hiệu trưởng nheo mắt.

“Học bổng nên chia làm hai loại, một loại là học bổng để giúp sinh viên vượt khó. Loại thứ hai mới là học bổng cạnh tranh, xét theo điểm số.”

“Trường vẫn có học bổng cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn mà. Em chưa xin lần nào sao?”

“Bố em là giáo viên trường làng, tiền lương rất thấp. Ông vốn là sinh viên Thượng Hải, lúc còn trẻ hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, từ bỏ cuộc sống thành phố, xin đến vùng biên giới Vân Nam dạy học. Nhưng con ông lớn lên, tới Bắc Kinh học đại học, còn phải làm thêm để kiếm tiền sống, thầy không thấy chuyện này hơi bất công sao?” Tôi càng nói càng rõ ràng mạch lạc.

“Em học khoa nào?” Hiệu trưởng hỏi.

“Khoa Ngữ Văn Anh.”

“Vậy em viết proposal^[15] bằng tiếng Anh đi. Em nộp xong thì Ban giám hiệu sẽ họp lại thảo luận. Thầy sẽ thông báo kết quả với em sau.” Thầy hiệu trưởng vẫn mỉm cười: “Thầy còn có cuộc họp, tạm biệt em.”

[15] Đề án.

Thầy hiệu trưởng đi rồi, Lịch Xuyên đứng cạnh xe, khoanh tay nhìn tôi, cười cười.

Tôi nghiêng rằng: “Vương Lịch Xuyên, xem tôi xử anh như thế nào!”

“Em xem, em nói rất hay mà? Cái này gọi là hạt giống tốt chỉ cần một chút ánh mặt trời là nảy mầm.” Anh lại trêu tôi.

“Em căn bản không biết viết proposal.”

“Em viết đi, tôi sửa giúp em. Tôi chỉ sửa từ vựng, em tự sửa ngữ pháp.”

“Anh biết viết?”

“Tôi thường xuyên viết. Tôi làm kiến trúc, lúc đầu thầu phải viết thư xin dự thầu. Hình thức cũng tương tự.”

“Tôi cảm thấy, tiếng Trung không phải tiếng mẹ đẻ của anh.” Tôi công kích.

“Tôi nói tiếng Trung dở lắm à?”

“Không phải. Anh không biết dùng đũa.”

“Sao tôi không biết dùng đũa? Lúc ở nước ngoài tôi rất thích ăn sushi, phải dùng đũa gấp mà.”

“Lâu lâu dùng một lần khác bản chất với dùng hàng ngày.”

“Bản chất khác chỗ nào?”

“Điều khác biệt thể hiện lúc ăn cá. Không thể cá vừa dọn lên liền lấy đũa tách ra thành hai miếng. Phải ăn xong một mặt, lật con cá lại, mới ăn mặt kia.”

“May là mỗi lần dự tiệc tôi không phải ăn cả con cá, chỉ ăn từng miếng, sợ phiền. Lần sau em dạy tôi đi.”

“Anh phải mời tôi.”

“Không thành vấn đề.”

8. Chương 8

Chúng tôi trở về Hoa viên Long Trạch. Lúc sáng vội vã về ký túc xá, tôi chưa kịp nhìn kỹ tòa nhà này. Từ xe nhìn ra, giữa tổng thể quy hoạch âm đạm của khu vực này, Hoa viên Long Trạch nổi bật hơn hẳn so với những công trình kiến trúc mang đậm bản sắc văn hóa Trung Hoa khác. Nó vừa giống một chú chim công đang xòe đuôi, vừa giống một đóa hoa sen đang bung cánh, hình ảnh lãng mạn bay bổng như thế, là do bàn tay anh vẽ ra thật sao?

Bên trong tòa nhà đèn hoa rực rỡ, đèn treo pha lê, tranh tường, đài phun nước, rừng cọ bao vây bốn phía. Người ra vào quần áo chỉnh tề, vài người phụ nữ trẻ ăn mặc khá thời trang, tay ôm chú chó nhỏ mặc áo hoa, thướt tha bướm, ngồi trên sofa trong góc đại sảnh trò chuyện với nhau. Trang sức chói mắt, son môi chói mắt, đẹp dễ quý giá đến chói mắt.

Tôi nhìn thấy người bảo vệ buổi sáng, anh ta vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt như cười như không. Lịch Xuyên nói kết cấu tòa nhà phức tạp lắm, anh phải nắm tay tôi để tôi khỏi lạc đường. Người bảo vệ thấy Lịch Xuyên, liền bước nhanh tới, cung kính đến mức như nịnh nọt: “Anh Vương.”

Lịch Xuyên dừng bước, chờ anh ta nói hết.

“Anh Tô, trợ lý của anh, có tới tìm anh.”

“À, tôi tắt điện thoại.” Anh cầm điện thoại, nói với tôi: “Xin lỗi, tôi cần gọi điện thoại, được không?”

Khách sáo vô cùng, tôi vội vàng nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Sợ làm phiền anh nói chuyện, tôi định tránh đi. Anh giữ chặt tôi lại.

- Là tôi, Lịch Xuyên.

- Tôi còn hai bản vẽ cuối nữa. Deadline[1] là ngày 15 tháng sau phải không?

[1] Thời hạn cuối cùng.

- Lấy trước? Lấy trước là sao? Deadline chính là deadline, không thể lấy trước. Trừ phi họ trả thêm tiền.

- Trả thêm bao nhiêu? Tôi không biết, anh kêu Phòng dự toán tính đi. Tính xong thì ngày mai nói cho tôi biết.

- Tối nay có cuộc họp? Khi nào? À... Họp định kỳ, tôi quên mất.

Anh nhìn đồng hồ.

- Mọi người đến đông đủ rồi?

- Mời họ về đi. Tôi không được khỏe lắm, không đến được.

Anh tắt máy, đang tính bỏ điện thoại vào túi, điện thoại lại reo.

Anh nhìn tên người gọi, nghe máy.

- Anh Hai.

- Khỏe lắm.

- Không sao.

- Không sắp xếp được, đợi hai tháng nữa đi. Tháng 2 anh ở đâu?

- Có thể em sẽ về Zurich, thư ký sẽ thông báo lịch trình cho anh.

- Nhận được rồi, cảm ơn anh.

- Em đang ngủ, còn nằm trên giường, tối hôm qua thức khuya.

- Tạm biệt.

Thời gian trò chuyện là 30 giây. Anh gác máy, nhìn tôi với vẻ mặt xin lỗi.

“Ngày nào cũng bận như vậy hả?” Tôi hỏi.

“Không phải ngày nào cũng bận.” Anh nói, “Bây giờ chúng ta có thể đi bơi.”

Chúng tôi cùng đi lên lầu, thay đồ bơi. Anh mặc một chiếc quần bơi màu đen, lộ ra cơ bụng săn chắc cùng cơ ngực nở nang. Chúng tôi mỗi người quần áo choàng tắm, đi thang máy xuống lầu 3.

Tòa nhà có hai tầng có hồ bơi. Ở tầng 3 có một hồ, không một bóng người. Tôi tựa vào lan can nhìn xuống, hồ bơi tầng 2 lớn hơn, còn có thêm khu vui chơi cho trẻ em, nhưng cũng chỉ khoảng 10 người đang chơi đùa ở trong nước.

“Lãng phí tài nguyên quá.” Tôi nói “Sao ở đây ít người bơi quá vậy.”

“Em tin chắc là em biết bơi sẽ không bị chết đuối chứ?” Thấy tôi đi chân trần bước ngắn bước dài dọc thành hồ bơi, anh đột nhiên hỏi.

“Chắc chắn.”

“Em biết không, tôi có quen một người, anh ta nói anh ta biết bơi, sau đó anh ta nhảy xuống trước mặt tôi, một giây sau liền kêu cứu.” Anh nhìn tôi “Tôi đành phải nhảy xuống vớt anh ta lên.”

“Nếu anh nhảy xuống mà kêu cứu, tôi cũng sẽ cứu anh.” Tôi hất mặt lên, khiêu chiến.

“Nói vậy, ý em là tôi có thể hoàn toàn yên tâm mà bơi, không cần luôn ở cạnh em?”

“Anh yên tâm 100% luôn đi.”

“Bạn Tạ Tiểu Thu, quán quân bơi tự do 400m.” Anh cởi áo choàng tắm ra “Chúng ta thi thử, thể nào?”

“Được thôi.” Tôi cầm hai cây nạng của anh, gác ở thành hồ.

“Trung học Nam Trì.” Anh chỉ vào dòng chữ trắng trên áo tắm của tôi “Em học trường này?”

“Đúng vậy. Thể nào, tên nghe rất hay mà. Trước cổng trường tôi là đường Tây Môn. Nam Trì, Tây Môn, tên nghe rất cổ kính.”

“Khi nào em về quê, tôi cũng đi theo xem trường của em thử.” Anh đột nhiên thốt ra. Người này, có đôi khi nói chuyện cứ khờ khạo như học sinh lớp Một.

Tôi đứng trước mặt anh, sờ sờ gáy anh: “Được rồi, bạn Lịch Xuyên, muốn hoài niệm thì về quê mình đi, đừng mượn Vân Nam của tôi mà tự kỷ.”

“Cậu sinh viên lúc nãy nói, người Vân Nam ăn Bún Qua Cầu?”

“Ừ.”

“Bún Qua Cầu là gì?”

“Phía nam Vân Nam có huyện Mông Tự, hồi xưa Đại học Liên Hợp Tây Nam[2] ở đó. Nghe kể có một chàng tú tài, một mình sống trên đảo để mài mài kinh sử. Vợ anh ta sợ chồng mình ăn cơm nguội, mới phát minh ra món bún ăn với nước dùng nóng, mỗi lần đi đưa cơm cho anh ta, phải đi qua một cây cầu nhỏ. Sau này anh tú tài thi đậu, nói là nhờ công lao của loại bún kia, nên đặt tên món bún đó là Bún Qua Cầu.”

[2] Năm 1937, kháng chiến chống Nhật chính thức bùng nổ trên toàn cõi Trung Quốc, 3 trường đại học lớn nhất của Trung Quốc là Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa và Đại học Nam Khai liên kết, thành lập Đại học Liên Hợp và dời về Trường Sa, tỉnh Hồ Nam. Sang năm 1938 lại tiếp tục dời về Mông Tự, tỉnh Vân Nam và ở lại đó suốt 8 năm. Đến năm 1946 mới trở về địa điểm cũ ở Bắc Kinh và Thiên Tân.

“Đợi lát nữa bơi xong, chúng ta đi ăn Bún Qua Cầu, được không? Ở Bắc Kinh chắc chắn có, đúng không?”

“Quán ăn Vân Nam nào cũng có. Chỉ không biết địa chỉ quán thôi.” Tôi cũng rất nhớ món này.

“Để ợt, tôi lên mạng tìm, một giây là ra.” Anh nói “Tôi đứng mỏi rồi, xuống nước đi.”

Chúng tôi cùng nhảy xuống hồ.

Tôi cố gắng hết sức, bơi nhanh như lướt gió, nhưng vẫn cảm thấy anh bơi cạnh tôi. Anh cứ bơi cạnh tôi, dù tôi cố gắng cỡ nào cũng không vượt qua được. Đến 30m cuối cùng, không thấy anh đâu. Khi bơi tới đích, vừa ngẩng đầu, liền phát hiện anh ngồi cạnh hồ bơi, nhìn tôi cười.

“Hôm nay ăn hơi nhiều, người nặng hơn, nên bơi chậm. Tối nay anh chưa ăn gì, toàn là tôi ăn giùm anh.” Tôi cố cãi.

“Không phục đúng không?” Anh kéo tôi lên.

“Không phục.”

“400m lần nữa?”

“Lần nữa.”

Chúng tôi lại cùng nhảy xuống nước. Lần này, chỉ một lát là anh bỏ tôi lại phía sau, dẫn đầu suốt cho đến đích. Cuối cùng, khi tôi bứt phá, lại đụng đầu vào ngực anh.

“Á!” Tôi hét lên.

“Đâu phải thi đấu chính thức gì, không cần bơi dữ vậy.” Anh định kéo tôi lên khỏi mặt nước “Tôi mà không đỡ kịp thì em sẽ đập đầu vào vách hồ.”

Tôi kéo anh xuống nước: “Không được, thi thêm lần nữa.”

“Không được, thi lần nữa em cũng thua.” Anh nói “Cô Hai à, đổi mặt sự thật đi.”

“No way.[3]”

[3] Đừng hòng.

“Hay là tôi chấp em 10m, tôi đuổi theo em?”

“Muốn sỉ nhục tôi à?”

“Không dám.”

Chúng tôi xuất phát cùng lúc, anh lại tiếp tục dẫn đầu. Vẫn nhanh hơn tôi vài giây.

Cuối cùng, anh kéo tôi lên, bình tĩnh nhìn tôi ngồi thở dốc bên hồ: “Muốn uống nước không?”

Tôi lắc đầu.

“Bên đó có ghế dựa, nếu mệt, có thể qua đó nằm nghỉ.” Anh chỉ vào một loạt ghế phơi nắng phía đối diện.

“Lạ quá, sao hôm nay không có ai đi bơi?” Tôi nhìn xung quanh.

“Người khác đều bơi ở tầng dưới.” Không cần phải nói, anh thiết kế tòa nhà này, đương nhiên có đặc quyền đối với một số khu vực.

“Tốt quá rồi.” Tôi nói.

“Tốt cái gì?”

“Tôi phải nhân cơ hội này xử anh. Ai cho anh ở trước mặt nói lung tung với thầy hiệu trưởng?” Tôi nhảy lên, xô anh xuống nước, ở dưới nước nhéo lưng anh.

“Á, á,” Anh bị nhéo đau “Tôi cố giành học bổng cho em mà?”

“Anh còn nói, anh còn nói!” Tôi lại nhéo cổ anh.

Anh nắm tay tôi, khóa chặt hai tay tôi lại. Tôi đá chân anh: “Bỏ ra!”

Anh càng khóa tay chặt hơn, không để tôi cử động, rồi đột nhiên hôn tôi. Bắt đầu từ trán, dần dần hôn xuống, cố ý tránh hôn môi, lại hôn từ vành tai cho tới xương quai xanh, đến mức mặt tôi đỏ bừng như lửa, rồi anh ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chú.

“Did I scare you?[4]”

“No[5].”

“Can I kiss you?[6]”

“Yes[7].”

[4] Tôi có làm em sợ không?

[5] Không.

[6] Tôi có thể hôn em không?

[7] Được.

Đôi môi của anh hơi lạnh, hơi thở ẩm áp thơm thơm, tôi đỡ đỡ nhìn anh. Anh buông tay ra, ôm lấy mặt tôi, hôn mạnh hơn, giống như muốn dùng nụ hôn chạm đến linh hồn tôi.

Thời khắc quan trọng nhất trong đời nhanh chóng tiếp diễn. Nụ hôn đầu và lần đầu của tôi xảy ra cùng ngày, cùng lúc! Tình cảm trào dâng, chuyện cứ thế mà đến. Tôi cam tâm tình nguyện, không chút hối hận.

“Đau lắm hả?” Tuy Lịch Xuyên lớn tuổi hơn tôi, nhưng ánh mắt anh cũng mờ mịt y như tôi. Anh không thành thực lắm, thậm chí, còn hơi ngượng ngùng. Anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, sợ làm đau tôi. Sau đó, anh ôm chặt lấy tôi, không để ý việc tôi đặt tay ở vết thương trên đùi anh, nhẹ nhàng sờ miêng vết thương, vuốt ve phần da thịt bị thương.

Tôi đoán, ngoại trừ y tá của bệnh viện ra, Lịch Xuyên chưa từng bị ai chạm vào vết thương. Nước hồ ẩm áp, anh lại run rẩy như đang phát lạnh. Mà trong đầu tôi tưởng tượng ra cảnh sau tai nạn xe anh thương tích đầy mình, được nhân viên cứu thương đưa vào phòng cấp cứu, trên người cắm đầy các loại ống.

Chắc chắn phải là một tai nạn đáng sợ, để lại vết thương đáng sợ trên người anh, gần như mất đi một nửa người.

Hồ bơi không người, khi nói chuyện luôn có tiếng vang.

Chúng tôi leo ra khỏi hồ bơi, rồi mặc thêm áo choàng tắm. Eo tôi hơi nhói đau, phải gấp người, ngồi xuống cạnh hồ.

Anh áy náy nhìn tôi, lúc lâu sau, nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn còn đau lắm hả?”

“Không sao đâu.” Tôi thần nhiên cười, không kìm lòng được lại ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tuần tú của anh.

“Anh xin lỗi.” Anh nói: “Lần sau nhất định sẽ cẩn thận hơn.”

Tôi hít sâu: “Lần sau?”

“Cần anh dìu em không?” Anh đã đứng dậy, thấy tôi vẫn cúi người, sợ tôi đi không nổi, liền giơ tay kéo tôi lên.

“Không cần.” Tôi đưa nạng cho anh.

Sau đó tôi đứng lên, làm như vô tình khoác lên vai anh.

“Bỏ tay ra, dè xồm.”

“Người ta chỉ dìu anh thôi mà.”

Chúng tôi đi vào thang máy, thang máy đóng cửa, anh la: “Bỏ tay ra.”

“Sợ cái gì, đây là thang máy cá nhân.” Tôi nói, sau đó, tôi cúi người xuống, hôn vết thương dưới người anh. Anh nắm tóc tôi, muốn kéo tôi lên, nhưng không dám kéo mạnh, sợ làm tôi đau.

Một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy mở ra.

Chúng tôi vào nhà, đứng sau cánh cửa nhìn nhau, anh lại dịu dàng hôn tôi lần nữa.

“Còn đau không?” Từ đầu đến cuối, hình như anh chỉ quan tâm vấn đề này.

“Không đau.” Tôi thích tay anh vuốt ve trên người tôi, thích chạm vào khuôn mặt anh, đắm chìm trong hơi thở của anh. Thích kích thích anh, nhìn bộ dạng anh bị tình dục tra tấn.

“Anh phải đi tắm.” Anh nói.

“Em chờ anh.”

“Em không tắm à?”

“Ừ... không thích lắm.” Vào mùa đông, tôi chỉ tắm ba ngày một lần. Haiz, nhà tắm ở trường quá đông.

Anh kéo tay tôi tới phòng tắm: “Không được. Tính giữ lại bằng chứng đúng không? Tắm, phải tắm.”

Tắm xong đi ra, tôi phát hiện anh đã thay đồ xong, đồ tây giày da, cả người rực rỡ, đồng hồ cũng đeo rồi.

Tôi vẫn mặc đồ kiểu học sinh, áo len, váy ngắn, đeo ba lô, trên ba lô treo một chùm chìa khóa dài, kêu leng keng leng keng.

Anh nhìn tôi: “Sao anh càng nhìn thì càng thấy em nhỏ vậy?”

“Em lớn rồi. Hơn nữa, còn già trước tuổi đó.”

“Em mấy tuổi rồi?”

“Mười bảy.”

“Dù dĩ con gái vị thành niên, anh có tội với Tổ Quốc. Nhưng để mầm non của Tổ quốc phát triển thuận lợi, em phải được chăm bón thường xuyên mới được. ”

Nói xong, anh liền nhào về phía tôi, ra tay mạnh mẽ. Chân giả của anh vẫn cột chặt vào eo, tôi cố dây buộc giúp anh: “Có cần cột chặt dữ vậy không? Nhìn cũng thấy khó thở rồi.”

Thân thể anh tỏa ra mùi hương hỗn hợp của lô hội và hạnh nhân.

Anh tìm khóa kéo trên váy tôi, gần như là xé rách váy.

“Từ từ thôi, váy sắp bị anh xé rách rồi.” Tôi cười nói.

“Rách thì anh đền” Anh lại tiếp tục. Chúng tôi ôm chặt nhau trên sô pha, cho tới cao trào.

Cuối cùng, anh cúi đầu thở dốc, gợn sóng trong mắt dần tan: “Hôm nay có phải thời gian an toàn của em không?”

“Thời gian an toàn là gì?”

“Kì kinh nguyệt lần trước của em hồi nào?”

“Vừa mới hết. Bộ đồ này chắc phải một ngàn tệ? Bị em làm thành một đồng bầy nhầy rồi.” Tôi đứng dậy dọn dẹp.

Anh nhẹ nhõm thở ra: “Lỡ em có việc gì, chắc ba em sẽ làm thịt anh.”

“Đừng sợ.”

“What?[8]”

[8] Cái gì?

“Đừng sợ.” Tôi lại lặp lại.

“Em nói, đây là lần đầu của em?”

“Đúng vậy.”

“Vậy em... không sợ?”

“Còn phải xem là với ai? Với anh, em không sợ.” Tôi đồng ý nói. Sau đó, hỏi lại: “Chắc không phải lần đầu của anh đâu hả? Nhìn anh lớn tuổi hơn em mà.”

“...” Từ chối trả lời.

“Không ngờ em dũng cảm như vậy.” Giọng nói của anh mang chút xấu hổ.

“Đừng suy nghĩ nhiều, được không? Nam nữ ở bên nhau, chỉ vậy thôi. Mau mặc quần áo vào, em đói bụng rồi, đi ăn Bún Qua Cầu!”

“Để anh tắm cái đã.”

“Lại tắm nữa? Bệnh thần kinh.” Tôi nhìn anh, hết biết nói gì. Người này có bệnh thích sạch sẽ.

9. Chương 9

Lần đầu tiên tôi quan sát kỹ phòng khách của Lịch Xuyên, phát hiện trên tường treo rất nhiều khung ảnh nhỏ, toàn bộ đều là công trình kiến trúc: sân bóng đá, nhà hát, sân bay, sân vận động, viện bảo tàng, lãnh sự quán, văn phòng chính phủ, nhiều nhất là những tòa nhà chọc trời, ngoài ra còn có mấy công trình hình thù kỳ quái không rõ mục đích sử dụng là gì.

Nhớ ra rồi, anh là kiến trúc sư. Kiến trúc sư tiếng Anh gọi là gì nhỉ? Tôi ôn lại vốn từ vựng đã học.

Architect.

Nói thật, phản xạ đầu tiên của tôi với từ kiến trúc này là hình ảnh gạch ngói, xe cút kít, gổ, vôi, lúc gác đòn tay phải đốt pháo, còn có những người thợ hồ thường ngồi ăn bên lề đường ở quê tôi ngày xưa. Cậu tôi lúc trước là thợ hồ, sau này thì lên làm chủ thầu, nhà tôi ở quê là nhờ cậu xây giúp.

Tôi không muốn nhìn công trình kiến trúc, mà chỉ muốn nhìn anh, nhìn ảnh của anh, ảnh về cuộc sống của anh. Tôi nhìn xung quanh, tìm khắp các vách tường, mặt bàn, cửa sổ, cửa chính, mọi nơi có thể treo ảnh nhưng không thấy tấm nào.

Tôi đem chân giả vào phòng ngủ, vì anh chỉ thay quần áo tại phòng ngủ. Phòng ngủ rộng rãi như phòng khách, cạnh cửa sổ có một bộ ghế sofa màu đỏ. Sàn gỗ không dính một hạt bụi. Bên giường có một kệ sách nhỏ xinh, trên kệ có một chồng tạp chí kiến trúc và vài tập bản vẽ kiến trúc khổ lớn.

Chỉ có hai quyển sách nhìn rất cũ, có lẽ không liên quan đến kiến trúc.

Tôi đưa tay cầm lên, phát hiện sách rất nặng, là loại sách bìa cứng kiểu cũ, cùng loại giấy in từ điển, vừa trắng vừa mỏng, bao nhiêu năm cũng không rách. Tên sách viết bằng tiếng Pháp.

A La Recherche Du Temps Perdu[1]

[1] Đi tìm thời gian đã mất: bộ tiểu thuyết dài 7 tập của đại văn hào Pháp Marcel Proust (1871-1922), đứng thứ 8 trên danh sách 10 tiểu thuyết hay nhất mọi thời đại do tạp chí Times của Mỹ bình chọn vào năm 2007. Bảy tập lần lượt gồm có Bên phía nhà Swann (Du côté de chez Swann), Dưới bóng những cô gái tuổi hoa (A l'ombre des filles en fleur), Về phía nhà Germantes (Côté de Germantes), Sodome và Gomorrhe (Sodome et Gomorrhe), Cô gái bị cầm tù (La Prisonnière), Albertine biến mất (Albertine disparue) và Thời gian tìm thấy lại (Le Temps retrouvé).

Tôi nghe tiếng bước chân của anh.

“Em thích quyển sách này không?” Anh đi đến trước mặt tôi, hỏi.

“Em không biết tiếng Pháp.”

“Ngoại ngữ thứ 2 của em là gì?”

“Em chưa chọn.”

“Vậy còn mục tiêu dự kiến?”

“Trừ tiếng Anh và tiếng Trung, anh còn biết tiếng gì nữa?” Tôi hỏi.

“Tiếng Pháp và tiếng Đức. Tiếng Nhật thì chỉ nói được những câu đối thoại đơn giản, như Hajimemashite[2] vậy thôi. ”

[2] Xin chào: người Nhật dùng câu này để chào những người họ gặp mặt lần đầu tiên.

“Có lẽ em sẽ chọn tiếng Ý, hoặc là tiếng Ả Rập.”

Tóm lại, không chọn tiếng mà anh biết, tránh sau này bị người ta cười.

Anh nhìn tôi, cười nham hiểm, rõ ràng là hiểu suy nghĩ của tôi.

“Tên tiếng Anh của sách là Remembrance of Things Past, em học môn văn, chắc chắn có nghe qua.”

“Tên tiếng Trung là Tìm theo dòng chảy tháng năm.”

“Tìm theo dòng chảy tháng năm? Ừ, dịch hay lắm. Nếu có tối nào em mất ngủ, anh đọc quyển này bằng tiếng Pháp cho em nghe, chỉ cần đọc hết trang thứ nhất là em buồn ngủ ngay.” Anh thì thầm bên tai tôi, âm anh trầm trầm, như âm thanh nơi thiên đường.

“Thật không?” tôi xoay người lại, phát hiện anh vẫn khoác áo choàng tắm, anh cúi đầu xuống, hơi thở nhẹ phớt qua vành tai tôi.

“Tại sao?”

“Vì trang đầu tiên kể chuyện một người nằm trên giường, trần trọc mãi không ngủ được.” Anh nhìn tôi, cười cợt: “Hai câu đầu tiên là như vậy:

“Longtemps, je me suis couché de bonne heure. Parfois, à peine ma bougie éteinte, mes yeux se fermaient si vite que je n’ avais pas le temps de me dire: “Je m’ endors[3].” ”

[3] Câu mở đầu chương một của tập đầu tiên Bên phía nhà Swann.

Anh ngâm nga, tiếng Pháp đẹp đẽ vô cùng, giọng nói ngân vang đầy mê hoặc, làm tôi buồn bã đến thất thần. Thấy vẻ mặt tôi dờ dẫm, anh giải thích bằng tiếng Anh:

“It says: I have long had the habit of going to bed early. Sometimes, when I had put out my candle, my eyes would close so quickly that I had not even time to say “I’m going to sleep[4].” ”

[4] Nghĩa là: Từ lâu, tôi có một thói quen đi ngủ sớm. Đôi lúc, khi ngọn nến vừa tắt, mắt tôi liền sụp mi, nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp nhủ thầm một câu, rằng “Mình sắp ngủ rồi đây”.

“Rất hay, hay là anh dịch sang tiếng Trung luôn được không...?” Anh nói tiếng Trung cũng rất êm tai.

“Anh không giỏi tiếng Trung lắm... chỉ biết được 950 chữ Hán thôi. Ông nội anh nói, anh chỉ cần biết nhiều đó là đủ dùng rồi.”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi lớn tiếng nói “Văn hóa năm ngàn năm của đất nước, 950 chữ làm sao đủ được?”

“Cho nên, anh không dám dịch sang tiếng Trung, sợ em cười anh.”

“Em không cười anh đâu, thiệt mà.” Tôi nhìn anh “Người ta không yêu cầu cao đối với trình độ tiếng Trung của Hoa Kiều đâu. Mà nếu anh không nói ra, em cũng không biết là anh mù chữ.”

“Mù chữ?”

“Ừ, mù chữ.”

Anh đột nhiên nắm tay tôi lại.

“Sao vậy?”

“Tay không được lộn xộn. Bây giờ là thời gian thay đồ, a little bit of privacy, please[5].”

[5] Làm ơn cho chút không gian riêng tư.

Tôi biết điều đi ra, lúc lâu sau, anh quần áo chỉnh tề bước ra, tóc còn ướt, hình như có xị keo.

“Đi được chưa?” Tôi hỏi.

“Đi được rồi.” Anh nhìn ba lô trên vai tôi, nói: “Em đeo túi nặng dữ vậy? Để anh cầm cho.”

“Không cần đâu, nhìn ba lô to vậy thôi, nhưng bên trong chỉ có quần áo. Không tin anh cầm thử đi?”

Anh mỉm cười, không nói nữa.

“Sao trong nhà không có hình của anh?” Tôi hỏi. Lịch Xuyên đẹp trai quá, chụp bao nhiêu ảnh cũng ngắm không đủ.

“Anh không thích chụp ảnh.” Anh nói.

“Nhưng mà trên tường treo rất nhiều ảnh linh tinh.” Tôi chỉ vào tường có treo ảnh công trình kiến trúc. Tuy rằng tấm nào cũng đẹp, nhưng treo gần nhau có cảm giác hơi lộn xộn.

“Linh tinh?” Anh sửng sốt, không ngờ tôi dùng từ này, đành phải giải thích: “Kiến trúc cũng là một loại hình nghệ thuật, thưa bạn Tạ Tiểu Thu.”

Tôi chỉ vào một khung tranh, công trình trong ảnh nhìn khá quen: “Nghe Kỷ Hoàn nói, tòa nhà này do anh thiết kế?”

Anh gật đầu: “Em thích không?”

“Thích.” Tôi nhìn anh, mặt không đổi sắc “Tuy nhiên, nếu so sánh, em càng thích thân thể của anh, khuôn mặt của anh hơn.”

“Cơ thể của anh có thương tật.” Anh nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu.

“Dù tàn tật em vẫn thích.” Tôi trừng mắt, vẻ vô tội.

Môi anh cách tôi rất gần, vừa tắm xong, trên người anh tỏa ra hơi nước. Tôi thích hơi thở của anh, nhón chân, muốn hôn anh. Anh tránh được, nói: “Anh cũng đói bụng, mình đi nhanh đi.”

Lịch Xuyên không thích ăn cay, không ăn được mấy món ngon. Nhưng anh thích ăn bánh bột chiên[6], cũng thích ăn món kiến leo cây[7]. Chúng tôi chỉ gọi ba món, ăn một chút là no.

[6] Bột xắt miếng mỏng, xào với hẹ và xúc xích, thêm nước sốt cay.

[7] Miến xào với thịt băm, cà rốt, ớt chuông, gừng, hành và thêm sốt tương đậu Vân Nam.

Lịch Xuyên nói, lâu rồi anh chưa ăn cơm ngon như vậy. Ngày này cũng bận quá, đành ăn sushi cho qua bữa.

“Kỳ lạ là,” Anh nói “anh cũng không thấy đói.”

“Tại sao hôm nay anh lại thấy đói?” Tôi hỏi, không kể đồ ăn vặt trong ký túc xá, chiều nay chúng tôi đã ăn hai bữa.

“Hôm nay mất sức nhiều quá.” Anh thành thật thừa nhận.

“Em cũng vậy, vì lo thi, mấy ngày liên tiếp thiếu ngủ.” Tôi giả vờ không hiểu ẩn ý trong câu nói của anh.

“Ăn cơm xong em muốn làm gì?”

“Về ký túc xá nghỉ ngơi.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt lưu luyến: “Được rồi, anh đưa em về.”

“Không cần anh chở, còn sớm mà, tự em bắt xe về.” Anh mà chở tôi, nhất định sẽ tiến tới ký túc xá, phải đi một đoạn đường dài, anh sẽ tốn sức gấp ba lần người bình thường.

“Anh đưa em về.” Anh tính tiền, cầm ba lô của tôi, giọng nói rất kiên quyết.

“Vậy đưa tới cổng thôi, bây giờ vẫn còn sớm, ở cổng có xe đưa rước, chở sinh viên tới ký túc xá.”

“No.”

“Vậy em thà để anh đậu xe chỗ của hiệu trưởng.” Tôi thở dài.

“Ý kiến hay.”

Anh dừng xe ở chỗ của hiệu trưởng, đưa tôi tới cửa ký túc xá: “Phòng em có điện thoại không?”

“Không có.”

“Đây là sổ của anh.” Anh lấy bút bi ra, viết một dãy số vào lòng bàn tay tôi.

“Tạm biệt.” Tôi nói.

“Tạm biệt.”

Tôi vừa vào phòng là quăng mình xuống giường. Người dưới hơi ề ẩm. Tôi không muốn đi tắm, chỉ muốn lưu lại mùi hương của anh trên cơ thể tôi mãi mãi. Tôi mở máy nghe nhạc, định thay băng nhạc của Vương Phi[8] thì An An đẩy cửa đi vào phòng.

[8] Faye Wong (1969): một nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông.

“Trời ơi, sao cậu về sớm vậy?”

“Ừ, tôi mệt.”

“Cùng bạch mã hoàng tử đi đâu chơi vậy?” Về mặt cô hóng hót.

“Đi loanh quanh thôi.”

“Tiểu Thu, thành thật khai ra đi.” An An rót cho tôi một ly trà, kéo chiếc ghế qua, ngồi dưới giường tôi “Ai cũng nói cậu có bản lĩnh, mới vào học 2 tháng, không quen biết ai, lù đù mà cậu được con cá to nha.”

An An là người duy nhất trong phòng mà tôi có thể nhờ vả. Những người khác, tuy ngày nào cũng gặp, nhưng chẳng thân thiết. Tuy Tiêu Nhụy cũng thích tôi, nhưng cô nàng cũng rất bận, bận quen bạn trai, chẳng quan tâm mấy đến tình bạn giữa đám con gái với nhau.

“Chỉ quen sơ sơ thôi mà.” Tôi nói.

“Chắc lai lịch của anh ta không đơn giản.” An An tỏ vẻ như người từng trải.

“Tôi không biết lai lịch của anh ấy.” Tôi nói thật lòng.

“Quê anh ta ở đâu?”

“Không biết.”

“Lớn hơn cậu bao nhiêu tuổi?”

“Không biết.”

“Cha mẹ là ai?”

“Không biết.”

Ninh An An trừng mắt nhìn tôi: “Ê, sao cái gì cậu cũng không biết vậy hả? Như vậy là quen nhau cái gì hả?”

Cô nàng xem phim Hồng Kông nhiều quá, rõ ràng là người Bắc Kinh, nhưng lại nói tiếng phổ thông đặc sệt kiểu Hồng Kông.

“Bèo nước gặp nhau, đâu phải dài lâu, hỏi lí lịch của người ta làm gì?”

“Anh ta không phải con nhà bình thường đâu. Chỉ cần nhìn khí chất của anh ta, chắc cũng phải hun đúc qua mấy đời đó.”

Về điểm này thì tôi hoàn toàn đồng ý.

“Cậu biết gì về anh ta?”

“Anh ấy là kiến trúc sư, lúc trước học kinh tế. Tốt nghiệp Đại học Chicago.” Tôi nói “Những thông tin này cũng do các cậu hỏi được.”

“Bọn tớ chỉ hỏi những câu cần thiết thôi. Lương anh ta bao nhiêu?”

Tôi khó chịu: “Không biết, tôi đâu có phát lương cho anh ấy.”

“Có mời cậu đi ăn chưa?”

“Rồi.”

“Nhà hàng nào? Mấy sao? Điểm này sẽ nói lên thu nhập. Nhà hàng hải sản bên phố Đông, một đĩa nhỏ cũng mất 2,000 tệ.”

“Ăn ở quán ăn Vân Nam, giá rẻ lắm.”

“Tra Google anh ta lần nào chưa?”

“Google là cái gì?” Tiệm net quá mắc, tôi chưa đi bao giờ.

“Lấy tên anh ta làm từ khóa tìm kiếm, sẽ thấy tất cả tin tức liên quan đến anh ta. Cậu không có thời gian thì để tớ tìm giúp. Tên của anh ta là gì? Trẻ tuổi, đẹp trai, tương lai xán lạn, chắc chắn phải có nhiều người viết tin.” An An lấy viết ra, định ghi chép lại.

“Không nói cho bạn biết.”

“Nhà anh ta ở đâu? Chỗ ở cũng nói lên vấn đề.”

“Không biết, chúng tôi chỉ gặp nhau ở quán cà phê.” Nhớ lại chuyện chúng tôi đã làm ở nhà anh hôm nay, tôi không dám nói thật cho An An, để tránh bị hỏi thêm nhiều chuyện nữa.

“Anh ta có xe không? Hiệu gì? Nên biết là ở Bắc Kinh, kiến trúc sư thuộc tầng lớp lương cao đó.”

Tôi lấy chặn trùm đầu lại: “An An ơi, bạn tha cho tôi đi.”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Câu hỏi cuối...” An An nói “Tại sao chân anh ta bị tật?”

“Tàn tật bẩm sinh.”

“Trời ghét người tài. Chỉ cần còn khả năng đàn ông là được.”

“An An, đừng nói nữa.” Tôi tung chặn ra “Để tôi ngủ, tôi mệt lắm rồi.”

“Đợi chút, câu hỏi cuối cùng!” An An kéo chặn ra “Anh ta có xin số điện thoại của cậu không?”

Tôi gật đầu.

“Yeah!”

Tối đó, tôi không tài nào chợp mắt. Hơi thở của anh, sự xúc động của tôi, cứ tái diễn mãi trong đầu tôi.

Lịch Xuyên, em yêu anh, nhưng em không muốn tìm hiểu anh. Càng hiểu nhiều về anh, em sẽ càng xa anh.

Cuộc sống lại bình thường như trước. Ban ngày tôi đi học, ban đêm tới quán cà phê làm thêm. Tôi gặp Tiểu Diệp, trong lòng hơi áy náy. Tôi biết tình yêu là gì, càng hiểu rõ sự đau đớn của chị ta. Tôi biết mình quá đáng, càng hiểu sự phẫn nộ của Tiểu Diệp.

Tôi chào Tiểu Diệp: “Hi!”

Chị ta chỉ lạnh lùng liếc tôi, rồi quay lưng đi.

Tiểu Đồng chạy đến hỏi thăm: “Tiểu Thu, qua đây nói chuyện chút.”

Tôi đi thay đồng phục, sau đó đi theo Tiểu Đồng vào văn phòng.

“Tiểu Thu, từ hôm nay trở đi, ca tối chỉ cần em làm tới 8 giờ tối thôi. Nếu em muốn đổi sang ca sáng hoặc ca trưa, anh sẽ nói chuyện với quản lí các ca đó.”

Tôi là sinh viên, không thể làm ca sáng hoặc ca trưa. Điều này có nghĩa thu nhập của tôi sẽ giảm đi một nửa.

Tôi đoán được nguyên nhân, nhưng không bỏ qua, hỏi: “Tại sao?”

“Lệnh của Tổng giám đốc.”

“Tiểu Diệp nói gì đó, đúng không?”

“Mấy sếp muốn đuổi em luôn, nhưng anh xin cho em được làm 3 tiếng. Chị Hai à, đi một ngày đằng học một sàng khôn. Kiếm được đồng nào hay đồng đó, không nên đấu với đồng tiền.”

Tôi biết suy nghĩ của Tiểu Diệp. Gần đây Lịch Xuyên thường đến quán lúc 9 giờ.

Tôi không nói gì. Tiếp tục làm việc. Đúng 8 giờ tối tôi tan ca.

8 giờ rưỡi tôi về đến ký túc xá, thấy mấy anh kết nghĩa phòng 301 ngồi chật phòng.

“Ôi trời, sao hôm nay về sớm thế?” Phùng Tĩnh Nhi hỏi.

“Việc học quan trọng hơn, với lại xét về vấn đề an ninh, sau này sẽ tan ca sớm hơn.” Tôi nói, bỏ túi xuống, nhớ ra vẫn đang mặc đồng phục của quán, nhưng trước mặt một đám con trai, tôi ngại không dám thay ra.

“Có người lấy nước nóng cho cậu rồi kia.” An An quét mắt qua Tu Nhạc.

“Cám ơn.” Tôi vốn nhờ An An lấy giúp, không ngờ cô ấy nhanh chóng phân công cho người khác.

“Lâu lâu cậu về sớm, cùng đi khiêu vũ đi.” An An nói “Lần nào cũng để Tu Nhạc một mình, không hay lắm.”

“Được, tôi cũng muốn thư giãn một chút.” Tôi nói “Tôi đi thay đồ.”

Tôi vào toilet thay đồ, lúc về trong phòng chỉ còn mình Tu Nhạc.

“Mọi người đi trước rồi, anh phải ở lại đợi em, con trai trả tiền, vé con gái miễn vé. Nhưng phải đi cùng nhau.”

“Đợi tôi một chút nữa.” Tôi trang điểm thật đậm, đôi môi đỏ thắm, lông mày đen, phấn mắt màu xanh đậm. Tôi búi tóc lên, để lộ gáy. Sau đó xịt nước hoa lên cổ.

Là một loại nước hoa giá rẻ, mùi khá gắt, bình thường chỉ cần ngửi 10 phút liên tục là sẽ choáng váng đầu óc.

“Sao nhìn giống gấu trúc vậy?” Tu Nhạc giật mình.

“Sao, còn muốn khiêu vũ với tôi không?” Tôi liếc mắt khinh thường, nếu không nể mặt anh ta lấy nước giúp tôi, tôi chẳng phải liều mình đi với anh ta cho vui. Lúc hứng nhảy của Tu Nhạc dâng lên, động tác anh ta khá mạnh bạo, quăng tôi ra xa, lại kéo tôi về, thậm chí còn giẫm lên chân tôi.

“Anh là người Tứ Xuyên, rất thích gấu trúc.” Tu Nhạc nói, đưa một quyển sách cho tôi: “Tiệm sách cũ trong trường đại hạ giá, tìm mãi mới được một quyển tiểu thuyết tiếng Anh cho em.”

Tôi nhìn qua, là quyển Mặt trăng và Đồng xu[9] của Maugham[10].

[9] The Moon and the Sixpence: quyển tiểu thuyết được xuất bản năm 1916, kể về nhân vật Charles Strickland, một người đàn ông trung niên sống bằng nghề môi giới chứng khoán, đột nhiên từ bỏ vợ con để theo đuổi giấc mơ làm họa sĩ.

[10] William Somerset Maugham (1874-1965): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Anh đầu thế kỷ XX.

“Em đọc chưa?”

“Chưa.”

“Anh đọc bản dịch tiếng Trung rồi. Câu chuyện rất hay. Thật ra, chúng ta có thể tổ chức hội đọc sách, gặp mặt định kỳ, cùng chia sẻ quyển sách mà mình thích.” Ấn tượng của tôi đối với Tu Nhạc là, tận dụng mọi cơ hội, rất có kế hoạch. Tôi nhìn Tu Nhạc, trong số đám anh kết nghĩa của phòng 301, Tu Nhạc khá dễ nhìn, học cũng giỏi, giáo sư hướng dẫn chính là hiệu trưởng, tương lai cũng xán lạn; nhưng do anh ta học triết học, cũng là dân tỉnh lẻ như tôi, nên đám con gái trong phòng chỉ thích sự chất phác của Tu Nhạc, hẳn gặp việc nặng nhọc là nhớ tới anh, còn thường xuyên nhờ anh đi lấy nước giùm. Anh ta là người dễ sai bảo nhất trong phòng 301, cũng là người cam tâm chấp nhận “nhiệm vụ” nhất.

“Sau này bàn tiếp đi.”

Phòng khiêu vũ của trường ít người nhảy hay. Tôi vừa nhảy vừa miên man suy nghĩ, bị mất một nửa thu nhập, tiền sinh hoạt của tôi làm sao đây, học phí của tôi làm sao đây, học phí năm sau của em trai tôi làm sao đây. Bệnh viêm gan của ba tôi làm sao đây. Trước nay ba tôi không muốn tôi lo lắng bệnh tình của ông, nhưng điều kiện y tế ở nông thôn có hạn, nên tôi gửi thuốc từ Bắc Kinh về cho ông, một hộp 75 tệ. Tôi không muốn ba biết giá thuốc, chỉ nói 1 hộp 5 tệ.

Tôi không chú tâm lắm nhưng cũng nhảy hết bản nhạc không mắc lỗi gì. Suốt buổi tôi vẫn cúi đầu giả vờ chăm chú học nhảy, hạn chế thời gian tâm tình với Tu Nhạc. Qua mấy lần trao đổi bạn nhảy, tôi đã nhảy với toàn bộ anh kết nghĩa của phòng 301 mỗi người một lần. Chỉ có mình Lộ Tiệp trêu đùa tôi: “Hôm nay cô Tạ trang điểm rất đặc biệt.”

“Vậy sao? Đặc biệt chỗ nào?”

“Mắt và môi hơi đen.”

“Đời Đường gọi là “lệ trang[11]”, biết không, đây chính là phong cách, chính là phục cổ đó.”

[11] Một kiểu trang điểm thịnh hành phụ nữ Trung Quốc từ thời Đường đến thời Đông Hán, dùng sáp màu vẽ lên bóng mắt, nhìn đôi mắt giống hình giọt lệ.

“Khi nào mời em ăn cơm được? Phùng Tình Nhi cứ nói em sống ở Bắc Kinh một mình chắc cũng buồn.”

“Sao lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Hôm nay anh Vương của em gửi email, hứa sửa giúp thư xin du học của anh.”

“Nhờ bản lãnh của hai người thôi, tôi đâu biết địa chỉ email của anh ấy.”

“7 giờ tối thứ bảy, quán Cửu Vị Hiên ở phố Tây được không? Mời anh Vương đi chung luôn.”

“Muốn mời thì tự mình mời đi, tôi không hẹn giữm được.” Tôi cười cười, một đám user[12].

[12] Lợi dụng

Tôi và Tu Nhạc nhảy tới khi tan vũ hội. Mọi người còn uống sữa đậu nành ở cổng, riêng nhóm Lộ Tiệp và An An muốn đi xem video, chỉ còn mình tôi và Tu Nhạc thông thả về ký túc xá. Cơn mưa phùn vừa dứt, gió đêm ẩm ướt, hương hoa vẫn vương. Trong đêm tối, tôi nhìn thấy một bóng trắng xa mờ ở cạnh cổng ký túc xá.

Tim tôi đập thành thịch.

Đến gần hơn, bóng trắng nói: “Hi.”

“Hi.”

Sau đó, bóng trắng bắt tay Tu Nhạc: “Tên bạn là gì nhỉ?”

“Tu Nhạc.”

“Tu Nhạc, cảm ơn bạn cùng đi khiêu vũ với Tiểu Thu, cảm ơn bạn đưa cô ấy về.”

Hai kẻ mạnh tranh chấp, đương nhiên người mạnh hơn thắng. Mặt Tu Nhạc liền tái đi, không kiềm được lui về sau nửa bước. Tu Nhạc giơ tay lên, nhìn đồng hồ: “Tiểu Thu nói cô ấy mệt, muốn nghỉ sớm.”

“Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” Nhịn cười.

Sau đó, bóng trắng liền nắm tay tôi.

“Khuya rồi, hai người... còn đi ra ngoài?” Tu Nhạc nói, giọng hơi run run.

“Đi dạo quanh trường thôi.” Bóng trắng mỉm cười.

Tay Lịch Xuyên lúc nào cũng lạnh, giống động vật máu lạnh. Chúng tôi đi loanh quanh vườn trường.

“Tiểu Thu, rất tiếc, anh không thể nhảy với em.” Anh nói nhẹ nhàng, “Nhưng anh muốn thấy em vui.”

Tôi xoay người lại, nhìn anh: “Lịch Xuyên, lúc này anh đứng bên ngoài chờ em hả?”

“Đợi không lâu lắm.”

Đường càng ngày càng tối, không có đèn đường, hình như chúng tôi đi vào một mảnh rừng.

Tôi nắm tay Lịch Xuyên đi qua những thân cây, như đang có thú dữ đuổi theo sau lưng. Anh nắm chặt tay tôi, nhìn không rõ phương hướng: “Tiểu Thu, hình như mình lạc đường rồi thì phải?”

Giữa những thân cây có một bãi cỏ, ánh trăng lạnh lèo trằn trên cỏ, tôi cảm thấy đã tìm được chỗ thích hợp, liền dừng lại bên một thân cây. Anh ôm chặt tôi, tôi dựa lưng vào thân cây khô cứng, hai chân bám chặt lưng anh, từ trên cao hôn anh. Cành cây lay động, nước mưa còn đọng lại rơi tí tách, xuống đầu tôi, xuống mặt anh.

Anh chăm chú hôn tôi, chớp mũi anh cọ giữa hai má, hơi thở ấm áp, nước mưa lạnh lẽo, đôi môi như đang giao mùa.

Tôi nghĩ, tôi phải nhớ mãi thời khắc này, 11 giờ 49 phút. Áo len màu mỡ gà, váy hoa màu xanh, giày da màu đen để thấp. Chủ đề: “Kích thích nơi hoang dã” hoặc “Chuyện tình nơi vườn trường”. Trời hơi lạnh, da thịt dán vào nhau, lại thấy nóng. Lịch Xuyên mặc áo sơ mi trắng, không mặc áo khoác.

Bùn đất trên thân cây bám bẩn áo tôi, Lịch Xuyên hỏi tôi có khăn tay không.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Trong lúc vội vàng, chúng tôi nhanh chóng chỉnh đốn lại quần áo của mình. Không ngờ, ánh đèn pin lóe qua, rọi thẳng vào mặt tôi.

“Đứng lại! Bảo vệ vườn trường đây.”

Lịch Xuyên đẩy tôi ra, nói nhỏ: “Chạy mau.”

Đáng lẽ tôi không cần phải trốn, nhưng đáng về chúng tôi khá khó coi, rất khả nghi. Nếu tôi bị bắt, dù không làm gì cũng không thể thanh minh. Tôi vội vàng bỏ chạy, nghe thấy có người nhanh chóng đuổi theo, sau đó, có người cản người bảo vệ lại. Ngay sau đó, cây cối xào xạc, cả hai bắt đầu đánh nhau. Tôi liền chạy về không chút do dự. Lịch Xuyên té nằm trên đất, người bảo vệ còn to hơn cả Schwarzenegger[13], chân mang giày da đang đá Lịch Xuyên. Tôi xông lên, mất hết lí trí tát cho anh ta hai cái, la lớn: “Dừng tay! Dừng tay! Anh dừng tay lại cho tôi!”

[13] Arnold Alois Schwarzenegger (1947-): là vận động viên thể hình, nam diễn viên phim hành động của Mỹ, vóc người cao to và cơ bắp cuộn cuộn. Ông cũng là thống đốc thứ 38 của bang California, Mỹ.

Người bảo vệ dừng tay lại, nắm cánh tay tôi: “Con nhóc này to gan quá nhỉ! Hai đứa bây học khoa nào?”

“Khoa nào không liên quan tới anh, chúng tôi đứng đây nói chuyện, liên quan gì tới anh?”

“Nói chuyện, hừ, đừng tưởng tao không biết tụi mày đang làm gì!”

Tôi cười lạnh: “Anh dám bắt tôi về, tôi sẽ nói anh có ý định cưỡng hiếp tôi. Anh nhìn đi, trên cánh tay tôi có dấu tay của anh.” Sau đó tôi bứt một cái nút áo trên áo anh ta: “Trong tay tôi có nút áo của anh.”

Anh ta không tức giận mà còn cười: “Mày tưởng tao sợ cái mảnh vụn của mày chắc? Hôm nay tao tha cho tụi bây. Mày cũng to gan dữ, chắc thằng nhóc này cũng không dám làm gì mày. Muốn làm chuyện đó thì ra ngoài thuê phòng, đây là rừng tình yêu, tụi nào cũng có bảo vệ đi tuần tra.”

Nói xong câu này, anh ta đột nhiên bỏ đi. Tôi quỳ xuống đất, đẩy nhẹ Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, Lịch Xuyên.”

Anh vẫn bò rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Anh có bị thương không?” Người tôi đột nhiên run rẩy.

“Anh không sao.” Anh miễn cưỡng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Ngồi đây đừng cử động, em tìm người đưa anh đi bệnh viện.” Tôi biết anh bị thương, không thể cử động.

Anh kéo tay tôi lại: “Không cần đi bệnh viện, anh còn đi được. Em... đỡ anh dậy.”

Tôi dìu anh đứng lên, đưa nạng cho anh. Anh cầm nạng hỏi:

“Người đó... có làm em bị thương không?”

“Chỉ nhéo tay em mấy cái.”

“Để anh xem.” Anh nhìn cánh tay tôi dưới ánh trăng. Nhìn thật lâu, không nói gì.

“Chỗ này cách bãi đậu xe xa không?” Anh hỏi.

“Không xa lắm.”

Chúng tôi mất rất nhiều thời gian mới tới bãi đậu xe. Anh không cho tôi dìu, cố gắng đi về phía trước, dọc đường phải dừng lại nghỉ ngơi hai lần, rõ ràng là bị thương khá nặng.

“Lịch Xuyên, em đi bệnh viện với anh.” Tôi nói.

“Anh không sao, không cần đi bệnh viện.”

“Vậy em về nhà với anh, xem vết thương của anh thế nào.”

“Không cần, anh tự lo được.” Anh thản nhiên nhìn tôi “Anh xin lỗi, lần này phải để em về ký túc xá một mình. Anh không đi với em được.”

“Lịch Xuyên, không, cho em theo với, em lo lắm!” Trong giọng nói của tôi mang theo âm thanh nức nở.

“No.” Anh nói “Ngủ ngon. Vài ngày nữa anh sẽ tới thăm em.”

Tôi quay người đi, nghe thấy anh gọi tôi, đưa áo sơ mi của anh cho tôi: “Thay áo sơ mi của anh đi. Áo len của em bị dơ rồi, lát về phòng sẽ bị bạn bè cười.”

Anh mặc áo thun ba lỗ, lộ ra nửa người trên rắn chắc.

“Ngủ ngon.” Tôi ứa nước mắt nhìn theo anh.

“Ngủ ngon.”

10. Chương 10

Trước khi về phòng, tôi ghé nhà vệ sinh của ký túc xá chỉnh lại quần áo. Cởi áo len ra, búi tóc kiểu chiếc lá, mặc áo sơ mi của Lịch Xuyên vào rồi mới về phòng.

Tôi tính len lén vào phòng, len lén lên giường, len lén thay quần áo, nhưng mà, trong phòng thấp nền sáng trưng, tôi thấy An An, Tiêu Nhụy và Ngụy Hải Hà mỗi người bưng một ly trà sữa, đang ngồi bên giường cắn hạt dưa.

Nhìn thấy tôi, cả đám hét chói tai, không ngờ tôi mặc áo sơ mi của con trai.

“Tốc độ tên lửa nha...” Ba người cùng cười khanh khách.

Tôi nhét áo len lên giường mình.

“Làm gì có, đi bộ nóng quá, mồ hôi đầy người, mới cởi áo len ra.” Tôi lấy nước, rửa mặt, rửa tay, phi tang chứng cứ.

“Anh Vương đến phòng khiêu vũ tìm cậu à?” Tiêu Nhụy hỏi “Cậu vừa đi thì anh ấy đến, hỏi mình cậu ở đâu, mình chỉ hướng phòng khiêu vũ cho anh ấy.” Tiêu Nhụy rất ít khi đến phòng khiêu vũ sinh viên, chê hiệu ứng âm thanh dở.

“Không có. Tôi nhảy xong đi về mới gặp anh ấy.”

“Không thể nào? Vậy chẳng lẽ người ta đứng ngoài đợi cậu hơn 2 giờ?”

Có thật không? Trời thu khá lạnh, anh chỉ mặc phong phanh một cái áo sơ mi.

“Tôi cũng không biết nữa.” Vì không muốn trở thành đề tài buôn chuyện của họ, tôi qua quýt vài câu. Nhưng hai chữ mệt mỏi hiện rõ trên mặt tôi, bọn họ đều thấy. Tôi leo lên giường, ngã vào trong chăn, lăn qua lăn lại ngủ không được. Đến 2 giờ sáng, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Lịch Xuyên là người trưởng thành, đương nhiên biết tự chăm sóc bản thân. Lịch Xuyên cũng giàu, cho dù không có thời gian chăm sóc bản thân, cũng sẽ tìm được người chăm sóc cho anh. Tôi không là gì của anh, cũng không thể làm gì cho anh. Anh dường như cũng không cần tôi làm gì cho anh, tóm lại, tôi không cần lo lắng cho anh.

Sau đó, tôi mất nửa tiếng nhớ lại lúc chúng tôi gặp nhau, mới phát hiện từ ngày chúng tôi biết nhau, tôi cứ liên tục gây phiền phức cho anh. Lần đầu tiên, tôi đổ cả phê lên người anh. Lần thứ 2, tôi hại anh đêm khuya phải chở tôi về ký túc xá. Lần thứ 3, đầu tiên tôi ép anh đi xem phim với tôi, sau đó ký túc xá khóa cửa, tôi phải ngủ nhờ nhà anh. Còn tôi hôm nay, tôi lại hại anh vô cớ bị người ta đánh. Hình như tôi là khắc tinh của anh thì phải.

Cuối cùng, tôi tổng kết ra nguyên nhân căn bản dẫn đến lỗi lầm, chính là thói mê trai vô trách nhiệm và dục vọng tuổi trẻ của tôi.

Tăng Tử nói, mỗi ngày ta xét thân ta ba việc[1].

[1] Tăng Tử (505-435 trước công nguyên): là một trong những học trò xuất sắc nhất của Khổng Tử. Nguyên văn câu nói là: “Mỗi ngày ta xét thân ta ba việc: Làm việc cho ai có hết lòng không? Đối với bạn có vẹn chữ tín không? Đạo thầy truyền có học không?”

Đúng 5 giờ sáng tôi dậy chạy bộ, học từ vựng. Trong cơn gió buốt giá cuối thu, tôi chạy đến quán tạp hóa gọi điện cho Lịch Xuyên. Muốn hỏi xem đêm qua anh như thế nào rồi, không sao thật không.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, sau đó là tiếng tổng đài tự động: “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sau.”

Có lẽ anh mệt quá, nên tắt máy đi ngủ. Tôi nhớ tôi có khuyên Lịch Xuyên mua một cái tủ lạnh nhỏ đặt ở đầu giường, mỗi đêm anh dậy sẽ không cần đi vào bếp uống sữa. Lịch Xuyên nói lúc ngủ anh sợ tiếng ồn, đặc biệt càng sợ nghe tiếng máy móc.

Học từ xong, tôi đi ăn sáng, đi học rồi trở về ký túc xá đã hơn 10 giờ. Tôi lại đến tiệm tạp hóa gọi điện thoại, vẫn không có ai trả lời, vẫn là tiếng của tổng đài: “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sau.”

Tôi cố gắng nhớ lại từng chi tiết chuyện tối qua. Trong rừng rất tối, tôi nhìn không rõ. Nhưng tôi có thể khẳng định người bảo vệ có đá anh mấy cái. Đá ở đâu thì tôi không biết. Sau đó anh không chịu nói. Tôi lo người kia đá trúng vết thương cũ của Lịch Xuyên, chỗ đó không có xương, dưới da thịt mỏng manh chính là nội tạng. Lịch Xuyên bước đi là hoàn toàn dựa vào lực của eo để kéo chân giả. Cho nên, đối với anh, đi bộ thời gian dài chẳng khác gì bị tra tấn. Nhưng mà, Lịch Xuyên đi khá cứng, gần như không thấy gì khác thường trong dáng đi, làm cho người khác nhìn lầm, tưởng anh đi như người bình thường, không tổn sức lực.

Tôi tiếp tục đi học, hết môn kế tiếp, đã là buổi trưa. Tôi lại đi gọi điện thoại, vẫn tắt máy. Tôi đứng ngồi không yên, ra cổng trường bắt taxi: “Bác tài, làm ơn tới Hoa viên Long Trạch.”

Trong xe không có máy sưởi, lạnh run người. Người tài xế đùa: “Hoa viên Long Trạch, cô sắp đến khu nhà giàu nha.”

“VẬY À? TÔI ĐI THĂM BẠN.”

“Hoa viên Long Trạch có thể xem là khu căn hộ mắc nhất Bắc Kinh. 40 ngàn tệ một mét vuông.” Người tài xế thề lười: “Nhà bạn cô chắc là to lắm nhỉ?”

“Anh ấy ở tầng cao nhất.”

“Ôi mẹ ơi, tầng cao nhất? Cô có nhìn nhầm không?”

“Tầng cao nhất thì sao?”

“Cô có biết diện tích tầng cao nhất rộng cỡ nào không?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Tôi biết, năm trước lúc bán căn hộ tôi có chạy ngang qua khu đó, có nhìn thấy bảng quảng cáo. Tầng cao nhất chỉ có một căn hộ thôi, hơn 500 mét vuông. Cứ tính là 500 mét vuông đi, năm trăm nhân 40 ngàn là 20 triệu tệ. Gia đình bạn cô làm gì?”

Trong lòng tôi cũng lạnh lẽo. Hèn gì người bảo vệ của tòa nhà nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Với vẻ ngoài của tôi, quần áo của tôi, làm sao vào tòa nhà đó được, vào đưa pizza thì may ra.

Sau khi xuống xe, tôi vào đại sảnh, tìm gặp bảo vệ. Là người bảo vệ cũ, tôi nói: “Tôi muốn gặp anh Vương Lịch Xuyên. Có thể phiền anh gọi điện thoại mời anh ấy xuống đây được không?”

Ông bảo vệ nhìn tôi, hỏi: “Chắc cô không hẹn trước đúng không? Nếu có hẹn trước, anh Vương sẽ báo cho tôi biết trước.”

Nhưng anh ta biết tôi có quen Lịch Xuyên, không dám làm khó dễ, nói thêm: “Được rồi, để tôi gọi điện thoại lên nhà anh ấy, xem thử anh ấy có trên đó không?”

Anh ta gọi điện thoại, hiển nhiên không có ai nghe. Anh ta nói: “Anh Vương không có nhà. Hay là cô ngồi đây chờ? Bên kia có sô pha.”

Tôi đi tới sô pha da thật ở phía sảnh tây ngồi xuống, phát hiện cạnh đó có một cái bàn, trên bàn có cà phê miễn phí. Tôi rót một ly cà phê, thêm đường, thêm sữa, sau đó lấy giáo trình đọc hiểu ra xem.

Tôi không có số điện thoại công ty Lịch Xuyên. Nếu anh đi làm, ít có khả năng buổi trưa về nhà. Nhưng mà, nếu như anh có thể đi làm, thì sẽ không tắt điện thoại.

Ngồi rất lâu, chờ rất lâu. Tôi chờ đến 3 giờ chiều, bụng đói kêu ọt ọt, mới nhìn thấy một người tôi biết từ cửa đi vào.

Kỷ Hoàn.

Kỷ Hoàn liền nhìn thấy tôi, đi tới cạnh tôi chào hỏi: “Cô gái, tôi đã từng gặp em rồi, nhưng không nhớ tên là gì.”

“Tạ Tiểu Thu.”

“Cô Tạ, em ngồi đợi ai hả?”

“Đúng vậy.” Tôi cảm thấy mặt hơi đỏ “Anh Kỷ, hôm nay anh có gặp Lịch Xuyên không?”

“Không có. Em có số điện thoại của cậu ấy không?”

“Di động tắt máy.”

“Vậy là em có số di động của cậu ấy.” Kỷ Hoàn nhắc lại. Hiển nhiên, Lịch Xuyên rất ít khi cho ai số di động của mình.

“Em có gọi điện thoại tới công ty của cậu ấy hỏi chưa? Lịch Xuyên là người nghiện làm việc, thường không trốn việc đâu.”

“Tôi không biết anh ấy làm việc ở đâu.” Tôi nói thật.

Kỷ Hoàn giật mình, cười, hỏi: “Cậu ấy cho em số điện thoại di động, nhưng không cho em biết chỗ làm việc?”

“Tôi chưa hỏi.”

Anh ta nhìn tôi, dường như có chút bất ngờ, sau đó nói: “Tôi có số điện thoại của văn phòng cậu ấy, em có cần tôi gọi hỏi giúp không?”

“Có phiền anh không?”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Anh ta ấn một dãy số, đưa điện thoại cho tôi: “Nhìn em lo lắng như vậy, hay là em tự hỏi đi.”

Trong vòng 2 giây liền có người trả lời: “CGP Architects. Xin chào.” Tiếng nói ngọt ngào của thư ký.

“Tôi... tìm anh Vương Lịch Xuyên.”

“Xin hỏi cô ở công ty nào gọi đến?”

“Tôi là bạn của anh ấy, tìm anh ấy có việc.”

“À, xin chờ một lát.”

Tôi nghe đầu dây bên kia yên tĩnh vô cùng, qua mười giây, một giọng nam xa lạ cất lên, tiếng phổ thông rất chuẩn.

“Thưa cô, tôi là Tô Quân, trợ lý của anh Vương. Xin hỏi cô họ gì?”

“Họ Tạ.”

“Cô Tạ tìm anh Vương có chuyện gì không?”

“Bây giờ anh ấy không nghe điện thoại được sao?” Tôi hỏi.

“Anh Vương không được khỏe, không đi làm, cũng không tiện gặp khách.”

Tôi đoán đúng rồi, giọng tôi chợt run rẩy.

“Tôi ở Hoa viên Long Trạch, Lịch Xuyên... anh Vương... không có nhà. Có xảy ra chuyện gì không?” Câu nói của tôi thiếu logic, bởi vì đầu óc cứ suy nghĩ miên man, biết đâu anh bị nội thương, hay bị xuất huyết nội tạng, té xỉu trong nhà rồi?

Người kia im lặng một lát, dường như đang lựa lời, cuối cùng anh ta nói: “Anh Vương đang nằm viện.”

“Bệnh viện nào?”

“Xin lỗi cô, không thể tiết lộ. Anh Vương không muốn bị quấy rầy.” Có lẽ anh ta thấy giọng nói của mình hơi cứng nhắc, nên nói thêm: “Nếu cô muốn nhắn gì, tôi rất vui lòng chuyển lại cho anh Vương.”

Không thể tiết lộ. Anh Vương không muốn bị quấy rầy. Tôi nuốt từng câu chữ, trong lòng lạnh buốt.

“Không có.” Tôi nói “Không có gì nhắn lại. Tạm biệt.”

Tôi cúi đầu, tắt máy, trả di động lại cho Kỷ Hoàn: “Cảm ơn anh. Lịch Xuyên đang nằm viện.”

“Nằm viện?” Kỷ Hoàn nói “Tôi quen cậu ấy hai năm, chưa thấy cậu ấy bị bệnh lần nào.”

“Buổi chiều phải đi học, tôi đi trước.” Về mặt Kỷ Hoàn bán tín bán nghi, nhưng tôi không muốn nói nhiều.

Lịch Xuyên bị bệnh, anh không nghe điện thoại của tôi, không muốn tôi đi thăm anh.

Tôi ngồi trên xe buýt, đầu óc hoảng loạn đón nhầm xe, sau đó tôi xuống xe, thấy một công viên, liền ngồi khóc một mình trong công viên. Buổi tối tôi đến quán cà phê làm thêm, không có gì khác thường. Không ai nhận ra tôi có tâm sự. Ban đêm, tôi nằm trên giường, ôm áo sơ mi của Lịch Xuyên, lâu thật lâu vẫn chưa ngủ được.

Tôi không gọi điện thoại cho Lịch Xuyên nữa. Hơn một tháng trời, tôi không gặp anh.

Bài thi giữa kỳ tôi làm rất tốt, điểm trung bình được 90, mặc dù kém mục tiêu 5 điểm, nhưng thành tích của tôi đã bỏ xa những người khác trong phòng, trừ Phùng Tĩnh Nhi. Cô nàng cũng ý thức tôi đang thành đối thủ cạnh tranh học bổng “Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ”, nên càng học hành chăm chỉ hơn. Bạn cùng phòng vốn hiểu kỳ với mối tình ngắn ngủi của tôi, nhưng không xem trọng lắm, vì kết cục nằm trong dự liệu của mọi người. Nhưng có một lần Lộ Tiệp phàn nàn với tôi, nói gửi email cho Lịch Xuyên không thấy trả lời. Tôi nói Lịch Xuyên bị bệnh, Lộ Tiệp cũng không hỏi thêm, chắc tưởng rằng tôi chỉ viện cớ.

Trừ cuối tuần ra, tối nào tôi cũng tới quán cà phê làm thêm. Nhưng chưa từng nhìn thấy Lịch Xuyên. Con giận của Tiểu Diệp đối với tôi hình như đã giảm đi một ít. Tôi nói là “một ít” bởi vì tuy chị ta không nhìn mặt tôi, nhưng không soi mói tôi nữa. Hễ chị ta làm xong việc, là khoanh tay đứng sau quầy thu ngân thần thờ. Tôi không trách Tiểu Diệp. Lịch Xuyên là đối tượng của biết bao đứa con gái mê trai, có lẽ tôi là người may mắn nhất trong số đó.

Còn 2 tuần nữa là học kỳ này sẽ kết thúc trong sự hỗn loạn. Tôi nhớ ba tôi, nên càng học hành chăm chỉ hơn. Tôi muốn cho ba nhìn thấy giấy khen của trường, muốn nói cho ba biết tôi đạt được học bổng. Ba tôi vẫn kiên trì gửi tiền hằng tháng cho tôi, ông biết tiền ông gửi ít ỏi, 50 tệ làm sao đủ xài ở thành phố Bắc Kinh này. Nhưng trong thư ông nói, ba chỉ có nhiều đó, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, con cũng cố gắng bớt đi làm thêm đi, lo học hành. Hôm đó là thứ hai, tôi đọc thư của ba xong, liền nghĩ, hai tuần này tôi phải cố gắng học tập, sau đó về Vân Nam nghỉ ngơi. Kết quả là, hôm đó đi qua phòng hành chánh, tôi không hẹn mà gặp hiệu trưởng đang đi về hướng tôi, tôi đang định tránh đường khác, tưởng thầy không nhìn thấy tôi, không ngờ thầy gọi tôi lại: “Em gì ơi!”

“Dạ chào thầy.”

“Proposal của em đâu? Khi nào thì thầy đọc được?” Thầy hỏi.

Tối hôm đó, tôi nghiêm túc viết một bản proposal. Đột nhiên nhớ ra Lịch Xuyên từng hứa sửa proposal cho tôi, nên xin Lộ Tiệp địa chỉ email của Lịch Xuyên. Thật ra, tôi cũng mong là anh sẽ sửa proposal giúp tôi, chỉ là tôi muốn mượn cớ, hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh ra sao, xuất viện hay chưa. Tôi tới tiệm net, đăng ký địa chỉ email, viết email bằng tiếng Anh cho anh.

“Chào anh, Lịch Xuyên. Đã lâu không gặp, không biết sức khỏe của anh như thế nào rồi, xuất viện hay chưa. Em viết một bản proposal, nếu anh thấy tiện, có thể sửa giúp em được không. Tạ Tiểu Thu.”

Tôi click chuột, gửi email đi. Ngay tích tắc đó, tôi liền hối hận, chuyện giữa chúng tôi đã bế tắc, sao tôi còn tìm anh làm gì. Có phải dễ dãi quá không. Nếu đã tìm anh, thì cũng phải viết khách sáo một chút, sao cứ vô tư như vậy, bệnh của anh cũng đâu phải do tôi gây vò. Xi, tôi khinh thường mình.

Thứ 3 tôi phải thi một môn quan trọng, nên không lên mạng kiểm tra email. Tối thứ 4 tôi tới tiệm net, vừa mở hộp thư, liền thấy một bức thư trả lời. Tôi chưa kịp xem nội dung bức thư, nước mắt liền tuôn ra như mưa. Thư viết bằng tiếng Anh, rất dài. Đầu tiên, anh sửa proposal cho tôi, cơ bản câu nào cũng bị anh sửa, số từ anh sửa vượt xa số lượng từ vốn có. Sau đó anh nói, anh còn nằm viện. Anh bị viêm phổi, sợ lây bệnh cho tôi. Bệnh viện chặn tín hiệu điện tử, cho nên không gọi điện thoại được. Hơn nữa, anh cũng không muốn tôi nhìn thấy bộ dạng bệnh tật của anh. Anh xuất viện sẽ đến gặp tôi ngay.

Tôi lập tức trả lời: “Lịch Xuyên, bây giờ em sẽ đi thăm anh liền!!!” Tôi gõ ba dấu chấm than.

Một giây sau tôi nhận được hồi âm của anh: “No.”

Tôi không cam tâm, lại viết tiếp: “Cho em biết anh ở bệnh viện nào đi, em không sợ lây bệnh.”

Anh lại trả lời: “No means no[2].”

[2] Không là không.

Tôi bực mình rời khỏi tiệm net.

11. Chương 11

Đúng 5 giờ chiều, tôi đến quán cà phê làm thêm. Ca tối vẫn chỉ có ba người là Tiểu Đồng, Tiểu Diệp và tôi. Tôi tan ca lúc 8 giờ, Tiểu Diệp làm tới 12 giờ, riêng Tiểu Đồng đến rạng sáng hôm sau mới tan ca. Ban ngày Tiểu Đồng ngủ bù, nên thường xuyên trốn học. Tuy nhiên Tiểu Đồng vẫn lên thẳng năm 2, khiến người ta ngạc nhiên vô cùng. Tiểu Đồng nói, sở dĩ anh được lên lớp là bởi vì bản thân dành rất nhiều thời gian điều tra thói quen và cách thức giảng dạy của giảng viên. Ví dụ như, giảng viên ghét sinh viên quay cốp, có biệt hiệu Tứ Đại Danh Bộ[1], thì không chọn môn của người đó. Giảng viên chấm bài quá khó, thường đánh rớt sinh viên, đương nhiên là không chọn. Giảng viên hay điểm danh, không chọn. Giảng viên không được phong phó giáo sư, hay buồn bực, không chọn. Tốt nhất là kiểu giảng viên nói thẳng với sinh viên ngay từ đầu: môn của tôi muốn đạt 85 điểm thì rất khó, nhưng muốn rớt càng khó hơn.

[1] Tứ Đại Danh Bộ: một bộ phim võ thuật cổ trang của Hồng Kông kể về bốn chàng trai trẻ sống vào cuối thời Tống, được tôn xưng là thần thám thiết diện vô tư, phá được nhiều vụ án và giành lại công bằng cho bá tánh.

Tuy làm thêm ở quán cà phê khá vất vả, nhưng có một điểm tốt duy nhất, chính là có thể luyện khẩu ngữ. Tuy rằng chỉ là vài câu đơn giản, nhưng muốn nói lưu loát cũng không phải dễ. Nếu gặp người nước ngoài thích tám, lại đúng lúc đang rảnh, nếu ông chủ không có mặt tại quán, thì trò chuyện với khách khoảng 10 phút cũng không ai nói gì. Tiểu Đồng sẽ mắt nhắm mắt mở, vì anh cũng thích tám chuyện.

Hôm nay có một nhóm sinh viên người Anh đến quán, là cơ hội hiếm có, nên tôi và Tiểu Đồng tranh thủ luyện khẩu ngữ. Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi vất vả trước máy thu ngân cả buổi, đến gần 8 giờ, Tiểu Diệp bỗng nhiên đi tới nói: “Lâu rồi không thấy anh ấy nhỉ.”

Tôi vẫn chưa hiểu ra: “Lâu không thấy ai?”

“Thì anh Vương đó.”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

Sau lần xích mích, Tiểu Diệp chưa từng chủ động bắt chuyện với tôi. Tiểu Đồng nói, chị ta đang chờ tôi chủ động làm hòa. Ý của Tiểu Đồng là, muốn tôi tìm cơ hội thích hợp để làm hòa với chị ta. Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nhường nhịn chị ta. Tiểu Diệp cũng chẳng thêm để ý đến tôi, đầu óc chị ta đang chìm đắm trong khối tình cảm đơn phương, không còn tâm trạng để ý đến bất kỳ ai trong quán. Chị ta bắt chuyện với tôi, đương nhiên chỉ vì một nguyên nhân, chị ta muốn biết tin về Lịch Xuyên.

“Gần đây em có gặp anh ấy không?” Chị ta hỏi.

“Không có.” Tôi nói “Nghe nói anh ấy bị bệnh.”

Chị ta hoảng hốt “Hả? Bệnh gì?”

“Viêm phổi.” Tâm trạng không vui, tôi cũng chẳng thêm đề phòng người khác làm gì.

“Sao em biết?”

“Anh ấy nói.”

“Em nói em không gặp anh ấy mà?”

“Email.”

“Cho chị địa chỉ email của anh ấy được không?” Chị ta nhìn tôi chằm chằm, tôi nghĩ, nếu tôi nói không được, chắc chị ta sẽ bóp cổ tôi ngay.

Tôi viết địa chỉ email của Lịch Xuyên cho chị ta.

Tôi cũng không để bụng gì cho cam, vì tôi nghĩ Tiểu Diệp là con nhà gia giáo, sẽ không tự tiện viết thư cho người lạ.

“Cám ơn. Lần trước anh ấy có để quên một quyển sổ ở quán. Chị định hỏi xem khi nào anh ấy đến lấy được.”

Không biết nói gì. Con gái đang yêu thủ đoạn vô biên mà.

Làm việc xong tôi thay đồng phục ra về. Gió đêm lạnh thấu xương, trời đã lập đông, mặt đường đóng một lớp băng mỏng. Tôi mặc áo gió hiệu Yaya[2], vừa dày vừa rộng, đáng lẽ chỉ nên mặc áo vào ngày trời đổ tuyết dày. Tôi mua cái áo này trước khi lên Bắc Kinh. Lúc đó, trong cửa hàng không còn size S, cũng không còn size M, chỉ còn một cái size L, lại được giảm giá 50%, nên tôi mua cái size L. Hôm nay tôi mặc lần đầu tiên, rộng thùng thình che hết cả người tôi, cho dù có đeo ba lô bên trong cũng không ai biết.

[2] Một thương hiệu thời trang dành cho đối tượng người tiêu dùng có thu nhập trung bình.

Tôi đến trạm xe buýt chờ xe theo thói quen, xe buýt chưa đến, tôi lại ngồi trên băng ghế sắt lạnh lẽo để học từ vựng. Chưa đầy 5 phút sau, một chiếc xe đột nhiên dừng lại, giọng nói quen thuộc gọi tên tôi: “Tiểu Thu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, là chiếc xe SUV của Lịch Xuyên.

Tôi chưa từng nhìn kỹ xe của Lịch Xuyên, thứ nhất là do tôi không quan tâm đến xe hơi, thứ 2 là do tôi chỉ thấy xe anh vào ban đêm, khó mà quan sát kỹ được. Qua lớp cửa kính của trạm xe, tôi nhìn đến thần thờ, không cất bước nổi. Tất cả mọi thứ dường như không có thật. Tôi ngỡ mình đang nằm mơ, sợ một cơn gió thổi qua, hình ảnh này sẽ tan mất. Thật sự là Lịch Xuyên đó ư? Không phải anh đang nằm viện sao?

Anh nhảy xuống xe, chống nạng đôi, mở cửa xe cho tôi.

Dường như anh mới đi dự tiệc về, mặc áo gió đen, bên trong mặc một bộ vest màu lông chuột trắng thơm, cà vạt có hoa văn màu xanh lá rất đẹp, mùi nước hoa CK thoang thoảng. Điểm khác biệt duy nhất so với thường ngày chính là anh không mang chân giả, nên chỉ còn có một chân.

Anh cúi người gài dây an toàn cho tôi, hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Anh đóng cửa xe, bật máy sưởi, khởi động xe.

Sau những cơn sóng tình lần trước, đã hơn một tháng chưa gặp lại anh. Anh vẫn hoàn mỹ, vẫn đẹp trai, dù nhìn mặt anh từ góc độ nào đi nữa thì trái tim tôi vẫn loạn nhịp.

“Giận anh à?” Anh hỏi.

Tôi không trả lời.

“Dù giận cỡ nào cũng không nên chửi anh qua email chứ?” Anh cười cười “Dù gì anh cũng sửa proposal cho em mà. Tiếng Anh của em ngày càng giỏi, từ nhỏ tới lớn chưa ai chửi anh bằng câu đó hết.”

Lúc anh nói “no means no”, tôi gửi lại cho anh hai chữ chửi tục.

“Dừng xe, tôi muốn dừng xe.” Tôi thẹn quá hóa giận.

“Nóng tính quá.” Anh không để ý tới tôi, càng chạy nhanh hơn.

“Dừng xe! Nếu không tôi báo công an đó!”

“Điện thoại của anh đây, em gọi 110[3] đi.” Anh đưa điện thoại cho tôi, xe vẫn chạy bon bon.

[3] Tương tự 113 tại Việt Nam.

Chưa đầy 15 phút sau, xe đã đến trường tôi. Lịch Xuyên nhảy xuống xe, mở cửa xe cho tôi.

Mặc dù khả năng giữ thăng bằng của Lịch Xuyên khá tốt, nhưng cơ thể tàn tật của anh cúi xuống khá khó khăn. Trái tim tôi liền mềm lại, nhẹ nhàng nói: “Anh xuất viện sớm làm gì, bị em chửi nên mới xuất viện đúng không?”

“Chưa xuất viện, anh trốn ra mà.” Anh đưa túi cho tôi.

“Trời ơi, mới chửi có một câu, đầu đến mức phải trốn viện ra tính sổ với em.”

“Nói đúng lắm, đúng là anh muốn tính sổ với em.” Anh nắm tay tôi, kéo tôi tới trước mặt anh.

“Có biết người ta lo cho anh cỡ nào không?” Tôi ôm anh, vùi đầu vào ngực anh.

“Anh xin lỗi.” Anh ôm tôi thật chặt “Thật ra em không cần phải lo, anh biết tự chăm sóc mình, vả lại còn có y tá nữa mà.”

“Em không gây chuyện nữa đâu, em thề.” Tôi hôn anh, tìm kiếm động mạch trên cổ anh như ma cà rồng, rồi hôn lên đó. Anh cúi đầu xuống hôn lên mặt tôi, hơi thở vừa lạnh lẽo vừa ngọt ngào lướt qua mặt tôi: “Sao lại mặc áo rộng quá vậy? Nhét hai người vào còn vừa.”

“Em thích áo rộng, rộng mới thoải mái.” Tôi luồn tay vào trong áo gió của anh, vuốt ve lưng anh “Chỗ này có bị thương không? Đau lắm không?”

“Không sao.” Anh thấp giọng nói “Đừng sờ lung tung, được không?” Nói vậy thôi, một phần thân thể anh cũng cứng đờ.

Tôi nhớ lại lời thề của mình lúc nãy, rút tay lại, cột dây lưng áo gió giúp anh.

“Buổi tối em làm gì?” Anh hỏi.

“Đi thư viện nghiên cứu proposal anh sửa cho em. Sửa lại nhiều quá, nhiều chỗ em không hiểu.”

“Không hiểu chỗ nào?” Anh nói “Sẵn anh ở đây, anh giảng em nghe, tốt hơn đúng không?”

“Vậy anh đi thư viện với em nha?” Tôi ôm cánh tay anh.

“Hôm nay anh không đeo chân giả, em ngại không?” Anh thản nhiên hỏi.

“Không sao. Đeo chân giả đi rất cực, tốt nhất anh đừng đeo hàng ngày.” Lời vừa bật ra, tôi liền lo lắng nhìn anh. Lịch Xuyên rất xem trọng bề ngoài, trong các trường hợp trang trọng anh đều chú ý tới quần áo. Anh còn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, có thể thấy được, mất đi một chân, cả đời tàn phế, là cú sốc quá lớn đối với anh.

Anh nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tầng 2 và tầng 3 thư viện là phòng tự học, mấy trăm bàn học trong một căn phòng thật lớn. Mấy trăm người ngồi trong phòng đọc sách. Nếu Lịch Xuyên vào đó, chắc chắn sẽ dẫn đến cảnh xáo động.

Tôi dẫn anh tới phòng đọc báo ở tầng 1, khu đó hơi lạnh, thường ít người đến.

Chúng tôi tìm được chỗ ngồi, Lịch Xuyên cầm áo khoác của tôi, vắt lên ghế, sau đó mới cởi áo gió của anh ra.

Tôi lấy proposal, từ điển và vở trong túi xách ra. Đang định ngồi xuống, bỗng nhiên Lịch Xuyên nói: “Ngồi bên trái anh đi.”

Tôi đổi sang bên trái: “Anh thuận tay trái hả?”

“Không phải.” Anh nói “Đúng rồi, thi giữa kỳ thế nào?”

Trời ơi, anh còn nhớ chuyện này.

“Điểm trung bình 90, thấp hơn mục tiêu 5 điểm. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì có thể nhận học bổng.”

“Bé ngoan dễ dạy. Đầu tiên nói cách em dùng article trước. Article tiếng Trung là gì?”

“Mạo từ.”

“Trước khái niệm không cần nói mạo từ. Ví dụ khi em nói space, em nói time, đó chỉ là concept[4], không cần dùng mạo từ.”

[4] Không gian, thời gian, khái niệm.

“À.”

“Còn chỗ này nữa, trước triều đại phải có mạo từ.”

“Học hết rồi, nhưng không nhớ.”

“Còn nữa, một nguyên tắc khi viết proposal là, không cần nói điều đó sẽ mang lại cho em lợi ích gì. Chỉ cần nói nó sẽ mang đến lợi ích gì cho sinh viên khác, cho trường, cho danh dự của trường.”

Nói tới đây, anh nhẹ nhàng thay đổi tư thế. Lúc này tôi mới phát hiện, mất đi một nửa người, lúc ngồi anh chỉ có một điểm tựa, ngồi thẳng rất khó, ngồi lâu càng khó hơn, anh phải dùng tay phải để chống đỡ cơ thể mình.

Sau đó, anh giảng cho tôi biết tại sao phải sửa, từng chỗ từng chỗ một, liên tục hơn 2 tiếng. Anh không thuận tay trái, nên viết lấu lên giấy. Trí nhớ của Lịch Xuyên rất tốt, những từ thật dài thật phức tạp, anh cũng chưa bao giờ viết sai.

Cuối cùng, tôi thấy nếu như anh còn nói tiếp, chắc sẽ mệt mà ngắt xỉu: “Minh về đi, khuya quá rồi.”

“Em còn muốn hỏi gì không?”

“Không có. Hiểu hết rồi. Anh Hai, anh giỏi quá - thì ra đây là ưu thế của người nói tiếng mẹ đẻ.”

Anh bật cười.

“Tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ của anh.” Anh nói “Anh lớn lên ở Thụy Sĩ, lúc nhỏ thì sống ở khu nói tiếng Pháp, đi học cấp 2 và cấp 3 ở khu nói tiếng Đức, tiếng mẹ đẻ của anh là tiếng Pháp và tiếng Đức.”

“Anh Hai, sự ngưỡng mộ của em với anh như sông dài biển rộng, chảy mãi không ngừng.”

Anh đứng lên, lấy áo khoác cho tôi, chờ tôi mặc xong, sau đó anh mới mặc áo gió vào. Chúng tôi cùng ra khỏi thư viện, đi đến chỗ bãi xe của thầy hiệu trưởng.

“Em muốn đi ăn khuya không?” Anh hỏi.

“Thôi, anh mệt rồi. Em về bệnh viện với anh, nha? Khó chịu chỗ nào, em mát xa cho anh, đi mà? Sức đề kháng của em mạnh lắm, không bị lây bệnh đâu, thật đó.” Tôi cọ cọ người anh.

“No.”

Anh đưa cho tôi một chiếc hộp nhỏ màu hồng “Anh mua điện thoại cho em, có thời gian thì gọi cho anh.”

“Bệnh viện có chặn tín hiệu không?”

“Ngày mai anh xuất viện rồi.”

“Mau lên xe đi.” Tôi nói.

“Anh tiễn em về ký túc xá trước.”

Trên mặt đất có một lớp băng mỏng, lở như anh té, chân còn lại cũng bị gãy luôn thì sao bây giờ.

“Lần sau đi mà, nha? Chờng nào anh khỏe hẳn rồi mới tiễn em. Em năn nỉ anh đó.”

“No.” Anh nói “Đường trơn lắm, em lại không nhìn đường, anh sợ em trượt chân.”

Về đến ký túc xá, tôi vui mừng vô cùng. Mọi người đều nhìn tôi, thấy hôm nay sắc mặt của tôi tươi tắn, khác hẳn mọi ngày.

“Haiz, cuối cùng rồi cậu cũng vượt qua nỗi đau thất tình.” An An quan sát sắc mặt tôi “Mừng cho cậu.”

Tôi đi rửa mặt, lên ra cầu thang trước phòng gọi điện cho Lịch Xuyên. Anh bắt máy trong vòng 3 giây: “Hi.”

“Sắp tới bệnh viện chưa?”

“Sắp rồi.”

“Sao lại là màu hồng?”

“Cái gì màu hồng?”

“Màu của điện thoại đó.”

“Đó là màu của thiếu nữ vị thành niên.”

“Em không phải thiếu nữ vị thành niên.”

“Em mới 17 tuổi.”

“Lịch Xuyên, anh bao nhiêu tuổi?”

“25. Già quá, phải không?”

“Đâu có già. Cảm ơn, anh ơi, em rất thích anh!” Tôi gọi một tiếng anh ngọt như mía lùi, vui vẻ tắt máy.

Hôm sau đó là một ngày nắng đẹp. Đã cuối học kỳ, tất cả mọi người đều chuẩn bị thi cử, tôi cũng không ngoại lệ. Đúng 7 giờ sáng tôi thức dậy, pha một ly trà đặc đem tới thư viện. Sau khung cửa sổ dài và hẹp, trong ánh nắng ấm áp, tôi mở sách ra, ôn lại bài khóa, ôn lại cấu trúc câu, ôn lại từ vựng, bận tới tầm mắt mũi.

Buổi trưa, tôi rời thư viện để đi ăn trưa, điện thoại reo mang theo giọng nói của anh:

“Anh đây, Lịch Xuyên.”

“Hi, Lịch Xuyên, anh xuất viện chưa?”

“Cuối cùng cũng xuất viện rồi. Bác sĩ là người quen của ba anh, đày đọa anh đến chết mất.” Anh nói “Chiều nay, em giúp anh việc này được không?”

“Giúp gì, anh nói đi.”

“Hôm nay bạn anh khai mạc gallery tranh, em đi với anh được không?”

“Đi thì được, có điều em không biết gì về hội họa, đến đó chắc sẽ lộ ra cái dốt?”

“Không phải, chuyện là vậy, anh cũng không muốn đi, nhưng bọn anh khá thân nhau, không đi không được. Gallery khai mạc lúc 4 giờ, giới báo chí cũng sẽ đến dự. Cậu ấy kêu anh có mặt đúng giờ cho xóm tụ, 7 giờ có tiệc rượu, cậu ấy cũng muốn anh tham dự luôn.”

“Tóm lại, chúng ta phải có mặt ở đó suốt 4 tiếng?”

“Nếu em chịu giúp, anh không cần phải ở lại đó 4 tiếng.”

“Thật không? Giúp sao đây?”

“4 giờ mình tới đó, một tiếng sau em nói em nhức đầu, mình đi về luôn.”

“Nhức đầu? Lý do này có giả quá không?”

“Giả hay thật thì phải xem em diễn có giống không.”

“Không thành vấn đề, Lịch Xuyên. Đi gallery xem tranh có yêu cầu gì về quần áo không? Cần mặc áo đuôi tôm không?”

“Có, phải mặc đồ dạ hội.”

“Tốt lắm, em phụ trách diễn xuất, anh phụ trách tiền đạo cụ.”

“Em ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy đợi anh tới đón em. Mình đi ăn trước, sau đó đi shopping.”

“Em chờ anh trước cổng trường. Em cũng đang định ra cổng gửi thư.”

20 phút sau, Lịch Xuyên lái xe đến đón tôi. Anh nói, anh cần phải chờ một tuần nữa mới mang chân giả được. Không đeo chân giả anh đi rất nhẹ nhàng, nhưng ngồi xuống lại bất tiện. Công việc của anh phải ngồi vẽ trong thời gian dài, nên anh bắt buộc phải mang chân giả.

Anh vẫn mặc vest đen, áo sơ mi đen, cà vạt màu tím. Dáng người cao ráo, tao nhã phong độ, kết hợp thêm gương mặt đẹp trai mê người, đúng là tâm điểm của mọi ánh nhìn. Tôi nghĩ, người như vậy, chỉ còn một chân, lại vừa xuất viện, nhưng anh bạn họa sĩ chẳng thêm lo lắng, vậy tôi phải giúp anh nhanh chóng thoát khỏi gallery tranh đó mới được. Đôi vai tôi gánh một trọng trách nặng nề.

Lịch Xuyên hỏi tôi có muốn ăn món Vân Nam không. Tôi nói, tôi muốn đi ăn sushi với anh. Anh chở tôi đến một nhà hàng Nhật. Anh thích ăn cá sống sashimi, tôi chỉ thích ăn gà nướng. Tôi hỏi anh có bận rộn lắm không, anh nói anh giải quyết hết toàn bộ công việc trong bệnh viện rồi, còn hoàn thành trước thời hạn nữa. Chúng tôi chỉ ở nhà hàng một lúc, vì tôi không muốn để anh phải ngồi lâu. Anh không cầm đũa bằng tay trái được, tay phải thì đỡ lấy thân thể, nên đành ăn bằng nữa.

Sau đó chúng tôi đến một cửa hàng thời trang, không rõ tên cửa hàng là tiếng Pháp hay tiếng Ý. Lịch Xuyên đứng đọc tạp chí, tôi đi thử quần áo, thử tám bộ, bộ nào cũng rộng.

Tôi hỏi Lịch Xuyên “Làm sao giờ?”

Lịch Xuyên định dẫn tôi đi cửa hàng khác, bà chủ liền nói “Dáng người cô hơi nhỏ, nếu hai người không ngại, tôi có thể dẫn cô lên khu “Quần áo thanh thiếu niên” ở tầng hai xem thử.”

Lịch Xuyên nói: “Sao chị không nói sớm, cô ấy là thiếu nữ mà.”

Đứng hình.

Bà chủ chọn cho tôi bộ váy màu đen, viền vòng ren màu tím, lộ nửa ngực. Tôi mặc thử, vừa người lại có vẻ gợi cảm. Không biết là thời đại gì, quần áo cho thiếu nữ cũng ít vải như vậy. Bà chủ chọn thêm áo ngực, túi xách, giày phù hợp cho tôi.

Lịch Xuyên lấy thẻ tín dụng ra, nói: “Biết anh thích gì nhất ở em không?”

Tôi nói: “Thích gì?”

“Em quyết định rất nhanh. Nếu là cô gái khác, thử hết buổi chiều cũng chưa chọn được.”

“Anh từng lựa quần áo cho cô gái khác hả?” Nhân lúc bà chủ quán đi quẹt thẻ, tôi hỏi nhỏ.

“Chẳng lẽ nhìn anh giống trai tơ lắm à?”

Tôi trang điểm lên xe, tự ngấm mình trong gương. Xe quẹo vào một con hẻm nhỏ, Lịch Xuyên lại đi đường tắt. Ra đường lớn, một tòa nhà hoa lệ đập ngay vào mắt tôi. Chúng tôi xuống xe trước cửa lớn, anh đưa chìa khóa cho bảo vệ, bảo vệ chạy xe vào bãi giúp anh.

“Bạn anh theo trường phái nào?” Tuy không phải lễ trao giải Oscar, nhưng tôi vẫn thấy hơi hồi hộp.

“À, trường phái Pomo.” Thấy tôi chưa hiểu, anh nói thêm: “Postmodern. Trường phái hậu hiện đại.”

Tôi không biết chút gì về tiền hiện đại, nói chi đến hậu hiện đại.

“Em không cần nói gì hết.” Anh an ủi tôi “Cứ giả vờ xem tranh, thấy chán thì ăn khô bò.”

Trước khi lên xe, anh mua cho tôi một gói khô bò - món ăn vặt tôi thích nhất - nhét vào túi xách mới mua. Trên đường đi, Lịch Xuyên cứ nói tôi vẫn là cô bé con, vì tôi thích những thứ lấp lánh. Túi xách mới mua dính nhiều kim sa, cầm trong tay, lấp la lấp lánh.

“Làm vậy sao được.” Tôi nói.

“Sợ gì, đây là triển lãm tranh hậu hiện đại.” Anh chống nạng, đi rất từ tốn. Tôi ngẩng cao đầu, đi cạnh anh.

Có một đám người đứng ở cửa gallery. Một thanh niên tóc dài đến vai nhanh chóng bước đến: “Lịch Xuyên!”

“Chưa muộn nhỉ.” Lịch Xuyên bước đến bắt tay anh ta, giới thiệu tôi: “Đây là Tạ Tiểu Thu, sinh viên. Đây là anh Giang Hoàn Khê, họa sĩ nổi tiếng.”

Chúng tôi bắt tay chào hỏi.

Đứng cạnh Giang Hoàn Khê là vợ của anh ta, một người phụ nữ trẻ, gương mặt xinh đẹp vô cùng, tóc búi cao, đáng vẻ quý phái.

“Quý Liên.” Lịch Xuyên đưa tay ra: “Lâu rồi chưa gặp.”

Hai người bắt tay, Lịch Xuyên giới thiệu tôi: “Đây là Tạ Tiểu Thu, sinh viên khoa Ngữ Văn Anh. Đây là cô Diệp Quý Liên, họa sĩ tranh thủy mặc.”

“Hân hạnh.” Tôi nói.

“Hân hạnh.” Quý Liên cười nắm tay tôi: “Tiểu Thu, em học trường nào?”

“Đại học Sư phạm S.”

“Lịch Xuyên, bọn mình có chuẩn bị ghé sơ pha cho cậu, bây giờ cậu muốn nghỉ một chút không?” Quý Liên nhìn qua ống quần trắng của Lịch Xuyên, liếc giạt mình. Rõ ràng Lịch Xuyên rất ít khi đi xã giao mà không mang chân giả.

“Cảm ơn, không cần đâu.”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu xám, vẻ mặt thâm sâu và kiêu ngạo đi đến. Diệp Quý Liên liền nói: “Để tôi giới thiệu. Đây là anh Hàn Tử Hư, chủ phòng tranh Tử Thảo, họa sĩ nổi tiếng, cũng là chuyên gia giám định ngọc.”

Không biết thời đại gì nữa, sao ai tới đây không là “sĩ” cũng là “gia”!

Tiếp theo Diệp Quý Liên giới thiệu Lịch Xuyên: “Đây là anh Vương Lịch Xuyên, Tổng giám đốc CGP Architects, là kiến trúc sư, sinh viên cao học khoa Kiến Trúc Đại học Havard, công trình AS-4 của cậu ấy đạt giải thưởng lớn của Pháp năm ngoái. Hiện cậu ấy đang thiết kế khoảng 50 công trình tại Trung Quốc. Lịch Xuyên, có cần mình giới thiệu bố và anh trai cậu luôn không?”

Lịch Xuyên lắc đầu: “Không cần đâu.”

12. Chương 12

Tôi khoác tay Lịch Xuyên đi đến khu vực dành cho khách mời ký tên bên cánh trái của gallery. Lịch Xuyên ký tên như rồng bay phượng múa. Tôi nghiêng ngấm chữ ký của anh, có một chữ cái nhìn không rõ lắm, có

lẽ là phiên âm theo tiếng Pháp. Sau đó, tôi ký tên mình, chữ ký nhỏ như kiến đậu sát dưới tên anh.

Anh cúi đầu nhìn tôi: “Sao chữ ký của em nhỏ quá vậy?”

“Anh là nhân vật lớn, em là nhân vật nhỏ.”

“Ký lại đi, được không? Người không biết sẽ tưởng sau tên anh có hậu tố.”

Tôi ký lại chữ ký lớn hơn, đề phía trên tên anh: “Vậy được chưa?”

Anh mỉm cười: “Được rồi.”

“Anh Vương, chúng tôi có sắp xếp phòng nghỉ riêng cho anh ở khu vực phía sau gallery.” Cô gái phụ trách tiếp đón khách nói nhỏ, rõ ràng là đã được dặn dò trước “Ra khỏi cửa quẹo trái là tới.”

“Cảm ơn.” Lịch Xuyên lấy cây viết ký tên tôi đang cầm trên tay bỏ xuống, hỏi: “Phòng treo đồ ở đâu?”

“A, ở trong này.” Cô gái cười dịu dàng nói, cô không dám nhìn Lịch Xuyên, nhưng khuôn mặt đã đỏ bừng.

Lịch Xuyên cởi áo khoác giúp tôi, rồi đưa cả áo gió của anh cho cô gái.

Cô gái ngạc nhiên vì cử chỉ ga lăng của anh, cầm lấy áo gió ra chiều ngẫm ngợi, ngơ ngẩn một lúc, khá lâu sau mới đưa một tấm thẻ cho Lịch Xuyên: “Đây là sổ thẻ để lấy quần áo, anh vui lòng giữ kỹ.”

Đèn trần của gallery tỏa ánh sáng dịu dịu. Trên bốn vách tường treo đầy tranh sơn dầu. Trong phòng có vài cửa ngăn theo phong cách cổ điển. Hội họa phong cách hiện đại được trưng bày trong gallery theo phong cách vườn cảnh cổ điển, vô cùng đặc biệt.

“Em thích mấy bức tranh này à?” Lịch Xuyên đứng bên cạnh hỏi.

“Không thích lắm, nhìn không hiểu.” Tôi nói “Nhưng thiết kế của gallery khá ấn tượng, em rất thích.”

Tôi thấy nụ cười đắc ý trên mặt anh.

“Anh thiết kế hả?”

“Nếu không người ta mời anh đến làm gì?”

“Nói vậy, kiến trúc sư Vương Lịch Xuyên, anh thiết kế theo phong cách nào?”

“Chủ nghĩa tự nhiên. Cố gắng hết sức để vượt khỏi sự hạn chế của thời đại.”

Tôi nhớ đến một nhà hiền triết khá nổi tiếng: “Là kiểu giống Trang Tử^[1] phải không?”

[1] Trang Tử (365-290 trước công nguyên) là nhà hiền triết chủ nghĩa vô vi, thuận theo tự nhiên. Tác phẩm Nam Hoa Kinh của Trang Tử có nhiều ảnh hưởng đến văn hóa truyền thống Trung Hoa.

“Hả? Em cũng biết Trang Tử?” Anh giật mình “Trang Tử là nhà triết học Trung Quốc mà anh thích nhất.”

“Dạ thưa anh, anh chỉ biết 950 chữ Hán thôi.” Tôi cười “Đàm luận về Trang Tử với em, có phải hơi xa xỉ không?”

“Anh từng đọc bản dịch tiếng Pháp rồi, lúc học đại học có đăng ký môn này nữa. Tiếc là giáo sư là người Trung Quốc, giọng Trung Quốc nặng quá, nên tới nay vẫn chưa hiểu sâu lắm. Nhưng mà em đâu phải sinh viên Ngữ Văn Trung, muốn so sánh kiến thức về Trang Tử, anh và em kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

“Ba em chính là người thực hành triết học Trang Tử. Ông hướng về thiên nhiên, nên bỏ thành phố đến nông thôn. Nhà em không có điện thoại, không có TV, thậm chí còn không mua xe đạp. Từ nhỏ ba em đã dạy, đi bộ là tốt nhất. Nhưng mà, em với em trai đều phản bội ông. Không có xe đạp, tụi em xin tiền ông ngoại mua, không có TV, tụi em để dành tiền tiêu vặt đi coi video.”

Anh giật mình: “Thật hả? Ba em từ chối nền văn minh hiện đại à?”

“Ba em nói, hiện đại và cổ đại không khác nhau về bản chất.”

“Đúng là khiến người ta tỉnh ngộ.” Lịch Xuyên nhìn tôi, nét cười thoáng qua, nhiều ẩn ý.

Người đến gallery càng đông. Đa phần đều là họa sĩ ăn mặc kỳ dị, phần nhiều trong số đó còn rất trẻ. Diệp Quý Liên tranh thủ đến nói chuyện với chúng tôi mấy câu, còn hẹn tôi sau này nếu rảnh thì đi dạo phố. Tôi nghĩ các họa sĩ nữ rất kiêu căng, không ngờ Diệp Quý Liên lại rất hòa đồng, nên cũng thích chị ấy.

Tôi len lén nhìn đồng hồ, mới qua 10 phút, hỏi Lịch Xuyên: “Đứng lâu quá anh có mệt không?”

“Không sao.” Mặc dù anh cầm theo nặng, nhưng thật ra lúc anh đứng thẳng thì rất ít khi chống.

“Haiz, thật ra, em thấy trong gallery có hai người không giống họa sĩ lắm.” Tôi nhìn một người giữa đám đông, nói với anh.

“VẬY HẢ?” Nhìn theo tầm mắt của tôi, Lịch Xuyên thấy một người đàn ông trung niên mặc vest xám, khuôn mặt chữ điền, trên ngực có gài một cây bút máy. Hình như ông ta đang tìm người nào đó, sau đó vẻ đã tìm được người cần tìm, liền đi thẳng về phía chúng tôi.

Lúc đó, chúng tôi đang tụ tập với nhóm sinh viên Học viện Mỹ thuật Trung ương, ước sao cho thời gian trôi qua thật nhanh. Nhóm sinh viên đang bàn về Kandinsky[2], chúng tôi giả vờ nghe.

[2] Wassily Kandinsky (1886-1944): một trong những họa sĩ người Nga nổi tiếng nhất thế kỷ 20, được tôn vinh với những tác phẩm hội họa thuộc trường phái trừu tượng đầu tiên trên thế giới.

“Xin hỏi, anh là Tổng giám đốc Vương đúng không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Lịch Xuyên ngạc nhiên, hỏi lại: “Xin hỏi anh muốn tìm ai?”

“Anh Vương Lịch Xuyên, công ty CGP Architects.”

“Tôi đây.”

Người đàn ông lấy danh thiếp ra: “Giám đốc Nhà máy Kính Đông Phong, Hứa Kiến Quốc”

Tôi không hiểu Giám đốc nhà máy kính dự triển lãm tranh hậu hiện đại làm gì?

“Ông Hứa, ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tổng giám đốc Vương là kiến trúc sư trưởng của cao ốc Hương Tạ, Trung tâm thương mại Vạn Khoa và khách sạn Long Cương, đúng không?”

Lịch Xuyên do dự một lúc mới nói: “Đúng.”

“Chúng tôi là doanh nghiệp quốc doanh cỡ vừa có lịch sử lâu năm, có thể sản xuất được loại vách kính hai lớp tuần hoàn tự động phù hợp với ba công trình đó.”

“Tôi chỉ phụ trách thiết kế tổng quan và phối cảnh thôi. Ông nên tìm đơn vị thi công thương lượng đi.”

“Chúng tôi có tìm hiểu thông tin về anh rồi. Anh là A&E, có nghĩa là kiến trúc sư, cũng là kỹ sư kiến trúc. Nếu anh nói để đạt được hiệu quả như thiết kế cần phải mua loại vật liệu nào đó, thì đơn vị thi công không thể không mua.”

Lịch Xuyên bình tĩnh: “Loại vách kính này là sản phẩm kỹ thuật cao mới được phát minh. Hiện nay đúng là trong nước có vài nhà máy sản xuất, nhưng chưa đạt tiêu chuẩn kỹ thuật. Thông thường chúng tôi phải nhập khẩu từ châu u.”

“Tổng giám đốc Vương, nhà máy chúng tôi có thể sản xuất được loại vách kính đạt tiêu chuẩn. Về mặt giá tiền, chi phí lắp đặt, anh sẽ tiết kiệm khá nhiều cho chủ đầu tư. Ngoài ra còn được tiếng là hỗ trợ phát triển công nghiệp trong nước. Sao lại không làm?”

“Có thể nhà máy anh sẽ sản xuất được vách kính lớp ngoài, nhưng sơn Low-E cho vách kính lớp trong chắc là khó đạt chuẩn. Hơn nữa, kỹ thuật lắp tường kính có độ khó nhất định, phải kết nối tốt với hệ thống thông gió và khí sưởi, bình thường chúng tôi phải thuê công ty tư vấn chuyên nghiệp của Thụy Sĩ lắp đặt.”

“Mưu sự tại nhân. Chúng tôi đứng hạng A về thiết kế vách ngăn kính kiến trúc, cũng nhận đứng cấp 1 về lắp đặt công trình vách ngăn kính kiến trúc, hơn nữa còn có kinh nghiệm hai năm thi công công trình vách kính hai lớp tuần hoàn tự động. Ngoài ra, chúng tôi còn đầu tư tiền mồi cố vấn lắp đặt từ Thụy Sĩ tới.”

“Cố vấn là ai?” Lịch Xuyên hỏi.

“Anh Andrews công ty Midlin.”

“Ông đợi một chút, tôi gọi điện thoại đã.” Lịch Xuyên lấy điện thoại di động ra, bấm số sau đó nói chuyện liên tục gần 5 phút bằng tiếng Pháp rồi mới tắt máy.

“Andrews kêu ông tới tìm tôi?” Lịch Xuyên nói “Ông cho anh ta bao nhiêu tiền? Hừm?”

“Tôi có 3.000 nhân viên, đủ năng lực sản xuất, nhưng không đủ đơn đặt hàng. 3.000 nhân viên, cộng thêm người nhà là hơn 10 ngàn người đang inh ỏi đòi ăn.”

Lịch Xuyên không hiểu cạm từ đó, nhìn tôi, tôi giải thích bằng tiếng Anh: “Ý nói đang chờ anh cứu mạng.”

“Ông Hứa, ông có trách nhiệm với nhân viên của ông, tôi có trách nhiệm với công trình của tôi, ai cũng có trách nhiệm của mình, ông nói đúng không? Chúng ta không đóng phim truyền hình, đừng bàn chuyện tình cảm với tôi.”

Tôi đứng hình. Tuy anh ta không biết nhiều tiếng Trung, nhưng lúc cần nói lý thì vô cùng lưu loát.

“Tổng giám đốc Vương, chắc anh không hiểu văn hóa Trung Quốc cho lắm. Điểm khác biệt lớn nhất giữa văn hóa phương Tây và văn hóa Trung Quốc chính là, người Trung Quốc trọng tình cảm, trọng tình người, trọng quan hệ giữa người và người.” Hứa Kiến Quốc bình tĩnh nói.

Lịch Xuyên hỏi tôi bằng tiếng Anh: “Văn hóa Trung Quốc là vậy à?”

Tôi nói: “Đúng vậy. Ông giám đốc này chắc có nhiều kinh nghiệm đấu tranh với nhà tư bản.”

“Nhà tư bản?” Lịch Xuyên vô thức nhú mày.

“Chính là bản chất giai cấp của anh.” Tôi nói thêm, vẫn dùng tiếng Anh, giọng cao ngạo, kiên định lập trường đứng về phía đồng bào trong nước.

“Giám đốc Hứa, vách kính bên ông sử dụng hệ thống điều hòa nào?”

“Hệ thống AVA, tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường, dễ chịu, thoải mái. Tổng giám đốc Vương, tôi không hy vọng anh đồng ý ngay lập tức, chỉ mong anh dành chút thời gian tới nhà máy chúng tôi tham quan tình hình sản xuất và hàng mẫu.”

“Nhà máy của ông ở đâu?”

“Thẩm Dương.”

Lịch Xuyên suy nghĩ một lúc: “Như vậy đi, mời ông ngày mai đến văn phòng của tôi bàn bạc thêm, được không? Đây là số điện thoại của tôi, ông vui lòng hẹn trước với thư ký.” Anh viết số điện thoại cho ông ta.

Ông ta cảm ơn giấy, nhiệt tình bắt tay anh: “Tổng giám đốc Vương, cảm ơn anh cho chúng tôi cơ hội.”

“Không cần khách sáo.”

Ông ta nhanh chóng chào tạm biệt, có vẻ rất bận rộn.

Tôi tranh thủ đi toilet, lúc vào thấy Lịch Xuyên đang đứng nói chuyện với Giang Hoành Khê và vợ anh ta, tôi không muốn xen ngang, một mình đứng xem tranh.

Ngày mai phải thi môn nghe nói, tôi nhắm lại từ vựng.

Một lát sau, có người đứng cạnh tôi, hỏi: “Cô thích bức tranh này lắm à?” Anh ta hỏi “Tôi thấy cô nhìn nó khá lâu.”

Tôi quay người lại, là một thanh niên nho nhã lịch sự, khuôn mặt thư sinh cổ điển, anh tuấn, tao nhã, nhưng kiểu tóc hơi quái dị, có vẻ hơi phóng đảng.

“Tổng Thanh. Học viện Mỹ thuật Tây An.” Anh ta tự giới thiệu.

Tôi ngẩng đầu tìm Lịch Xuyên, mong anh đến cứu tôi, anh đứng cách tôi rất gần, nhưng lại đang quay lưng về phía tôi, đang cười cười nói nói với vợ chồng Giang Hoành Khê.

“Đúng vậy.” Tôi tỏ vẻ thâm trầm “Rất thích.”

“Như vậy, theo ý cô, chủ đề của bức tranh này là gì?” Anh ta hỏi tiếp, ra vẻ rất hứng thú, rất muốn nghe tôi ý kiến của tôi.

Tôi vội vàng nhìn lên bức tranh. Tranh vẽ khuôn mặt người, nhưng mà, ngũ quan trên mặt là bộ phận sinh dục của phụ nữ.

Tôi nuốt nước bọt, trầm mặt vài phút: “Đây là một khuôn mặt người.” Vớ vẩn.

Tống Thanh nhìn tôi khó hiểu, chờ tôi nói tiếp. Tôi đành nói tiếp:

“Mặt người... được công khai, ai cũng có thể nhìn thấy.”

“Cơ thể con người... được giấu kín, thể hiện dục vọng, không thấy được.”

“Cho nên, khuôn mặt có các bộ phận sinh dục, có nghĩa dục vọng từ che giấu biến thành công khai. Miệng trùng với âm đạo, nói lên tình dục hiện đại và cổ đại có bản chất khác nhau.”

“Bản chất khác nhau chỗ nào?” Tống Thanh hứng thú dạt dào.

“Vật dẫn thay đổi. Đúng không? Dục vọng hậu hiện đại được thể hiện bằng miệng chứ không phải bằng bộ phận sinh dục.”

Tôi nói tiếp: “Miệng là gì? Miệng tượng trưng cho cái gì, anh nói đi?”

Khí thế áp đảo, tôi đưa ngay ra câu hỏi phản công.

“Ngôn ngữ?” Anh ta trả lời.

Tôi dẫn dắt anh ta: “Ngôn ngữ, thanh âm, ký hiệu, văn bản, miệng, truyền thông không chính thức...”

“Cho nên...”

“Tình dục hậu hiện đại đạt được sự thỏa mãn thông qua văn bản, chứ không phải cảm giác. Như bức tranh này, tôi thấy anh nên vẽ thêm một thứ vào góc này.”

“Thứ gì?” Anh ta có vẻ sợ hãi.

“Một tảng đá.”

“Vì sao?”

“Tảng đá không có dục vọng.” Tôi đưa ra kết luận: “Một vật không có dục vọng lại sinh ra dục vọng, chỉ có nhà nghệ thuật trường phải hậu hiện đại với trí tưởng tượng phong phú mới nghĩ ra.”

Nhìn qua Lịch Xuyên, anh quay lưng về phía tôi, đang cười đến mức hai vai run rẩy.

Tống Thanh giật mình ngộ ra, nói: “Ý kiến của cô rất hay. Tôi chính là tác giả của bức tranh này, ý kiến của cô gợi cho tôi nhiều suy ngẫm. Đã lâu rồi tôi chưa từng nghe ai phân tích sâu sắc đến vậy. Xin hỏi, cô có số điện thoại không? Khi nào rảnh, tôi có thể mời cô uống cà phê không?”

Một bàn tay khoác qua vai tôi, Lịch Xuyên chen ngang: “Không có, cô ấy là sinh viên, không có điện thoại.”

“À.” Tống Thanh bất mãn liếc Lịch Xuyên, có lẽ thấy sự xuất hiện của anh đã phá cuộc chuyện trò của chúng tôi, quá thiếu lịch sự. Anh ta không chú ý tới Lịch Xuyên, tiếp tục chỉ vào bức tranh bên cạnh: “Bức tranh kia cũng do tôi vẽ, hân hạnh được nghe ý kiến của cô!”

Tôi nhìn qua, chỉ thấy một vệt màu đỏ tươi lóa mắt.

Đỏ như máu. Giữa vệt màu đỏ có những sợi tơ nhỏ, màu đỏ thẫm, giống như mạch máu lan rộng.

Tôi liền cúi đầu, vô thức kéo tay Lịch Xuyên.

Tôi muốn giữ bình tĩnh, nhưng đầu óc trống rỗng, nói trong vô thức: “Lịch Xuyên, dẫn em đi khỏi đây đi!”

Sau đó tôi không nhớ gì nữa.

Tôi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm sô pha mềm mại. Miệng có vị ngọt, giống như mới ăn chè xong.

Lịch Xuyên ngồi bên cạnh, nắm tay tôi.

“Muốn uống nước không?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Sao không nói cho anh biết.” Mặt anh cứng ngắc “Em có chứng sợ máu?”

“Không nghiêm trọng lắm.” Tôi từ từ hít thở.

“Nhưng mà, em còn xem phim kinh dị...”

“Em nghĩ như vậy có thể khắc phục được.”

“Người khác chảy máu em cũng xỉu?”

“Em chỉ xỉu khi thấy máu người khác thôi. Thấy máu của chính mình thì không xỉu.”

Tôi muốn ngồi dậy, anh đè tôi xuống “Nằm nghỉ thêm một chút.”

“Em sợ máu bẩm sinh, hay do yếu tố tâm lý?”

“Lúc mẹ sinh em trai em, mất nhiều máu nên chết.” Tôi nói “Lúc đó em ở cạnh mẹ.”

“Vậy à? Bệnh viện nào cho trẻ con nhìn sản phụ đẻ?”

“Mẹ đẻ em trai ở nhà, không chịu đi bệnh viện.”

“Tại sao?”

“Bà rất tự tin, nhưng lại gặp chuyện ngoài ý muốn, điều kiện y tế ở nông thôn rất tệ, đến lúc đó thì đã muộn. Chính mẹ cũng không biết mình sẽ xảy ra chuyện, trước khi chết còn hỏi em có thích em trai hay không.”

Lịch Xuyên không nói gì, vuốt ve mặt tôi, tóc tôi: “Anh cũng không còn mẹ. Mẹ anh qua đời rất sớm. Tai nạn xe cộ.”

“Mẹ anh làm nghề gì?”

“Nói với em thế này nhé.” Anh tự uống nước “Anh là kiến trúc sư đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nghe tiếp nữa em sẽ chán.” Anh nói “Anh trai anh cũng vậy, bố anh cũng vậy, mẹ anh cũng vậy, chú anh cũng vậy, ông nội anh cũng vậy.”

“Bà nội anh cũng vậy?”

“Cũng vậy. Em còn muốn nghe nghề nghiệp của gia đình anh nữa không?”

“Chị họ anh cũng vậy à? Anh có chị họ không?”

“Cũng vậy.”

“Lịch Xuyên, lịch sử nhà anh chán quá đi.”

“Đúng vậy. Ha ha.”

13. Chương 13

Lịch Xuyên nói, lúc tôi vừa ngất xỉu anh cứ tưởng là tôi đang diễn, anh định nhờ Giang Hoàn Khê đưa tôi vào xe, để dễ dàng chuẩn bị theo kế hoạch đã định trước. Không ngờ thấy mạch đập của tôi hơi khác, liền đưa tôi lên phòng nghỉ, đút tôi uống nước đường. Tòa nhà này là khu chung cư cao cấp, tầng 2 có một phòng khám. Anh mời bác sĩ tới khám cho tôi, hỏi nguyên nhân, bác sĩ nói có thể do tôi mắc bệnh sợ máu. Đối với bệnh này thường chỉ cần nằm nghỉ khoảng 10 phút là khỏe.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay: “Em nằm 20 phút rồi mà sao mặt vẫn trắng bệch vậy hả?”

Tôi ngồi dậy, cười ha ha: “Mặt của em trắng là do đánh phấn. Em trang điểm, biết chưa?”

“Da em rất đẹp rồi, em còn nhỏ, trang điểm làm gì.”

“Mục tiêu theo đuổi suốt đời em là trưởng thành và gọi cảm.” Tôi vừa nói xong, thấy anh vẫn nhìn tôi đắm đắm, không nói lời nào, giống như một bức ảnh tĩnh được chụp lại từ một bộ phim tình cảm lãng mạn.

“Tiểu Thu, em là nàng tiên, em là cô hề, em phóng điện khắp nơi, anh rơi xuống vực sâu.” Anh đứng lên, đưa áo khoác cho tôi “Mặc cái áo sexy vào đi, mình về nhà thôi.”

Chúng tôi về tới Hoa viên Long Trạch nhanh như gió thổi, vừa vào nhà, anh đề tôi vào cửa, hôn tôi không chút do dự: “Tối nay ở lại với anh, được không?”

“Mai em thi rồi, môn nghe nói.”

“Mai thi hôm nay mới ôn tập có được không?”

“Lâm trận mài kiếm, không sắc thì cũng sáng.”

“Chiều mai anh đi công tác, có một dự án mới ở Hạ Môn đang gọi thầu, phải đấu thầu.”

“Anh đi lâu không?”

“Ba tuần.”

“Hả?” Tôi nói “Lâu lắm mới gặp anh một lần, anh lại đi liền.”

“Nên phải tranh thủ, đúng không?” Anh cởi áo khoác của tôi, cúi đầu xuống hôn lên ngực tôi. Hai tay anh vòng qua lưng tôi, kéo dây kéo váy xuống. Tôi hơi xấu hổ dựa vào cửa, vì cơ thể tôi vẫn dừng lại ở thời kì dậy thì, xương nhỏ ngực nhỏ, giống như thằn lằn đeo trên người anh. Tôi ôm eo anh, vút nạng của anh đi, để anh dựa vào người tôi.

“Haiz, anh nặng lắm phải không?” Thấy tôi bị anh đè đứng không vững, anh liền chống hai tay lên cửa.

“Đâu có...” Tôi bị anh hôn đến mức thất điên bát đảo, thì thào vào tai anh “Lịch Xuyên, em yêu anh! Cứ tra tấn em đi!”

Chúng tôi ướt đầm mồ hôi, tự mình đi vào phòng tắm riêng.

Lịch Xuyên nói, phòng tắm của anh chỉ toàn trang thiết bị của người tàn tật, người bình thường vào sẽ tưởng đó là phòng tra tấn của Quốc Dân Đảng. Anh không nói thì không sao, nhưng nói rồi thì tôi lại muốn đi vào xem thử. Thật ra phòng tắm không hề âm u như anh nói. Trong phòng rộng rãi thoáng đãng, còn có một cái ghế sofa. Có điều chỗ nào cũng có tay vịn, giá đỡ. Sàn cũng dùng vật liệu chống trơn trượt đặc biệt. Hơn nữa, còn có một chiếc xe lăn nho nhỏ, ngăn tủ bên cạnh xe lăn chất đầy khăn tắm trắng muốt.

“Nhìn trộm một lát chút được không? 5 phút thôi.” Tôi cười gian nhìn anh.

“No.” Anh kéo tai tôi, đẩy tôi ra khỏi phòng tắm.

Phòng tắm trong trường luôn đầy hơi nước, ít khi vắng người nên tôi thường xuyên tắm không thoải mái. Tôi tắm rất lâu, lúc ra đã thấy Lịch Xuyên mặc áo choàng tắm, ngồi trên sofa uống bia.

Anh đứng lên, hỏi tôi “Muốn uống gì không?”

“Bia lạnh.”

“Không được. Chỉ có đàn ông mới uống bia.” Anh đi vào bếp, mở tủ lạnh, nhìn một lúc: “Anh pha trà sữa nóng cho em, được không?”

“Cũng được.” Tôi háo hức đi vào bếp, phát hiện phòng bếp còn mới tinh, không có một hạt bụi, rõ ràng là anh chưa từng nấu ăn.

“Anh sử dụng lò vi ba này lần nào chưa?” Tôi sờ nhẹ vào lớp ngoài bóng loáng của lò vi ba, không thấy dính chút dầu mỡ.

“Chưa.”

“Vậy anh còn thiết kế phòng bếp làm gì? Thà không xây cho rồi.”

“Đúng là thiết kế dư thừa.” Anh nói “Kiến trúc sư bọn anh chỉ chú tâm thiết kế phòng khách thôi.”

“Thật ra, em có thể nấu canh ở đây.” Tôi nói, tiện tay mở cửa tủ bếp, thấy tô đĩa chén bát đầy đủ, phân loại rõ ràng: “Lần sau em mua đồ hầm canh xương cho anh ăn. Canh kiểu người Quảng Đông, rất thanh đạm. Còn canh đầu cá đậu hũ nữa, bổ lắm.”

“Nói làm anh thấy thèm, hay là bây giờ mình đi mua đồ ăn đi.” Anh tìm chìa khóa nhà “Gần đây có một siêu thị. Không xa lắm, đi bộ vài phút là tới.”

Lịch Xuyên nói không xa, kết quả chúng tôi đi nửa tiếng mới tới siêu thị mà anh nói. Lần này anh bất chấp sự phản đối của tôi, đeo chân giả vào, lý do là, làm vậy anh mới có một tay rảnh để nắm tay tôi. Vào siêu thị, tôi đẩy xe đi, không tìm được xương heo, nên đến chỗ bán cá mua một con cá chẻm. Còn mua hành và gừng để nấu canh, mua đậu hũ, cần tây và bách hợp, mua thêm vài món đồ ăn mặn làm sẵn. Lịch Xuyên mua đồ ăn cho bản thân, còn dẫn tôi mua thêm đồ ăn làm sẵn, như vậy tôi có thể chuyên tâm ôn bài, không cần lo lắng ba bữa cơm hàng ngày.

Tôi lại mua thêm dăm bông, Lạp xưởng và nấm đông cô.

“Mua thêm đồ ăn để dành nữa, bánh mì, đồ uống, trong nhà vẫn còn trà và cà phê. Mua về để vào tủ lạnh hết. Nhớ phải chọn cà phê Columbia, loại đó mạnh nhất.” Anh lấy thêm một món mà tôi không biết là gì, bỏ vào trong xe. Tôi nhìn lại, là sữa đậu nành. Tôi bỏ lại lên giá: “Ký túc xá không có tủ lạnh, mua nhiều lãng phí tiền.”

“Em ở chỗ anh để ôn thi, được không?” Anh nói “Ở đó yên tĩnh, em có thể chuyên tâm ôn bài. Anh đi Hạ Môn, sẽ không làm phiền em.”

“Không không không...” Tôi nói liên tục mười chữ không, cuối cùng mới nhả thêm một chữ: “Không tiện.”

“Ừ, chỗ này cách trường em hơi xa, nhưng anh có thể kêu tài xế của anh đưa đón em.”

“Trước giờ anh tự lái xe mà?”

“Anh có tài xế riêng, nhưng anh thích tự lái, cho nên anh ta rảnh lắm. Bây giờ thì có việc cho anh ta làm rồi.” Anh lấy điện thoại ra tính gọi điện thoại.

Tôi giật điện thoại của anh lại: “Anh Hai, anh tha cho em đi. Em ở ký túc xá mới thấy thoải mái. Kỳ thi này đối với em rất quan trọng, chắc anh cũng không muốn em ôn bài mà thấy không thoải mái, há.”

Có một điểm tốt ở Lịch Xuyên mà tôi thường xuyên lợi dụng. Đó là anh chưa từng ép buộc tôi.

“Được rồi, tùy em.” Anh cười cười, không nài ép.

Dù vậy chúng tôi vẫn mua một đồng đồ ăn. Tôi xách hai túi, Lịch Xuyên xách hai túi, đi taxi về.

Chúng tôi gặp Kỷ Hoàn ở cửa đại sảnh. Anh ta đứng cùng một người thanh niên, cũng xách một đồng đồ đi lên lầu.

“Hi, Lịch Xuyên, Tiểu Tạ!”

“Hi!” Tôi hơi ngượng, Lịch Xuyên nắm tay tôi không buông, như một cặp tình nhân thăm thiết.

“Để tôi giới thiệu, đây là Tiêu Nghị, nghiên cứu sinh khoa Sơn dầu Học viện Mỹ thuật Trung ương.” Ngoài đôi mắt xéch giống như Quan Công[1] ra, nhìn Tiêu Nghị khá nho nhã, hiền lành.

[1] Quan Vũ (162-220) là anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi.

“Xin chào.” Anh ta bắt tay với chúng tôi.

“Đây là anh Vương Lịch Xuyên và cô Tạ Tiểu Thu. Anh Vương là kiến trúc sư, cô Tạ đang học đại học.”

Lịch Xuyên chuyển túi đồ từ tay trái sang tay phải, bắt tay với anh ta.

“Lịch Xuyên, anh bị bệnh sao không báo cáo với cô Tạ, hại người ta ngồi ở đây đợi anh hơn 3 tiếng đồng hồ.” Kỷ Hoàn cười nói.

“VẬY Ờ?” Lịch Xuyên nhìn tôi vẻ hối lỗi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân mình.

“Anh sẽ thành khẩn nhận tội.” Lịch Xuyên nói.

Vào thang máy, tôi cười: “Ngực Tiêu Nghi phẳng lì như tàu sân bay, rất giống gay.”

“Hai người đó yêu nhau lâu lắm rồi.” Lịch Xuyên nói “Tiêu Nghi không nói gì, nhưng Kỷ Hoàn cứ suốt ngày đòi qua Canada^[2] đăng ký kết hôn.”

[2] Canada là một trong 10 quốc gia đầu tiên chấp nhận hôn nhân đồng giới.

“Lịch Xuyên, sao anh không phải là gay nhỉ? Anh thích sạch sẽ thích chỉnh tề, nhà anh không có một hạt bụi.”

“Nhà anh ngày nào cũng có người quét dọn.” Anh nói “Nếu không có ai dọn dẹp, em xem thử xem.”

“Sáng ngủ dậy anh có xếp chăn mền không?”

“Không có. Em vừa lòng rồi chứ.”

Chúng tôi về lại nhà anh, ai cũng đeo chiếc tạp dề rất ra dáng, Lịch Xuyên làm cá, tôi hầm canh. Lịch Xuyên cắt rau, tôi xào rau. Tôi vẫn nghĩ Lịch Xuyên là công tử bột, không ngờ anh làm việc nhà vừa nhanh vừa giỏi, như là đã qua huấn luyện chính quy. Lịch Xuyên nói, tuy rằng nhà anh giàu, nhưng lúc học đại học anh và anh trai đều tự đi làm kiếm tiền sống, rất ít khi xin tiền của gia đình.

“Đương nhiên, bố anh phụ trách phần chi phí cao nhất, là học phí.”

Tôi thấy anh đang cắt hành tây. Tôi nói “Nhiều rau lắm rồi, đừng cắt nữa.”

“Em nấu canh ngon cho anh ăn, anh cũng nấu một loại súp ngon cho em ăn.” Anh rửa nghêu “Clam Chowder^[3], em ăn lần nào chưa?”

[3] Súp nghêu - Một loại súp khá phổ biến ở Mỹ. Món súp này thường được ăn vào ngày thứ 6 là ngày các tín đồ Thiên Chúa giáo kiêng ăn thịt.

Tôi không biết là món gì: “Chưa.”

“Từ nhỏ anh đã thích ăn món súp này, bà ngoại còn dạy anh cách nấu nữa.”

“Anh dạy em nấu đi, nha?” Tôi dựa sát vào anh, nhìn anh rửa nghêu.

“Không dạy. Đây là bí kíp. Chuyên dùng để lấy lòng người yêu thôi.” Anh đun nóng nồi, bỏ bơ vào, kêu xèo xèo, mới đổ một chén hành tây xắt hạt lựu vào. Sau đó anh đổ nước dùng gà vào nồi, rồi tới kem, khoai tây nghiền, tỏi nghêu, rồi hầm nhỏ lửa.

Hầm cá xong, tôi làm hai món đơn giản, chia đồ ăn làm sẵn ra bốn đĩa. Tôi ăn Clam Chowder anh nấu, anh ăn canh cá chēm tôi nấu. Chúng tôi cầm đũa cùng ăn cơm, cùng uống bia.

Tối đó, tôi nằm trong lòng của Lịch Xuyên, ngủ rất sớm. Trên giường Lịch Xuyên có rất nhiều gối. Anh nói lúc ngủ anh chỉ có thể nghiêng sang trái, nếu lỡ nghiêng qua phải sẽ giống như lăn xuống hố. Cho nên anh phải lấy gối chặn lưng. Anh đọc Đi tìm thời gian đã mất bằng tiếng Pháp cho tôi nghe, chưa hết trang đầu tôi đã ngủ say. Nửa đêm anh thức dậy uống sữa, tôi thức dậy theo. Sau đó chúng tôi yêu nhau trong màn đêm, rất dữ dội, rất nhiệt tình, đến mức xé rách mấy cái gối. Lúc hùng dũng mới phát hiện trên người cả hai dính đầy lông ngỗng.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới trường, chúng tôi hôn tạm biệt nhau tại cổng. n ái dữ dội khiến lưng và chân tôi đau nhức, nhưng Lịch Xuyên nói, mặt tôi hồng hào, tinh thần phấn chấn, sôi sục quyết tâm chiến đấu.

“Chúc em may mắn!”

“Chúc anh trúng thầu!”

Nghe nói là thể mạnh của tôi, tôi cảm thấy rất khả quan. Nhưng so với Phùng Tinh Nhi học hành bài bản, gia đình học thuật thì rất khó nói. Thi giữa kỳ xong, phòng ký túc xá tràn ngập không khí cạnh tranh, ai cũng cố gắng hết sức để giành học bổng, không nói điểm số cho nhau biết.

Tôi vốn rất xem trọng điểm số, nhưng giờ đây điểm số không quan trọng nữa. Từng phút từng giây tôi chỉ nhớ nhung một người, Lịch Xuyên.

Buổi trưa tôi đi thi về, định đi lấy nước, phát hiện bình thủy tinh đã đầy nước.

“Anh Tu Nhạc lấy nước cho cậu rồi.” An An mang giày thể thao Nike, nói.

“Anh Tu Nhạc đâu rồi? Tôi muốn cảm ơn anh ấy.”

“Vừa xuống lầu, cậu không gặp à?”

Tôi đuổi theo, nói cảm ơn Tu Nhạc. Anh ta nói, không cần khách sáo.

“Em đọc quyển sách anh tặng em chưa?”

“... Chưa đọc. Gần đây phải lo ôn thi. Em nghĩ chắc em sẽ thích quyển tiểu thuyết đó. Đúng rồi, tại sao tên sách là Mặt trăng và Đồng xu?”

“Ai cũng muốn có mặt trăng trên trời, nhưng lại không nhìn thấy đồng xu ngay cạnh mình.”

Tôi sợ hãi, cảm thấy lời nói của Tu Nhạc có ẩn ý. Sau đó tôi an ủi chính mình, Lịch Xuyên chỉ có $\frac{3}{4}$ cơ thể của người bình thường. Lịch Xuyên đi bộ phải chống gậy. Lịch Xuyên khóa thân, người trên hoàn mỹ, người dưới gợi cảm, nhưng ghép người trên và người dưới lại là hiện thực tàn khốc. Tóm lại, Lịch Xuyên tuyệt đối không phải là mặt trăng. Còn Tu Nhạc cũng khá đẹp trai, thành thật chất phác, rất giống thanh niên yêu nước đang hát Hành khúc nghĩa dũng quân[4]. Trình độ ngoại ngữ của Tu Nhạc đã đạt cấp 8, lọt vào danh sách tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh, thành tích xuất sắc, giành được học bổng Hồng Vũ mà tôi và Phùng Tinh Nhi mơ ước từ lâu. Tu Nhạc còn là đại biểu sinh viên, là học trò cưng của thầy hiệu trưởng. Tóm lại, Tu Nhạc cũng tuyệt đối không phải là đồng xu.

[4] Quốc ca của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, được nhà thơ Điền Hán viết lời và Niếp Nhĩ phổ nhạc vào khoảng giữa giai đoạn Chiến tranh Trung - Nhật (1937-1945).

Kết luận là, tôi thích Lịch Xuyên, tôi không thích Tu Nhạc.

Kiên định niềm tin, tôi càng quyết tâm hơn, nói với Tu Nhạc: “Cảm ơn anh lấy nước giúp em. Sau này xin anh đừng lấy nước giúp em nữa.”

Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, ngập ngừng: “Anh... dù sao ngày nào anh cũng phải lấy nước ỳnh, lấy thêm hai bình cho em... cũng không phiền gì.”

“Xin anh đừng lấy nước giúp em nữa.” Lúc nói câu này, mặt tôi lạnh như tiền, giọng nói đanh lại. Tôi không thích anh ta, nên không thể để anh ta hy vọng. Càng không thể lợi dụng sự nhiệt tình của anh ta để trục lợi. Tạ Tiểu Thu tôi không bao giờ xử sự như thế.

Trở lại phòng, điện thoại reo, là Lịch Xuyên gọi.

“Thi tốt không?”

“Chắc cũng tốt. Anh đang ở đâu?”

“Trên đường ra sân bay.”

“Lịch Xuyên, anh đi một mình hả? Có ai chăm sóc anh không?” Tôi lo cho anh. Đi công tác xa, không đầy đủ như ở nhà, người này nửa đêm còn dậy uống sữa nữa chứ.

“Một mình sao được, 8 người, dốc toàn lực đấu thầu mà. Ngày mai, ngày mốt anh có hai buổi presentation[5]. Em thì sao, ngày mai em làm gì?”

[5] Thuyết trình.

“Ngày mai thi skimming[6], ngày mốt thi scanning[7]. Sau đó thì mua vé tàu, về quê ăn Tết.”

[6] Đọc lướt để lấy ý chính của một đoạn văn.

[7] Đọc lướt để lấy thông tin cần tìm trong một đoạn văn. Skimming và scanning là hai kỹ năng chính của môn đọc hiểu (Reading).

“Vậy có nghĩa là, khi anh về không gặp được em rồi?” Ở đầu bên kia, rõ ràng anh đang lo lắng.

“Đúng vậy. Nửa năm rồi em không gặp ba và em trai, nhớ lắm.”

“Em chỉ nhớ hai người đó thôi, anh thì sao?” Anh nói “Anh sẽ đến Côn Minh tìm em.” Kiến thức của Lịch Xuyên về Vân Nam chỉ giới hạn ở Côn Minh.

“Anh Hai ơi, quê em không phải ở Côn Minh, mà là một thị trấn nhỏ dưới chân một ngọn núi cao.” Tôi nói “Anh lo mà lái xe đi, ăn Tết xong em trở lại trường sẽ đến tìm anh.”

“Ăn Tết xong? Vậy là thêm nửa tháng nữa còn gì?” Anh chán nản nói.

“Vương Lịch Xuyên.” Tôi gọi đầy đủ họ tên anh, giận dữ: “Bây giờ anh biết nửa tháng là bao lâu rồi há.”

Tôi tắt máy, thấy Tiêu Nhụy ló đầu ra khỏi màn: “Trời ơi, cứ tưởng cậu thất tình, thì ra không phải thất tình, mà là đang yêu cuồng nhiệt.”

“Câm miệng.” Tôi leo lên, néo Tiêu Nhụy.

“Trời, anh Vương hào phóng quá nha, mua áo khoác hàng hiệu cho bạn nữa.” Tiêu Nhụy biết nhiều về thời trang, cứ hay than phiền đòi đổi sang học thiết kế thời trang.

Chiếc áo khoác nhung đen này là một trong những đạo cụ mua để tham dự triển lãm tranh hôm qua. Những thứ khác, tôi ngại không dám mặc về ký túc xá, nên để lại chỗ Lịch Xuyên. Chỉ đem về cái này, vì vừa đẹp vừa ấm, giống như may đo riêng cho tôi, nên tôi vui vẻ mặc về trường.

“Nhãn hiệu này tốt lắm hả?” Tôi không biết, lật lật cổ áo khoác.

“Đây là hàng hiệu của Ý. Rẻ nhất cũng mấy ngàn tệ.” Tiêu Nhụy rất rành.

“Không có đâu.” Tôi lắc đầu. Quần áo tôi mặc trên người không có cái nào quá 50 tệ.

“Mấy cửa hàng này thường sẽ không bấm giá ở ngoài, mà bỏ trong túi áo.” Tiêu Nhụy nói.

Nhớ rõ lúc thử đồ, thử xong là mua liền, tôi không hỏi giá bao nhiêu, Lịch Xuyên cũng không hỏi.

Tôi móc túi trong, thấy có một tấm thẻ nhỏ, lấy ra nhìn, giật thót.

Tám nghìn tám trăm tệ.

Tiêu Nhụy gật đầu: “Mình cũng đoán cỡ nhiều đó. Cậu gặp đại gia rồi nha.” Tiêu Nhụy sờ mặt tôi, mắt tình ranh như mắt mèo: “Nè, nhờ cậu chuyện này, sau này có gặp bạn bè của anh ta, nhớ giới thiệu ỉnh một người. Hoặc là khi nào họ mở tiệc, cậu dẫn mình đi nha.”

“Vậy giới thiệu Lịch Xuyên cho cậu luôn cho nhanh.” Tôi cười nham hiểm.

“Thật không?”

“Đừng có mơ.”

14. Chương 14

Tôi dốc toàn bộ tinh thần cho hai bài thi cuối. Đồng thời tôi vẫn đến quán cà phê làm thêm như bình thường. Mỗi đêm về lại ký túc xá, hai bình nước nóng đầy tràn vẫn chờ đợi tôi như cũ. Tôi nghĩ, chắc An An lười nên nhờ Tu Nhạc lấy giúp, không ngờ An An nói, là Phùng Tĩnh Nhi lấy giúp tôi.

Tôi biết Phùng Tĩnh Nhi ít khi tự đi lấy nước, mà thường xuyên do Lộ Tiệp lấy giúp cô ta.

Nhân lúc Phùng Tĩnh Nhi chưa đi tự học buổi đêm, tôi nói cảm ơn cô ta. Về mặt cô ta hơi mệt mỏi: “Haiz, khách sáo làm gì. Ngày nào cậu cũng đi làm về khuya, trời trở lạnh rồi, không có nước nóng sao được.”

Tôi nói, vậy cảm ơn Lộ Tiệp giúp tôi.

“Lộ Tiệp đang theo học lớp ngoại ngữ nâng cao, đâu có thời gian. Tôi còn phải lấy nước giúp anh ấy nữa là.” Phùng Tĩnh Nhi cười, trước nay nụ cười của cô ta đầy vẻ đắc ý, nhưng hôm nay, không biết sao có vẻ hơi buồn bã: “Bọn tôi muốn mời Lịch Xuyên đi ăn, để cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ. Thư Lịch Xuyên gửi cho Lộ Tiệp hay lắm, có mấy trường đã trả lời thư. Bọn tôi chọn Đại học Chicago, bên đó đồng ý miễn học phí. Cậu biết đó, mấy trường như Đại học Chicago rất ít khi miễn học phí cho sinh viên. Lộ Tiệp có người thân ở nước ngoài, sẽ bảo lãnh cho anh ấy. Bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi, chỉ chờ thông báo nhập học thôi.”

“Chuyện này đúng là trời chiều lòng người, ai cũng vui mừng mà?” Tôi mừng thay cho Phùng Tĩnh Nhi.

“Đúng vậy.” Cô ta nói giọng thản nhiên.

“Cậu thì sao, tính làm gì?”

“Cũng tính thi TOEFL. Có điều tôi không có người thân ở nước ngoài, lại học chuyên ngành Ngữ Văn Anh, không có tư thế cạnh tranh như Lộ Tiệp, chắc cũng khó.”

“Vậy để Lộ Tiệp xuất ngoại rồi tìm cách giúp cậu.” Tôi nói. Tôi cơ bản không biết đi du học là như thế nào, đối với tôi mà nói, đi du học cũng xa xôi như trong giấc mơ. Cho nên, tôi chỉ thuận miệng nói bừa.

“Tính sau đi.”

Nói chuyện với một người mình chả có cảm tình gì là thế đó, áp a áp ứng, giấu đầu giấu đuôi, nghĩ một đằng nói một nẻo. Tôi và Phùng Tĩnh Nhi chẳng có cảm tình gì với nhau, nhưng cô ta lại lấy nước giúp tôi, làm tôi sợ hãi vô cùng. Hơn nữa, người giúp họ là Lịch Xuyên, không liên quan đến tôi, nên tôi chẳng dám nhận ơn huệ cho cô ta. Cho nên, nói chuyện với Phùng Tĩnh Nhi xong, tôi liền đi đến tiệm tạp hóa mua hai bình thủy mới, sau này buổi trưa lấy luôn 4 bình một lần, sẽ không nợ nần gì ai nữa.

Chuyện Lịch Xuyên mua áo khoác cho tôi, thông qua sự miêu tả sinh động của Tiêu Nhụy, đã lan truyền khắp ký túc xá. Tôi trở thành nhân vật chính trong truyện cổ tích. Đương nhiên, những phiên bản được truyền miệng nhiều nhất là, A: Tôi chẳng qua chỉ là một con bé được chàng công tử con nhà giàu nào đó bao nuôi, nhưng lại tưởng người ta yêu mình thật, nhưng chẳng qua anh chàng kia hám của lạ, nên chỉ chơi qua đường mà thôi. B: Sau giờ học tôi làm gái ở một vũ trường nào đó để kiếm thêm thu nhập, câu được một đại gia. Tiếng xấu của khoa Ngữ Văn Anh và khoa m nhạc đã lan truyền khắp trường, bởi vì có một lần, cảnh sát truy quét tệ nạn, bắt được 7 sinh viên nữ làm gái nhảy ở một vũ trường nào đó, toàn bộ đều bị trường đuổi học. Sau đó, có một nữ sinh viên khoa Ngữ Văn Anh do chịu không nổi sự nhục nhã, đã thắt cổ tự tử, chết trong một phòng nào đó trong ký túc xá này.

Thói đời là vậy, người tốt thì không ai tin, nhưng hễ có lời đồn ai làm điều xấu là tin sái cổ.

Đúng là tôi mới 17 tuổi, nhưng tôi không nghĩ rằng, tôi phải đợi tới khi mình 37 tuổi, mới có thể tìm hiểu một người đàn ông, tìm hiểu Lịch Xuyên.

Trừ hai ngày tôi đi thi ra, mỗi ngày Lịch Xuyên đều gọi điện thoại cho tôi một lần. Có thể thấy anh bận nhiều việc, phải ra công trường, phải đi ăn với người khác, phải tự chuẩn bị tài liệu, phải sửa bản vẽ, lịch trình làm việc dày đặc. Gọi điện thoại đường dài, tín hiệu đứt quãng, nghe tiếng được tiếng mất, hai câu chúng tôi nói nhiều nhất là “Anh/em vừa nói gì? Nói lại lần nữa, em/anh không nghe rõ.” Ngoài ra, tôi còn sợ điện thoại đường dài quá mắc, không dám nói nhiều, chỉ hỏi han vài câu liền gác máy.

Thi xong, tôi ở ký túc xá ngủ bù mấy ngày, sau tôi ra ga xếp hàng mua vé tàu lửa về Vân Nam. Sắp Tết, trước quầy vé là một hàng người dài ngoằng. Ga Bắc Kinh bán vé từ lúc 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều. Bình thường quầy bán vé vừa mở ra, chưa tới 10 phút sau, vé hôm đó đã bán hết. Ngày đầu tiên, tôi chưa biết tình hình, buổi sáng mới ra ga nên không mua được vé. Sau khi hỏi han, mới biết muốn có vé phải xếp hàng từ tối hôm trước. Nhà ga người người chen lấn xô đẩy, gọi nổi nhớ nhà trong tôi càng bùng cháy. Tôi liền về ký túc xá lấy nước uống và đồ ăn khô, lấy thêm cuốn Mặt trăng và Đồng xu của Tu Nhạc tặng, nhanh chóng gia nhập đội ngũ xếp hàng.

Tôi xếp hàng suốt cả đêm, gắng gượng tới hừng đông, quầy vé mở cửa, những người đứng trước tôi ai cũng mua được vé. Khi còn khoảng gần 10 người nữa là tới lượt tôi, ô cửa đóng “xoạch” một tiếng. Tấm bảng

“Vé hôm nay đã bán hết” được treo lên. Tôi hỏi thăm một ông bác trung niên. Ông bác nói: “Mới xếp hàng một ngày sao mua được? Bác xếp hàng cả ba ngày rồi. Hôm nay xem chút nữa là mua được rồi.”

Tôi thuộc loại người lấy cực làm vui, càng đánh càng hăng. Tôi đến quầy tạp hóa mua một ly cà phê Nestlé, uống một hơi cạn sạch, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng ra, đi toilet rửa mặt. Sau đó, phần chần tỉnh thần đến trước quầy bán vé, bắt đầu một vòng xếp hàng mới. Chỉ trong vòng 10 phút tôi đi toilet, trước mặt tôi lại có thêm hai mươi mấy người đồng hương. Tôi choáng váng.

Trong lúc xếp hàng, tôi đã đọc xong cuốn Mặt trăng và Đồng xu. Mấy trang cuối, có một thẻ kẹp sách, trên thẻ là lời một bài hát:

Nhiều năm qua, chỉ một mình

Dù ngày mưa, dù đêm bão

Có nước mắt, có lỗi lầm

Vẫn cố gắng bước đi về đâu

Người từng yêu, mới biết nhau

Biết cô đơn, biết quay đầu

Một giấc mộng, một người bạn, mãi trong lòng

Bạn thân ơi, ta bước sánh đôi

Lòng vẫn mãi nhớ phút ban đầu

Một câu nói, một đời người

Một ly rượu, tình bạn thân

Bạn thân ơi, chưa xa cách nhau

Gọi tên nhau để mãi nhớ rằng

Dù khó khăn, dù giông bão

Hãy vững tin, còn có nhau[1]

[1] Đây là lời bài hát Tình bạn của ca sĩ Hồng Kông là Chu Hoa Kiện (Emil Chow 1960), khá nổi tiếng vào năm 1977, đã được phổ lời Việt.

Tu Nhạc viết thư pháp rất đẹp, từng đạt giải quán quân trong cuộc thi thư pháp. Tu Nhạc nói, anh ta vốn định đến quán cà phê làm thêm, nhưng không ai nhận, đành phải đi dạy thư pháp ở đại học dành cho người già. Haiz, anh ta thở dài, nói người già học tập rất nhiệt tình, anh mong sau này mình cũng được như vậy, tuy là học đại học, nhưng không phải vì kiếm tiền, không phải vì kế sinh nhai, không vì cái gì hết.

Ngoại trừ Vương Phi[2] ra, tôi chỉ thích Chu Hoa Kiện. Nói thật, tôi rất thích bài này, nhưng Tu Nhạc chép lời cho tôi bằng chữ thư pháp, làm cho tôi thấy hơi quá mức công phu. Mặc dù tôi nhỏ tuổi, nhưng không thích với kiểu “tình trong như đã, mặt ngoài còn e” của giới sinh viên. Tôi còn nhớ, có một lần chúng tôi đi xem phim Nhật Thư tình[3] cùng với đám anh kết nghĩa phòng 301, phim dài mấy tiếng đồng hồ, ai cũng nước mắt lã chã, không thì cũng thổn thức thút tha thút thút, chỉ có mình tôi thờ ơ. Chỉ có đàn ông nhất gan mới phải suy trước tính sau. Tình yêu là thì tiếp diễn, không phải thì quá khứ. Là câu cầu khiến, không phải câu cảm thán.

[2] Faye Wong (1969-) là một nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông

[3] Love Letter: một bộ phim điện ảnh nổi tiếng của Nhật được công chiếu vào năm 1995, do nữ diễn viên Miho Nakayama đóng vai chính, Shunji Iwai làm đạo diễn. Phim xoay quanh câu chuyện của nàng Hiroko nhận được thư từ một người xa lạ sau khi chồng chưa cưới chẳng may qua đời.

Nguồn sáng mãnh liệt từ đèn neon chiếu sáng cả nhà ga trong suốt 24 giờ, tôi giống như lạc vào vũ trụ, không phân biệt được ngày đêm. Buổi chiều tôi ăn một cái bánh bao xong, nhờ ông bác ngồi sau cạnh chừng

chỗ giúp, sau đó đến hàng ghế bên cạnh ngồi chợp mắt một lát. Đến buổi tối, tôi gục gà gục gặc, đành phải liều mạng uống cà phê. Ông bác kia hỏi: “Con gái, quê con ở đâu? Côn Minh hả?”

“Cá Cựu.”

“Vậy xuống tàu rồi còn phải đi xe mới tới?”

“Dạ.”

“Đi đi về về 2 chặng, ít nhất cũng phải 800 tệ?”

“Dạ đúng.”

“Đi học chi xa quá vậy?” Ông bác nhìn dáng vẻ tôi giống sinh viên.

“Con bó tay rồi, vì thành tích học tập quá tốt.” Tôi nói.

Ông bác đang định nói tiếp, điện thoại của tôi reo. Nhìn thời gian, đã là 9 giờ rưỡi tối, lại một ngày nữa trôi qua.

“Hi, Tiểu Thu” Lịch Xuyên nói “Em ngủ chưa?”

“Chưa, em đang học khuya.” Tôi không muốn kể chuyện đi mua vé cho anh biết, tránh cho anh lo lắng.

Nhưng đúng lúc đó nhà ga lại thông báo: “Đoàn tàu số 1394 từ Thành Đô đi Bắc Kinh vừa đến ga, dừng ở sân ga số 5, dừng ở sân ga số 5.”

“Ồn quá, chỗ em học khuya là vậy sao?” quả nhiên là người ở đầu bên kia nghi ngờ ngay.

Tôi liền đổi đề tài: “Haiz, anh có khỏe không? Hôm nay có bận lắm không?”

“Cũng tạm tạm. Hôm nay phải giao bản vẽ cuối cùng, nhưng máy tính của Tiểu Trương nhiễm virus, cả buổi chiều phải chờ cậu ấy khôi phục dữ liệu. Bây giờ có thể thở phào một hơi.”

Loa của nhà ga lại vang lên, lần này là thông báo tìm người “Bố mẹ của Đào Tiểu Hoa, nghe được thông báo này mời đến phòng bảo vệ nhà ga. Con của anh chị đang tìm anh chị.”

Tôi vội vàng hỏi: “Ai là Tiểu Trương?”

“Cố vấn thiết kế mặt bằng nội thất của anh.”

“Haiz, Lịch Xuyên, chỗ anh ở có sữa tươi không?”

“Không có. Nhưng gần đó có siêu thị. Anh mua mấy bình bỏ tủ lạnh rồi.”

“Đừng mua quá nhiều một lần, nhớ xem hạn sử dụng. Sữa quá hạn không uống được.”

“Nhớ rồi.”

Lúc này loa lại vang lên, rốt cuộc anh nói “Tiểu Thu, thật ra em đang ở đâu vậy?”

“Nhà ga. Xếp hàng mua vé.”

“Khuya rồi còn bán vé sao?”

“Không bán, nhưng em phải xếp hàng, nếu không sáng mai mua là hết vé.”

“Cái gì?” Anh nói “Phải xếp hàng cả đêm?”

“Sợ cái gì? Em hay xem phim suốt đêm. Hơn nữa, em còn đem theo một cuốn tiểu thuyết rất hay, thời gian trôi qua nhanh lắm.”

“Tiểu Thu.” Anh nói “Em về trường ngay lập tức đi. Anh sẽ gọi điện thoại kêu thư ký đặt vé máy bay cho em liền.”

“Đừng!” Tôi la lớn “Em đã xếp hàng hai đêm rồi, sắp tới lượt em rồi, ai làm công sức em đổ sông đổ biển là biết tay em!”

“Nếu em khẳng khẳng muốn đi tàu, anh sẽ kêu thư ký đặt vé tàu cho em.”

“Đặt ở đâu bây giờ, ở ga cũng hết vé rồi.”

“Đặt không có? Anh không tin.” Anh nói “Em để anh đặt thử, được không? Đi Côn Minh, đúng không?”

“OK.” Tôi bắt đầu thấy phiền “Thưa bạn Lịch Xuyên, ngừng ngay lập tức. Em không muốn anh tốn tiền vì em. Mua vé là chuyện riêng của em. Còn nữa...” Tôi nhớ tới cái áo khoác 8000 tệ, nói thêm một câu “Sau này không cho anh mua thứ gì quá 50 tệ cho em!”

“Đi tàu về Côn Minh mất hơn 39 tiếng, đi máy bay chỉ cần hơn 3 tiếng rưỡi.” Anh căn bản không thèm để ý tới tôi, vừa gọi điện thoại vừa lên mạng.

“No.”

“Em biết Bắc Kinh có bao nhiêu kẻ buôn người không? Nữ nghiên cứu sinh còn bị họ lừa bán về miền núi kia.”

“No means no.”

Tôi gác máy, tắt luôn điện thoại. Tôi giận cái thái độ coi tiền như cỏ rác của Lịch Xuyên. Lịch Xuyên, anh có tiền, anh làm gì cũng được phải không? Em không cần tiền của anh.

Tôi mở máy walkman, bỏ CD của Vương Phi vào. Tôi không biết vì sao mình thích Vương Phi, giọng hát của cô an nhàn, thông dong, từ tốn, tùy hứng, từng câu từng chữ đều mang nặng tâm sự và khát khao của người phụ nữ. Tóm gọn trong một câu, giọng hát của cô tràn ngập hơi thở đô thị.

Tôi chán nản đợi chờ trong tiếng hát của Vương Phi. Không có gì để làm tôi đành đọc lại Mặt trăng và Đồng xu một lần nữa, cho tới hừng đông. Sau đó, tôi thấy mình càng ngày càng ghét Maugham - tác giả quyển sách này. Ông bác Côn Minh bắt chuyện với tôi, “Con gái, con đọc truyện gì hay, kể cho bác nghe đi. Bác thật buồn ngủ chịu không nổi rồi.”

“Bác ơi, bác nghe thử đoạn này, xem tác giả nói có đúng không?”

Tôi dịch cho ông bác nghe:

“Khi một người đàn bà yêu anh họ sẽ không thỏa mãn chừng nào họ chưa chiếm hữu được tâm hồn anh. Vì nàng yếu đuối nên nàng chỉ ham muốn sự thống trị và không có gì khác thỏa mãn được nàng. Nàng có đầu óc nhỏ hẹp và không ưa cái trừu tượng là cái mà nàng không thể nắm bắt. Nàng đắm mình vào vật chất, và ghen tức với những chuyện lý tưởng. Tâm hồn người đàn ông lãng du qua những nơi xa xôi nhất của vũ trụ, và các bà thì cố tìm cách giam nó vào cái giới hạn của cuốn sổ chi tiêu...”[4]”

[4] Trích chương 41 của Mặt trăng và Đồng xu, bản dịch của Nguyễn Thành Thống và Nguyễn Việt Long. Đoạn này là lời nhân vật Strickland nhận xét về phụ nữ.

“Má ơi, nói đúng quá đi, vợ bác chính là như vậy đó. Sách gì vậy, sao lại nói đúng tim đen của bác quá.” Ông bác liền thoáng nói.

Tôi tức giận nhìn ông bác, bực mình.

Điểm tốt của nhà ga là, họ cung cấp nước nóng 24 giờ. Trời vừa sáng là tôi đến toilet đánh răng rửa mặt, rồi pha ỉnh một ly cà phê. Trong toilet, tôi soi gương thấy tóc mình bù xù, mặt mày xám ngoét, làn da xám xịt, tái xanh, giống ma nữ trong truyện Liêu Trai.

Ông bác cũng vực tinh thần dậy, đọc tờ Nhật Báo Nhân Dân hôm nay.

“Con gái, nói gì đó để bác nâng cao tinh thần đi. Đúng rồi, con học tiếng Anh mà, đọc thơ tiếng Anh nghe đi.”

Tôi hết hồn, nhìn túi hành lý to đùng bác ấy mang theo: “Bác cũng thuộc tầng lớp trí thức hả!”

“Nhìn không giống hả. Bác là kế toán đó.”

“Vậy con đọc bác nghe hai bài thơ.” Tôi đọc nguyên tác tiếng Anh trước, sau đó đọc bản dịch của một dịch giả cho bác nghe.

“Mai là ngày hội thánh Valentine

Em dậy từ sớm tinh mơ
Em, người trinh nữ, đến bên cửa phòng anh
Nguyễn làm người yêu trọn kiếp chung tình.

Chàng trở dậy mặc thêm quần áo
Mở cửa phòng đón rước nàng vào
Lúc bước vào còn là trinh nữ
Khi trở ra trinh tiết mất rồi.[5]

[5] Trích màn 5 hồi 4 vở Hamlet, bản dịch của Đào Anh Kha, Bùi Ý, Bùi Phụng. Đoạn này là lời nàng Ophellia nói với hoàng hậu sau khi nàng phát điên, bóng gió rằng nàng đã trao tình yêu và sự trinh trắng cho hoàng tử Hamlet.

Ông bác cười ha ha, nói con gái giỏi quá, vui tính quá.

Tôi hứng lên, đọc cho ông nghe thêm một đoạn:

“Hỏi xem bao nhiêu kẻ dập dìu
Biết ai là người chung thủy
Đánh giá bằng chiếc mũ đội đầu
Cái gậy cầm tay hay đôi hài sảo[6]”

[6] Trích màn 5 hồi 4 vở Hamlet, bản dịch của Đào Anh Kha, Bùi Ý, Bùi Phụng. Đoạn này nàng nói bóng gió về thói bội bạc của hoàng hậu.

Ông bác cười lớn hơn, nói “Con gái, con giỏi quá, biết ngâm thơ nữa chứ. Con nói anh chàng kia đúng không!”

Ông bác chỉ phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại, thấy một người thanh niên tuấn tú, đứng cách tôi không xa.

Đội mũ, tay chống nạng, có điều không mang giày rơm.

Ông bác nói “Haiz, con gái, con khiến bác mở rộng tầm mắt. Bài thơ kia của ai vậy? Sao gọi tình dữ vậy? Con mới đọc một lần là bác nhớ liền. Sau này bác sẽ đọc cho người khác nghe chơi.”

Tôi chưa kịp mở miệng, đã nghe một giọng nói quen thuộc trả lời thay tôi.

“Shakespeare[7]”

[7] William Shakespeare (1564-1616) là nhà thơ và nhà soạn kịch vĩ đại người Anh. Hamlet là một trong những vở kịch nổi tiếng của ông, kể về âm mưu và tình yêu trong chốn cung đình.

Lịch Xuyên.

Nhìn dáng vẻ của Lịch Xuyên, tôi thấy hơi chột dạ. Anh mặc đồ bình thường, đội mũ cối, giống như mới đi nghỉ từ Hawaii[8] về. Không biết có phải do ảo hay không, tuy Lịch Xuyên tàn tật nghiêm trọng, nhưng tôi thấy anh luôn sáng ngời, luôn thông dong.

[8] Một tiểu bang của Mỹ, gồm 19 đảo giữa biển Thái Bình Dương.

“Sao anh về sớm vậy?” Tôi biết rõ còn giả bộ. Chắc chắn là anh đi chuyến bay sáng sớm hôm nay.

“Gọi điện thoại cho em, em tắt máy.” Anh lạnh lùng nói “Biết anh lo đến mức nào không?”

“Không thể nào, anh Hai.”

“Hai ngày nay em ngủ ở đây hả?” Anh nhìn lướt qua bốn phía, một đám người lộn xộn, nhếch nhác. Một bà nhà quê đang nhìn gương xĩa răng, một cô gái trẻ đang vạch áo cho con bú, không chút ngượng ngùng.

“Chợp mắt mấy lần mà thôi” Tôi nói “Xếp hàng còn thoải mái hơn đi thi nhiều.”

“Em chờ đó, anh đi mua đồ ăn sáng cho em.” Anh bỏ túi xuống, xoay người tính đi.

“Haiz, hay là anh xếp hàng thay em, em đi mua. Kiến trúc của nhà ga rất phức tạp.” Tôi ngăn anh lại. Nhà ga lộn xộn, cũng không có đường đi cho người tàn tật, ai cũng kéo hành lý chạy qua chạy lại, lờ như đụng trúng anh, làm anh bị thương, thì càng phiền hơn.

“Hay là mình cùng đi ăn đi.” Anh bước tới trước một chị đang xếp hàng trước tôi, nhẹ nhàng nhờ chị ấy canh chỗ giùm chúng tôi một lát. Chị gái đó nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, liều mạng gật đầu, đáng vẻ như sắp ngất dọi tới nơi.

Tôi nói thầm, anh Hai Lịch Xuyên, cầu xin anh đừng phóng điện nữa, được không.

Anh kéo tôi đi, thang máy lên tầng 2, vào một quán cà phê, gọi bánh ngọt cho tôi. Tôi nói với nhân viên phục vụ “Phiền anh, ột ly cà phê thật đắng.”

Anh nhìn tôi, thật lâu sau, anh thở dài: “Tiểu Thu, anh phục em rồi.”

“Sắp tới lượt em rồi, thật mà! Chắc chắn hôm nay em sẽ mua được vé. Em càng thấy vui hơn!”

“Nếu hôm nay em vẫn không mua vé được, thì phải nghe anh, đi máy bay về.” Anh giận dỗi.

“No!” Tôi vẫn mạnh miệng, cả người lại mềm như sợi mì, dựa vào anh. Anh ôm tôi, nói nhỏ: “Ở chỗ công cộng, mình có cần ý tứ chút không?”

“Sao lúc nào anh cũng thơm ngào ngạt vậy?” Anh tựa cằm lên trán tôi, tôi ngửi cổ anh, đáng vẻ rất háo sắc.

“Chắc là mùi nước cạo râu.”

“Mùi gì vậy?” Tôi mơ màng hỏi.

“Lavender[9]. Tiếng Trung nói như thế nào?”

[9] Hoa oải hương.

“Có một cái tên rất cổ, là hoa đỗ thược. Tên này rất đẹp phải không?”

“Ừ, lại học thêm được 1 từ mới. Ở bên em sao mà học được nhiều kiến thức thế nhỉ.” Anh sờ mũi tôi.

“Anh cũng đọc Shakespeare hả?”

“Anh còn đọc cả Đi tìm thời gian đã mất nữa mà, có thể thấy được anh có nghiên cứu sâu về văn học đúng không?” Anh tự hào nói.

“Vậy em đọc một đoạn cho anh nghe thử, xem anh có biết xuất xứ từ đâu không.” Tôi huýt sáo, giả giọng Bắc Kinh “Anh nghe nha, “Tôi thấy anh lo lắng, vốn lúc đầu định làm anh lo lắng. Nhưng giờ chỉ muốn ôm ấp khuôn mặt tươi cười của anh; chỉ muốn nói lời ngọt ngào đường mật với anh; chỉ muốn dịu dàng quấn quýt lấy anh. Ngọn lửa tình hừng hực cháy, khát khao cũng dâng tràn.””

Hơi thở ấm áp thổi lên gáy anh, anh đỏ mặt: “Chắc là trích từ tiểu thuyết gọi tình chứ gì.”

“Tiểu thuyết tài tử giai nhân, có phải không thua gì Shakespeare không?”

“Cũng đúng, hay là, tối nay mình mây mưa theo câu đó đi.” Cuối cùng anh cũng không để ý mặt mũi, nhẹ nhàng hôn tôi.

“Đừng có mơ.”

Ăn sáng xong, chúng tôi về lại chỗ xếp hàng. Lần này cuối cùng cũng đến lượt tôi: “Cô ơi, cho tôi một vé K471 đi Côn Minh.”

“K471 hết rồi, chỉ còn T61, điều hòa tốc hành.”

“Cũng được, vé ghế cứng.”

“Không có ghế cứng.” Bên trong ô cửa là một khuôn mặt lạnh lùng “Còn giường cứng, tầng giữa, 558 tệ. Và giường trên, tầng dưới, 890 tệ.”

Mắc hơn ghế cứng tới 200 tệ, tôi do dự.

“Cô có mua không?” Cô bán vé tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn “Không mua thì để người tiếp theo.”

“Mua, mua.” Tôi móc bóp tiền, vừa sờ vào thì mồ hôi lạnh tuôn ra.

“Bóp tiền của em!” Tôi sắp khóc tới nơi “Bóp tiền của em mất rồi!”

Nhớ ra rồi. Lúc sáng đi rửa mặt, bị một người đàn ông nhỏ thó đụng vào người, hấn không thềm xin lỗi, vội vàng bỏ đi.

Lịch Xuyên đứng cạnh, nhìn tôi, nụ cười mang theo vẻ ghi thù: “Thưa cô Tạ, em mất bóp tiền rồi đúng không?”

“Bị móc túi rồi!” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Nói vậy, có cần anh bỏ tiền mua tấm vé này không?”

“Anh cho em mượn đi, em sẽ trả lại cho anh.”

Lịch Xuyên đi tới ô bán vé, nói với cô bán vé: “Xin lỗi cô, làm mất thời gian của cô, ngại quá. Chuyện là vậy, cô ấy mất ví tiền, không mua vé được.”

Không ngờ cô bán vé kia lại nở nụ cười: “Không sao, như vậy đi, xếp hàng rất khó. Cô ấy cứ về nhà lấy tiền rồi trở lại, tôi giữ vé lại cho cô ấy? Anh thấy thế nào?”

“Cô tốt quá, cảm ơn, không cần đâu, chúng tôi sẽ nghĩ cách khác.” Anh kéo tôi ra khỏi hàng người, lấy di động ra, bấm số:

- Tiểu Đình hả?

- Là tôi, Vương Lịch Xuyên.

- Tôi cần một vé máy bay hai chiều đi Côn Minh. Ngày mai đi.

- Đúng.

- Không phải tôi, tên là Tạ Tiểu Thu.

- Tôi ngồi khoang nào thì cô ấy ngồi khoang đó.

- Thời gian chuyển về, để mở trong vòng 3 tháng.

- Số chứng minh?

Tôi nói số chứng minh cho anh, anh nhắc lại qua điện thoại.

- Phiên cậu chiều nay cho người đưa vé máy bay tới nhà tôi, được không?

- Không cần đi lên, đưa cho bảo vệ là được.

- Đúng vậy, tôi về tạm thời, chiều mai lại đi Hạ Môn.

- Tạm biệt.

Anh tắt máy, nhìn tôi.

Tôi vẫn đang tìm bóp tiền, lục khắp nơi, cho tới khi tôi tin rằng bóp tiền đã mất mới thôi.

“Em mất bao nhiêu tiền?” Anh hỏi.

“Không nói cho anh biết.”

“Tiền bạc là vật ngoài thân, không mất người là được.” Anh ôm chặt vai tôi, xem như an ủi.

Chúng tôi đi taxi về trường, tôi lấy thẻ ATM rút thêm tiền, sau đó nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, cùng anh về Hoa viên Long Trạch.

Tôi ngủ quên trong xe taxi. Đến nhà anh, tôi gật gà tỉnh lại, bị Lịch Xuyên kéo vào thang máy, sau đó tôi liền nhào lên giường anh.

“Lịch Xuyên, em buồn ngủ quá. Muốn mây mưa thì anh tự nhiên đi.” Tôi nhướn mi mắt lên nói.

Anh cởi giày cho tôi, cởi luôn quần áo, sau đó nhét tôi vào trong chăn.

“Ngủ đi, mai anh đưa em ra sân bay.”

Giọng nói của anh dịu dàng vô hạn.

15. Chương 15

Lần đầu tiên tôi đi máy bay, ngồi khoang hạng nhất. Tiếc là tôi có một tật xấu, chính là vô cảm với hoàn cảnh xung quanh.

Nói cách khác, dù trong điều kiện tốt hay xấu, đối với tôi mà nói, chẳng có gì khác nhau. Ghế trong khoang hạng nhất rất rộng, có thể hạ xuống ngủ. Nên tôi cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Tôi đang ngủ thì bị Lịch Xuyên đánh thức. Anh kêu tôi đi tắm cho tỉnh táo, còn cố ý chuẩn bị nước lạnh, nhưng mà, tôi ngồi trong bồn tắm, ngồi một lúc lại ngủ quên mất. Tôi đem theo ba túi du lịch và một ba lô. Ba túi này không to lắm, nhưng không có túi nào to hơn để tôi nhét hết tất cả vào. Lịch Xuyên nói, nhìn là biết tôi không phải là người hay đi nhiều. Đi xa nhà, mang theo càng ít túi càng tốt. Anh lấy mọi thứ trong ba chiếc túi ra, bỏ vào cái va li to anh thường dùng khi đi công tác. Khóa mật mã lại. Tôi bỏ vào va li nhiều thứ linh tinh: vịt nướng đóng gói sẵn, thịt vịt muối, khô bò, cá khô, đậu phộng muối, cặp sách mới, hộp bút mới, nguyên bộ dụng cụ học tập mới - toàn là những thứ em trai tôi thích. Năm bình thuốc và một chiếc áo len loại xịn, là quà cho ba tôi. Còn lại là các loại mứt trái cây, trái cây sấy khô và kẹo để tặng bà con và bạn bè.

Tôi hâm mộ nhìn Lịch Xuyên sắp xếp hành lý giúp tôi, phân loại rõ ràng, sắp xếp gọn gàng.

“Sao trên va li của anh có một chữ thập màu trắng vậy? Sao không phải chữ thập màu đỏ?” Tôi chỉ vào logo.

“Anh là người Thụy Sĩ.”

Tôi nhìn anh, vẻ mặt không hiểu.

“Em thấy dao bấm của Thụy Sĩ bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Nếu anh phê bình em thiếu kiến thức về văn hóa quốc tế, em có giận không?”

“Chắc chắn là giận.”

“Vậy thì thôi.” Anh thở dài “Dù sao nhìn dáng vẻ em bây giờ, có nói cũng không nhớ đâu.”

“Ồ, cảm ơn anh sắp xếp hành lý cho em, em ngủ thêm một chút nữa đây.” Tôi dựa vào sô pha ngủ gật.

“Không được ngủ, sắp phải đi rồi.”

“10 phút thôi mà, được không?”

Anh suy nghĩ, bất đắc dĩ nhìn tôi “Ngủ đi. Nếu biết em buồn ngủ dữ vậy, anh sẽ mua vé ngày mốt.”

Tôi không biết tôi ra khỏi hoa viên Long Trạch như thế nào. Tóm lại, tôi lại ngủ gật trên xe Lịch Xuyên, tới sân bay, anh đánh thức tôi: “Tiểu Thu, lên máy bay rồi thì đừng quan tâm gì hết, cứ nằm xuống ngủ luôn đi. Đến nơi sẽ có người gọi em dậy.”

“Ồ.” Tôi mơ màng đáp “Lịch Xuyên, mua cho em một ly cà phê đi, em buồn ngủ quá.”

“Đừng uống cà phê.” Anh nói “Em ngủ không đủ giấc, uống gì cũng vậy thôi.”

“Đúng là, trước đây em cũng hay thức đêm mà...”

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi không nhớ mình đã nói gì với anh, tạm biệt anh như thế nào. Tóm lại, tôi lên máy bay, tìm được chỗ ngồi, chuyện đầu tiên tôi làm chính là gài dây an toàn, sau đó kéo chăn lên đắp.

Ngồi cạnh tôi là một ông bác trung niên, đồ vest lịch sự, người rất mập, vẻ phúc hậu.

“Cô đi máy bay lần đầu đúng không?” Ông bác bắt chuyện.

“Dạ.” Tuy tôi rất nhiệt tình, nhưng tôi buồn ngủ quá, nên không muốn nói tiếp.

“Tôi giờ ăn trưa sẽ có Häagen-Dazs [1]. Cô nhớ hỏi tiếp viên hàng không.”

[1] Một nhãn hiệu kem nổi tiếng của Đức, được mệnh danh là kem ngon nhất thế giới.

“Dạ, cảm ơn bác.”

Tôi vốn định hỏi Häagen-Dazs là gì, nghĩ lại thấy không hỏi thì hơn, đỡ phải nói nhiều.

Đang lúc máy bay cất cánh, ai cũng yên lặng.

Thừa dịp này, tôi vội vàng đeo đồ bịt mắt.

Khi tôi tỉnh lại, ông bác kế bên nói cho tôi biết, chỉ còn 5 phút nữa là tới Côn Minh. Trong lúc ngủ, tôi đã bỏ mất những món ngon sau:

- Canh gà hầm nhừ, đồ nguội thượng hạng, trái cây các loại, bánh ngọt các loại, phô mai các loại, bánh mì các loại.
- Gà luộc Văn Xương, cá hầm nước dừa, gà hầm rau củ, gà hấp muối, cơm trái dừa, cơm chiên Dương Châu.
- Thịt bò bít tết, hải sản, các món thịt gà thịt vịt.
- Các món đặc sản Quảng Đông: canh gà hầm nhừ, bò câu sốt nấm đông cô, vịt xiêm hầm ốc giếc.
- Mì hoành thánh Quảng Đông, bánh canh bột khoai.
- Một phần cơm tây, rượu ngoại.
- Häagen-Dazs.

Ông bác nói, ông và tiếp viên hàng không cố gắng đánh thức tôi, nhưng không được. Bây giờ máy bay đang hạ cánh.

Tuy nhiên, ông bác nói thêm, ông có nhờ tiếp viên hàng không gói cơm trưa lại cho tôi rồi. Ông bác cố ý chọn rau trộn và món nguội, như vậy xuống máy bay vẫn ăn được.

Tôi cảm động ướt nước mắt, cảm ơn rối rít.

Xuống máy bay, lấy hành lý, tôi lên xe bus của sân bay tới bến xe đường dài, lại đi xe đò thêm 3 tiếng rưỡi nữa, cuối cùng cũng về tới nhà!

Nhà tôi không có điện thoại, ba tôi chỉ biết đại khái tuần này tôi sẽ về, nhưng không biết ngày cụ thể. Trường trung học của em trai tôi - Tiểu Đông - cũng đã nghỉ Tết. Em trai nhìn thấy tôi, liền méc: “Chị, chị về rồi! Ba nấu cơm đồ quá trời!”

Được lắm, uống công nuôi lớn thằng nhóc này, nó chỉ nhớ cơm tôi nấu.

Để tiết kiệm, hàng ngày Tiểu Đông đều đạp xe 20 phút về nhà ăn trưa. Hồi trước tôi thường dậy sớm nấu ba hộp cơm trưa, một hộp cho ba tôi, một hộp cho em tôi, một hộp cho tôi, tự mỗi người đem đến trường hâm lại ăn. Từ khi tôi ôn thi đại học, ba tôi khăng khăng giành chức vị này, thức ăn ba tôi nấu, tôi thấy ăn tạm qua bữa cũng được, nhưng Tiểu Đông nuốt không vô. Ngày nào nó cũng than thở. Nên cuối tuần tôi chỉ có thể nấu một nồi cá kho và một chảo đậu hũ chiên ngũ vị hương, cho nó mỗi ngày đem theo ăn. Tôi vừa đi học đại học, em tôi nói, ba dạy lớp 12, trách nhiệm nặng hơn, thường quên dậy sớm nấu sẵn cơm trưa, chờ tan trường rồi, ba mới ba chân bốn cẳng chạy về nhà nấu.

“Ba đâu rồi?” Tôi hỏi.

“Đi chấm thi rồi. Nói 5 giờ về, khi nào về sẽ đổi bình gas.”

“Em đó, lớn rồi chứ nhỏ nhút gì nữa đâu, ba bị bệnh, em còn để ba đổi bình gas hả?” Tôi nghe nó nói là bực mình, đá nó một cái.

“Em đòi đi đổi mà ba không cho, sợ em còn nhỏ dễ bị cụt xương sống.”

“Ba đâu có ở nhà.” Tôi kéo bình gas ra “VẬY ĐI, CHỊ KHÔNG SỢ CỤT XƯƠNG SỐNG, ĐỂ CHỊ ĐI CHO.”

“Chị là con gái, sau này còn sinh con nữa, không thể bị cụt xương sống được.” Tiểu Đông la lớn, chạy đến giật bình gas lại, trong chớp mắt đạp xe đạp chạy mất tăm.

“Haiz, cuối cùng cũng lớn rồi, biết thương chị mày rồi.” Tôi vui quá, nhìn theo bóng em trai mà khen.

Tôi liền thay đồ, đổi giày, xách giỏ đi chợ.

“Tiểu Thu về rồi hả?”

“Dạ.”

“Tiểu Thu mới về hả!”

“Dạ, con chào chú Tiền.”

“Tiểu Thu về rồi, mai qua nhà chị ăn cơm nha! Chị sẽ nấu gà hầm hạt dẻ, vịt hầm chanh. Sẵn tiện em khuyên thằng con nhà chị vài câu luôn, năm nay nó thi đại học mà không lo học gì hết. Giúp chị nha!”

“Dạ được ạ!”

Đây là thị trấn nhỏ, ai cũng biết tôi.

Tôi mua thức ăn xong, liền đến quầy tạp hóa gọi điện thoại đường dài. Vừa về đến nhà tôi liền phát hiện, điện thoại vẫn đang dò sóng, đang “tìm kiếm” không bao lâu thì hết pin, tôi đổi cục pin khác, xem thử thấy vẫn chưa bắt được sóng, liền quăng điện thoại vào túi, ra ngoài tìm một chỗ gọi điện thoại đường dài. Tôi bấm số của Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, tối nhà rồi!”

“VẬY À? NHANH HÁ.” Anh nói.

“Anh còn ở Bắc Kinh hả?”

“Anh còn ở Hạ Môn, anh tối trước em.”

“Lịch Xuyên, cảm ơn anh mua vé máy bay cho em, còn sắp xếp hành lý cho em, còn cho em mượn va li nữa. Còn...” Lịch Xuyên giúp tôi nhiều quá, cảm ơn bao nhiêu cũng không đủ.

“Không có gì, di động của em dùng được không?”

“Không được, không có sóng. Em đang gọi cho anh ở quầy tạp hóa.”

“Mắc không?”

“Rất mắc. Em không nói lâu được.”

“Đợi chút.” Anh nói “Anh có bỏ thẻ ATM vào một ngăn nhỏ trong va li cho em, mật mã là 0907. Anh biết em không muốn nhận tiền của anh, thẻ đó không nhiều tiền lắm, chỉ để phòng thôi.”

“Không không không, thật đó, em không cần.”

“Tiểu Thu, nghe lời anh.”

“Ừ.” Tôi ghen ngào “Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

“Sao là 0907, có ý nghĩa gì?”

“Sinhs nhật anh. Em có nhớ không, hôm đó em làm đổ cà phê đầy người anh đó?”

“Sao lại là ngày đó?” Không biết vì sao, miệng tôi mằn mằn, nước mắt lặng lẽ tuôn.

“Chúng tỏ mình có duyên với nhau.”

“Bữa đó cũng là sinh nhật em.”

“Em gạt anh.”

“Thật đó. Khi nào về em sẽ đưa chứng minh cho anh xem.”

Tôi tưởng rằng, từ khi mẹ tôi qua đời, trên đời này, sẽ không còn ai chăm sóc tôi nữa. Đối với ba tôi, em tôi, tôi vẫn cho rằng, nếu nói tôi là con gái, chị gái, chỉ bằng nói tôi là mẹ của hai người này. Tôi chỉ tổ chức sinh nhật ba lần, cả ba lần đều là lúc mẹ tôi còn sống. Mẹ mất rồi, ba tôi bị sốc nặng, suốt mười mấy năm trời sống như người mất hồn, không biết mình là ai. Vì vậy, tôi và Tiểu Đông chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, thậm chí còn kị nhắc tới sinh nhật của mình. Bởi vì sinh nhật Tiểu Đông chính là ngày giỗ mẹ tôi.

“Tiểu Thu... anh làm sao liên lạc với em?”

“Em sẽ gọi điện thoại cho anh thường xuyên. Chỉ có cách này thôi.” Tôi nén nước mắt, vì dì Trương tiệm tạp hóa rất thân với ba tôi, tôi không thể để lộ cảm xúc trước mặt dì.

“Chúc anh năm mới vui vẻ, tạm biệt.”

“Em giữ gìn sức khỏe, tạm biệt.”

Tôi trốn sau gốc cây nhỏ, gạt nước mắt, trấn định cảm xúc. Tôi dậm thêm phần, nhìn gương mặt trắng nõn. Sau đó, tôi xách giỏ lên chậm rãi đi về nhà.

Lúc sắp tới nhà, từ xa tôi đã thấy ba tôi, ông một mình cô đơn đứng trước cửa, ánh chiều nghiêng nghiêng chói lóa, tôi không thấy rõ mặt ông.

“Ba!”

“Về rồi à.” Kỳ lạ, ông không cười.

“Ba, con mua nhiều đồ ăn lắm, tối nay nấu mấy món ngon ngon cho cả nhà ăn!” Tôi bước tới ôm ông, cảm giác được cả người ông cứng lại.

“Ba! Sao vậy?”

“Con đi máy bay về?” Giọng ông lạnh lẽo.

Tim tôi gần như đóng băng ngay lập tức.

“Khoang hạng nhất?” Ông nhìn tôi chăm chăm, giống như không quen tôi “Tiền ở đâu ra?”

Tôi không nói gì. Tôi không biết nói dối, nhất là trước mặt ba tôi.

“... Dạ... một người bạn cho con mượn... con không mua được vé tàu lửa.”

“Bạn nào? Bạn trai hả?” Ông lạnh lùng nhìn tôi “Nó giúp con như vậy, con phải trả cho nó cái gì?”

“Con... con không có...”

“Đi theo ba.” Tay ông bắt lấy tay tôi như gọng kềm sắt, gần như là kéo tôi đi về đầu kia của khu phố.

Rất nhiều người nhìn hai cha con với ánh mắt hiếu kỳ. Tôi giả bộ cười, giả bộ không đau, giả bộ như đang đi dạo với ba tôi.

Càng đi thì chân tôi càng run lên. Vì tôi biết ba tôi muốn dẫn tôi đi đâu.

Chúng tôi vào trạm y tế của thị trấn, bác sĩ Triệu, bạn thân của ba tôi, ở đó. Tôi đi vào, thấy bác sĩ Triệu chuẩn bị đi ra ngoài. Ba tôi bước lên, thì thầm vào tai ông mấy câu.

Về mặt bác sĩ Triệu biến sắc, giật mình nhìn tôi, lắc đầu: “Chuyện này khó làm lắm, kiểm tra cũng không dễ đâu.”

Ba tôi nghiêm giọng: “Lão Triệu!”

Bác sĩ Triệu nói với tôi: “Tiểu Thu, ba con yêu cầu bác làm... kiểm tra cho con.”

Tôi khoanh tay trước ngực, chống đối: “Con không làm.”

“Không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sợ gì?” Ba tôi lớn tiếng.

“Bác Triệu, năm nay bác bao nhiêu tuổi rồi?” Tôi hỏi lại.

Ông sững sốt: “Năm mươi lăm.”

“Bác dám đụng vào con, con sẽ kiện bác quấy rối tình dục. Bác là bác sĩ nổi tiếng, bác biết rõ, nếu bệnh nhân không muốn khám, thì bác sĩ không được ép.”

Bác Triệu nhìn ba tôi, khó xử.

Ba tôi không nói gì, một lúc sau, ông lạnh lùng nói từng chữ một: “Thật ra con đã làm gì ở Bắc Kinh hả?!”

“Haiz, lão Tạ, Tiểu Thu còn nhỏ. Lại xa nhà, sống khó khăn, ông nên nghe nó giải thích, không có chuyện gì là không thể tha thứ được.”

Ba tôi rất ít khi tức giận, nhưng tôi nhận ra giọng ông run run.

Ông móc từ túi tiền ra một thứ: “Cái này nó mua cho con, đúng không?”

Điện thoại di động màu hồng. Ông đã lục túi xách của tôi.

Tôi tưởng ông không biết dùng di động, không ngờ chỉ có vài giây ông đã tìm được số điện thoại của Lịch Xuyên. Thật ra cũng rất dễ, trong máy chỉ có số của một mình anh.

Ông bấm số gọi cho anh, không có sóng nên không gọi được.

“Phiền ông, lão Triệu, cho tôi mượn điện thoại trong văn phòng ông một chút.”

Tôi im lặng đứng cạnh cửa, nghe ông nói chuyện điện thoại:

“Cho hỏi, số điện thoại XXXXXXXXX có phải là số của anh không?”

“Tôi là ba của Tiểu Thu. Cậu biết Tiểu Thu đúng không? Cậu là ai? Tên gì?” Ba tôi nghiêm giọng.

“Cậu nghe cho kỹ đây, Vương Lịch Xuyên.” Ông hét lớn vào điện thoại “Con gái tôi mới 17 tuổi, tuy rằng nó còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng không cần cậu chăm sóc. Xin cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho nó. Nếu cậu dám tiếp tục liên lạc với nó, cho dù phải lên trời xuống đất, cho dù phải liều mạng, tôi cũng không tha cho cậu, cậu nghe chưa? Đồ súc sinh, đồ mất dạy, đồ khốn nạn!”

Ông quăng điện thoại của tôi xuống đất, đập nó nát bét, sau đó tiếp tục đá bàn, đá ghế.

Tôi chưa bao giờ thấy ba tôi như thế này, ngoại trừ những ngày mẹ tôi mới mất.

Ba tôi tịch thu toàn bộ tiền của tôi.

Ông dùng sức đập va li của tôi, lục tung hết các ngăn, cuối cùng ông tìm được thẻ ATM, ông lấy kéo cắt nát nó, quăng vào lửa đốt. Suốt nửa tháng, ông không nói gì với tôi, tôi cũng không để ý gì tới ông.

Chúng tôi cả ngày trốn mắt nhìn nhau.

Em tôi nói, ba tôi nhìn thấy tờ giấy ký gửi hành lý trên va li nên mới nghi ngờ. Sau đó ông kiểm tra luôn túi xách tay của tôi, tìm được vé máy bay.

Sáng hôm 30 Tết, chúng tôi vẫn không nói chuyện với nhau. Em trai tôi chịu không nổi, nói với tôi “Chị, chị chủ động xin lỗi ba đi. Ba giận tới mức đau gan, ngày nào cũng phải đi trạm y tế chích.”

Tôi suy nghĩ một lúc, thấy ba đang ngồi cạnh bếp dầu chiên thịt viên, tôi đi qua, nói: “Ba, thuốc con đem về cho ba, ba uống chưa?”

Một hồi lâu sau, ông mới nói: “Chưa uống.”

Tôi nói: “Ba, ba tưởng con mới 17 tuổi thôi sao? Con đâu có khác gì 57 tuổi đâu. Chả bù với hai người đàn ông không biết tự chăm sóc mình. Ba, ba nói con mới 17 tuổi, con còn nhỏ không hiểu chuyện mà không ngại miệng sao?”

Ông nhìn tôi, không nói gì.

“Ba, con thích Lịch Xuyên. Con thương anh ấy, ai có muốn cản cũng không được.”

“Chát!” Tôi bị ông tát một cái.

“Ba, con là con gái ba, dòng máu của ba đang chảy trong người con. Năm xưa, ba vì muốn cưới má con đã trả giá những gì.” Tôi tiếp tục nói “Con cũng sẽ vì người con yêu mà trả giá như thế. Ba nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong câu này, tôi leo lên xe đạp của em tôi, đạp đi mà không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Tôi đi được khoảng nửa dặm, em tôi đuổi kịp.

“Chị, chị đi đâu?”

Tôi xuống xe, ôm nó khóc: “Chị đi Côn Minh, qua nhà dì.”

“Chị, chị đạp xe đi Côn Minh hả?”

“Sợ gì? Nhớ hồi còn nhỏ không, chị em mình đã chở nhau đi một lần, chỉ khoảng 7, 8 tiếng chứ mấy.”

“Chị, bây giờ đâu như hồi xưa nữa, đường đi lộn xộn lắm.”

“Chị không sợ.”

“Em đi với chị! Em cũng thấy ba phiền lắm rồi. Anh rể tốt với chị, mới mua vé hạng nhất cho chị, đúng không? Nếu là người khác, ai lại phí tiền như vậy?”

Tôi đang khóc sụt sùi, nghe nó nói xong, suýt nữa phì cười: “Anh rể cái gì, nói vậy không! Đừng có bắt chước chị!”

“Chị biết không, em muốn thi y, ba lại bắt em học tin học, còn nói học sư phạm tốt hơn. Em không muốn làm theo lời ba.”

“Học phí trường y mắc, ba không có tiền đóng tiền học. Em yên tâm, chị sẽ kiếm tiền cho em.”

“Chị, có một chuyện, ba vẫn giấu chị.” Tiểu Đông nắm chặt tay lại nói “Nguyên vọng học đại học của chị, là ba lén lên trường sửa lại.”

“Chị đoán ra rồi. Học phí Đại học Bắc Kinh quá mắc, nhà mình không đủ tiền. Một mình ba kiếm tiền cho hai chị em mình đi học rất khó khăn.” Tôi cười khổ “Chị không trách ba. Ba là người có tài, từng học đại học, năm xưa vì sợ hai chị em mình bị mẹ kế ngược đãi, nên gà trống nuôi con mười mấy năm. Ba cũng rất khổ rồi. Em đừng đi theo chị, về nhà với ba đi. Nói với ba, chị ở nhà dì mấy ngày, sau đó về trường.”

Tiểu Đông nhìn tôi, cuối cùng gật đầu, móc hai tờ 50 tệ trong người ra: “Đây là 50 tệ, lần trước chị gửi cho em. Còn 50 tệ này, là em để dành được.”

“Được rồi, coi như chị mượn em, chừng nào về trường chị trả lại cho.”

Tôi nhét 100 tệ vào túi áo, tạm biệt Tiểu Đông, một mình đạp xe đi Côn Minh.

Tôi đạp xe đạp liên tục mười mấy giờ mới tới Côn Minh. Trên đường đi, tôi chỉ ăn một cái bánh bao, đi toilet một lần.

Tôi dừng ngay cổng bến xe, đến một trung tâm buôn bán gần đó tìm chỗ gọi điện thoại.

Lòng tự trọng của Lịch Xuyên rất mạnh, thể hiện từ những việc nhỏ nhặt hàng ngày. Phải nghe những câu chửi không đầu không đuôi của ba tôi, không biết anh có buồn hay không.

Anh nhanh chóng bắt máy:

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu!” Giọng anh có vẻ giật mình “Em sao rồi? Có khỏe không?”

“Khỏe. Anh thì sao? Có khỏe không?”

“Anh bình thường.”

“Anh nghe em nói, tính ba em rất nóng...”

“Thật ra anh định kiểm điểm với ông, nhưng mà ông nghe không lọt lỗ tai.”

“VẬY anh... ừ, chuyện ở Hạ Môn hoàn thành rồi à?”

“Xong rồi, đang đợi kết quả.”

“Anh đang ở Bắc Kinh hả?”

“Không phải.”

Tôi nhớ ra rồi, anh nói lễ Noel năm nào anh cũng về Thụy Sĩ để đoàn tụ với gia đình.

“Anh ở Thụy Sĩ à?” Nghe giọng nói quá rõ ràng, tôi cảm thấy là lạ.

“Anh đang ở Côn Minh.” Anh nói.

“Cái gì? Cái gì?”

“Anh đang ở Côn Minh.” Anh nói lại lần nữa “Anh lo quá, muốn ở gần em hơn một chút, lỡ như có chuyện gì xảy ra, anh sẽ nghĩ cách giúp em. Nhưng đợi lâu rồi cũng không thấy em gọi điện.”

“Em vừa tới Côn Minh.” Mắt tôi lại nhòe đi.

“Cái gì? Bây giờ hả? Hôm nay là 30 Tết mà?” Ở đầu bên kia, anh lo lắng “Em cãi nhau với ba hả?”

“Có thể xem là vậy, em đạp xe đạp tới Côn Minh ở nhờ nhà dì.” Tôi vẫn đang thở hồng hộc.

“Cái gì? Đạp xe? Côn Minh cách nhà em hơn 300 km mà?” Rất ít khi tôi nghe thấy Lịch Xuyên la ai, nhưng giọng anh lúc này, chắc chắn là đang hét lớn.

“Em đạp xe mười mấy tiếng, giỏi há! Ha ha! Bội phục em rồi há!” Tôi cười to, thấy mình rất có bản lĩnh.

“Em đang ở đâu? Đứng nguyên tại đó, anh tới đón em.” Anh nói.

“À, đang ở bến xe, anh nhanh đi! Anh Hai, ngoài trời lạnh lắm.”

“Haiz! Đừng nói là ba em, ngay cả anh cũng muốn mắng em.” Anh thở dài thở ngắn “Em lớn gan quá nhỉ, dám gây chuyện như vậy.”

16. Chương 16

Bến xe là một tòa nhà màu trắng, không cao lắm, ngày thường chật ních

người, hôm nay chỉ thấy lác đác vài bóng người qua lại. Đèn neon chiếu sắc tường xanh, vài quầy hàng rong, vài hành khách đợi xe, một cụ già râu tóc bạc phơ đang từ tốn quét rác. Tôi đợi 15 phút, một chiếc xe màu đen trở tới, cửa sau mở ra, một thanh niên mặc áo gió bước xuống xe.

Trừ việc nắp cống không bốc khói ra, tôi nghi ngờ mình đã lạc vào cảnh nào đó trong phim Ma trận[1].

[1] The Matrix: một bộ phim khoa học viễn tưởng, hành động của anh em đạo diễn Wachowski, được phát hành năm 1999, do nam diễn viên Keanu Reeves đóng vai chính, đoạt 4 giải Oscar năm 1999.

Trước nay, tôi chỉ cần liếc sơ qua một cái là nhận ra Lịch Xuyên giữa đám đông. Anh quá xuất chúng, quá đặc biệt. Anh không thuộc về thành phố này, cũng không thuộc về thế giới của tôi.

Đêm 30 Tết, nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, vài bóng người tiêu điều trên đường.

Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau, ôm chặt nhau. Sau đó, anh nâng mặt tôi, nhìn chăm chú dưới ánh đèn đường, anh nói: “Sao mặt em lại sưng lên vậy?”

Ba tôi đánh hơi mạnh tay. Đây là lần đầu tiên ba đánh tôi. Nhưng ông thường hay đánh em tôi bằng dây nịt, lúc nào nó cũng la đau oai oái. Nếu tôi làm cha mẹ, tôi thấy đánh con cái mình cũng là tội ác, nhưng tất cả những người tôi quen biết, lúc còn nhỏ đều bị cha mẹ đánh, tôi đành phải tổng kết là, đánh con cũng là bản sắc văn hoá.

“Có sưng hả? Em đâu có cảm thấy đau đâu. À... à... chuyện là vậy, trên đường đi em bị một thằng nhóc giật túi sách, em đánh nó một cái, nó đánh lại em một cái. Sau đó em đạp xe bỏ chạy.” Tôi vội vàng đội nón lên che mặt.

“Ban ngày ban mặt, em đóng phim võ thuật làm gì.” Anh hừ một tiếng, mở cửa ra cho tôi lên xe.

“Xe đạp thì tính sao? Đây là xe của em trai em.” Tuy nhét xe đạp vào chiếc Mercedes-Benz thì hơi khó coi, nhưng tôi không thể bỏ chiếc xe đạp lại.

“Để anh.”

Anh nhét chiếc xe đạp đầy bùn đất vào cốp xe.

“Gọi điện cho dì em đi.” Anh chui vào ghệt sau, đưa điện thoại cho tôi. “Nửa đêm bỏ nhà đi, chắc có nhiều người lo cho em lắm.”

Tôi nhìn đồng hồ, mới 7 giờ hơn. Do dự một lúc, bấm số điện thoại nhà dì.

Dì tôi lớn hơn mẹ tôi 4 tuổi. Bà không thích sống ở quê, nên nhờ người khác giới thiệu lấy chồng thành phố. Lúc đó, đương tôi đang làm công nhân ở Côn Minh, còn đạt danh hiệu chiến sỹ thi đua. Lúc dì tôi còn trẻ, chiến sỹ thi đua trong các nhà máy được khá nhiều cô gái tơ tưởng. Muốn lấy chồng là chiến sỹ thi đua, ngoài nỗ lực ra, còn cần một chút may mắn nữa. Bây giờ, doanh nghiệp nhà nước gặp nhiều khó khăn, chiến sỹ thi đua cũng bị giảm biên chế. Trong thời gian trước, đương tôi có nuôi cáo, hy vọng lúc bán sẽ có lời, nhưng không ngờ lại lỗ. Sau đó đương mở cửa hàng bán dây nịt và tạp chí, cũng tiếp tục thua lỗ. Do đó, ông xin về hưu sớm, rồi làm bảo vệ siêu thị. Ông làm việc rất trách nhiệm, vừa làm vừa học, ngày nghỉ thì đi theo một người bạn Quảng Châu mua quần áo thời trang, lúc quen tay rồi thì thuê mặt bằng trong siêu thị đó mở cửa hàng thời trang. Tuy không giàu, nhưng cũng đủ lo ăn lo mặc cho cả nhà lớn bé. Hơn nữa hai chị họ của tôi đều đã lớn. Chị hai Mẫn Mẫn lấy chồng ở Thượng Hải, một năm về nhà 1,2 lần. Chị ba Châu Châu học xong trung học thì theo học đại học tại chức, hiện làm nhân viên kinh doanh ở một công ty bất động sản. Lúc tôi còn ở nhà, năm nào dì cũng về quê chúc Tết, thăm hỏi gia đình tôi, cậu, ông ngoại và bà ngoại. Nghỉ đông và nghỉ hè hằng năm tôi và em tôi cũng hay đến nhà dì chơi cuối tuần. Ba tôi nói, hoàn cảnh dì khó khăn, nhà chật chội, cho nên không cho chúng tôi làm phiền dì lâu. Lần nào lên thăm, chúng tôi cũng đem theo rất nhiều quà, chỉ ở lại lâu nhất là một ngày.

Điện thoại đổ một hồi chuông thì dì tôi bắt máy.

“A lô, ai vậy?”

“Dì ơi, con là Tiểu Thu.”

“Haizz! Cái con bất hiếu này! Tối 30 Tết còn cãi với ba con làm gì, ba con gọi điện thoại tới mấy lần rồi.” Dì chửi tôi té tát ở đầu dây bên kia, ở đầu dây bên này tôi còn cảm thấy được nước miếng của dì văng tứ tung.

“Con vừa tới Côn Minh, chị Mẫn Mẫn về chưa?” Ở đầu dây bên kia rất ồn ào.

“Ừ, cả nhà đều về rồi, còn dẫn Đậu Đậu về nữa. Châu Châu và bạn trai của nó cũng ở đây. Con mau tới đây đi, mọi người chưa ăn cơm tất niên đâu.”

Nhà dì chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ, cả ba gia đình chen chúc, làm sao mà ngủ được. Tôi nói: “Dì ơi, dì còn nhớ Minh Minh không? Tô Minh Minh đó?”

“Sao không nhớ được, bạn thân của con mà.”

Tô Minh Minh là bạn học trung học của tôi, một trong số những người bạn thân nhất của tôi. Sau khi ba mẹ nó ly hôn, mẹ lấy một doanh nhân ở Côn Minh. Minh Minh cũng chuyển đến Côn Minh theo mẹ.

Nhà nó rộng, ba dưỡng nó lo làm ăn ít khi ở nhà, trước đây lần nào đến nhà dì, tôi cũng ghé qua nhà nó ở mấy ngày.

“Con sẽ ở nhà nó mấy ngày, sáng mai con sẽ tới nhà dì chúc Tết.” Tôi nói dối một cách bình tĩnh. Dì không biết số điện thoại nhà Minh Minh, “Ba con có hỏi thì dì nói con bình thường nha, mừng 6 con đi Bắc Kinh.”

“Qua Minh Minh làm gì, ở nhà dì đi. Con ngủ chung với Châu Châu cũng được mà.”

“Con hẹn với Minh Minh rồi. Mai con tới chúc Tết dì. Dì, con tắt máy nha!”

Dì tôi là người như vậy, chuyện mới xảy ra thì còn hồ đồ, nhưng chỉ cần cho bà 5 giây để suy nghĩ, bà sẽ trở nên thông minh bất ngờ. Tôi biết, chỉ cần tôi thêm một câu nào nữa, dì sẽ hỏi số điện thoại nhà Minh Minh, như vậy, tôi sẽ giấu đầu lòi đuôi.

Sau đó, tôi gọi điện thoại cho Minh Minh. Nghe được giọng nói của bạn cũ, Minh Minh la hét chói tai. Tôi đưa điện thoại ra xa, nói hai ba câu, nhờ nó che giấu giúp tôi. Dặn dò xong xuôi, tôi tắt máy, xoay đầu qua nhìn Lịch Xuyên.

“Có lẽ nên qua nhà dì em ăn cơm tất niên.” Anh nói, vẻ hơi buồn buồn. “Nếu ba em gọi điện thoại, ít nhất em có thể làm ông bớt giận một chút.”

“Lịch Xuyên,” tôi vuốt nhẹ mặt anh “Tối nay là 30 Tết. Ba em không cần em, dì không cần em, mà anh một mình đến đất khách tha hương, anh vì em bay từ Hạ Môn tới Bắc Kinh, lại bay từ Bắc Kinh tới Côn Minh, anh mới là người em nên ở bên cạnh. Tối nay, cho dù ba em có tìm được em, bắt em thành trăm mảnh, em cũng muốn ở cạnh anh. Là anh, hiểu chưa?”

Anh cười buồn, cúi đầu xuống, hôn mặt và trán tôi.

“Ừm, anh uống rượu hả?” Tôi ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng hơn nữa, đôi tay anh luôn lạnh lẽo, nhưng giờ lại nóng như lửa.

“Có uống vài ly bia.”

Tôi sờ trán anh, nóng như than.

“Anh đang sốt hả? Bao nhiêu độ?”

“Chắc hơi sốt, anh chưa đo.” Anh gạt tay tôi ra.

Tôi đang tính nói tiếp, chiếc xe đi vòng qua một cái hồ hình bán nguyệt, từ từ dừng lại trước một toà nhà đèn đuốc sáng choang.

Trên bảng hiệu có 4 chữ to: Khách sạn Thuý Hồ.

Đại sảnh của khách sạn rộng như sân bóng đá, bốn mặt đều có ghé xô pha đẹp đẽ, phía sau xô pha là mấy bồn trúc. Tôi theo Lịch Xuyên vào thang máy, tới phòng anh.

Đó là một căn hộ nhỏ, phong cách thiết kế pha trộn giữa Đông và Tây, vô cùng xa hoa. Anh cởi áo khoác giúp tôi, rồi treo vào tủ quần áo.

“Thư ký đặt khách sạn này cho anh à?” Tôi hỏi.

“Thư ký đặt. Tuy nhiên anh cũng nghe tiếng mới đến, nghe nói phòng căn hộ ở đây do I.M.Pei [2] thiết kế.”

[2] I Ming Pei (1917) - một kiến trúc sư nổi tiếng toàn thế giới của Trung Quốc, từng tốt nghiệp trường MIT, Mỹ.

“I.M.Pei là ai?”

“Bác thầy Bối Duật Minh.” Anh nói “Anh rất thích cách lấy ánh sáng của ông ấy, hơn nữa, anh cũng thích kính.”

Hiển nhiên, tôi chỉ hiểu lơ mơ những lời anh nói, anh cười, giải thích “Những toà nhà chọc trời trong thành phố giống những con dã thú ngoài hành tinh, chỉ có những tấm kính mới giấu nó lại được.”

Trong phòng làm việc của anh có 3 cái màn hình máy tính Apple loại 21 inches, trên bàn khác có một bản vẽ phác thảo lớn, bên cạnh đó có mấy chai bia rỗng. Dưới bàn là xe lăn của anh, khung làm bằng cacbon, rất nhẹ, gấp gọn lại nặng chưa tới 33 pound. Đệm ghế được chế tạo đặc biệt phù hợp với cơ thể anh. Lịch Xuyên thường ngồi vẽ bản vẽ rất lâu, chỉ có ngồi trên chiếc xe lăn này mới thoải mái hơn một chút.

Tôi suy nghĩ, mỗi lần đi xa, anh đi bộ cũng đã đủ khó khăn, còn phải mang theo mấy thứ này ra vào sân bay, có phải rất khổ sở hay không.

“Laptop của anh không sài được sao?” Tôi hỏi “Tại sao cần nhiều màn hình dữ vậy? Khách sạn còn cung cấp màn hình nữa hả?”

“Không có” Anh nói “Anh không thích nhìn màn hình nhỏ, mấy cái này là anh mua ở đây.”

“Nhưng mà, nếu anh phải mang về thì rất phiền đó?”

“Anh không mang về, dùng xong sẽ tặng cho khách sạn.”

“Làm vậy... quá lãng phí rồi?”

“Nếu nhờ nó mà anh vẽ được bản vẽ đẹp thì không lãng phí chút nào.” Anh nháy mắt mấy cái “Có câu danh ngôn gì, thợ mộc gì đó, đồ nghề gì đó.”

“Thợ mộc muốn làm ra sản phẩm đẹp, phải có bộ đồ nghề tốt.”

“Đúng là câu đó.” Anh đứng tựa vào tường nhìn tôi.

“Anh tới Côn Minh hồi nào?”

“Ba em vừa chữa anh xong, nghe giọng có vẻ như em đang gặp chuyện nghiêm trọng, nên hôm sau anh đi Côn Minh liền.”

“Như vậy,” tôi nói “một mình anh ở đây cả nửa tháng trời.”

“Dù sao anh cũng phải làm rất nhiều việc, phải vẽ nhiều bản vẽ. Ở đâu cũng giống nhau.” Anh nhún vai, tỏ vẻ không có gì to tát.

Tôi đi tắm, lúc đi ra, không có đồ để thay, đành phải mặc áo sơ mi và quần đùi của anh. Trong lúc tôi tắm anh gọi cơm tối, tôi ăn ngẫu nhiên, hết sạch trong chớp mắt, cũng không biết là món gì.

“Tối 30 Tết em thường làm gì? Hả?” Anh đưa tay ra ôm tôi từ phía sau, hôn tôi.

“Ăn cơm tất nhiên xong thì qua nhà bà ngoại xem chương trình TV văn nghệ Tết.”

“Anh không thích xem TV. TV quá ồn ào. Mình cùng nhau đọc sách được không?” Anh dịu dàng nói “Trong túi xách anh có một quyển Hamlet.”

Bình thường Lịch Xuyên đâu có sến dữ vậy. Có chuyện gì đây? Tôi thấy mặt anh nóng rực, hơi thở cũng nóng, tay cũng nóng. Cho nên, tôi nói “Hamlet cái gì, anh nói sáng như vậy, chắc chắn là đang sốt cao. Em dẫn anh đi bác sĩ.”

“Không đi bác sĩ, bác sĩ lâu lắm. Em tắm xong thơm quá, anh chỉ muốn nhìn em.” Tôi ngồi bên mép giường, anh cầm khăn mặt, lau từng lọn tóc cho tôi.

Tôi vòng tay quanh eo anh, cởi dây lưng của anh, hôn anh qua lớp quần áo mỏng, bụng anh nóng rực, cơ thể cũng nhanh chóng có phản ứng.

Tôi đưa tay cởi nút áo anh: “Đứng lâu có mệt không? Ngồi xuống đi.”

Anh ngăn tay tôi lại.

“Sao vậy?”

“Anh bị dị ứng, nổi mề đay đầy người. Em đừng nhìn.” Anh nói thật.

Tôi hoảng sợ: “Dị ứng?”

Tôi đẩy tay anh ra, xốc áo anh lên.

Sau đó, tôi hít một hơi thật sâu.

Trên người anh nổi rất nhiều cục to màu đỏ, mỗi cục to cỡ đồng xu. Trừ trên người ra, thì tay và đùi cũng có. Tôi cởi quần đùi bó sát người của anh ra, phát hiện chỗ vết thương cũng nổi hai cục, phía trước một cục, phía sau một cục.

“Nhiều như vậy! Anh đi bác sĩ chưa? Uống thuốc chưa!” Tôi lo quá.

“Trong khách sạn có bác sĩ, lại còn là bác sĩ nổi tiếng nữa. Anh dị ứng với rất nhiều loại thuốc, không dám uống lung tung. Anh cứ tưởng trên giường có rận. Khách sạn đổi cho anh phòng khác, nhưng mề đay vẫn nổi. Anh mới nghĩ, đây là khách sạn 5 sao, chắc họ khử trùng chăn gối rất kỹ rồi, nên không phản nản với họ nữa. Có lẽ là do không quen với thời tiết thôi.”

“Hồi trước anh bị nổi mề đay lần nào chưa?”

“Da anh là da nhạy cảm. Tuy nhiên” Anh nói “Đúng là có một lần, anh cũng bị nổi mề đay giống như vậy. Tự nhiên nổi lên, mới qua một đêm mà nổi đầy người, kéo dài mấy ngày, tự nhiên lặn hết. Lúc đó anh còn học đại học, lười đi khám bác sĩ.”

Tôi kêu anh ngồi xuống, chui vào chăn: “Nói vậy, anh có nhớ lần đó anh làm gì mà bị dị ứng như vậy không?”

Anh suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Lần đó anh tham gia Shakespeare reading club[3]. Anh thường cùng đám bạn ngâm thơ Shakespeare. Sau đó, trường tổ chức ngày hội văn hóa, thành viên câu lạc bộ kéo nhau đăng ký biểu diễn kịch Shakespeare. Tuy hôm đó anh không có mặt, nhưng cũng bị họ ghi tên vào. Sau đó anh mới biết, ngày hội văn hóa sinh viên đó có quy mô rất lớn, phải diễn kịch ở hội trường của trường. Anh diễn vai Hamlet, có hơn 1000 người xem. Anh hồi hộp gần chết, ngày hôm sau mề đay nổi đầy người luôn.”

[3] Câu lạc bộ văn học Shakespeare

Tôi nén cười không nổi: “Lịch Xuyên, kể từ ngày đầu tiên em quen anh, anh rất tự tin. Khuôn mặt đẹp, giọng nói cũng dễ nghe. Em không tin anh cũng hồi hộp.”

Nói xong câu này, tôi nhớ ra một chuyện, liền hỏi “Đúng rồi, lúc đó anh có một chân hay là hai chân?”

Anh nhìn tôi, giận không trút ra được: “Còn phải hỏi, nếu có hai chân, sao anh phải hồi hộp? Hơn nữa, bạn anh còn đề nghị anh đừng chống nạng. Họ nói, anh có thể trượt tuyết một chân, thì có thể đi bộ một chân.”

“What[4]? Anh... anh có thể trượt tuyết?”

“Trust me[5].” Anh nói “Khiêu vũ cần hai chân, nhưng trượt tuyết chỉ cần một chân là đủ. Trước đây mùa đông năm nào anh cũng về Thụy Sĩ trượt tuyết. Năm ngoái anh cũng đi trượt tuyết, dốc núi cao thoải, cảm giác tuyệt vời lắm.”

[4] Cái gì?

[5] Tin anh đi!

“Lịch Xuyên, anh... anh muốn chết hả?” Tim tôi đập thành thịch, vừa hâm mộ, vừa sùng bái.

“Hay là, em đi Thụy Sĩ với anh, anh dạy em trượt tuyết.” Anh ôm tôi, ôm thật chặt. “Ở đây, anh phải chờ em đủ 20 tuổi mới được kết hôn. Ở Thụy Sĩ, 18 tuổi là được rồi.”

Anh nói xong, lại cười vui vẻ.

Tôi nhéo tay anh: “Hiểu rồi. Ba em chửi anh, anh lo lắng quá, nên mới nổi mề đay khắp người. Bị áp lực nên nổi mề đay. Anh Hai, em pha trà chanh cho anh, em thoa thuốc cho anh, em mát xa cho anh, em giảm bớt áp lực cho anh, được không?”

Anh nói nhỏ “Trong phòng tắm có bao cao su, hay là mình làm gì đó thực tế hơn một chút đi.”

Lịch Xuyên không chịu cởi áo, nói cả người toàn mề đay rất mất thẩm mỹ. Cách lớp quần áo mỏng manh, cơ thể chúng tôi dán chặt vào nhau, diu dàng yêu nhau, nhanh chóng chìm vào biển tình. Chúng tôi đạt đến cao trào đến mức nghẹt thở. Giây phút đó, cơ thể anh cứng lại, nằm trong lòng tôi run run.

Chúng tôi chia nhau đi tắm, anh ngoan ngoãn nằm trên giường để tôi thoa thuốc.

Sau khi bôi thuốc xong, tôi báo cáo thành tích: “Trước người có 13 cục. sau lưng có 15 cục. Tổng cộng 28 cục to. Để tránh nhiễm trùng làm mủ, anh không được đeo chân giả. Còn nữa,” tôi nhìn nhìn nhiệt kế “Anh đang sốt, 39 độ 5. Lúc này mà anh còn làm chuyện đó, anh Vương, đúng là anh đang bị “dục hỏa công tâm” mà.”

Tôi đi xuống phòng y tế lấy miếng dán hạ sốt và bông băng khử trùng cho anh. Uống thuốc xong, anh chìm vào giấc ngủ, tới nửa đêm, anh giật mình tỉnh dậy. Tôi đề anh lại “Để em đi lấy.”

Tôi tìm được tủ lạnh, lấy bình sữa ra, kiểm tra hạn sử dụng, thấy quá hạn một ngày. Tôi đành mặc quần áo vào, xuống quầy phục vụ hỏi xem mua sữa ở đâu.

“Thưa cô, tôi có thể giúp gì cho cô?” Nhân viên phục vụ vội vàng tiếp điện thoại, một người bảo vệ đi đến, vẻ mặt nghiêm nghị đầy cảnh giác.

Tôi đột nhiên nhớ ra tôi vẫn đang mặc bộ quần áo lúc sáng. Quần jeans dính đầy bụi đất nâu vàng, áo len màu đen bó sát người. Tóc chưa chải, rối tung. Dáng vẻ của thiếu nữ sa ngã. Dưới ánh đèn sáng choang của khách sạn, trong mắt người bảo vệ đó, tôi giống một con chuột cống chạy qua đường.

Nhưng tôi là ai? Tôi yêu học tập, yêu lao động, yêu cuộc đời, yêu Lịch Xuyên, tôi là đóa hoa tươi đẹp của đất nước!

Nghĩ tới đây, tôi thẳng lưng, dùng ánh mắt tự hào đất nước tươi đẹp nhìn ông ta:

“Cho hỏi, mua sữa ít béo ở đâu?”

Người bảo vệ không thèm trả lời câu hỏi của tôi, hỏi ngược lại: “Cô ở phòng nào?”

“709.”

“Khách sạn phục vụ chu đáo 24 giờ. Muốn mua gì, cứ gọi điện là được.” Ông ta quan sát tôi, giọng điệu có chút trào phúng. “Khác ở đây, thì không thể không biết chuyện này.”

“À, vậy à? Vậy tôi về phòng gọi điện thoại.” Tôi xoay người định đi, ông ta ngăn tôi lại.

“Thưa cô, phiền cô cho tôi xem giấy chứng minh?”

“Không mang theo.”

“Đi theo tôi một lát.” Ông ta không khách khí, không thèm nói cả chữ “mời”.

Lòng tôi tràn ngập nỗi lo. Tôi chưa tới tuổi kết hôn. Không phải là vợ của Lịch Xuyên, làm sao ở chung phòng với anh được. Lỡ bị người ta bắt, giải thích sao cũng không được.

Tôi đành đi theo ông ta tới quầy lễ tân.

Ông ta hỏi một nhân viên lễ tân “Tiểu Tân, khách ở phòng 709 là ai?”

Người kia kiểm tra trên máy tính, câu trả lời nằm ngoài dự kiến của tôi “Là một cô gái, Tạ Tiểu Thu.”

Người bảo vệ nhìn tôi “Cô là Tạ Tiểu Thu?”

“Đúng vậy.”

Một người khác đang đứng cạnh nghe điện thoại, nghe thấy tên tôi, vội vàng tới giải thích: “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm. Cô ơi, xin lỗi cô. Lão Thái, để cháu giải thích, chuyện là vậy, mấy tiếng trước, anh Vương ở phòng 709 gọi điện nói tối nay bạn gái anh ta sẽ ở lại. Anh ta sẽ chuyển tới phòng 708 bên cạnh. Đã làm thủ tục chuyển phòng rồi.”

Người bảo vệ giật mình, nghi ngờ. “Sao khách mới tới lại ở phòng cũ.”

Lễ tân nói: “Là vậy, anh Vương nói, muốn nhường phòng nhìn ra hồ cho bạn gái anh ta.”

“Xin lỗi, cô Tạ.” Người bảo vệ nghiêm túc xin lỗi tôi. Sau đó, ông ta kêu tôi chờ, ân cần chạy tới nhà hàng ở tầng hai, lấy cho tôi một hộp sữa tươi ít béo.

Tôi về phòng, đèn trong phòng mờ mờ. Lịch Xuyên ngồi trong bóng đêm trầm mắt nhìn tôi.

“Sao đi lâu vậy?” Anh nói “ Quên nói em biết, gọi điện thoại là được rồi.”

Uống sữa xong, tôi lại đo nhiệt độ cho anh. 39 độ 5, không giảm chút nào. Ga giường, quần áo anh đều ướt đầm mồ hôi.

Tôi thay quần áo cho anh, thay ga giường, sau đó mở tủ lạnh lấy một cục đá, lấy khăn mặt, hạ sốt cho anh.

“Đi ngủ đi, anh không sao.” Anh nói trong bóng đêm, cổ họng khàn khàn. Nhưng tay anh, nắm tay tôi thật chặt, sợ tôi sẽ bỏ đi mất.

“Lịch Xuyên, anh đừng bệnh nữa nha, hễ bị bệnh là bệnh cả nửa tháng.” Tôi ngồi ở đầu giường, bỏ cục đá vào túi ni lông, lấy khăn mặt bao lại, đặt lên trán anh. Anh lăn qua lăn lại trên giường, ngủ không yên.

Không biết ngồi bao lâu, anh mơ mơ màng màng hỏi tôi “Sao không nghe tiếng chuông giao thừa?”

“Chuông cái đầu anh, giờ đã là 4 giờ sáng rồi.”

“Vậy anh chúc Tết em trước, bạn Tiểu Thu.” Nói xong, anh lật người lại, tôi liền nhét một cái gối dưới lưng anh. Rốt cuộc anh cũng ngủ.

Lịch Xuyên ngủ thẳng tới 10 giờ sáng mới mở mắt nổi. Còn tôi, sau khi anh hạ sốt, ngủ gần 3 tiếng. Trong 3 tiếng đó, tôi mơ lung tung. Nhiều lần mơ thấy Lịch Xuyên. Người ta đang nằm ngủ cạnh tôi, mà tôi còn mơ thấy người ta nữa, tôi nghi ngờ không biết có phải bản thân quá hao sắc hay không.

Cuối cùng, tôi tỉnh hẳn, vừa mở mắt đã thấy anh tắm rửa sạch sẽ, khoác áo choàng tắm ngồi trên giường nhìn tôi.

“Mơ thấy gì mà cười tươi như hoa vậy?” Anh cười tủm tỉm nói “Báo cáo em hai tin vui: thứ nhất, anh hạ sốt rồi, nhiệt độ cơ thể bình thường, 37 độ 1. Thứ 2, mề đay cũng lặn mất rồi, đột nhiên đến đột nhiên đi, giống như anh chưa từng bị nổi mề đay.”

Cần gì anh báo cáo, trước khi đi ngủ tôi đã kiểm tra toàn thân anh một lần, tôi ngồi xuống, bổ sung: “Thứ ba, hai cục trên lưng anh còn ở chỗ cũ, anh vẫn chưa mang theo chân giả được.”

“Đừng nói mấy chuyện này nữa được không?” Anh nhẹ nhàng nói “Anh xin lỗi, làm em mất ngủ cả đêm. Anh xin thề, anh luôn giữ gìn sức khỏe, cũng thường xuyên tập thể dục, thật ra anh ít khi bị bệnh lắm.”

“Em cũng vậy.” Tôi đắc ý nói “Ăn được, uống được, ngủ được, chơi được, ngày nào cũng sống vui vẻ, là hạnh phúc.”

Ăn sáng xong, Lịch Xuyên dẫn tôi đi siêu thị mua quần áo cho tôi. Tôi mua trà gạo nếp [6] cho dì dưỡng, mua đồ chơi cho Đậu Đậu, mua đồ trang điểm cho chị Châu Châu. Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa khu chung cư nhà dì dưỡng tôi, anh chống nạng, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

[6] Làm từ cây lưu tô, là một loại trà quý hiếm, đặc sản vùng núi Văn Đài, thành phố cảng Liên Vân, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc

Tôi kéo tay anh không buông: “Lên gặp dì với em đi, dì em hiền hơn ba em nhiều. Dì chắc chắn sẽ thích anh.”

Anh suy nghĩ một lúc, nói: “Để lần sau đi.”

Anh dẫn tôi tới cổng lớn, đứng dưới bóng cây, anh đưa mấy món quà cho tôi: “Đừng ở lại lâu quá, ăn cơm xong rồi về liền nha. Anh sẽ dẫn em đi dạo một vòng Côn Minh.”

“Anh Hai ơi, em dẫn anh đi dạo hay là anh dẫn em đi đây?”

“Anh dẫn em đi chứ. Uống công em tự xưng là người Vân Nam, tới Côn Minh mà không phân biệt được đông tây nam bắc.” Anh nói.

Tôi rúc vào lòng anh, không chịu đi.

“Đi đi, đi sớm về sớm.” Anh đưa tay ra, cột dây lưng áo gió lại cho tôi.

“Được rồi.” Tôi lơ lửng, vẫn ngẩng đầu nhìn mặt anh chăm chú.

Anh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán tôi. Sau đó anh đẩy tôi ra, nói: “Anh cảm thấy, hình như mình đang bị người ta nhìn.”

Tôi quay đầu lại, thấy bảy người, xếp thành một hàng đứng cách cổng lớn không xa, đang trừng to mắt nhìn tôi. Đứng đầu là một người phụ nữ trung niên, tay xách giỏ, trong giỏ có một con cá to.

Chiếc Mercedes-Benz của Lịch Xuyên đậu bên cạnh họ.

Tôi dơ tay lên, chào hỏi mọi người: “Dì.”

17. Chương 17

Tuy Côn Minh[1] được mệnh danh là thành phố mùa xuân, nhưng thật ra mùa đông vẫn rất lạnh, nhưng giống cái lạnh của phương Bắc, trong cái lạnh có mang theo sự ấm ướt.

[1] Thủ phủ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, nằm ở độ cao trung bình khoảng 1.892m so với mực nước biển, được hình thành từ năm 279 trước Công Nguyên

Tôi và Lịch Xuyên mặc quần áo giống hệt nhau: áo len cao cổ màu xám, quần jeans, giày vải du lịch, ngoài khoác thêm một chiếc áo gió xanh lam sậm màu. Lịch Xuyên nói, ăn mặc kiểu này, đi ra đường sẽ biết ngay chúng tôi là một cặp tình nhân. Thật ra, trừ cây nạng không thể rời tay một phút, Lịch Xuyên mặc quần áo gì cũng vẫn giống người mẫu chuyên quảng cáo nước hoa. Mà tôi, đi trên đường, tự ngắm gương mèo khen mèo dài đuôi, thấy mình cũng xinh xắn, nhưng khi so với Lịch Xuyên lại rất đối bình thường. Tôi thật sự ngại không muốn đi chung với anh.

Vì sợ dị ứng sẽ dẫn đến nhiễm trùng da, Lịch Xuyên nghe tôi năn nỉ khổ sở quá, nên không mang chân giả nữa. Anh lên hành trình một ngày của chúng tôi trên điện thoại Blackberry: Buổi sáng đi phố cổ Quan Độ[2] ăn canh bún[3] và mua sấm, sau khi chúc Tết dì thì đến Đại Quan Lâu[4], công viên Đàm Sen, nếu vẫn còn sức thì đi leo núi Tây Sơn. Buổi tối đi Kim Mã Phường, đến quán bar Bướm Lạc Đà uống rượu, đi LDW ăn bún. Điểm đặc biệt nhất của Lịch Xuyên chính là, mỗi ngày sau khi ngủ dậy, tắm rửa xong, anh sẽ viết “To-do-list”[5], đồng thời cũng kiểm tra lại kế hoạch của mình: từ kế hoạch tuần đến kế hoạch tháng, kế hoạch năm rồi kế hoạch 5 năm. Anh tự nhận mình là người biết quản lý thời gian.

[2] Quan Độ là một quận nội thành của thành phố Côn Minh.

[3] Món ăn đặc sản của tỉnh Vân Nam, bún sợi to được nấu trong nồi đồng nhỏ, nước dùng có thịt heo xay, cà chua, hành, gừng, hẹ, tỏi, bột ớt.

[4] Đại Quan Lâu, Công viên Đàm Sen, núi Tây Sơn, Kim Mã Phường... là các danh lam thắng cảnh, đại điểm du lịch nổi tiếng của thành phố Côn Minh.

[5] Công việc phải làm.

Lịch Xuyên còn có một đặc điểm khác là, anh rất lười học tiếng Trung. Ví dụ như trên đường đi, thấy bảng hiệu nào viết bằng tiếng Anh, dù chỉ là phiên âm Latin, thì anh sẽ không nhớ tên tiếng Trung. Tôi hỏi anh, LDW[6] là gì?

[6] LDW là viết tắt ba chữ cái đầu của phiên âm Latin của cụm từ.... nghĩa là hương vị của phở Điện xưa (Phở Điện là tên cũ của Tỉnh Vân Nam).

“Hương vị Vân Nam đó!” Anh đắc ý, cảm thấy chính mình còn giống người Vân Nam hơn tôi. Tôi choáng váng.

Dì đang xách giỏ thức anh, nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp. Dượng thì chỉ cười cười, tôi biết dễ thuyết phục ông hơn dì. Hai bà chị và anh rể thì chỉ khoanh tay đứng nhìn. Cháu trai Đậu Đậu thì hết cứ ngó nghiêng suốt buổi.

“Dì, đây là Vương Lịch Xuyên. Bạn...” Tôi liếm liếm môi “Bạn con”

Lịch Xuyên gật gật đầu: “Còn chào dì.”

Phải nói rằng, lúc này ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt chính trực, khí chất thanh cao, lời nói ngay thẳng, khiến người khác cảm thấy thu hút và áp lực.

Dì tôi nhìn anh một hồi lâu, gật đầu, không nói gì.

Nhưng dường tôi lại mở miệng: “Hiểu rồi, nhóc con vì cậu này mà gây với ba mày một trận. Tối 30 Tết mà bỏ nhà đi.”

Tôi mặt dày gật đầu: “Dượng, con có mua trà gạo nếp dượng thích nè.” Phải lấy lòng người dễ tính trước, lần lượt phá từng rào cản.

“Trời đất, con tốn tiền làm chi.” Dượng không nhìn khuôn mặt xanh mét của dì, cười ha hả. Dượng còn muốn nói vài câu để làm dịu không khí, vừa tính mở miệng, lại bị dì ngắt lời: “Tiểu Thu, ở ngoài lạnh lắm, vào nhà ngồi đi.” Dì sai anh về tôi, “Tiểu Cao, con cầm đồ đặc cho Tiểu Thu đi.”

Những lời dì nói, không hề có ý tứ mời Lịch Xuyên vào nhà.

Ngay lập tức, cổ tôi cứng lại, đưa tay kéo Lịch Xuyên: “Thôi khỏi, dì! Con và Lịch Xuyên còn có việc, bữa khác lại tới chúc Tết dì.”

Sau khi mẹ tôi mất, dì đặc biệt có uy trong nhà tôi. Ba tôi thường xem dì như hình bóng của mẹ, đối với dì vừa thân thiết vừa tôn trọng. Nhưng là, tôi đạp xe mười mấy tiếng đồng hồ từ Cá Cự đến Côn Minh, không phải để Lịch Xuyên chịu sỉ nhục trước mặt dì.

Lịch Xuyên vuốt vuốt tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thu, lâu lâu mới tới Côn Minh, phải đi thăm dì chứ. Chiều anh qua đón em.”

Sau đó, anh bình tĩnh cười với mọi người, nói: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ.” Nói xong, anh buông tay tôi ra, đi ra xe. Không biết lái xe đã đứng dậy từ khi nào, liền mở cửa xe cho anh.

Đúng lúc đó, dượng lớn tiếng gọi: “Đợi chút, cậu Vương. Hiếm khi tới Côn Minh, mời cậu cùng Tiểu Thu lên uống ly trà!”

Chị Châu Châu liền tiếp lời: “Đúng đó, chúng tôi mua nhiều đồ ăn lắm, gặp bữa thì ăn chung đi!”

Dì tôi trừng mắt nhìn hai người ăn cây táo, rào cây sung.

Mọi người cùng nhau đi tới cổng khu chung cư, dì tôi nhìn Lịch Xuyên nói: “Cậu Vương, cầu thang rất khó đi, cần ai công cậu lên không?”

“Không cần đâu, thưa dì.” Lịch Xuyên nói: “Mời dì đi trước.”

Ngoại trừ giọng điệu có chút khiêu khích, những điều dì tôi nói là thật. Nhà dì ở tầng 7, cầu thang vừa hẹp lại vừa dốc, lại còn để đầy đồ linh tinh. Người bình thường còn phải lách người liên tục mới qua được. Căn hộ chung cư này là năm xưa nhờ dượng tôi đạt danh hiệu chiến sĩ thi đua mới được cấp.

Người trong nhà đi quen, chỉ nghe vài tiếng bước chân lẹp xẹp, dì, dượng, chị họ, Đậu Đậu, mấy anh rể đều biến mất. Còn lại tôi và Lịch Xuyên, từ từ leo lên từng bậc thang một. Lên đến tầng 3, Lịch Xuyên dựa vào tường, nghỉ mệt một chút. Anh nói: “Em đừng đi sau lưng anh nữa. Lỡ anh té xuống thì em cũng té theo.”

Tôi nói: “Em muốn đi sau lưng anh mà. Lỡ anh có té, em còn đỡ anh được.”

Anh không nói gì thêm, lấy nạng gõ gõ bậc thang, ý bảo tôi đi trước.

Lên đến tầng 6, liếc thấy giày của anh sắp tuột dây, tôi đang định cúi người xuống cột lại giùm anh. Anh ngăn tôi lại: “Để anh.”

“Chuyện này cũng giành với em làm chi?” Tôi trừng mắt nhìn anh. Tôi nhanh chóng cúi người, cột chặt dây giày.

“Lần trước em cột như vậy, làm anh phải lấy kéo cắt dây.” Anh lẩm bẩm.

Tôi đứng lên, hỏi “Đừng nói là anh bỏ luôn đôi giày kia rồi nha?”

“Đâu có.” Người này luôn xem tiền như rác, nói với anh cũng như không thôi.

Lên đến tầng 7. mọi người đã vào nhà từ lâu, chỉ còn mình Dượng đứng cạnh cửa chờ kéo cửa sắt cho chúng tôi. Lịch Xuyên bước lên giữ chặt cửa lại, tôi lách qua người anh đi vào nhà. Sau đó, anh vào nhà, cởi áo gió giúp tôi, cầm cả áo của anh, đưa cho Mẫn Mẫn. Thân thể khiếm khuyết của anh hiện ra rõ ràng trước mắt tất cả mọi người. Tôi thấy người Mẫn Mẫn hơi run. Những người khác đều đang cố gắng che giấu ánh mắt kinh ngạc.

“Ngồi đây đi, Lịch Xuyên.” Tôi chỉ vào ghế sofa đơn có tay vịn duy nhất trong phòng khách, dẫn anh đến đó không chút do dự. Thật ra, đó là chỗ ngồi riêng của dì, dì luôn thích ngồi đó đan áo len, xem TV.

Ở nơi đông người, Lịch Xuyên luôn phải mang chân giả, là vì thiếu nửa người dưới để chống đỡ sức nặng của cơ thể, ngồi rất khó khăn. Nếu anh không mang chân giả, chỉ cần ngồi trên ghế cứng khoảng 10 phút thôi là anh sẽ thấy đau.

Không ngờ Lịch Xuyên nhanh nhận ra sự đặc biệt của cái ghế, không chịu ngồi: “Anh ngồi ở đây được rồi.” Nói xong, anh đi thẳng tới chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống.

Chị họ lần lượt thay nhau đi pha trà.

Dì uống một hớp trà, hỏi: “Cậu Vương tới Côn Minh hồi nào?”

“Đi máy bay chuyến sáng nay.” Tôi trả lời thay anh.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Dì liếc tôi, hỏi tiếp.

“Hai mươi lăm.”

“Cậu theo Tiểu Thu nhà tôi cũng nhanh đó.”

“Dạ không dám, người chậm phải xuất phát sớm hơn.” Ai nói người này không biết tiếng Trung, nhưng phản ứng nhanh vô cùng.

“Phụt...” Tôi và chị họ phì cười, suýt phun trà ra.

“Cậu Vương... Lịch Xuyên, đúng không? Cậu học trường nào? Là bạn học của Tiểu Thu hả?” Dượng hỏi.

“Ông già lắm cảm, một đứa 17, một đứa 25, người ta lớn hơn Tiểu Thu nhà mình 8 tuổi, bạn học sao được chứ?” Dì cắn nhả dượng.

“Không phải tôi cũng lớn hơn bà 8 tuổi sao? Tám tuổi cũng được, số may mắn.” Dượng cãi lại.

Lịch Xuyên nói: “Con tốt nghiệp rồi, đang làm kiến trúc sư ở Bắc Kinh.”

Dì gạt đầu: “Kiến trúc sư là nghề tốt. Quê cậu ở đâu?”

Bắt đầu tra hộ khẩu rồi.

“Dạ... Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh? Nhà ở Bắc Kinh mắc lắm! Mẹ Tiểu Yến đi thăm bà con ở Bắc Kinh về kể, một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách giá cả triệu tệ[7]. Cậu nói thử xem, người Bắc Kinh phải kiếm bao nhiêu một tháng mới mua được nhà đây?”

[7]Khoảng 3,5 tỉ đồng Việt Nam

“Dì, lương của Lịch Xuyên cũng khá lắm.” Tôi chen ngang, không để dì nói tiếp.

“Cậu biết rõ, hai đứa yêu nhau, vấn đề quan trọng nhất không phải là tiền.” Dì đổi giọng “Quan trọng là, người đàn ông phải biết gánh vác.”

Lời dì nhiều ẩn ý, Lịch Xuyên im lặng, dánh về chân thành nghe theo sự giáo dục của tổ chức.

“Cậu Vương, cậu 25 tuổi, nên tìm cô gái tương đương tuổi cậu. Tiểu Thu mới học đại học, chưa hiểu sự đời, về ngoài và suy nghĩ vẫn giống học sinh. Bản thân nó không có khả năng phán đoán. Cậu Vương, cậu nên giúp nó mới phải.”

“Dì...”

“Người lớn nói chuyện, con nít đừng xen vào.” Dì nghiêm mặt.

Lịch Xuyên làm dịu tình hình: “Thưa dì, Tiểu Thu vừa thông minh vừa quyết đoán, có khả năng sống tự lập tốt, con không biết phải giúp em ấy cái gì.”

Đáng tiếc, Lịch Xuyên không biết dì và ba tôi là chiến hữu. Ý kiến của ba tôi, dì luôn kiên định chấp hành. Một ông già ngoan cố như ba tôi đâu có tôn trọng dì một cách vô cớ. Có năm kia, em trai tôi muốn đến nhà dì nghỉ hè, thật ra là muốn xem bộ phim TV Thần điêu hiệp lữ. Ba tôi chỉ dặn dì một tiếng, suốt mùa hè năm đó, đừng nói tới Thần điêu hiệp lữ, ngay cả chương trình Thời sự nó cũng không xem được ngày nào.

“Nói đến khả năng sống tự lập,” dì đổi giọng, ra đòn chết người, “Nhìn tình trạng sức khỏe của cậu Vương, chắc bản thân cậu vẫn cần người khác chăm sóc. Bậc cô dì như chúng tôi sao yên tâm giao một cô gái 17 tuổi cho cậu được?”

Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa bao giờ ghét dì. Bởi vì câu nói này, tôi lần đầu hận bà. Tôi bắt đầu cắn móng tay mình. Mỗi khi tức giận mà không thể phát tiết, là tôi cắn móng tay theo bản năng.

Lịch Xuyên kéo tay tôi. Anh im lặng một lát, lại nói:

“Thưa dì, trong cuộc đời này, phúc họa khó lường trước được. Cháu không cần Tiểu Thu chăm sóc cháu, cháu sẽ chăm sóc Tiểu Thu thật tốt. Xin dì yên tâm.”

Anh nói mà mặt không đổi sắc, không kiêu ngạo, không nịnh nọt. Dì định mở miệng, nhưng không biết nói gì, liền liếc dượng một cái ý muốn dượng nói chuyện.

Dượng trầm ngâm một lát, nói: “Lịch Xuyên, cậu thích ăn bánh xếp không? Hôm nay nhà tôi làm bánh xếp. Mẹ Châu Châu, mau đi nấu cơm đi.”

Thừa dịp dì nổi giận dửng dưng đi vào bếp, dượng vỗ nhẹ vai anh: “Đừng để ý. Bình thường bà ấy hiền lắm.”

Lịch Xuyên mỉm cười: “Đâu có, dì chỉ nói sự thật mà thôi.”

Kể từ khi vào cửa, tôi luôn muốn tìm lí do để dẫn Lịch Xuyên chuồn đi. Nhưng ông anh rể người Thượng Hải vừa nghe Lịch Xuyên làm kiến trúc, liền bắt chuyện với anh: “Cậu Vương là kiến trúc sư hả? Tôi đang làm việc ở Công ty bất động sản Hoàn Đô, tôi quen nhiều người trong ngành lắm, cậu làm ở công ty nào?”

“Một công ty Thụy Sĩ, CGP Architects.”

“Có nghe nói. Chắc cậu giỏi ngoại ngữ lắm. Tôi không rõ tình hình Bắc Kinh lắm, nhưng ở Thượng Hải có chi nhánh của công ty này, rất nổi tiếng trong giới kiến trúc. Thiết kế ngoại thất và cảnh quan sân vườn rất đẹp. Có điều đắt khách quá, chúng tôi bỏ tiền ra mời cũng không được. Chi nhánh Thượng Hải có hai kiến trúc sư người nước ngoài rất giỏi, đáng tiếc là không biết tiếng Trung, muốn nói chuyện với họ phải mời phiên dịch chuyên nghiệp, một tiếng giá 500 tệ.” Dượng quay đầu nhìn tôi, nói: “Lúc Tiểu Thu phát hiện đậu vào khoa tiếng Anh, buồn bực rất lâu. Con thấy chưa, học giỏi tiếng Anh cũng kiếm được bộn tiền đó chứ.”

“Hiện nay Tổng công ty ở Bắc Kinh có mời mấy kiến trúc sư ở trong nước, rất giỏi, trao đổi với họ sẽ tiện hơn nhiều. Đúng rồi, anh rể làm gì trong giới bất động sản vậy?”

“Quy hoạch, Giám đốc phòng Quy Hoạch.” Anh rể đưa danh thiếp ra “Sau này nếu chúng tôi tìm kiến trúc sư ở Thượng Hải khó quá, tới Bắc Kinh tìm cậu được không?”

“Được chứ. Xin lỗi anh, tôi không có danh thiếp, đây là số điện thoại của tôi. Tôi có biết anh Phương bên công ty anh, có ăn chung với anh ấy bữa cơm.”

“Anh Phương nào?”

“Phương Viễn Hoa.”

“Là Tổng giám đốc.”

“Đúng rồi.”

“Thì ra cậu quen biết nhiều vậy.” Anh khẽ cười tươi nhìn anh, chữ “thích” đã hiện rõ trên mặt.

Nguồn ebook: luv-ebook /

Bạn trai của chị Châu Châu cũng họ Vương, tên Vương Dự Dân. Anh ta làm cùng công ty bất động sản với Châu Châu. Dự Dân giống Châu Châu, chỉ học đại học tại chức, sau lại đi làm kiếm tiền, mới học cao học tại Đại học Văn Nam. Lớp này đầu vào rất dễ, nhưng học phí rất cao, tốt nghiệp xong không có học vị, chỉ có bằng tốt nghiệp, nên cũng không phải là bằng chính quy. Do đó dì không thích, luôn phản đối hai người tìm hiểu nhau. Lúc trước, dì một hai muốn giới thiệu con đồng nghiệp cho Châu Châu. Anh chàng này tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa[8], hai người quen một thời gian, Châu Châu không thích, chủ động đòi chia tay, khiến dì tức gần chết. Đây là lần đầu tiên Dự Dân đến nhà, mang theo một đồng quà, nhìn có vẻ rất hồi hộp. Không ngờ nửa đường lại xuất hiện Lịch Xuyên, thành đối tượng tấn công chủ yếu của dì, anh ta liền nhẹ nhõm.

[8] Cùng với Đại học Bắc Kinh là hai trường Đại Học đứng đầu của Trung Quốc.

“Cậu Vương, cũng trùng hợp thật, tôi đang làm ở công ty Gia Hoa Hoàn Cảnh, cũng là công ty bất động sản. Tôi làm bên kinh doanh tiếp thị, còn làm thêm bán bảo hiểm nhân thọ nữa.”

“Vậy à?” Lịch Xuyên nói “Hay là tôi mua bảo hiểm cho Tiểu Thu, cô ấy hay bị lạc đường lắm.”

“Bảo hiểm chẳng qua là lừa đảo. Tôi đâu dám lừa người nhà. Nếu anh Vương muốn mua, thì mua bảo hiểm An Bình đi.” Dự Dân cười nói “Lúc này anh rể nói trụ sở chính của công ty cậu ở Thụy Sĩ, cổ đông lớn của công ty tôi là một công ty đầu tư của Thụy Sĩ, cũng tên CGP, không biết có quan hệ gì với công ty anh không?”

Lịch Xuyên nói: “Có liên quan. Công ty tôi trực thuộc công ty này.”

Dự Dân thở dài, nói: “Công ty tôi hai năm nay làm ăn không tốt lắm, nghe nói CGP có ý định rút cổ phần. Tin đồn đã lan tới tận đây, không biết có đúng hay không. Anh Vương ở Bắc Kinh có nghe nói gì không? Nếu là thật, tôi và Châu Châu nghỉ sớm thì tốt hơn.”

Lịch Xuyên lắc đầu: “Không nghe nói. CGP đầu tư trong nước rất nhiều, cụ thể là công ty nào thì tôi không rõ lắm. Như vậy đi, nếu lời đồn là thật, anh gọi điện thoại cho tôi. Tôi sẽ nghĩ cách giúp anh, được không?”

“Nếu vậy thì làm phiền anh.” Dự Dân xin số điện thoại của Lịch Xuyên.

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Đang nói chuyện, dì tôi mặt đăm đăm từ bếp đi ra, dựng thấy, nói to với chúng tôi:

“Lịch Xuyên, Tiểu Thu nhà tôi thủ khoa đại học của huyện Cẩm Cự, tổng điểm của nó cũng đứng đầu cả tỉnh Văn Nam. Ba nó rất kỳ vọng vào nó. Hai đứa còn trẻ, đừng vì yêu đương mà ảnh hưởng việc học.”

“Dượng ơi, Lịch Xuyên thường dạy thêm ngoại ngữ cho con. Còn sửa bài tập cho con nữa.” Tôi vội vàng giải thích thêm. “Con ở Bắc Kinh chưa quen, hề gặp khó khăn là anh ấy giúp con, kêu là đến liền.”

Mục đích của những câu này, là lay động dì tôi.

Năm đó dì tôi từ Cẩm Cự lấy chồng ở Côn Minh, dựng tụy là công nhân, nhưng ba mẹ dựng cũng là cán bộ đội sản xuất. Mẹ chồng dì luôn phản đối cuộc hôn nhân của hai người, khi đám cưới cũng không tham dự. Dì một thân một mình không ai nương tựa, một thời gian dài phải sống khổ sống sở.

Về mặt dì hơi dịu lại, dì liếc tôi: “Cậu Vương, nghe nói lần này Tiểu Thu về Côn Minh, cậu mua vé máy bay khoang hạng nhất cho nó?”

“Chuyện đó... đúng ạ.”

“Còn nhỏ ngồi khoang hạng nhất cái gì, không sợ hại chết nó?”

“Thưa dì, Tiểu Thu xếp hàng hai ngày hai đêm mà không mua được vé tàu, cháu thấy em mệt quá, muốn cho em ngủ thoải mái một chút.”

“Haha, cậu đúng là biết thương Tiểu Thu nhà tôi nha.” Dì đưa tạp dề cho tôi “Tiểu Thu, qua đây xắt hành, xắt cải thảo cho dì!” Thường ngày nếu hai chị có nhà, dì sẽ không sai tôi làm việc. Tôi biết dì muốn nhân cơ hội giáo dục tôi.

Lịch Xuyên vội giật tạp dề: “Thưa dì, để cháu giúp dì. Cháu xắt rau giỏi hơn Tiểu Thu nhiều.”

“Ôi trời,” dì nở nụ cười “Nhìn cậu là biết được cưng chiều từ nhỏ, sao biết nấu ăn được?”

“Tay nghề nấu ăn của cháu cũng được lắm, không tin dì hỏi Tiểu Thu đi.”

“Đúng vậy, nếu như trộn salad và nấu canh khoai tây cũng được coi là nấu ăn.” Tôi khoanh tay nói.

Lịch Xuyên cúi người, thì thầm bên tai tôi: “Anh đang tiêu diệt từng bộ phận mà, em hỗ trợ anh đi.”

“Có điều, dì ơi, Lịch Xuyên xắt rau cũng nhanh lắm đó. Đồ ăn hôm nay dì để anh ấy làm hết là được.”

“Trời đất ơi, con nhỏ này, đúng là không hiểu chuyện. Người ta là khách mà.” Dì quay người lại, phát hiện Lịch Xuyên đã đi vào bếp.

Lịch Xuyên và tôi cùng nhau xắt hết nguyên liệu nấu ăn cho dì, sau đó giúp dì làm nhân bánh, mọi người quây quần ở phòng khách gói bánh xếp. Thì ra anh rể của tôi là người Thẩm Dương. Vương Dụ Dân là người Hà Nam, đều thích ăn bánh xếp. Gói bánh xếp phải dùng hai bàn tay, Lịch Xuyên ngồi xuống, bàn tay phải luôn đỡ lấy cơ thể mới ngồi thẳng được. Tôi nói với mọi người, Lịch Xuyên không biết gói bánh xếp, nên không tham gia lao động. Ai cũng thấy anh đứng một chân xắt đồ ăn cả tiếng đồng hồ, thấy anh mệt rồi nên cũng không ý kiến gì. Mọi người vừa gói vừa nói chuyện.

Một lát sau, con trai chị họ tôi giờ tay, hỏi một câu:

“Chú Vương ơi, tại sao mọi người đều có hai chân, mà chú lại chỉ có một chân? Một chân còn lại của chú đâu rồi?”

Tôi tin rằng, mọi người trong phòng, bao gồm cả tôi, đều muốn biết đáp án, nhưng vì lịch sự, ai cũng ngại không hỏi. Cuối cùng đã có người hỏi, ai cũng lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Tôi liền trả lời: “Ừ, câu hỏi của Đậu Đậu rất hay. Chuyện là như vậy: có một lần chú Vương ra biển chơi, càng bơi càng xa, không ngờ gặp một con cá mập rất to. Nó tấp một cái, cắn đứt luôn chân chú, nuốt vô bụng. Cho nên bây giờ chú chỉ còn có một chân thôi.”

Tôi cảm thấy câu trả lời này rất hay, mang màu sắc cổ tích.

Đậu Đậu vò đầu bứt tai, hỏi: “Chú Vương, có thật không?”

Lịch Xuyên lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu: “Không phải, đương nhiên không phải. Đậu Đậu, người ta chọc con thôi. Chuyện là như vậy, chú Vương và ba mẹ chú đi vào rừng chơi. Ba chú nói với chú, khi đi ra ngoài phải theo sát ba mẹ, không được rời ba mẹ nửa bước. Nhưng chú Vương của cháu rất lì, không nghe lời ba mẹ. Chú một mình đi leo núi. Kết quả là chú lạc đường, gặp một con gấu xám rất to. Con gấu xám rất to há cái mồm rất to ra, cắn phập một cái, chân chú Vương bị đứt luôn. Từ đó chú Vương chỉ còn một chân. Đậu Đậu, nói chú nghe thử, từ câu chuyện này, con rút ra bài học gì?”

Đậu Đậu tội nghiệp nói: “Lúc đi ra ngoài phải nghe lời ba mẹ, không được tự ý chạy đi chơi, nếu không sẽ có con gấu xám thật lớn xuất hiện, cắn đứt chân.”

“Đúng rồi.” Lịch Xuyên vỗ đầu Đậu Đậu khen: “Con thông minh lắm!”

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, sau đó bật cười.

Tôi thấy Lịch Xuyên lén đổi tư thế, bắt đầu dùng hai tay đỡ lấy thân người. Trán anh đã rịn mồ hôi.

Bánh xếp đã đầy hai nồi lớn, tôi kéo Lịch Xuyên đứng dậy: “Mọi người gói tiếp đi, con và Lịch Xuyên phụ trách luộc bánh cho.”

Lịch Xuyên theo tôi đi vào bếp, cúi người tìm xoong nồi để luộc bánh.

Khi anh đứng thẳng người lên, tôi dùng hai tay nhẹ nhàng kéo eo anh lên, anh ôm chặt tôi một lúc.

“Xin lỗi anh, em không nên để anh lên đây, làm anh bị mệt.” Tôi nói khẽ.

“Anh không sao đâu.” Thấy tôi áy náy, anh sờ sờ mặt tôi: “Chỉ có vợ anh thương anh nhất, biết anh đứng thoải mái hơn ngồi.”

Lịch Xuyên có thể đứng rất lâu, nhưng tôi không biết anh có thể đứng lâu đến thế. Chúng tôi mất cả tiếng mới luộc hết hai nồi bánh xếp. Dì rất vui, lại làm thêm năm món nữa, có cả một con cá thật to.

Cuối cùng, mọi người cùng ngồi vào bàn, chủ khách vui vẻ ăn cơm trưa.

Suốt bữa cơm, Lịch Xuyên cố gắng ăn bánh xếp. Sau đó, anh dùng đủ chiêu để chơi điện tử với Đậu Đậu. Cuối cùng mọi người vui vẻ tiễn chúng tôi ra khỏi chung cư. Trước khi đi, rốt cuộc dì tôi cũng thương Lịch Xuyên, dì đưa tôi một gói Sâm Hoa Kỳ, nói anh chàng đẹp trai, có giáo dục, lại biết kiếm tiền, chỉ có điều sức khỏe hơi kém, nhớ thường xuyên uống nhân sâm tắm bổ.

Ra khỏi cổng khu nhà, xe của Lịch Xuyên đang đậu bên đường.

Chúng tôi vừa ngồi vào xe, di động của Lịch Xuyên vang lên.

- Anh Hai!

- Cũng được.

- Cũng được.

- Em có gửi thiệp chúc Tết bố, bố nhận được chưa?

- Được rồi.

- Không phải nói tháng hai về Zurich sao? Trước tháng hai không rảnh.

- Bà nội nằm viện?

- Được rồi. Mười ngày nữa em thật sự không có thời gian. Có 3 bản vẽ đến due rồi. Phải đi Thẩm Dương. Còn nữa, gói thầu Hạ Môn trúng thầu rồi, phải họp với chủ đầu tư, một đồng việc đây. Hoàn công là em về liền. Tranh thủ về 3 ngày.

- Một tuần? Ừ, một tuần thì hơi khó. Để em tranh thủ.

- Đúng rồi, hỏi anh một việc, anh có đầu tư vào Gia Hoa – Hoàn Cảnh không?

- Nghe nói bên anh muốn rút cổ phần?

- Không có? Vậy được rồi. Nếu như thật sự có chuyện đó, anh gọi nhớ điện thoại báo em. Em có hai người quen bên đó, cần phải sắp xếp công việc mới.

- Ai? Trần Thịnh Lâm? Không biết. Đại diện chính thức của anh không phải họ Mạnh sao?

- Đổi người rồi? Anh muốn đổi ai thì đổi. Em không có ý kiến. Anh nói ông ta liên hệ với em là được.

- Bản vẽ thiết kế sân vận động em giao từ tuần trước rồi mà. Jim không báo cho anh sao? Vậy mà hồi em, làm em vô muốn học máu. Tháng này đừng giao việc cho em nữa.

- Cảm ơn cái gì. Cho em gửi lời hỏi thăm ông bà nội.

Gác máy. Anh nhìn tôi, tôi mỉm cười: “Tình cảm hai anh em anh rất thấm thiết nha.”

“Em và em trai em cũng vậy thôi.”

“Anh ấy lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai tuổi.”

“Em đang nghĩ, không biết mặt mũi anh ấy như thế nào? Có giống anh như đúc không?”

“Ừ, về bề ngoài bọn anh khá giống nhau, nhưng anh ấy nhiều hơn anh một chân, nên đẹp trai hơn.”

“Kết hôn chưa?”

“Anh ấy là gay. Bố anh chưa biết đâu, nếu biết chắc ông sẽ tức chết.”

“Người ngoại quốc thoáng hơn mà.”

“Mới ăn bánh xếp nhà dì em xong, giờ em lại nói anh là người ngoại quốc.” Anh nổi giận.

“Được rồi, anh Hai, anh là người Vân Nam.” Tôi nắm tay anh, đặt vào lòng bàn tay mình.

Xe chạy chậm chậm, tôi hỏi: “Mình đang đi đâu đây?”

“Quá trưa rồi. Theo kế hoạch đã định trước, đi Kim Mã Phường, tời quán bar Bướu Lạc Đà uống rượu, sau đó đi LDW.”

“Chịu anh hết nổi rồi. Phiền anh nói hương vị Vân Nam, được không?”

“Là LDW mà. Trên bảng quảng cáo người ta viết vậy. LDW, hương vị của ẩm thực.”

Nói xong, anh đột nhiên ôm chặt tôi.

“Sao vậy anh?”

“Anh xin lỗi.” Anh nói khẽ: “Nếu anh không tàn phế, em sẽ không chịu nhiều uất ức như vậy.”

Ngừng một chút, anh nói tiếp: “Anh không thích ba em. Có chữ anh thế nào cũng không sao, nhưng không được đánh em... Đừng nói với anh mặt em không phải bị ông ấy tát.”

18. Chương 18

Nghe anh nói, mặt tôi nóng như bỏng lửa, cứ như bị ba tát thêm một cái. Tôi thề nguyện cầu, tốt nhất cả đời này Lịch Xuyên và ba không gặp được nhau.

Lúc xuống xe, tôi đeo thêm chiếc máy ảnh Nikon vào cổ. Lịch Xuyên hay dùng máy này để chụp phong cảnh. Anh thường hay chụp ảnh nhưng chưa bao giờ tự chụp mình. Hôm nay tôi nói dối anh sẽ chụp cổng chào Kim Mã Phường cho anh, nhưng thật ra tôi có âm mưu, chụp một tấm ảnh chung của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi đến quán bar Bướu Lạc Đà trước. Ánh đèn trong quán mờ mờ ảo ảo, Lịch Xuyên gọi bia, nhưng không cho tôi uống. Anh nói tôi chưa đủ 20 tuổi, chỉ được uống nước ép trái cây. Tôi gọi nước thơm ép, anh lại nói nước thơm quá ngọt, không tốt cho sức khỏe. Tốt nhất là uống nước cam. Khi chúng tôi ra khỏi quán, trời đã tối. Lúc về đến cổng chào, tôi nhờ một người đi đường chụp cho chúng tôi một bức ảnh.

“Anh ta không biết chụp đâu.” Lịch Xuyên nói nhỏ “Hay là để anh chụp cho, đảm bảo rất đẹp.”

“Anh chụp cho em nhiều rồi, bây giờ em muốn chụp chung.” Tôi nhấn mạnh từ “chụp chung”.

“Em chụp chung với cổng chào thôi được không?” Anh nhú mày “Anh không thích chụp ảnh.”

“Không được. Em chỉ muốn chụp chung với anh. Chúng ta – anh và em - đứng cạnh nhau.” Tôi nghiêm mặt, nói từng chữ một.

“Được rồi.” Anh bất đắc dĩ gật đầu.

Người đi đường tỏ vẻ khá chuyên nghiệp, kêu chúng tôi xích vào gần nhau hơn, sau đó bấm máy “tách, tách” liên tục 5, 6 tấm.

Tôi nói: “Làm phiền anh, chụp một tấm xa xa, tôi muốn chụp cả cổng chào.”

Anh ta cầm máy ảnh lui đi thật lùi, rồi đột nhiên, xoay người bỏ chạy.

Tôi biết máy ảnh của Lịch Xuyên là máy ảnh chuyên nghiệp, giá rất mắc. Chắc là hắn nổi lòng tham, lại thấy Lịch Xuyên đi lại khó khăn, mới nhân cơ hội ra tay.

“Đứng lại!” Tôi la lớn, nhanh chóng đuổi theo.

Hắn lủn lách giữa đám đông, sau đó chạy nhanh vào một con hẻm nhỏ. Xem ra hắn ta không quen thuộc khu vực này lắm, lần nào tới ngã tư cũng hơi khựng lại, suy nghĩ có nên quẹo hay không. Tôi một mạch

đuổi theo, hết con hẻm nhỏ, tới một ngã tư vắng vẻ. Bóng của hắn vẫn luôn cách tôi khoảng trăm bước. Tôi ước chừng mình đã chạy qua hai khu phố, hắn có quay đầu lại mấy lần, tưởng rằng đã bắt được tôi, nhưng tôi vẫn đuổi sát hắn như hình với bóng. Hơn nữa, khoảng cách giữa tôi và hắn ngày càng gần. Hắn ta lại quẹo vào một con hẻm nhỏ khác. Trong hẻm có khá nhiều hẻm khác thông ra đường lớn, nhưng hẻm càng ngày càng hẹp lại, đột nhiên, một ngã rẽ xuất hiện trước mắt. Hắn hơi do dự, có lẽ đang suy nghĩ có nên quẹo hay không. Trong lúc hắn chững lại, tôi đã đuổi kịp tới. Hắn đứng lại, cầm máy chụp ảnh trong tay, nói: “Mày dám qua đây, ở đây chỉ có một mình mày. Có tin tao bẻ gãy cổ mày không?”

Tôi nói: “Ai nói chỉ có mình tôi, sau lưng anh còn có hai anh công an kìa.”

Sau lưng hắn có người đi đường, là hai người thanh niên, tiếng chân bước hơi vang vọng, tôi la lớn: “Bắt ăn cướp!” Hai người thanh niên chạy nhanh về phía tôi, một trong hai người chạy nhanh quá, đập bẻ một chậu hoa. Hắn liền quay đầu lại nhìn.

Ngay lúc đó, tôi nhớ lại một động tác quan trọng của Muay Thai[1] được học trong giờ thể dục, liền tung cước đá vào đũng quần anh ta.

[1] Là một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ biến của Thái Lan, còn được gọi là quyền anh Thái.

Anh ta hét lên, quỳ trên mặt đất, đau quá nên ngất xỉu. Tôi giật lại máy chụp ảnh, co chân bỏ chạy. Lúc này tôi mới phát hiện, vì chạy một đoạn đường dài, nên cả người đã ướt mồ hôi, thở hồng hộc. Trái tim tôi cũng đập thình thịch.

Chạy được vài bước, vừa đến ngã ba, một chiếc xe hơi đen trở tới, dừng trước mặt tôi, cửa đồng thời mở ra, giọng của Lịch Xuyên vang lên: “Tiểu Thu, lên xe!”

Tôi chui vào, xe nhanh chóng chạy.

“Có bị thương không? Hả?” Lịch Xuyên kéo tôi tới trước mặt anh, hỏi.

“Không có.”

“Sao em lấy lại được máy vậy?” Anh lấy khăn lau mồ hôi cho tôi, hỏi tiếp.

“Em đá anh ta một cái, anh ta té xỉu rồi.”

“Thiệt không? Sao dễ quá vậy? Đá một cái là té xỉu? Đây là trình độ chuyên nghiệp của ăn cướp ở Côn Minh hả?” Anh nói “Sao dở dữ vậy, có cái máy ảnh cũng không lấy được?”

“Ê, anh đang bênh ai vậy hả?”

“Vậy để anh khen em là chiến sĩ bắt cướp nha?”

“Vậy cũng được.”

Chúng tôi lại về Kim Mã Phường, cùng xuống xe ngay chỗ chúng tôi đứng chụp ảnh lúc nãy.

Lịch Xuyên nhìn tôi, hỏi: “Em có mệt không? Chạy xa không? Chắc khoảng 2,000m lận?”

“Chắc khoảng đó.” Tôi vẫn thở dốc.

“Còn chạy tiếp được không?” Anh nói “Mới nãy, ngay tại đây, có người móc bóp của anh.”

“Hả? Cái gì? Anh... làm mất bóp tiền?” Tôi la lớn “Chỗ quỷ quái gì vậy? Sao nhiều trộm cướp dữ vậy? Hình dáng hắn ra sao? Chạy hướng nào rồi? Còn bị mất gì nữa không?”

Tôi nhìn anh, phát hiện anh đang nín cười.

“Lịch Xuyên, em biết anh tiếc tiền mặt. Nhưng trong bóp có thẻ tín dụng và thẻ ngân hàng, coi chừng người ta xài hết bây giờ.”

“Chọc em thôi mà, nhìn em lo lắng kìa.” Anh xém mấy sợi tóc ra sau tai tôi “Sau này, lỡ lại xảy ra chuyện như thế, thà rằng bỏ mấy ảnh, chứ đừng bỏ anh lại một mình.”

“Dạ, dạ, em sai rồi. Thiên kim chi tử, tọa bất thù đường[2]. Em phải ưu tiên bảo vệ anh.”

[2] Trích Sử Ký Mã Thiên, dịch nghĩa “Tắm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ”, ý muốn nói phải luôn chọn hoàn cảnh tốt nhất, nhằm đảm bảo an toàn cho bản thân.

“Vậy mới đúng chứ.” Anh nhìn tôi, ánh mắt mênh mông như ánh trăng.

Tôi ôm máy chụp ảnh, đắm chìm trong niềm vui chiến thắng: “Lịch Xuyên, trong máy có hình chụp chung của hai đứa. Em không thể để người khác lấy mất.”

“Nếu như không có thì sao?” Anh hỏi.

“Đó là máy của anh, đâu phải của em, mất thì mất chứ. Dù mắc tiền, nhưng đâu phải anh không mua nổi, đúng không? Hơn nữa, tính mạng của em cũng quý mà, đúng không?” Tôi nói liên tục một hơi.

“Trường em không hiểu chuyện, không thù dai, ai ngờ em rất hiểu chuyện, mà còn tính sổ rất rõ ràng.” Anh thở dài “Anh cầu Chúa phù hộ anh, sau này tuyệt đối không đắc tội với em, nếu không cũng sẽ bị em đá.”

Tôi đưa hai tay ôm eo anh: “Ồ, người ta từ trước đến giờ rất hiền. Chỉ dữ một lần, lại bị anh nhìn thấy.”

“Trước giờ rất hiền? Làm gì có? Lần đầu gặp em, em đổ cà phê đầy người anh. Lần thứ hai gặp em, em leo lên trước mặt anh. Lần thứ ba gặp em, em đánh bạo vệ trường. Anh cảm thấy em là một cô gái bạo lực, vừa bạo lực vừa háo sắc, thật khiến người khác sợ hãi.”

Tuy Lịch Xuyên hay khiêm tốn nói mình không biết tiếng Trung. Thật ra, anh biết rất nhiều từ vựng, đều là từ dùng trong văn nói, anh nói liên tiếp một tràng, tôi nghe xong liền á khẩu.

Để anh không nói tiếp, tôi vội ngắt lời: “Lịch Xuyên, em đói bụng, muốn ăn bún.”

“Em mới ăn bánh xếp xong mà? Sao đói bụng nhanh vậy?”

“Người ta lo đi làm khó anh, nên ăn không vô. Chứ lúc trước em thích ăn bánh xếp lắm.”

“Vậy đi LDW đi.”

“Hương vị Vân Nam.”

“LDW.”

Quán Hương vị Vân Nam có vẻ là doanh nghiệp quốc doanh. Muốn vào ăn phải đến quầy mua phiếu.

Tôi hỏi Lịch Xuyên: “Anh ăn ở đây lần nào chưa?”

“Chưa. Anh có xem quảng cáo. Người ta nói hương vị rất chính tông.”

“Bún Qua Cầu ở tầng 2, cầu thang trơn lắm, hay mình đừng đi nữa.”

“Ở trên ít người, em đi tìm chỗ trước đi.” Anh đi đến quầy xếp hàng. Một hàng dài ước chừng có mười người.

Họ thấy anh chống gậy, liền nói “Không cần xếp hàng đâu, lên trước mua luôn đi.”

Không biết ai còn nói thêm một câu: “Ưu tiên cho người tàn tật.”

Họ tiếng Côn Minh, tôi tin Lịch Xuyên nghe hiểu mang máng. Về mặt anh hờ hững, nhất quyết đứng vào cuối hàng.

Mua vé xong, chúng tôi lên lầu, ngồi xuống bàn ở một bên phòng. lát sau, nhân viên phục vụ bưng bún lên, còn đem thêm một nồi gà hầm[3] khói nghi ngút. Tôi hỏi Lịch Xuyên: “Chỉ mua một phần bún, anh không muốn ăn hả?”

[3] Một món đặc sản khác của Vân Nam, gà được hầm trong nồi đất, giữa nồi có lỗ thông hơi, nhìn giống như ống khói.

“Anh ăn ở nhà đi no rồi.”

“Hay là anh ăn gỏi nha?”

“Cay lắm.”

Thật ra, suốt dọc đường tôi đi cùng Lịch Xuyên, cả nam cả nữ đầu quay đầu nhìn anh, khiến anh mất tự nhiên. Dù anh đã ngồi xuống bàn, tôi vẫn cảm thấy sau lưng có nhiều ánh mắt đang nhìn anh. Tôi không để ý nước dùng rất nóng, chỉ muốn ăn nhanh cho xong.

“Đừng ăn nhanh quá, coi chừng phỏng. Tối nay mình cũng không làm gì mà.” Anh khuyên.

Bún Qua Cầu ngon ở chỗ, một là nước dùng phải ngon, hai là thức ăn phải tươi, ba là sợi bún phải dai dai mềm mềm. Quả nhiên là canh gà loại một, tôi uống một hơi hết nửa chén.

Sau đó tôi nói: “Không được rồi, em uống hết nổi rồi.”

“Vậy cứ để đó đi. Đâu có ai ép em đâu.”

“Không nên lãng phí quá, em đi toilet cái đã, về rồi uống tiếp.” Nói xong, tôi đứng lên tìm toilet. Anh kéo tôi lại “Đừng đi, để anh uống hết giùm em.”

Anh kéo tô canh to dùng tới trước mặt mình, uống từ từ từng muỗng một, cho đến lúc hết sạch không còn một giọt.

Tôi nhìn anh, cười: “Biết vậy چرا mấy sợi bún cho anh, bây giờ hết canh rồi.”

“Tiểu Thu, em đi Hạ Môn[4] bao giờ chưa? “Anh đột nhiên nói.

[4] Thủ phủ của tỉnh Phúc Kiến, ở phía Đông Nam Trung Quốc, đồng thời cũng là một đặc khu kinh tế.

“Chưa.”

“Qua Tết anh phải đi Hạ Môn, bên chủ đầu tư có một cuộc họp quan trọng, không đi không được. Đi với anh, được không?”

“Phải ở Hạ Môn bao lâu?”

“Hai ngày. Sau đó, em về Bắc Kinh, anh đi Thẩm Dương. Thẩm Dương lạnh lắm, em đừng đi.”

“Sao dẫn em theo làm gì, em đâu phải thư ký của anh.”

“Thư ký của anh được người ta gọi là tuyệt đại giai nhân, em có muốn làm quen không?” Anh cười một cách thần bí.

“Thư ký của anh là nam mà.” Tôi nhớ lại, người thư ký báo tôi biết tin anh nằm bệnh viện là đàn ông.

“Đó là trợ lý. Anh có thư ký nữ, kiêm phiên dịch luôn.”

“Anh? Anh cần phiên dịch làm gì?”

“Lúc đàm phán anh chỉ nói tiếng Anh, thư ký dịch sang tiếng Trung. Một chữ ngàn vàng, không thể nói sai được.”

Một tuần sau, tôi và Lịch Xuyên bay đi Hạ Môn. Trong một tuần này, anh bị cảm sốt hết ba ngày, ngày nào cũng nằm trong khách sạn. Sau khi hết bệnh, anh lại liều mạng làm việc, hoàn thành ba bản vẽ thiết kế.

Lịch Xuyên dẫn tôi ra công trường. Một khu đất rộng sát bờ biển.

“Ở đây sẽ xây một khu resort rất lớn, non xanh nước biếc. Đầu tư mấy trăm triệu tệ rồi. Văn phòng anh nhận thiết kế toàn bộ công trình. Ngoại thất, nội thất, vườn cảnh.”

“Ừ, nhìn địa điểm cũng tốt lắm, thoáng đãng mát mẻ.”

“Ba năm sau em đến đây sẽ nhìn thấy toàn bộ đều là cao ốc và biệt thự do anh thiết kế.”

“Lịch Xuyên, em hâm mộ anh lắm!”

“Anh cũng vậy.” Anh nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Em cho anh rất nhiều linh cảm. Thiết kế cũng giống như yêu đương, cần phải có kích thích.”

Gió biển rất lạnh, anh ôm eo tôi, chúng tôi nhìn mặt biển, ôm nhau thật chặt.

Từ công trường trở về khách sạn, tôi thấy một cô gái cao cao gầy gầy ngồi một mình trên sô pha ở đại sảnh. Áo len cashmere, váy lông cừu màu xanh đậm, đôi tai nhỏ xinh, đeo đôi bông tai ngọc trai nhỏ xinh. Nửa gương mặt đẹp không thể tả.

Cô gái nhìn thấy chúng tôi, đứng dậy chào: “Anh Vương.”

Mặt cô mang nét đẹp tinh tế, vẻ đẹp cổ điển, sang trọng, không thể tả bằng lời. Nhìn cô, sẽ làm người ta nhớ đến những câu thơ trong Kinh Thi[5] hay Tống Từ[6].

[5] Là một tập thơ ca cổ của Trung Quốc, có từ trước Công Nguyên.

[6] Là một thể loại thơ phát triển mạnh vào đời Tống, Cả Kinh Thi và Tống Từ đều có những bài thơ miêu tả vẻ đẹp của người phụ nữ Trung Hoa.

“Để tôi giới thiệu.” Lịch Xuyên nói “Đây là thư ký kiêm phiên dịch của anh, Chu Bích Tuyên. Đây là Tạ Tiểu Thu.”

Chúng tôi bắt tay nhau, mỉm cười.

Trong mắt Chu Bích Tuyên ánh lên vài tia nghi ngờ. Lúc Lịch Xuyên nói chuyện, anh vẫn nắm tay tôi.

“Có chuyện gì sao?” Lịch Xuyên hỏi.

“Có vài giấy tờ cần anh kí tên. Còn nữa, đây là bản dịch của cuối cùng của thư đăng ký dự thầu, cần anh duyệt.”

“Tiếng Anh thì cô xem là được rồi. Tiếng Pháp và tiếng Đức để lại cho tôi.”

Anh nhận bút, ngồi xuống, xem nhanh giấy tờ rồi ký tên.

Tôi và Chu Bích Tuyên ngồi nhìn nhau cười, vô cùng lịch sự.

“Cô Chu tốt nghiệp khoa Ngữ Văn Anh hả?” Tôi hỏi.

“Khoa tiếng Anh Đại học Bắc Kinh. Cô Tạ thì sao? Cũng học Ngữ Văn Anh à?”

“Đúng vậy. Tôi học Đại học Sư Phạm S, năm nhất.”

“Giáo sư Phùng Giới Lương khoa cô là chuyên gia về Lawrence[7], lúc tôi viết luận văn, có đọc sách của ông ấy.”

[7] D.H Lawrence (1885 – 1930) là nhà thơ, nhà tiểu thuyết, nhà phê bình nổi tiếng của Anh. Được đánh giá là một trong những nhân vật vĩ đại nhất trong nền văn học Anh thế kỷ 20.

“Ừ, thầy rất nổi tiếng. Tôi tính năm sau chọn môn của thầy.”

“Cô Tạ thích Hạ Môn không?”

“Rất thích. Cô Chu tới Hạ Môn lần đầu à?”

“Không phải, vì công trình này tôi phải theo các kiến trúc sư trong công ty đến nhiều lần rồi.”

Tôi cảm thấy lúc Chu Bích Tuyên nói chuyện có phong cách chuyên nghiệp hơn hẳn người thường. Chỉ trò chuyện mấy câu, nhưng cô rất cẩn thận, không nói quá nhiều vì sợ nói sai. Mà tôi, vừa nói vừa chà chà chân lên thảm, giống học sinh tiểu học đang bị cô giáo phạt đứng.

Lịch Xuyên ký xong, đứng dậy nói: “Tiệc tối của tập đoàn Tấn Đạt, anh Hà sẽ tham dự thay tôi.”

“Chuyện đó... Tổng giám đốc Kha bên đó nhắc nhiều lần, anh Vương nhất định phải tới, ông ta muốn uống ba trăm ly với anh, không say không về.”

“Vì câu này tôi mới kêu anh Hà đi, anh ta uống được nhiều.” Anh suy nghĩ một chút, lại thở dài: “Thôi, lần trước họ mời cơm tôi không đi, họ không để ý. Lần này nếu không đi nữa, họ sẽ nghi ngờ thành ý của tôi. Chắc tôi phải đi thôi. Mấy giờ?”

“Bây giờ.”

9 giờ tối, Lịch Xuyên say khướt trở về, vào phòng liền đi thẳng vào toilet, đến cạnh bồn cầu để ối.

Tôi đỡ anh, nói: “Sao anh giữ lời hứa dữ vậy, còn uống ba trăm ly với người ta thật à?”

Anh ối hết cả 10 phút, sau đó mới đứng dậy đi tắm. Một chân, chống gậy cũng đứng không vững.

“Ngồi xuống đi, em tắm cho anh.” Lòng tôi đau như cắt.

“No.” Không biết anh lấy sức đâu ra, anh đẩy tôi ra ngoài. Một tiếng “rầm” vang lên, cửa đóng lại.

Lát sau, tiếng nước vọng ra. Trong vài phút anh đã tắm xong, người cũng tỉnh táo hơn, mặc áo ngủ chui vào chăn, liên tục thở dài: “Haiz, làm ăn với người ở đây không dễ chút nào. Vì một cái hợp đồng, phải hút thuốc, uống rượu, ăn cơm, chỉ thiếu mỗi hiến thân thôi. Khu phòng riêng của nhà hàng cao cấp rõ ràng có viết cấm hút thuốc, nhưng mà ai cũng hút thuốc. Sao như vậy được chứ.”

“Kiếm được tiền còn giận cái gì, nghĩ tới trẻ em vùng sâu vùng xa đi.”

“Năm nào anh cũng quyên góp cho Công trình Hy Vọng[8] mà.”

[8] Là Quỹ hỗ trợ học sinh vùng sâu vùng xa do Trung Ương Đoàn và Hội Liên Hiệp Thanh Niên Trung Quốc phát động từ năm 1989.

Anh kéo tôi vào chăn: “Hề anh uống một ly, là anh lại nhủ thầm, mau mau kết thúc đi, để anh được về với Tiểu Thu của anh sớm một chút.”

“Thật không? Sến dữ vậy luôn hả?”

“Anh không nỡ để em cô đơn một mình trong khách sạn.”

“Em đâu có cô đơn một mình.” Tôi nói “Ăn tối xong, em xuống đi bơi, rồi đi chơi điện tử, sau đó còn đi xem phim nữa. Phim Tết do Cát Ưu[9] đóng, hay lắm. Vừa mới về phòng là anh về đó.”

[9] Một nam diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Anh ôm eo tôi, nghiêng người qua, tôi nhẹ nhàng vuốt ve anh. Sau đó, anh lấy điều khiển mở TV.

“Bộ phim Năm tay[10] hôm bữa tới tập bao nhiêu rồi?”

[10] Một bộ phim truyền hình dài 20 tập gây tiếng vang lớn vào năm 1998, do Ngô Quốc Lập, Tưởng Văn Lệ, Du Phi Hồng đóng vai chính, chủ đề là ý nghĩa của hôn nhân và vấn nạn ngoại tình.

Lịch Xuyên rất khác với những người đàn ông tôi biết. Anh không thích xem đá banh, cũng không thích xem kênh thể thao. Anh thích xem phim truyền hình, phim tình cảm hay phim võ trang đều được, nhất là loại phim khóc lóc sụt sùi, càng dài càng tốt, không chê phim nào. Lí do của anh là, phim truyền hình giúp anh học tiếng Trung, đặc biệt là đối thoại hằng ngày. Còn kênh thể thao thì không cần xem, bản thân nhớ thường xuyên tập thể dục là được.

Bấm tới bấm lui, đổi mấy chục kênh, cũng không tìm được bộ phim đó. Cuối cùng anh mở một bộ phim truyền hình Nhật không đầu không đuôi. Nhạc đệm trong phim là nhạc Nhật, anh nghe xong, nói: “Đổi kênh khác, bị kịch, không xem.”

Tôi nói: “Anh nói anh không biết tiếng Nhật mà?”

“Dù anh không biết gì, thì cũng biết nhiều hơn em.”

“Ngoại ngữ thứ hai của em là tiếng Nhật.” Tôi nói tiếng Nhật với anh.

Sau đó, anh nói một câu tiếng Nhật, tôi trừng mắt nhìn anh, không ngờ tôi nghe không hiểu. Tôi nghĩ, chắc là: “Ajinomotosuzuki” gì đó thôi.

“Thơ Haiku của Basho[11].” Anh hỏi “Em tâm phục khẩu phục chưa?”

[11] Matsuo Basho (1644 – 1694) một thiền sư thi sĩ nổi tiếng của Nhật, là người đặt nền móng phát triển cho thể thơ Haiku gồm ba câu với 17 âm tiết.

“Sự khiêm tốn của anh có giới hạn không?”

“Không có. Nếu anh là em, với trình độ đó, anh sẽ không dám nói người khác biết mình có học ngoại ngữ thứ hai.”

Tôi nhảy dựng lên, làm tư thế sắp bóp cổ anh.

Anh giơ tay đầu hàng: “Sau này nếu có bài tập tiếng Nhật không biết làm, anh làm giúp em, không tính tiền công. Thật đó. Em tha cho anh đi.”

Hôm sau, chúng tôi tạm biệt nhau ở sân bay. Tôi về Bắc Kinh, Lịch Xuyên đi Thẩm Dương. Khi anh từ Thẩm Dương về, kỳ nghỉ tết đã kết thúc. Tôi vẫn đi làm thêm ở quán. Ba vẫn gửi tiền cho tôi, mỗi tháng 100 tệ, gấp đôi trước đây. Ông không viết thư cho tôi. Tôi viết thư cho ông, ông cũng không trả lời. Tôi cảm thấy, ba rất hiểu tôi, ông biết tôi đang làm gì. Hơn nữa, ông biết tôi giống ông, cho dù đi trên con đường nào, đều sẽ càng đi càng xa, không bao giờ quay đầu lại nữa. Cho nên, ông căn bản không muốn khuyên tôi.

Sau khi Lịch Xuyên trở về, anh ở lại Hoa viên Long Trạch mười ngày. Trong mười ngày đó, ngày nào chúng tôi cũng ở bên nhau, như keo với sơn, giống một cặp vợ chồng son chìm trong cuộc sống ngọt ngào. Tấm ảnh chung của chúng tôi được treo lên tường. Tuy tên cướp giật mấy ảnh, nhưng quả thật hẳn chụp hình cũng khá đẹp. Bức ảnh tôi thích nhất trong số đó, đèn đường xa mờ, Lịch Xuyên quay đầu, vén sợi tóc mai lớt phớt bên mặt tôi. Khoảnh khắc đó, anh nhìn tôi, tình cảm yêu thương đọng đầy đáy mắt.

@STENT: luv-ebook /

Sau đó, anh về Zurich, quê hương Thụy Sĩ của anh, thăm bà nội đang nằm trên giường bệnh.

Anh đi một tuần, cách ngày gọi điện cho tôi một lần. Sau đó, anh nói, trong nhà có việc, phải ở lại thêm vài ngày. Qua một tháng, anh nói, anh phải đi trượt tuyết với anh trai. Chỗ trượt tuyết không gọi điện thoại được.

Anh ở Thụy Sĩ suốt hai tháng trời.

Thứ 2, tôi tới sân bay đón anh, phát hiện anh gầy rộc đi. Góc cạnh trên mặt càng rõ ràng hơn.

“Hi!” Anh thấy tôi giữa đám đông, chúng tôi ôm chặt nhau.

“Sao ốm quá vậy?”

“Đâu có đâu. Em hơi mập hơn trước.”

“Em ăn uống đầy đủ mà.” Trước khi đi, Lịch Xuyên một mực đòi cho tôi tiền. Tôi không lấy. Tôi vẫn làm thêm ở quán cà phê. Học kỳ này tôi không chọn nhiều môn lắm, có thể làm thêm mấy tiếng, cho nên tiền lương khá cao.

“Tai lành chưa?”

Anh bước qua lề đường, kiểm tra lỗ tai mới bấm của tôi. Tôi thấy Chu Bích Tuyên đeo bông tai ngọc trai, thích vô cùng, lúc ở Hoa viên Long Trạch rảnh rỗi, Lịch Xuyên liền dẫn tôi xuống cửa hàng trang sức dưới lầu bấm lỗ tai. Anh nói da tôi trắng, đeo ngọc trai không đẹp, đeo ruby mới đẹp. Trước khi Lịch Xuyên đi, mỗi ngày anh dùng cồn rửa tai cho tôi ba lần, vì sợ nhiễm trùng. Kết quả là tai tôi vẫn sưng lên.

“Lành rồi.”

“Còn đau không?”

“Hết đau lâu rồi. Em tự tháo ra đeo vô vài lần rồi.”

“Sáu tuần mới được tháo xuống mà?”

“Anh Hai ơi, anh về Zurich hai tháng, sáu tuần qua từ đời nào rồi.” Tôi gõ đầu anh.

Anh cười cười, nụ cười hơi buồn buồn.

“Hôm nay em mời.” Tôi nói “Mình đi ăn sushi đi.Nhà hàng lần trước ăn đó.”

Chúng tôi lên taxi, anh nói “Nếu em mời thì mình đi ăn bún đi. Quán sushi đó mắc lắm.”

Suốt đường đi, anh không nói gì.

Lúc ăn, anh cũng không nói gì.

Ăn xong, anh lái xe đưa tôi về thẳng ký túc xá.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Lịch Xuyên?” Trái tim tôi trĩu nặng.

“Nhà anh có chút chuyện, rất phiền toái, là chuyện làm ăn thôi. Ngoài ra, ông nội anh không khỏe lắm, bệnh tình nguy kịch.”

Tôi ít khi nghe Lịch Xuyên nhắc tới người nhà. Nhưng tôi biết ở nhà anh rất được cưng chiều. Mỗi lần nhắc tới người nhà, khuôn mặt anh tràn ngập dịu dàng.

“Không phải bà nội anh bị bệnh sao? Ông nội anh cũng bị bệnh luôn hả?”

“Xin lỗi, anh nói nhầm. Bà nội anh bị bệnh nguy kịch.” Anh nói “Có lẽ sắp tới anh còn phải về Thụy Sĩ. Anh đang đợi điện thoại.”

Anh nhìn tôi, mặt đầy tâm sự.

“Như vậy,” tôi nắm tay anh, nói “Anh cố ý về thăm em?”

Dưới bóng cây bên ngoài ký túc xá, anh nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng hôn: “Đúng vậy.”

19. Chương 19

Hôm sau, Lịch Xuyên không gọi điện thoại cho tôi. Đến tối, tôi gọi cho anh, không ai nghe máy. Tôi mất ngủ cả đêm, trong đầu toàn linh cảm xấu.

Sáng sớm hôm sau nữa, anh gọi điện giải thích: “Anh xin lỗi, hai ngày nay công ty nhiều việc, anh bận quá, chưa gọi lại cho em được. Trưa nay anh đón em đi ăn cơm, được không?”

Mặc dù anh nói xin lỗi nhưng nghe giống như viện cớ. Giọng anh rất bình tĩnh, thản nhiên, như mặt hồ lặng sóng, cơn lạnh đột nhiên dâng tràn tim tôi.

Tôi nghĩ anh sẽ dẫn tôi đến một nhà hàng nào đó ăn cơm như mọi khi. Nhưng không ngờ, anh lại đưa tôi về Hoa viên Long Trạch.

Cửa sổ sát mặt đất rộng mở, ánh nắng chan hòa, gió xuân nhẹ nhẹ, rèm cửa màu ngọc bích bay bay.

“Em ngồi nghỉ đi.” Anh vào bếp lấy một cái tạp dề “Hôm nay anh làm đầu bếp, nướng cá hồi cho em ăn.”

Rõ ràng thức ăn đã được mua sẵn. Trên túi nhựa in chữ “Siêu thị Bình Khang”. Là siêu thị chúng tôi hay đi.

Anh nấu súp nghêu Clam Chowder, là món súp tôi thích nhất. Anh còn làm thêm salad Thụy Sĩ. Sau đó, anh đổ một ít dầu oliu vào chảo, chiên cá hồi cho thịt hơi săn lại, rồi bỏ vào lò nướng. Lịch Xuyên rất ít khi nấu ăn, nhưng mỗi lần anh nấu, thì món nào cũng là kiệt tác ẩm thực.

Tôi nhìn khung cảnh mùa xuân ngoài cửa sổ, mắt thần thờ nhìn ra phía xa xa. Lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, phát hiện bên ngoài cửa sổ cây cối xanh tươi, như một vườn hoa rộng.

“Haiz, ở đây lâu rồi, sao em không phát hiện ra nhà anh có khu vườn cảnh áp mái rộng như vậy. Vườn còn trồng đầy hoa nữa chứ.”

Trong phòng anh, ngoại trừ yêu nhau ra, chúng tôi hầu như không làm gì khác. Tôi sợ lạnh, nên Lịch Xuyên chưa bao giờ mở cửa sổ.

“Lúc anh không ở nhà, em đừng đi ra ngoài, coi chừng rơi từ nóc nhà xuống.” Anh nói.

Tôi từng kể anh nghe, tôi có bệnh sợ độ cao, chưa bao giờ chơi tàu lượn siêu tốc.

Không bao lâu sau, thức ăn đã chín. Anh chia cá hồi nướng thành hai phần, rưới nước sốt lên, thêm salad vào đĩa. Xanh xanh đỏ đỏ, bày lên đĩa nhìn rất đẹp mắt.

Tôi lấy nĩa xắn cá ra, ăn từng miếng một.

“Dạo này chương trình học nặng lắm không?”

“Bình thường, không nặng lắm.”

“Thi cuối kỳ lần trước, em làm bài được không?”

“Đúng thứ 2 toàn khóa, cho nên không được học bổng. Học bổng Hồng Vũ chỉ được trao cho sinh viên đứng nhất thôi.” Người đứng nhất là Phùng Tình Nhi. Giữa tôi và cô ta vẫn còn khoảng cách. Thật ra tôi cũng không tiếc cho lắm. Tôi đã cố gắng hết sức.

Lịch Xuyên không nói gì. Anh biết, trong việc học, tôi rất háo thắng.

Sau đó, anh vẫn im lặng ăn. Tôi cũng vậy.

Một lát sau, tôi hỏi: “Anh nhận được cuộc điện thoại kia chưa?”

Anh ngẩn ra, nói: “Điện thoại gì?”

“Cuộc điện thoại anh đang đợi.”

“Ừ.”

“Chuyện phiền phức gì đó, đúng không?” Tôi ngồi cạnh anh, cầm tay anh, đưa lên môi, hôn nhẹ.

“Ừ.”

“Chuyện gì cũng có cách giải quyết mà. Anh vui lên đi, nha?”

“Ừ.”

Chúng tôi cùng vào phòng ngủ. Anh không cho tôi bật đèn. Nên tôi đốt hai cây nến đặt ở đầu giường. Anh cởi bỏ quần áo của tôi, dịu dàng hôn tôi.

Cơ thể anh nhanh chóng kích động. Sau đó hai tay anh như gọng kìm khóa chặt tay tôi, mặt anh kề sát mặt tôi, mạnh mẽ tiến vào cơ thể tôi. Tôi đau, cơ thể đột nhiên co rút, anh lại len vào. “Đau lắm hà?” anh cắn tai tôi, hỏi.

“Hơi hơi.”

Tôi rất đau, đồng thời trong lòng trống rỗng, rất muốn anh.

Lần nào chúng tôi gần nhau, Lịch Xuyên cũng rất cẩn thận. Hôm nay là thời kỳ an toàn của tôi, nên anh không kiêng gì, động tác mạnh bạo, dường như muốn xé tôi ra thành từng mảnh nhỏ. Suốt thời gian đó, anh rất chăm chú, không nói tiếng nào.

Một giọt nước rơi xuống mặt tôi, tôi mở mắt ra nhìn anh, anh lại vùi đầu vào lòng tôi. Giọt nước từ từ chảy xuống, chạm vào môi tôi, tôi liếm thử. Mặn đắng.

Thật ra, cơ thể của Lịch Xuyên rất yếu. Có đôi khi, anh phải tốn sức lực gấp mấy lần người thường để làm những chuyện mà chúng ta cho rằng rất đơn giản. Trong bóng đêm, tôi vuốt ve thân thể tàn phế của anh, trong lòng chỉ có cảm giác yêu thương vô hạn. Dưới ánh nến, anh dùng hai tay nâng đỡ cơ thể mình, đáng vẻ bất lực. Qua cơn sóng tình, anh vẫn lưu luyến cơ thể tôi, rất lâu vẫn chưa buông tôi ra.

Rốt cuộc, anh buông ra, nói nhỏ: “Anh đi tắm cái đã.”

Sau khi tôi tắm rửa xong, anh đã thay quần áo mới, đang cầm chìa khóa xe trong tay: “Buổi chiều em có tiết phải không? Anh đưa em về.”

Từ xế chiều đến tối, tôi vẫn cầm chiếc điện thoại anh mới mua cho tôi, chính tiếng chuông và độ rung tới mức cao nhất. Nhưng mà tôi không nhận được điện thoại của anh.

Buổi chiều ngày hôm sau, điện thoại mới reo. Tôi liền bắt máy: “Hi.”

“Anh đây, Lịch Xuyên. Em đang ở đâu?”

“Em ở ký túc xá.”

“Em xuống lầu một chút, được không?” Giọng anh bình tĩnh lạ thường, không có chút cảm xúc. “Anh ở chỗ cũ, bãi đậu xe.”

Con đường đi tới văn phòng hiệu trưởng, tôi đi qua cả nghìn lần, hôm nay lại cảm thấy gió lạnh rùng mình.

Từ xa, tôi thấy Lịch Xuyên mặc áo vest đen, áo sơ mi xám nhạt, cà vạt màu lam sáng bóng, đôi cánh tay thon dài, tái nhợt, cầm cây gậy chống màu đen. Anh vẫn nhìn tôi, mắt không có chút cảm xúc.

Bãi đậu xe khá vắng, hoa xuân nở rộ cả sườn đồi.

Tôi hít sâu một hơi, tỏ vẻ thoải mái, chào anh một tiếng.

Anh nhìn tôi, cúi đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu, nói: “Tiểu Thu, anh đến để tạm biệt em.”

Tim tôi đau âm ỉ. Nhưng tôi gượng cười gật đầu: “Bay chuyến mấy giờ?”

“Năm giờ 15 phút.”

“Em tiễn anh.” Tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn cách giờ cất cánh hơn hai tiếng. Từ đây đến sân bay mất ít nhất một tiếng. Lịch Xuyên làm chuyện gì cũng chuẩn bị trước, chưa bao giờ để tới giờ phút cuối cùng. Đây tuyệt đối không phải tác phong của anh.

“Không cần, tạm biệt ở đây luôn đi.” Mái tóc dài của tôi bị gió thổi rối tung. Anh đưa tay vén một lọn tóc trên trán tôi ra sau tai.

Trái tim tôi run rẩy, nhưng mặt tôi lại bình tĩnh. Tôi cười cười, gạt lực đè nén sự lo âu xuống đáy lòng: “Cũng tốt. Khi nào anh về? Em sẽ đi đón anh.”

Anh nhìn tôi, trầm mặc. Sau một lúc lâu, anh nói: “Tiểu Thu. Anh sẽ không về nữa. Xin em tha thứ cho anh.”

Tôi ngỡ ngàng đứng đó, đầu óc trống rỗng, nước mắt bắt đầu tuôn ra.

Lịch Xuyên chưa biết bộ dạng tôi khi khóc như thế nào. Vì tôi chưa từng khóc trước mặt anh. Anh hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, có vẻ lạnh lùng, trở lại đáng sợ lúc tôi nhìn thấy anh lần đầu tiên. Lúc đó, Lịch Xuyên rất ít khi cười. Một mình ngồi bên cửa sổ uống cà phê, xa cách ngàn dặm, lạnh như băng đá.

Tôi lớn tiếng hỏi anh: “Tại sao? Thật ra là có chuyện gì? Em làm sai chuyện gì sao?”

Trong chớp mắt, một tia cảm xúc phức tạp xoẹt qua mắt anh, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Giọng điệu của anh lại bình tĩnh như trước: “Em không sai gì hết.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Em không biết, có lẽ tốt hơn.”

“Không! Nói cho em nghe! Em muốn biết! Em muốn biết!” Tôi phẫn nộ, hét to với anh.

Anh nắm chặt tay tôi, hôn lên trán tôi thật mạnh.

“Anh có để lại cho em một lá thư trong Hoa viên Long Trạch.” Anh nói “Đọc xong lá thư này, xin em, nhanh chóng quên anh đi.”

Sau đó, anh buông tay, mở cửa xe, thái độ dứt khoát, kiên quyết.

Nhưng mà, ngay giây phút anh lên xe, anh đột nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt thoáng vẻ đau khổ. Anh nói: “Tạm biệt, Tiểu Thu. Giữ gìn sức khỏe.”

“Không! Lịch Xuyên! Em yêu anh! Đừng bỏ em! Xin anh! Đừng bỏ em!” Tôi khóc rống lên.

Xe nhanh chóng mất dạng.

Tôi vẫn đứng đó, không nhúc nhích.

Cũng không biết là nước mưa hay nước mắt. Là lá cây lay động hay là tôi đang run lên.

Tôi đi tới Hoa viên Long Trạch. Cầm chìa khóa, quẹt thẻ, vào thang máy.

Trong nhà, mọi thứ vẫn còn đó, đồ nội thất, đồ điện gia dụng, đồ dùng nhà bếp, cả đồ cổ và đồ mỹ nghệ.

Trong nhà, mọi thứ đã mất đi, mọi thứ thuộc về Lịch Xuyên, toàn bộ đều biến mất. Quần áo của anh, bản vẽ, xe lăn, bàn chải đánh răng, sách báo, ngay cả cây bút chì anh thường dùng để vẽ, gôm, dầu gội đầu, bông băng để thoa thuốc, dao cạo râu, và dép lê trong tủ giày đều không còn.

Ngoài ra, ảnh chụp trên tường cũng biến mất, ảnh chụp chung của hai chúng tôi.

Sạch sẽ vô cùng, hoàn toàn triệt để, giống như anh chưa bao giờ ở đây.

Trên bàn trà, có một phong bì màu trắng nằm lặng lẽ. Rất mỏng. Tôi mở nó ra, càng thêm thất vọng.

Một tờ giấy trắng, trên đó có viết một cái tên: “Trần Đông Thôn” và một số điện thoại.

Tôi bấm số điện thoại, một giọng nam nghe máy: “A lô.”

“Xin hỏi có phải ông Trần Đông Thôn không?”

“Đúng vậy. Xin hỏi, cô là ai?”

“Tôi họ Tạ, Tạ Tiểu Thu.”

Người kia liền nói: “Cô Tạ, đây là văn phòng luật sư Trần Đông Thôn, tôi là luật sư Trần Đông Thôn. Anh Vương Lịch Xuyên có ủy thác chúng tôi làm một số việc. Cô Tạ, hiện giờ cô có rảnh không? Có thể tới chỗ chúng tôi được không? Hoặc là, cô nói địa chỉ của cô cho chúng tôi, tôi sẽ mang giấy tờ tới cho cô xem.”

Tôi nói, giọng lạnh lùng: “Chuyện gì, giấy tờ gì? Ông có thể nói trước qua điện thoại cho tôi biết không?”

“Chuyện là vậy. Anh Vương muốn sang tên hai căn hộ của anh ấy ở Hoa viên Long Trạch cho cô, căn hộ số 5001 và 4901. Anh ấy đã ký tất cả giấy tờ sang tên rồi. Cô chỉ cần mang chứng minh thư tới đây ký vài giấy tờ, là có thể nhận hai căn hộ đó. Anh Vương nói hai căn hộ này là quà của anh ấy, cô xử lý thế nào cũng được. Có thể thế dọn vào ở, cũng có thể bán cho người khác. Ngoài ra, anh Vương còn nói, nếu cô cần tiền, dù bất cứ lúc nào, cũng xin mời cô gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Tôi cười khổ. Đúng là tác phong của Lịch Xuyên, cho dù anh có bên cạnh tôi hay không, anh cũng mãi mãi “chăm sóc” tôi.

“Cô Tạ, cô còn nghe điện thoại không?” Ở đầu dây bên kia, luật sư Trần đang chờ tôi trả lời.

“Vâng.”

“Như vậy, khi nào cô có thể lại đây làm thủ tục sang tên?”

“Ông Trần, ông vui lòng chuyển lời cho Lịch Xuyên” tôi nói “cảm ơn ý tốt của anh ấy. Tôi không cần bất cứ thứ gì của anh ấy.”

“Cô Tạ, cô nghe tôi nói đã...”

Tôi tắt máy, nhanh chóng rời khỏi Hoa viên Long Trạch.

Hôm nay, ngày 1 tháng 4, là ngày Cá tháng Tư[1].

[1] April Fool Day, một phong tục truyền thống ở các nước phương Tây, trong ngày này, mọi người được phép nói dối để trêu đùa người thân, bạn bè.

Hi. Lịch Xuyên.

Có kết quả thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc hiểu tệ nhất cũng được 86 điểm. Anh có thích không? Buổi trưa em và An An ra cổng bắc ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì bò ngon lắm. Buổi tối em tự đi học, đem theo một ly trà đặc. Ở đó, em đọc xong tập cuối của Thiên Long Bát Bộ rồi. Đúng vậy, em không lo học hành, em muốn nghỉ xả hơi. Tiểu Thu.

Hi. Lịch Xuyên.

Em gửi thư cho anh gần như ba ngày một lần, anh có đọc không? Ở trong trường chán quá. Em vẫn làm thêm ở quán cà phê. Anh còn nhớ Diệp Tịnh Văn không? Có lần, anh bỏ quên quyển sổ chỗ chị ta. Bây giờ em đòi lại, chị ta không đưa. Em cảm thấy ghen tỵ với Diệp Tịnh Văn. Anh không để lại gì cho em. Nhưng chị ta lại giữ quyển sổ của anh. Hôm nay em gặp giáo sư Phùng Giới Lương trên văn phòng khoa. Thầy là ba của Phùng Tĩnh Nhi. Em không thích Phùng Tĩnh Nhi, nhưng mà, ba của cô ta lại rất hiền, rất hóm hỉnh. Có lẽ do thầy chuyên nghiên cứu về Lawrence chăng. Em ăn cơm tối rồi. Một trái dưa leo, hai quả trứng luộc nước trà. Trong tiệm net có nhiều người hút thuốc quá. Em đến phòng tự học đây. Tiểu Thu.

Hi Lịch Xuyên,

Bốn tháng trôi qua, không có tin gì của anh. Anh đúng là sắt đá mà. Đêm nào em cũng nằm mơ, thấy trong hộp thư có thư mới. Không sao, em chỉ cần đổi “Hi Lịch Xuyên” thành “My dear diary[2]” là được. Viết nhật ký là thói quen tốt, đúng không? Không chừng sau này em nổi tiếng rồi, người ta còn nghiên cứu nhật ký của em đó. Học kỳ này em đăng ký bảy môn. Ai cũng nói em điên rồi. Em không điên, bởi vì cuối cùng em cũng nhận được học bổng Hồng Vũ rồi. Không cần đi làm thêm nữa, có thể giành nhiều thời gian cho việc học. Xui xẻo là, có một sinh viên khoa âm nhạc chuyển tới phòng cạnh phòng em, tối nào cũng mở cửa sổ luyện thanh. Mọi người bị cô ta làm cho điên rồi. Tiếng hát lúc nửa đêm chừng nào mới chấm dứt đây? Tiểu Thu.

[2] Nhật ký thân yêu.

Hi Lịch Xuyên,

Lại là ngày 1 tháng 4, ngày cá tháng 4. Anh còn nhớ chúng ta chia tay vào ngày này không? Anh không gạt được em đâu, vì sự đau khổ hiện trong mắt anh. Anh chưa bao giờ làm tổn thương em, nếu phải tổn thương em, chắc chắn phải xuất phát từ ý tốt nào đó. Được rồi, chuyện buồn chỉ nói nhiều đó thôi. Có một hôm, em gặp ác mộng rất đáng sợ, em mơ thấy anh đang đau đớn. Tối hôm đó, nửa đêm em chạy ra tiệm internet, lần đầu tiên dùng Google tìm tên anh. May mắn là, không có tin dữ về kiến trúc sư trẻ tuổi Vương Lịch Xuyên. Rõ ràng là, anh cũng không tham gia hoạt động công khai nào. Em nhớ ra, anh đột nhiên đi khỏi Bắc Kinh, những công trình anh đang thiết kế ở Trung Quốc tính sao? Tuy nhiên, hình như công ty anh vẫn còn ở Bắc Kinh, vẫn còn kinh doanh. Cười, những chuyện này em có lo lắng cũng không được. Em chỉ hi vọng anh mạnh khỏe. Tiểu Thu. Còn nữa, đừng tưởng rằng Tiểu Thu biết qua mail, chính là Tiểu Thu trên thực tế nha. Tiểu Thu trên thực tế thay đổi rất nhiều, anh không nhận ra đâu. Nhưng mà, Lịch Xuyên, anh có thay đổi không? Anh sẽ không thay đổi, đúng không? Anh mãi mãi là tình yêu trong tim em.

20. Chương 20

Kể từ ngày Lịch Xuyên chia tay tôi, một tuần tôi gửi cho anh ít nhất 2 email, chưa bao giờ nhận được hồi âm. Một ngày sau khi anh đi, tôi gọi điện cho anh một lần trong tuyệt vọng, nhưng tổng đài báo thuê bao không tồn tại. Tôi gọi điện thoại tìm Kỷ Hoàn, Kỷ Hoàn hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Anh ta gọi điện hỏi công ty Lịch Xuyên giúp tôi, nhận được câu trả lời Lịch Xuyên bị triệu hồi về tổng công ty CGP ở Châu u khẩn cấp, những bản vẽ anh phụ trách sẽ được hoàn thành ở Châu u. Cho nên, anh vẫn là Kiến trúc sư trưởng của CGP, tuy nói cho cùng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. CGP cần danh tiếng của anh để kinh doanh.

Kỷ Hoàn nói, Lịch Xuyên chưa bao giờ kể về gia đình mình, những gì anh ta biết về Lịch Xuyên chủ yếu là từ vài câu giới thiệu đơn giản trên trang chủ của CGP. Không khác những tin tức tôi tìm được trên Google là bao nhiêu. Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư trẻ tuổi nổi tiếng. Sinh ra ở Zurich Thụy Sĩ, năm XX tốt nghiệp khoa kiến trúc đại học Harvard, từng đạt được những giải thưởng sau: năm XX đạt giải nhất Kiến trúc sư trẻ triển vọng của Thụy Sĩ, năm XX đạt được cúp vàng giải P/A của Mỹ, năm XX đạt giải Thiết kế

kiến trúc AS - 4 của Pháp. Công trình tiêu biểu gồm có: Sân vận động thành phố C, viện bảo tàng tỉnh M, sân bóng thành phố S, các khu nghỉ dưỡng, trung tâm thương mại, nhà hát, trung tâm triển lãm...

Những dòng lí lịch bóng bẩy này, không phải Lịch Xuyên mà tôi biết, là người đưa tôi về nhà lúc đêm khuya, là người cùng tôi xếp hàng mua vé xe lửa, người bị ba tôi chửi mà nổi mề đay đầy người. Lịch Xuyên lúc nào cũng che chở tôi, không hề ra về. Còn nữa, Lịch Xuyên hay chống gậy đi dạo với tôi, đi xa quá, sẽ than mệt, lúc bị bệnh không dậy được, nửa đêm sẽ nài nỉ tôi đi rót sữa cho anh. Có một đêm tôi viết bài luận, viết được một nửa thì hết ý, đau khổ uống cà phê, không ngờ anh lại hỏi tôi, có muốn anh “phục vụ đặc biệt” hay không. Chúng tôi yêu nhau thật lãng mạn, sau đó, tôi lại có cảm hứng, viết tới rạng sáng, bài luận được điểm cao nhất lớp.

Ngày đó, Lịch Xuyên chia tay tôi ở bãi đậu xe chỉ cần 5 phút. Tôi từ Long Trạch trở về, như đã qua ngàn năm.

Tôi chờ đợi về ký túc xá, gặp Tu Nhạc ở cổng. Hai ngày sau, tin tôi và Lịch Xuyên chia tay lan truyền khắp ký túc xá. Tu Nhạc tìm tôi, hỏi tôi, không còn mặt trăng nữa, có cần đồng xu hay không?

Tôi kiên quyết lắc đầu.

Trong vòng 2 năm, tôi chẳng quan tâm gì khác, chọn nhiều môn, vùi đầu học một cách điên cuồng. Sang học kỳ cuối năm 3, tôi đột nhiên phát hiện ra, tôi đã học hết tất cả các môn rồi. Tôi hỏi thầy hướng dẫn nên làm gì bây giờ. Thầy nói, sao em không học lên cao học đi? Thầy giới thiệu tôi với giáo sư Phùng Giới Lương, ba của Phùng Tinh Nhi. Thầy Phùng là giáo sư giỏi nhất khoa, chuyên gia về Lawrence. Năm xưa, nếu không phải do vợ thầy đang vất vả làm luận văn tại trường này, thì thầy đã bị Đại học Bắc Kinh bắt đi từ lâu rồi.

Tôi đã từng học môn “Văn học Anh hiện đại” của thầy. Thầy rất thích tôi, cho tôi điểm cao nhất. Vì vậy, tôi tới văn phòng tìm thầy, hỏi ông chuyện học lên cao học. Ông vỗ đầu tôi, nói: “Đừng thi, Tiếng Anh của em giỏi lắm rồi, chắc em cũng không muốn học chính trị đâu. Thầy sẽ bớt cho em cửa này đi.” Không lâu sau đó tôi nhận được thông báo, vì thành tích xuất sắc, tôi được chuyển thẳng lên bậc cao học..

Học cao học không cần đóng học phí, tuy nhiên, trợ cấp hàng tháng chỉ được 225 tệ. Mặc dù có học bổng, tôi vẫn phải đi làm thêm. Ba tôi không gửi tiền cho tôi nữa. Vì sau khi em trai tôi cãi nhau với ông, đã thi vào khoa Lâm sàng đại học Y Trung Sơn[1]. Học phí mắc gấp đôi trường tôi, ba tôi càng ngày càng thất vọng. Tiểu Đông học hành rất vất vả, nó cũng giống tôi, học xong phải đi làm thêm khắp nơi, kiếm tiền học, kiếm tiền sống. Một tháng ba tôi gửi cho nó 100 tệ, chắc chắn không đủ. Tôi ăn ít lại, tính mỗi tháng gửi cho nó 300 tệ, lại bị nó gửi trả lại. Lúc nghỉ đông tôi đi Quảng Châu thăm nó, thẳng nhóc này vừa đen vừa vạm vỡ, đạp xe đạp chở hoa giao cho các cửa hàng bán hoa. Tôi xót quá, ép nó cầm 2000 tệ. Nhưng ngày hôm sau khi tôi về lại Bắc Kinh, lại nhận được tiền Tiểu Đông gửi lại, 2000 tệ, không thiếu một xu. “Chị, em đủ tiền xài, chị giữ lại xài đi.”

[1] Được thành lập năm 1866 tại thành phố Quảng Châu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc, là một trong những trường đại học Y nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Mỗi ngày của tôi trôi qua khá đơn điệu. Buổi sáng 5 giờ dậy học từ, ngoại trừ đi học, đi làm thêm, thì đi thư viện. Thứ 2 tuần nào tôi cũng hạ quyết tâm không gửi thư cho Lịch Xuyên nữa. Nhưng tới cuối tuần, tôi lại chứng nào tật nấy, lại ra tiệm internet kiểm tra hộp thư. Nhìn thấy con số 0 đó, tôi lại tức tối, kiểm không được lại viết một lá thư nữa. Hai năm đầu, trong thư tôi còn hỏi thăm anh, anh khoẻ không? Anh đang làm gì? Dần dần, trong thư tôi chỉ kể về mình, có đôi khi là kể về chuyện học, ví dụ như: “Học kỳ này em chọn bốn môn, đọc hiểu, nói, viết luận, Shakespeare. Tiểu luận về Lawrence em viết kỳ rồi đạt điểm cao nhất đó. Em phát biểu trên lớp, nói phu nhân Chatterley không nên ngược đãi Clifford[2], làm thầy tức chết đi được.” Có đôi khi là báo cáo đọc sách, ví dụ như: “Hôm nay em đến thư viện mượn một quyển sách vô cùng thâm thúy, là Liên Hoa Kinh[4]. Em mất hết một tuần để đọc xong đó, đọc xong ngẫm lại, mới thấy mình chẳng nhớ được câu nào. Có đôi khi nói về thời tiết: “Thời tiết Bắc Kinh năm nay lạnh ghê gớm, em mới mua một cái khăn quàng cổ thật dày.” “Còn nhớ rừng nguyên ương ở trường em không? Bây giờ đang được sửa lại, người ta đào thêm một cái hồ, bên cạnh đó mở thêm căn tin, thịt nướng ở đó ngon lắm.”

[2] Lady Chatterley’s Lover (Người tình của phu nhân Chatterley) là bộ tiểu thuyết cuối cùng của nhà văn D.H Lawrence, bị nhà cầm quyền Anh quốc cấm phát hành với tội danh “làm thương phong bại tục”. Truyện

kể về nàng Constance là vợ địa chủ quý tộc Chatterley, nhưng không lâu sau khi chồng nàng bị bại liệt, nàng đã đan dúi với anh chàng thợ săn trong thôn trang.

[3] Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, còn gọi là Kinh Pháp Hoa, chứa đựng những quan điểm chủ yếu của Phật giáo Đại thừa, chính là giáo pháp về sự chuyển hoá của Phật tính và khả năng giải thoát.

Tôi cảm thấy, không phải tôi đang viết thư, mà là đang gieo mầm xuân vào hộp thư.

Mầm xuân như nỗi hận xa cách, càng xa càng đậm rễ nảy chồi.

Trong suốt ba năm, vì học nhiều, tôi rất ít khi về nhà. Chỉ vào dịp Tết, tôi mới về vài ngày. Tôi và ba tôi giận nhau khoảng 1 năm, cuối cùng tôi kể ông nghe chuyện tôi và Lịch Xuyên đã chia tay. Ba tôi nghe xong, im lặng nửa ngày, cuối cùng hỏi tôi, vậy con, có thấy buồn không? Tôi nói, đã qua rồi. Lại có thể mượn cơn gió đông, biến nỗi đau thành động lực, năm nào cũng đạt được học bổng.

Ngay mùa hè tôi vừa lên cao học, trường chưa cho nghỉ hè, tôi nhận được điện thoại của Tiểu Đông: “Chị, về thăm ba đi. Bệnh tình của ba nguy kịch lắm.”

Ba tôi bị bệnh giãn cơ tim, được đưa vào bệnh viện thị trấn, đồng nghiệp ở trường không biết rõ bệnh tình của ba tôi, thấy Tiểu Đông học y, nên gọi điện cho nó trước. Thật ra, Tiểu Đông mới là sinh viên y năm nhất, ngoại trừ lo lắng ra thì không biết làm gì. Ba tôi té xỉu trong phòng học, ngay ngày đầu tiên vào viện liền đã bị thông báo bệnh tình nguy kịch. Sau vài ngày, ông phải dùng thuốc để duy trì mạng sống. Mấy ngày đầu, trường còn đưa chi phiếu, dần dần, họ cử người tới giải thích với Tiểu Đông, trường không thể gánh hết chi phí chữa bệnh của ba tôi. Bác sĩ chính của ba tôi nói, loại bệnh này, hy vọng sống rất thấp, ngoại trừ thay tim ra, thì không còn cách nào khác nữa.

Tôi hỏi Tiểu Đông, chi phí thay tim là bao nhiêu.

“Tiền phẫu thuật 200 ngàn. Rủi ro khi phẫu thuật rất cao. Cho dù thành công, hàng tháng còn phải tốn vài nghìn tiền thuốc chống thải ghép.” Tiểu Đông buồn bã nói.

“Ba... Có thể nói chuyện không?” Nhưng lúc này, khóc là gì tôi cũng quên mất.

“Ba có tỉnh lại một lần,” Tiểu Đông nói “Em không nói sự thật cho ba biết. Ba vẫn thấy tức ngực, hoảng hốt, khó thở, chắc ba biết mình đang nguy kịch, nói muốn gặp chị.”

“Tiểu Đông, em đi điều tra ngay cho chị xem chuyên gia thay tim giỏi nhất Trung Quốc là ai, chị sẽ kiếm tiền làm phẫu thuật thay tim cho ba.” Tôi tắt điện thoại, đi thẳng tới Hoa viên Long Trạch, nhà của Lịch Xuyên.

Tôi vẫn giữ chìa khoá căn hộ đó.

Mở cửa vào, mọi thứ vẫn như trước, không có một hạt bụi. Phí quản lý căn hộ rất cao, cho nên ngày nào cũng có người tới quét dọn, tất cả vật dụng trong nhà, đều giữ nguyên như lúc Lịch Xuyên đi. Tim tôi ngập tràn lo lắng, không có thời gian để đau buồn. Không có thời gian để ôn lại kỉ niệm.

Tôi tìm lá thư trên bàn trà, lấy điện thoại gọi cho số máy đó. Điện thoại reo hai tiếng, một người đàn ông bắt máy: “A lô, văn phòng luật sư Trần Đông Thôn.”

“Tôi tìm luật sư Trần Đông Thôn.”

“Tôi đây.”

“Xin chào. Tôi họ Tạ, tên Tạ Tiểu Thu.”

“À, cô Tạ. Đã lâu không liên lạc.” Không ngờ ông ta còn nhớ tôi. “Cô tìm tôi có việc à?”

“Tôi cần tiền.” tôi nói rõ ràng dứt khoát.

“Cô có thể tới văn phòng của tôi một lát được không? Chuyện tiền bạc nói qua điện thoại không tiện lắm.”

“Xin hỏi, văn phòng luật sư ở đâu?”

“Chắc cô biết Hoa viên Long Trạch? Văn phòng của tôi ở tầng hai, phòng số 204.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm, đúng là rất tiện, không ngờ ở ngay tầng dưới. Tôi xuống tầng dưới, tìm thấy văn phòng luật sư, một người đàn ông trung niên hỏi đầu ra đón tôi, mời tôi vào văn phòng của ông ta. Rõ ràng ông ta có kinh nghiệm làm việc phong phú, vị trí của Hoa viên Long Trạch rất đẹp, tiền thuê rất mắc, mở văn phòng ở đây chắc tốn nhiều tiền.

“Cô Tạ, tôi cần xem một số giấy tờ chứng minh của cô, để chứng minh thân phận.” Ông ta là người Bắc Kinh, hình như tốt nghiệp học viện Ngôn ngữ Bắc Kinh, nói giọng phổ thông rất chuẩn.

Tôi đưa ông ta giấy chứng minh và thẻ sinh viên của tôi. Ông ta gật đầu, đi tới kết sắt cạnh đó lấy một chiếc hộp gỗ ra. Sau đó, ông ta lấy một quyển chi phiếu ra khỏi hộp gỗ: “Cô Tạ cần bao nhiêu tiền?”

“Ông có thể cho tôi được bao nhiêu?” Tôi lo lắng.

“Tùy cô.” Ông ta liếc tôi “Hoặc là, cô cứ cầm chi phiếu về, để đó từ từ dùng cũng được.”

“250 ngàn tệ.” 200 ngàn tiền phẫu thuật, 50 ngàn tiền thuốc.

Ông ta viết số tiền lên chi phiếu, kêu tôi ký vào, giữ lại bản sao, sau đó đưa chi phiếu cho tôi. Tôi nhìn qua, Lịch Xuyên đã ký sẵn tên lên đó.

Tôi bỏ chi phiếu vào trong bóp tiền. Trần Đông Thôn lại nói: “Về thủ tục sang tên hai căn hộ kia, cô Tạ có muốn làm luôn không?”

Tôi nói: “Tôi không cần hai căn hộ đó. 250 ngàn này, tôi cũng chỉ mượn mà thôi. Sau này chắc chắn sẽ tìm cách trả lại.” Nói xong, tôi viết giấy nợ nhét vào tay ông ta.

Trần Đông Thôn cười, nhận lấy bỏ vào hộp: “Cô Tạ, bất cứ lúc nào, nếu cô cần tiền, xin cứ gọi điện thoại.”

Đúng là cáo già trên thương trường, không nóng không lạnh, không đưa đẩy, nói chuyện rất đúng mực.

Ba tôi được phẫu thuật thay tim ở Côn Minh. Bệnh tình ông quá nặng, không thể đi máy bay tới thành phố khác để phẫu thuật.

Hôm đó ba mươi chuyên gia đứng quanh ông làm phẫu thuật hơn bốn tiếng đồng hồ. Phẫu thuật khá thành công. Nhưng mà, ngay sau đó ba tôi lại có phản ứng thải ghép nghiêm trọng. Hầu như ngày nào tôi và Tiểu Đông cũng được thông báo tình trạng nguy kịch. Chúng tôi vừa sợ hãi, vừa ôm hi vọng trong suốt thời gian đó, dốc hết sức để chăm sóc ba tôi. Ông chịu dày vò thêm 25 ngày, cuối cùng cũng bỏ chúng tôi mà đi. Thật ra, rủi ro lúc phẫu thuật rất cao, chúng tôi biết rõ việc đó. Nhưng sau khi lo đám tang xong, chúng tôi vẫn chưa thể tin ba tôi lại ra đi nhanh như vậy.

Mùa hè năm đó, cây cối mướt xanh, nắng hè đổ lửa. Rồi bỗng nhiên... chỉ còn lại mình tôi và Tiểu Đông giữa cõi đời này.

“Chị, bây giờ mình thành trẻ mồ côi rồi, phải không?” Tiểu Đông hỏi tôi.

“Còn chị và em mà! May mà năm đó mẹ vỡ kế hoạch sinh em ra.”

Em tôi là sinh ra do vỡ kế hoạch, ba tôi không muốn mẹ tôi phá thai. Vì vậy mà ba tôi mất đi cơ hội thăng tiến ở trường, còn phải tốn rất nhiều tiền để xin cho em tôi vào hộ khẩu. Chúng tôi tìm được mấy sổ tiết kiệm trong ngăn kéo của ba tôi, tổng cộng được 20 ngàn tệ. Số tiền này có lẽ là toàn bộ tiền tiết kiệm của gia đình tôi. Chúng tôi dùng số tiền này để chọn một miếng đất đẹp cho ba tôi.

Kỳ nghỉ hè khá dài, Tiểu Đông chỉ lại nhà nửa tháng rồi về trường. Tôi cảm thấy sức cùng lực kiệt, nên vẫn ở lại Ca Cự, để lên dây cót tinh thần đối phó với cuộc sống mới. Tháng 7 năm đó, bạn bè trung học hẹn tôi tới trường liên hoan, rồi đi thăm thầy cô. Tôi không vui vẻ gì mấy, nên cố gắng từ chối, bạn bè cứ khuyên tôi: “Người khác không đi cũng không sao, nhưng cậu được điểm cao nhất khối mà không đi, thầy Hùng sẽ buồn lắm.”

Đành vậy, chạng vạng tối, tôi đạp xe đến cổng trường trung học Nam Trì. Di Trương bảo vệ biết tôi, biết em trai tôi, càng biết ba tôi. Ba tôi vốn là giáo viên ở trường trung học Nam Trì, do sinh vượt kế hoạch nên bị giáng chức, bị chuyển sang trường trung học cấp thấp hơn ở thị trấn nhỏ. Di Trương gãi tay ngoác tôi ra “Tiểu Thu, nghỉ hè về đây chơi hả?”

“Dạ, họp lớp.”

“Nghe nói thầy Tạ...” Dì sờ mặt tôi “Haiz, người đang sống sờ sờ ra đó, sao nói đi là đi.”

Dì Trương không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới ba, nước mắt tôi liền trào ra. Tôi cúi đầu, nước mắt rơi xuống mặt đất.

“Haiz, tại dì không tốt, khi không nhắc lại chuyện buồn làm chi không biết.” Dì kéo tay tôi, nhét vào tay tôi một trái táo.

Tôi đứng trước cổng trường, vừa ăn táo, vừa chờ bạn học.

Một lát sau, bỗng nhiên dì Trương nói: “Đúng rồi, mấy năm trước, có một người tới trường tìm con, dì có cho cậu ta địa chỉ nhà con, cậu ta có tìm được con không?”

Tay tôi run run, hỏi: “Ai tìm con? Dì còn nhớ người đó như thế nào không?”

“Sao không nhớ được. Cậu thanh niên đó rất đẹp trai, vừa tới trường là mấy cô giáo trẻ mê ngay. Tuy nhiên, chân cậu ta có tật sao đó, đi hơi cà nhắc.”

Tôi cố gắng bình tĩnh, hỏi tiếp: “Dì còn nhớ lúc đó là khi nào không?”

”Ừm, khoảng ba năm trước, trước Tết, lúc đó trường nghỉ đông rồi. Cậu ta hỏi có chỗ nào bán đồ lưu niệm của trường Nam Trì không. Dì nói, cậu tưởng đây là Cổ Cung ở Bắc Kinh hả, đồ lưu niệm cái gì. Chỉ có một tiệm văn phòng phẩm ở cổng thôi, bán mấy thứ tập, viết linh tinh. Sau đó, cậu ta còn hỏi dì, đường trước cổng trường có phải tên Tây Môn không?”

Đúng là không nên kể chuyện buồn với người đang buồn, nước mắt tôi tuôn ra như suối.

Thì ra, Lịch Xuyên đã từng đến đây, quê tôi.

“Cậu ta hỏi dì có biết con không? Dì nói, sao không biết được. Cả nhà con, có ai dì không biết. Tiểu Thu từ lúc học tiểu học đã quậy, thường xuyên bị cô giáo phạt đứng. Không ngờ học càng ngày càng giỏi, trở thành trạng nguyên ở đây.” Dì Trương cứ tưởng tôi vẫn buồn chuyện ba tôi, nên lái sang chuyện vui vẻ.

Tôi lau nước mắt, cười với dì: “Anh ấy là bạn con, từ Bắc Kinh tới chơi.”

“Chắc nghe mấy chuyện dì kể làm cậu ấy vui. Lúc đó, cháu nội dì đang bò trên sàn, cậu ấy cho nó 300 tệ, nói là để mua kẹo cho nó ăn.” Bởi vậy, dì vẫn còn nhớ rõ Lịch Xuyên.

Đoạn đối thoại bất ngờ này làm sống dậy bao tâm tư trong lòng tôi. Tối đó, suốt buổi liên hoan, tôi không nói câu nào. Chỉ biết uống rượu, uống say mềm. Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ngủ trên một bãi nôn mửa. Lịch Xuyên bỏ tôi, đã ba năm rồi. Sao tôi vẫn nhớ anh. Sao tôi còn gửi thư cho anh, kể sáng mắt đều biết là do tôi cố chấp. Tôi đứng là vừa khờ vừa ngu, hết thuốc chữa rồi.

Muốn yêu một người, không có cơ hội; muốn hận một người, không có lí do.

Muốn chạy trốn, không có chỗ trốn; muốn sa đoạ, không có can đảm.

Không ngờ tôi vẫn là sinh viên giỏi.

Sau khi ba tôi qua đời, thể xác và tinh thần tôi đều suy sụp, suốt ba tháng trời tôi không viết thư cho Lịch Xuyên. Về lại trường, kiểm chế không được, tôi lại ra tiệm net. Trong hộp thư vẫn báo con số 0. Do đó tôi lại viết một email ngắn: “Hi Lịch Xuyên. Ba em mất rồi. Em mượn anh 250 ngàn để làm phẫu thuật cho ba. Khi nào đi làm, em trả lại anh liền. Có lẽ từ lâu anh không sử dụng hộp mail này nữa. Nhưng em vẫn muốn nói, cảm ơn anh đã giúp đỡ em vào những lúc khó khăn thế này. Em rất cảm kích. Tiểu Thu.”

Vào một ngày cuối tuần sau khi gửi lá thư đó, tôi nhận được một cuộc điện thoại của giáo viên hướng dẫn - Giáo sư Phùng. Ông nói có một lá thư gửi cho tôi, ngoài bì thư ghi địa chỉ là “Văn phòng khoa Ngữ Văn Anh Đại học Sư Phạm S”, do đó, thư được chuyển về văn phòng khoa. Thầy biết tôi, nên nhận thay. Thầy hỏi tôi khi nào có thể tới văn phòng của thầy lấy thư.

Tôi hơi sợ gặp thầy Phùng, nguyên nhân là do ông đặc biệt thích tôi. Nhiều lần ám chỉ tôi nên học lên tiến sĩ, ông sẽ hướng dẫn tiếp. Nhưng tôi đã chán học, nên tính thầm nhanh nhanh lấy xong bằng thạc sĩ, tốt nghiệp rồi tìm việc làm.

Lịch Xuyên có thể nói tiếng Trung rất lưu loát, cũng biết rất nhiều chữ Hán. Nhưng anh nói, thật ra anh không biết viết chữ Hán lắm, vì ông nội anh dạy viết chữ phồn thể, anh ghét chữ phồn thể quá nhiều nét, quá phức tạp, không chịu học. Cho nên, tôi chưa bao giờ thấy anh viết chữ Hán. Quả nhiên, ngoài bì thư được viết chữ phồn thể, chữ viết không đẹp lắm, may mà đủ nét, lớn nhỏ vừa phải, cho nên cũng không quá khó đọc.

Tuy ngoài phong bì không ghi địa chỉ gửi, nhưng tem là tem Thụy Sĩ. Tôi ôm hy vọng tràn đầy mở thư, thấy bên trong có một tấm thiệp khá đẹp, thoảng mùi hoa oải hương, nền thiệp màu tím nhạt, ở giữa có một bó hoa huệ tây trắng muốt. Không có chữ nào, không có ký tên. Không có gì hết.

Như vậy, tất cả email của tôi, anh đều nhận được.

Tôi cầm tấm thiệp, lòng chùng xuống. Cô thư ký văn phòng khoa cười hỏi: “Tiểu Thu, em có sưu tập tem không? Em có lấy con tem này không?”

Tôi còn đắm chìm trong suy tư: “Hả, gì ạ? Tem?”

“Đúng vậy. Con cô sưu tập tem. Con nít chưa hiểu chuyện, chỉ thích đồ ngoại thôi.”

“Nè, cho cô, em không sưu tập tem.” Tôi đưa phong bì cho cô.

“Haiz, trong đây còn có thiệp nè, thơm quá, em không lấy hả?”

“Dạ không.” Tôi cười cười “Nếu cô thích, cứ tặng cho bé luôn đi.”

Hôm đó, tôi đến một tiệm bán nữ trang. Bấm năm lỗ tai trên tai mình, cộng thêm hai lỗ đã có sẵn, tổng cộng bảy lỗ. Bên trái ba lỗ, bên phải bốn lỗ. Thằng nhóc bấm tai cho tôi nói: “Haiz, tự nhiên từ hoa khôi lại trở thành gái nhảy.” Sau đó tôi đến một tiệm khác, bấm thêm một khuyên tai ở rốn.

Tôi bỏ hết toàn bộ quần áo cũ, mua một đồng tất lưới dài. Sáng nào ngủ dậy tôi cũng trang điểm cả tiếng đồng hồ, chỉ sử dụng màu mắt tím và đen, vẽ mắt sâu không thấy đáy. Ngày nào tôi cũng mặc áo khoác da hoặc áo gile, lộ ra khuyên tai nhỏ ở rốn, cảm thấy bản thân rất gợi cảm. Tôi thích váy may bằng vải thật dày, càng hở hang càng tốt. Tôi bắt đầu hút thuốc, ngày càng nghiện nặng hơn, cuối tuần tôi đi quán bar uống rượu, thường hay uống đến khi say mềm. Những người đàn ông dìu tôi hay nhân cơ hội sờ soạng người tôi, tôi cười cười, cợt nhả với họ, chẳng là gì cả.

Kể từ khi nhận được “thiệp an ủi” của Lịch Xuyên, tôi không viết thêm một lá thư nào cho anh nữa.

Hai năm sau, nhờ thành tích xuất sắc, tôi tốt nghiệp thạc sĩ trước thời hạn một năm. Giáo viên hướng dẫn nhìn tôi, vẻ mặt tiếc hận.

Tôi gửi hồ sơ xin việc cho năm công ty dịch thuật. Cả năm công ty đều mời tôi đến phỏng vấn.

Đương nhiên, tôi chọn công ty lớn nhất, phúc lợi tốt nhất, nổi tiếng nhất thành phố Bắc Kinh: Công ty dịch thuật Cửu Thông.

21. Chương 21

Ngày 1 tháng 7, tôi tham dự buổi thi viết đầu tiên của Công ty dịch thuật Cửu Thông. Công ty Cửu Thông chiếm hết tầng 11 và 12 của cao ốc Vĩnh Khang ở khu đông Bắc Kinh. Phía sau tòa cao ốc có một sân golf rất rộng, không khí mát mẻ, phong cảnh lại đẹp, rất ít xe cộ, là nơi làm việc lý tưởng theo cảm nhận của tôi. Hiển nhiên, không chỉ mình tôi có cách nhìn này, vì có hơn 50 người cùng tham gia thi viết với tôi. Nghe nói, có hơn 100 bộ hồ sơ gửi đến dự tuyển, vòng một là do phòng nhân sự xét sơ yếu lý lịch để sàng lọc hồ sơ, kết quả còn khoảng 50 người. Thật ra, họ chỉ cần hai người phiên dịch tiếng Anh, cạnh tranh quyết liệt cỡ nào, không nói cũng biết. Đề thi viết rất khó, làm xong ra ngoài, rất nhiều người vẫn than thở làm bài không kịp. Tôi cố gắng hết sức làm hết bài, nhưng không dám đảm bảo về mặt chất lượng. Lúc đi ra, có một sinh viên nữ Đại học Sư Phạm Bắc Kinh hỏi tôi:

“Câu “Sương bì lưu vũ tứ thập vi, đại sắc tham thiên lưỡng thiên xích[1]” cậu dịch như thế nào?”

[1] Trích bài Cổ Bách hành của thi nhân thời Đường là Đỗ Phủ (712-770), thông qua hình ảnh cây bách già trước miếu Lưu Bị, Khổng Minh để xót xa cho người tài hoa bị bỏ rơi. Tạm dịch: “Vỏ trắng gọi mưa bốn mươi ôm, sắc xanh nhuộm trời hai ngàn thước.”

“The rimy bark, slippery with rain, is forty spans around. Anh kingfish blue hues, high up into the sky, two thousand feet above” Tôi nói.

Cô nàng nhìn tôi, cười cười: “Sao lại dịch là kingfish blue? Không phải là blackness à?”

“Đại sắc không hẳn là màu đen. Thật ra đại sắc là màu xanh đen, hay chính là blueblack.”

“Vậy tại sao cậu không dịch thành blueblack, mà lại dịch là kingfish-blue.”

Tôi không trả lời, cười nhạt.

“Hiểu rồi,” cô nàng lại thở dài “Giấu nghề, đúng không? Ừm, tôi không dịch khác cậu là mấy, nhưng tôi không hoàn toàn tuân thủ theo trật tự từ của thơ gốc.”

“Thơ cổ hay ở chỗ đối từ, cho nên tôi cố gắng không thay đổi trật tự từ. Tôi thích dịch thẳng[2].”

[2] Dịch thẳng là chỉ người dịch chú trọng chuyển tải trật tự từ của bản gốc sang bản dịch, không ưu tiên sự lưu loát của bản dịch. Trái ngược lại với dịch thẳng, dịch ý chỉ người dịch chú trọng bản dịch, tức là chỉ chuyển tải hết ý của bản gốc chứ không chú trọng chuyển tải trật tự từ của bản gốc.

Chúng tôi cùng nhau đi qua một hành lang dài, bỗng nhiên cô ta nói nhỏ: “Cậu có thấy đề thi lần này rất lạ không? Phần đầu thì bắt chúng ta dịch đơn đăng ký dự thầu, phần sau lại bắt chúng ta dịch thơ cổ, khó muốn chết. Cũng đâu phải thi tiến sỹ, cần gì làm khổ dữ vậy?”

Tôi giơ tay lên: “Hoàn toàn đồng ý. Chắc người ra đề có bệnh thích hành hạ người khác, tôi chưa từng gặp đề nào nhưc dầu dữ vậy.”

Vừa nói xong, tôi thấy cô ta len lén ra hiệu, cúi đầu ho khan một tiếng. Tôi quay đầu lại, thấy người thanh niên mặc đồ vest trắng thơm, đeo cà vạt màu vàng đứng phía sau tôi. Anh ta cầm một tập hồ sơ, đang quan sát tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôi nhai kẹo Chewing gum, nói với anh ta: “Chào cậu, cậu cũng tới dự thi hả?”

Anh ta lạnh lùng nói: ” Không phải.”

Sau đó, anh ta không để ý tới tôi, bước ngay vào thang máy, biến mất tăm.

Cô sinh viên lúc nãy nhìn theo bóng dáng anh ta, còn kêu “trời” một tiếng, lộ ra mặt háo sắc “Anh chàng đó, đẹp trai quá đi!”

Tôi cười cười.

Mặc dù thời gian tôi ở chung với Lịch Xuyên không lâu lắm, nhưng anh đã làm tôi miễn dịch với toàn bộ trai đẹp. Tôi yêu anh đến mê dại, thường xuyên nửa đêm bật đèn ngủ, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say của anh.

Hôm sau, công ty Cửu Thông gọi điện bảo tôi và 9 người khác phải tham dự dịch nói một chọi một. Khẩu ngữ vốn là thế mạnh của tôi, lúc ở chung với Lịch Xuyên, anh thường chỉ tôi biết tôi sai chỗ nào, khiến tôi ngày càng giỏi hơn. Hơn nữa, tôi có kinh nghiệm nhiều năm trò chuyện với người ngoại quốc khi làm thêm ở quán cà phê.

Tuy điểm dịch viết của tôi không phải cao nhất, nhưng Cửu Thông rất hài lòng với phần thi dịch nói của tôi. Hai ngày sau, tôi và ba người cạnh tranh cuối cùng đến gặp Tổng giám đốc của Cửu Thông, Tiêu Quan.

Tuy tôi không biết tình hình của ngành phiên dịch, nhưng tôi đã từng nghe đến cái tên Tiêu Quan. Anh ta sinh trong gia đình học thuật, bố mẹ đều là giáo sư khoa Anh Ngữ Văn của Đại học Bắc Kinh. Bố anh ta tốt nghiệp Đại học Oxford, mẹ của anh ta là đàn chị của giáo sư Phùng Giới Lương. Tên của họ thường cùng nhau xuất hiện trên giáo trình dạy tiếng Anh. Lúc đầu, Tiêu Quan làm phiên dịch ở văn phòng đại

diện của Thông Tấn Xã ở nước ngoài. Mấy năm sau anh ta mới thành lập công ty này. Nghe nói kinh doanh gặp thời, mới vài năm đã phát lên. Đương nhiên, ngoại trừ dịch thuật ra, nhờ sự giúp đỡ của chú mình - một doanh nhân nổi tiếng của Hồng Kông, anh ta còn lấn sân sang bất động sản và các ngành nghề đầu tư khác. Hiện nay, Cửu Thông có 27 chi nhánh trong cả nước, kết quả kinh doanh rất khả quan. Năm rồi còn được liệt vào một trong mười “Doanh nghiệp trẻ” phát đạt nhất thành phố Bắc Kinh.

Lần đầu tôi gặp Tiêu Quan, đã bực dọc trong lòng. Thì ra anh ta là người đã đứng sau lưng tôi, quan sát tôi hôm đó. Nhìn anh ta khoảng 28, 29 tuổi, đẹp trai, nho nhã, trầm tính, vẻ của người tri thức, không giống người làm kinh doanh. Giống như thầy Phùng đã nói, anh ta là người làm kinh doanh văn hoá.

“Cô là Tạ Tiểu Thu?” Anh ta trên ghế xoay lớn, nói: “Giáo sư Phùng có gọi điện thoại tiến cử cô hai lần.”

Điều này thì tôi hoàn toàn không biết. Trong một lần trò chuyện với thầy, tôi chỉ vô tình nói tôi có xin việc ở Cửu Thông. Quả nhiên thầy là người tốt, âm thầm giúp đỡ tôi.

Tôi nhìn anh ta, biết ngay người ra đề thi dịch viết là anh ta. Trong lòng cũng âm thầm tính toán xem mình còn mấy phần hi vọng. Tôi nói “Tôi không muốn đi cửa sau.”

“Giáo sư Phùng khen cô lắm, nhưng thầy cũng nhắc tôi, nói tuy cô nhiều tài nhưng cũng lắm tật. Tuy thầy không kể rõ là tật gì, nhưng thầy có nói tôi gặp cô là khắc biết.”

Tôi biết nhà họ Tiêu và nhà họ Phùng khá thân thiết. Hai nhà họ đã dắt tay nhau sống sót qua cách mạng văn hoá. Từ nhỏ, Phùng Tinh Nhi đã gọi Tiêu Quan là anh hai.

“Tôi đâu có tật xấu gì.” Tôi nói “Tật xấu của tôi anh hoàn toàn có thể chấp nhận được.”

Anh ta đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi tới cửa sổ, quan sát tôi, “Có ai nói cho cô biết là khi đi phỏng vấn nên ăn mặc thế nào không?”

Tôi đang mặc một bộ quần áo rất bình thường. Thật ra đây là bộ quần áo tốt nhất của tôi. Màu sắc hơi màu mè, nhưng rất hợp với chân váy dài bằng vải dạ, nhìn giống hệt nhà văn nữ Tam Mao[3].

[3] Tam Mao (1943-1991) là một nhà văn nữ, nhà biên kịch nổi tiếng của Đài Loan, đã từng được vinh danh là một trong những nhân vật văn hóa có sức ảnh hưởng nhất của Đài Loan.

Tôi cảm thấy, bộ đồ này hoàn toàn phù hợp với phong cách Bohemieng của tôi. Thật ra, những lần trước tôi đều mặc vest nghiêm chỉnh, chỉ có lần này, vì phải cạnh tranh với các sinh viên cao học của các trường nổi tiếng. Trong khi đó, kinh nghiệm và trình độ của tôi cũng không có gì xuất sắc hơn họ, nên tôi cố tình dùng hạ sách này, mong là cái lạ sẽ gây chú ý.

“Anh Vương bên phòng nhân sự có nói, công việc chính của vị trí này là dịch viết, hầu như chỉ làm việc trên máy tính, cơ bản là không cần giao tiếp với khách hàng. Hơn nữa,” tôi cần môi “Tôi chỉ có một bộ vest, lần nào cũng mặc nó, ngày nào mọi người cũng thấy, chẳng lẽ không chán à?”

Có lẽ anh ta thấy lời giải thích của tôi khá hợp lý, nên không nói về đề tài này nữa.

“Còn nữa, tại sao lỗi tai cô bấm nhiều lỗi vậy? Tôi chỉ nhìn thôi mà cũng thấy phiền, chẳng lẽ cô đeo không thấy phiền à?”

Anh tuyển nhân viên hay chọn hoa hậu vậy? Câu nói này đã vọt lên cổ họng tôi, nhưng bị tôi nuốt xuống. Tôi chỉ trả lời ngắn gọn: “Mấy năm nay số tôi xui, tai nạn liên miên, tôi có đi coi bói, thầy nói là do ngũ hành thiếu kim.”

Anh ta trầm mặc một lát. Tôi cứ tưởng, rốt cuộc anh ta cũng tha cho tôi rồi, không ngờ anh ta lại hỏi: “Ai nói cho cô biết, khi phỏng vấn có thể nhai kẹo cao su?”

“Tôi hồi hộp.”

“Cô mà hồi hộp?” Anh ta bình tĩnh nói: “Cô là người nộp bài thi viết đầu tiên, đúng không?”

Câu này chọc trúng chỗ đau của tôi. Hôm đó, trên đề thi viết rõ ràng thời gian thi là 120 phút, vừa đến giờ, tôi liền nộp bài, mặc dù biết bản dịch vẫn chưa hoàn thiện. Không ngờ những người còn lại nói chưa làm xong, nhất quyết không chịu nộp bài, kết quả là thời gian nộp bài được kéo dài thêm 10 phút nữa.

“Tôi chỉ nộp bài đúng giờ mà thôi.”

Trong lòng tôi cũng chán ghét bản thân mình. Đúng là điên rồi, tại sao câu nào cũng phải nhường nhịn anh ta?

“Được rồi.” Anh ta nhìn đồng hồ, nói: “Ngoại trừ những điều đó, cô còn tật xấu gì nữa?”

“Không có.”

“Cô cũng rõ,” anh ta ngừng một chút, nói “Bốn người cuối cùng, bằng cấp, trình độ không khác nhau là mấy. Đối với chúng tôi mà nói, chọn ai cũng như nhau. Đương nhiên chúng tôi sẽ chọn người dễ hoà đồng nhất.”

“Tôi rất hoà đồng.” Tôi nói “Tôi thề với anh, ngoại trừ quần áo hơi lạ ra, gặp ai tôi cũng thích hết.”

“Ừ” Anh ta gật đầu, thông thả đi về phía ghế của mình, ngồi xuống, viết mấy dòng lên hồ sơ của tôi. “Ngày mai cô đi làm luôn đi, gần đây công ty mới nhận vài hợp đồng, phòng tiếng Anh rất thiếu người. Cô có tên tiếng Anh không?”

“Không có.”

“Tất cả nhân viên phiên dịch trong công ty đều phải có tên tiếng Anh. Nhất là những ai trong tên có chữ X và Q.[4]”

Tên tôi là XXQ[5].

[4] Trong tiếng Trung, âm X và Q phát âm tương đối giống nhau, rất khó phân biệt.

[5] Tên của nhân vật là Tạ Tiểu Thu, phiên âm tiếng Trung là Xia Xiao Qiu.

“Hai chữ Tiểu Thu chắc người nước ngoài phát âm không khó lắm đâu?” Giọng nói của tôi hơi nhún nhường cầu xin.

“Không được.” Anh ta nói dứt khoát.

“Vậy nhờ anh chọn giúp một cái tên.”

“Annie, thế nào?”

“Cũng được.” Quá tầm thường, chi bằng kêu tôi là Annie Bảo Bối[6] luôn cho rồi.

[6] Annie Bảo Bối: nhà văn, nhà thơ nữ thế hệ 7x, là một trong những nhà văn ăn khách nhất Trung Quốc hiện nay.

Văn phòng của tôi ở phòng 1107 tầng 11, phòng tiếng Anh. Làm việc cùng phòng với tôi có một cô gái vào công ty cùng lúc với tôi tên Đường Ngọc Liên. Tuy phòng chỉ có hai người, vị trí ngồi cách cửa sổ, phòng được cách âm khá tốt, nhưng vách phòng làm bằng kính trong suốt. Cho nên, người ở trong làm gì, bên ngoài đều thấy hết.

Dáng người Đường Ngọc Liên nhỏ nhắn, gương mặt tuyệt đẹp. Tôi cảm thấy, cô nàng nhìn khá giống Y Năng Tĩnh[7].

[7] Annie Yi (1969-): một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan.

Tôi liền trêu: “Hi, cô có phải là em gái của Y Năng Tĩnh không?”

Cô nàng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, trên mặt có hai lúm đồng tiền nho nhỏ: “Ghét Y Năng Tĩnh chết đi được, ai cũng nói nhìn tôi giống cô ta. Lần nào đi hát karaoke cũng bắt tôi hát mấy bài của cô ta.”

“Cô đẹp hơn Y Năng Tĩnh mà.” Tôi mở máy tính ra “Thật đó.”

“Chương trình đào tạo buổi sáng mệt quá. Tổng giám đốc Tiêu nói nhiều thật. Tôi muốn đi toilet từ đời nào, nhưng nhìn mặt anh ta nghiêm quá, làm tôi sợ không dám đi, mặc toilet muốn chết được.” Đường Ngọc Liên cứ than vãn liên hồi.

“Tôi cũng vậy, muốn đeo phone nghe nhạc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại không dám. Đúng rồi, trưởng phòng phòng tiếng Anh đẹp thật đó.”

“Chị ấy là bạn gái ”đương nhiệm” của Tiêu Quan đó. Cô phải thể hiện thật tốt, coi chừng người ta sẽ báo cáo với cấp trên đó.”

“Bạn gái ”đương nhiệm?” Tôi hỏi “Cô vừa tới, làm sao biết được?”

“Bạn của tôi làm việc bên phòng tiếng Pháp, thường hay buôn chuyện. Tiêu Quan còn trẻ, lại giàu có, tính tình phong lưu, đã có cả đồng bạn gái rồi, đa phần là do tự động hiến thân. Ngay cả trưởng phòng Đào Tâm Như cũng vậy, nghe nói phải theo đuổi anh ta cực khổ lắm. Lúc trước Tổng giám đốc Tiêu bị đau bao tử phải nằm viện, tuy chị Đào không phải là người Quảng Đông nhưng ngày nào cũng hầm canh cho anh ta. Haiz, mong là đừng có hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.”

“Hèn gì buổi trưa không thấy cô đâu, thì ra là đi tám chuyện.” Tôi cười “Tôi có cà phê Nestle nè, cô cũng uống một ly cho tỉnh táo đi.”

Người đi học ai cũng có thói quen ngủ trưa, nhưng nội quy Cửu Thông là, thời gian ăn trưa chỉ có một tiếng.

“Được rồi, chúng ta nhanh nhanh bắt tay vào làm việc đi.” Đường Ngọc Liên đưa một xấp tài liệu đang ôm trong lòng cho tôi. “Đây là phần của cậu. Phải nộp bản dịch đúng hạn đó, dịch không kịp sẽ bị phạt hợp đồng.”

Tôi liền đi pha hai ly cà phê.

Lúc về lại phòng, đã thấy Đường Ngọc Liên đang gõ chữ liên tục trên bàn phím. Tôi lấy một cuốn từ điển Webster vừa dày vừa nặng ở trong túi xách ra, hỏi cô nàng: “Cô không dùng từ điển à?”

“Tôi có từ điển Kim Sơn bản mới nhất rồi, máy tính của tôi có cài đầy đủ các phần mềm phiên dịch.”

Tôi định xin Đường Ngọc Liên copy cho tôi một bản. Nghĩ đi nghĩ lại, không nói thì hơn. Vừa mới biết nhau, chẳng thân thiết gì, tốt nhất là đừng tùy tiện nhờ người ta giúp đỡ. Cô ta chỉ một cái USB trên bàn, nói: “Nè, trong đó hết đó, cậu cài vào đi. Tin hay không tùy cậu, có ích lắm đó.”

“Cảm ơn.”

Cô ta có một cái laptop Sony loại nhỏ. Tôi không có laptop, từ trước tới giờ tôi đều sử dụng máy tính của trường hoặc đến tiệm internet. Tất cả bài luận của tôi đều viết tay. Đúng vậy, tôi vẫn dùng lại ở thời đại làm việc thủ công. Vừa vào công ty, tôi thấy ai cũng có một chiếc máy tính, trên bàn có một cái màn hình Dell 19 inches, đã mừng thầm trong lòng.

Tôi lấy tài liệu ra, bây giờ mới hiểu tại sao Tiêu Quan lại ra đề thi thơ cổ khiến người ta điên đầu.

Nhiệm vụ chính của tôi là phiên dịch sổ tay bán đấu giá của một số công ty bán đấu giá. Toàn bộ đều là tài liệu về đồ cổ Trung Quốc: có thư pháp, tranh vẽ, gốm sứ, con dấu, đồ dùng gia đình, đồ ngọc, đồ đồng... Mỗi món đồ có một bài giới thiệu tỉ mỉ về nguồn gốc, giá trị của nó. Đương nhiên, việc trong bài giới thiệu có trích dẫn nhiều đoạn văn cổ khó hiểu cũng là điều không thể tránh khỏi.

Tôi không kiềm ngẩng đầu hỏi: “Haiz, Ngọc Liên, cậu đang dịch gì vậy?”

Cô nàng đang bận rộn gõ chữ trước màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu lên: “Đơn xin đăng ký dự thầu công trình xây dựng. Cậu thì sao?”

“Sổ tay bán đấu giá. Nhức đầu vô cùng.”

Đơn xin đăng ký dự thầu chính là tài liệu thường gặp ở đây. Trước khi vào công ty, tôi có hỏi thăm tin tức, lúc xin việc, còn cố công học một đồng thuật ngữ xây dựng nữa.

“May mà tôi không được giao việc đó.” Đường Ngọc Liên nói: “Tôi không giỏi cổ văn lắm. Tiếng Trung còn không hiểu, sao dịch qua tiếng Anh được. Nghe nói, trước nay sổ tay bán đấu giá thường được đưa cho nhân viên dịch trước, sau đó được chuyển cho trưởng phòng kiểm tra, cuối cùng còn trình Tổng giám đốc Tiêu kiểm duyệt lần cuối. Có thể thấy được anh ta quan tâm tới mức nào. Riêng những tài liệu khác, đơn đăng ký dự thầu gì đó, chỉ cần trưởng phòng duyệt là được rồi.”

Tôi uống hết nửa ly cà phê, bắt tay vào dịch cuốn sổ thứ nhất. Tổng cộng có 10 món đồ cổ. Tranh của bát đại sơn nhân[8], tranh hoa cảnh của Tống Huy Tông... Món đầu tiên chính là một con dấu làm bằng ngọc

Thạch Điền của Vua Càn Long. Trên bốn phía mỗi con dấu đều có chữ khắc. Tôi dịch suốt cả buổi sáng, lật tung cả từ điển Từ Nguyên, từ điển Hán ngữ hiện đại, từ điển điển cổ Trung Hoa, và từ điển Lâm Ngữ Đường online mới dịch xong món đồ cổ đầu tiên.

[8]Chu Nhiếp (1626-1705).

Trên hợp đồng quy định phải dịch xong trong vòng 15 ngày. Tôi phải nộp bản thảo trong vòng 10 ngày để thẩm duyệt.

Trong suốt 10 ngày đó, mỗi ngày tôi chỉ ngủ hơn 4 tiếng. Lo lắng tới mức không có thời gian để đi tắm. Sang ngày thứ 10, tôi nộp file word và bản in cho trưởng phòng Đào Tâm Như. Chị ta mất một ngày chỉnh sửa cho tôi, kêu tôi sau khi sửa xong thì nộp cho Tiêu Quan.

Đào Tâm Như không sửa nhiều lắm. Chị ta sửa một số từ làm cho bản dịch có vẻ văn vẻ hơn. Không hổ là trưởng phòng, đúng là có năng lực.

Tôi nộp bản đã chỉnh sửa cho Tiêu Quan. Một tiếng sau, anh ta gửi lại trang thứ nhất qua email, sửa rất nhiều về từ ngữ và câu cú.

Tiêu quan gọi điện nói: “Tôi chỉ sửa trang đầu tiên, tự cô nghiên cứu xem mình mắc lỗi gì, sau đó sửa phần còn lại đi. Xong rồi thì gửi lại cho tôi.”

Tôi nghiên cứu phong cách dịch của anh ta cả đêm, lại sửa phần còn lại hết cả ngày trời, sau đó tôi nộp cho anh ta bản thứ ba.

Không lâu sau anh ta gửi trả lại bản thứ ba, trang thứ hai tôi dịch anh ta sửa lại khá nhiều. Sau đó nói, phải theo cách này để sửa mấy chục trang còn lại.

Tôi vẫn sửa tới ngày cuối cùng mà hợp đồng quy định, sửa đi sửa lại tổng cộng 5 lần, anh ta mới duyệt bản dịch của tôi.

Hôm sau lúc ăn trưa tôi gặp anh ta, mặt tôi xanh mét.

“Bây giờ cô biết tiêu chuẩn của tôi là gì chưa?” Anh ta nói, nhàn nhã nhìn tôi.

“Tiêu chuẩn của anh là perfect[9].” Tôi không màu mè trả lời.

[9]Hoàn hảo.

“Cô có nền tảng cổ văn khá tốt, từng học khoa Ngữ Văn Trung à?”

“Ba tôi tốt nghiệp khoa Ngữ Văn Trung của Đại học Phúc Đán.”

“Nói như vậy, là gia đình học thuật?”

“Chưa đến mức đó, có chút xịu mà thôi.”

Anh ta nhìn mặt tôi chằm chằm cuối cùng thốt ra một câu có vẻ ôn hoà. “Cho cô nghỉ ngơi một ngày. Về nhà nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không trừ tiền lương?”

“Còn có tiền thưởng nữa.” Anh ta còn rộng rãi vỗ vai tôi “Annie, Well-done[10].”

Tôi dịch sổ tay bán đấu giá suốt hai tháng trời, lần nào cũng sửa hết mấy bận, đến mức có cảm giác chính mình sắp phát điên. Khó nhất là dịch về gốm sứ, trong sổ tay thậm chí còn có một bài dài ngoằng giới thiệu quá trình làm gốm sứ đời Tống. Tôi không dám từ chối thẳng thừng, đành âm thầm than khổ. Mỗi lần gặp chỗ khó, tôi đều bực mình chạy xuống chỗ đổ rác để hút thuốc.

Ngoảnh đầu nhìn Ngọc Liên, nàng ta vẫn dịch đơn đăng ký dự thầu. Dịch hợp đồng xuôi chèo mát mái. Xe nhẹ đường cũ, vừa thanh vừa giỏi. Tay cô nàng gõ bàn phím liên thoảng, lách ca lách cách không ngừng.

Hai tháng trôi qua, tôi cũng đổi đời, chuyển qua dịch đơn xin dự thầu và hợp đồng. Loại tài liệu này dính dáng tới pháp luật, nên có yêu cầu cao về tính chính xác của bản dịch. Phải chính xác đến từng chi tiết

nhỏ. Tôi dịch thêm hai tháng nữa, đã khá quen thuộc với các thuật ngữ công trình xây dựng. Một ngày, đột nhiên Đào Tâm Như điện thoại gọi tôi sang văn phòng chị ta.

“Annie.” Chị ta mời tôi ngồi “Biểu hiện của em rất khá, hôm qua Tổng giám đốc Tiêu có đề nghị chuyển ký hợp đồng với em trước thời hạn. Từ giờ trở đi, em không nhận tiền lương thử việc nữa. Mà được hưởng phúc lợi của nhân viên chính thức.”

Tôi nói: “Cảm ơn trưởng phòng chiều cố.”

Chị ta do dự một chút, nói tiếp: “Gần đây Tổng giám đốc Tiêu mới ký một hợp đồng lớn. Có một công ty cần thuê phiên dịch viên dài hạn của công ty mình, biên chế vẫn thuộc Cửu Thông, tiền lương do công ty đó phát. Họ cần người gấp nên đưa ra giá khá cao. Đương nhiên, họ cũng có yêu cầu khá cao đối với phiên dịch, thù lao cũng rất khả quan. Bên phía chúng ta, vốn cũng không muốn buông người ra, nên có đề nghị, một tuần năm ngày, ba ngày làm ở bên kia, hai ngày về lại Cửu Thông làm. Nhưng họ không đồng ý. Lí do là công việc có liên quan tới tài liệu kinh doanh bí mật của họ, cho nên họ đề nghị chuyển ký hợp đồng dài hạn hai năm, đồng thời phiên dịch phải viết cam kết giữ bí mật.”

“Về mảng tiếng Anh, Tổng giám đốc Tiêu đề cử em.” Chị ta thản nhiên nói: “Chị cũng tiếc lắm, nhưng công ty không muốn mất danh tiếng. Em đồng ý đi không?”

“Dạ.”

“Tiền lương bên kia gấp 1,7 lần ở đây. Em được hưởng phúc lợi của nhân viên chính thức bên đó. Cơm trưa miễn phí, phụ cấp taxi, bảo hiểm y tế. Một năm có 10 ngày nghỉ có hưởng lương.”

Đối với một người trẻ mới vào nghề mà nói, phúc lợi của Cửu Thông đã rất tốt rồi. Nhưng điều kiện của bên kia còn tốt hơn rất nhiều.

Tôi đang định nói, Đào Tâm Như lại nói thêm “Đương nhiên, công ty cũng hy vọng nếu em có thời gian, thì có thể làm giúp công việc bên đây. Có thể sẽ có một số tài liệu quan trọng cần em phiên dịch. Nhưng chắc không nhiều lắm đâu, đương nhiên công ty sẽ trả tiền công gấp đôi. Nói sao đi nữa thì em vẫn là nhân viên của Cửu Thông. Hai năm sau, em không cần lo lắng công việc mới, em muốn về lại Cửu Thông lúc nào cũng được.”

Tôi nghĩ, tôi mới vào làm, dù có xuất sắc tới mức nào đi nữa, thì cũng đạt đến trình độ có thể đại diện cho công ty. Đây là công việc béo bở, đâu có cực khổ gì, ai cũng sẽ tranh giành. Tại sao người được cử đi, nhất định phải là tôi.

“Em đồng ý đi không?”

Tôi gật đầu: “Em đồng ý làm theo sắp xếp của công ty.”

Sau đó, tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng mà tôi quên hỏi “Đúng rồi, là công ty nào vậy?”

“Một công ty Thiết kế kiến trúc của Thụy Sĩ, CGP Architects, phiên dịch viên tiếng Anh bên đó mới kết hôn, xuất ngoại diện F2, bây giờ đang tìm người thay thế. ”

Tôi không biết trên mặt tôi còn chút máu nào hay không, tôi muốn cười, lại yếu ớt cười không nổi: “CGP Architects?”

“Chắc là em có nghe, CGP đang cùng bốn công ty kiến trúc khác tranh thầu một công trình quy hoạch rất lớn ở quận C, thành phố Ôn Châu. Hạng mục đó bao gồm quy hoạch tổng thể ba khu resort, mười khu dân cư và năm khu biệt thự.”

“Tổng giám đốc CGP là người Thụy Sĩ à?” Rõ ràng biết Lịch Xuyên không còn làm ở CGP Trung Quốc, tôi vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Dù sao tôi cũng đã mất liên lạc với anh suốt 5 năm. Tuy thời gian trôi qua, nhưng vết thương vẫn chưa phai nhạt. Chỉ là tôi giấu kín nó nơi tận cùng đáy tim.

Lịch Xuyên là bong bóng, còn tôi là một con cá sống nơi đáy biển. Tôi nuốt bong bóng vào bụng, chẳng dám nhả ra, hễ nhả ra sẽ nổi lên trên mặt biển.

“Không phải,” trong mắt Đào Tâm Như hơi khó chịu. Cái bánh từ trên trời rơi xuống tay tôi, nhưng tôi lại chẳng vui vẻ: “Tổng giám đốc họ Giang, Giang Hạo Thiên.”

Cảm ơn trời đất.

“Cứ quyết định như vậy đi, lát nữa chị sẽ báo Tổng giám đốc biết, em cứ qua đây ký cam kết.” Bỗng nhiên chị nhìn tôi đầy ảm ý, nói: “Nghe nói cuối tuần trước, tổng giám đốc mời em đi ăn tối ở Phú Quý Sơn Trang?”

“Dạ.”

“Tại sao?”

“Vì chuyện dịch bản sổ tay bán đấu giá thôi. Tổng giám đốc nói em dịch khá tốt, khởi đầu tốt, nhờ đó công ty bán đấu giá kia ký hợp đồng dài hạn với với Cửu Thông. Hy vọng sau này em tập trung tinh thần vào mảng này.”

Hôm đó, Tiêu Quan mời tôi đi ăn riêng với anh ta, uống vài ly rượu vào, có nói vài câu hơi khó nghe, tôi lại giả vờ cảm điếc cho qua. Cho nên, không có chuyện Tiêu Quan “nhiệt tình giới thiệu” tôi sang CGP được.

“Ừ.” Chị ta nhìn đồng hồ, nói: “Em đi được rồi.”

22. Chương 22

Nếu như không phải tốn tiền đi lại mỗi ngày, theo bản tính tiết kiệm của mình, chắc chắn tôi sẽ chen chúc trên xe buýt, chứ không ngồi taxi đi làm. Kể từ khi phát hiện phiên dịch là một công việc tổn hại trí lực nhiều như vậy, tôi liền tập một thói quen giống như Lịch Xuyên, tình nguyện tốn tiền, chứ không chịu hao mòn bản thân vì những điều nhỏ nhặt. Ngồi taxi còn có một điều tiện lợi, đó là tránh được việc hỏi đường phiền toái.

Tôi ngồi taxi tới toà nhà Hương Lại mười chín tầng, trụ sở chính của CGP tại Trung Quốc. Người đón tôi là quản lý phòng nhân sự Thái Tĩnh Phi. Chị đưa tôi đi thăm khắp lượt các phòng ban, phòng họp, phòng nghỉ, quầy cà phê. Nhân viên làm việc ở CGP cũng không nhiều, tính tổng cộng chỉ khoảng chừng 30 người. Trong đó có ba kiến trúc sư người ngoại quốc, hai người nói tiếng Pháp, một người nói tiếng Đức. Mặc dù vẫn mang khẩu âm rất nặng, nhưng họ vẫn có thể nói tiếng Anh rất lưu loát. Thái Tĩnh Phi nói, ba vị kiến trúc sư người nước ngoài này không hiểu tiếng Trung cho lắm. Nếu họ phải giao tiếp với khách hàng, phải thông qua phiên dịch viên. Ngoài ra, những giấy tờ quan trọng trong công ty, nhất là thư xin dự thầu và bản thiết kế, đều phải gửi về Tổng công ty ở Zurich bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp. Hơn nữa, những kiến trúc sư người Trung Quốc ở đây, cũng có hơn một nửa không biết tiếng Anh, tiếng Pháp hoặc tiếng Đức. Nên những thông báo quan trọng từ tổng công ty cần được dịch thành tiếng Trung. Đồng thời, nếu như kiến trúc sư Trung Quốc cần liên lạc với Tổng công ty cũng cần phiên dịch viên tham dự. “Do đó, vai trò của tổ phiên dịch vô cùng quan trọng, cũng khá là bận rộn.”

Tôi đương nhiên biết toà nhà Hương Lại là chỗ Lịch Xuyên làm việc. Lúc còn ở bên Lịch Xuyên, anh nói điều này với tôi không dưới một lần. Tuy nhiên Lịch Xuyên là người công và tư vô cùng rõ ràng. Anh không muốn cuộc sống cá nhân của mình bị quấy rầy. Cho nên người ở CGP, tôi chỉ biết một người, chính là thư ký của Lịch Xuyên, Chu Bích Tuyên.

Nghe Thái Tĩnh Phi giới thiệu xong, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, phiên dịch viên F2 xuất ngoại kì, đúng là người đã làm việc ở CGP bảy năm - Chu Bích Tuyên.

Xem xong văn phòng và phòng sinh hoạt chủ yếu của 19 tầng, Thái Tĩnh Phi nói: “Văn phòng của Tổng giám đốc, Phó Tổng giám đốc, kiến trúc sư trưởng và thư ký của họ ở tầng 20. Xin đi theo hướng này. Ông Tổng giám đốc vốn hôm nay muốn gặp em, nhưng ông ấy có việc gấp phải đi ra ngoài. Chúng ta sẽ đi gặp Phó tổng.”

Đi thang máy tới tầng 20, tôi gặp một dãy những văn phòng trang hoàng vô cùng xa hoa. Ở cửa văn phòng thứ 2, bỗng nhiên tôi nhìn thấy tấm bảng nghi chữ “L.C. Wang”. Trong phút chốc, tim tôi như bị một bàn tay bóp chặt, không thể thở được.

“Em không thoải mái à?” Cảm thấy bước chân của tôi bỗng nhiên nhanh hơn, Thái Tĩnh Phi hỏi.

Đúng vậy, tôi không thoải mái, tôi nóng lòng muốn bỏ chạy.

“À, không... Có thể vì sắp gặp Phó tổng nên trong lòng hơi lo lắng.” Tôi làm vẻ mặt thoải mái tươi cười.

Thái Tĩnh Phi nói: “Văn phòng vừa rồi là của Kiến trúc sư trưởng của công ty - anh Vương Lịch Xuyên. Anh ấy là người Thụy Sĩ gốc Hoa, có thể nói tiếng Trung lưu loát.”

Tôi hỏi: “Vương tiên sinh hôm nay cũng không có ở đây à?” Cửa văn phòng làm bằng kính mờ. Nếu ở trong có đèn, thì người bên ngoài sẽ nhìn thấy.

“Anh Vương trước đây là Giám đốc ở CGP kiêm kiến trúc sư trưởng, hiện tại là Tổng giám đốc Tập đoàn ở Zurich, lãnh đạo trực tiếp của chúng ta. Anh ấy đang nắm giữ nhiều hạng mục thiết kế quan trọng ở Trung Quốc. Cho nên ở đây vẫn phải giữ văn phòng cho anh ấy, phòng khi ngẫu nhiên anh ấy có việc ở Bắc Kinh, không nhiều lần lắm.”

“Thì ra là thăng chức.”

“Nói đúng hơn, thì công việc đòi hỏi như vậy. CGP Architects lệ thuộc vào công ty đầu tư quốc tế CGP, là công ty gia đình của Tổng giám đốc Vương. CEO và Phó tổng của chúng ta hiện nay đều là trợ thủ đắc lực của anh ấy.” Gương mặt Thái Tĩnh Phi lộ rõ sự sùng bái khó mà nói nên lời.

“À.”

“Tổng giám đốc Vương không thích người khác gọi anh ấy là Tổng giám đốc, nếu em gặp được anh ấy, gọi anh ấy là anh Vương được rồi. Mặc dù xuất thân giàu có nhưng tính cách Tổng giám đốc Vương lại vô cùng ôn hoà, vô cùng gần gũi. Trước kia, anh ấy đều ăn cơm trưa ở căn-tin cùng mọi người.”

“À.”

“Anh Vương nổi tiếng tài hoa hơn người, là nhân vật truyền kì trong giới kiến trúc. Lúc anh ấy bị điều đi, mọi người ở đây đều rất buồn.”

“À.” Tôi cảm thấy giọng nói của Thái Tĩnh Phi tràn ngập tình cảm.

Bất giác, tôi đã đi theo chị ta vào phòng gian thứ 3. Căn phòng đầu tiên sau cánh cửa là chỗ làm việc của thư ký, thông với một gian phòng phía trong. “Tiểu Điền, đây là Annie, phiên dịch viên tiếng Anh mới của tổ phiên dịch. Bây giờ có tiện gặp anh Trương không? Hôm qua tôi có hẹn trước.”

“Mời vào, anh Trương đang đợi hai người.”

Phó tổng CGP Trương Khánh Huy là một người đàn ông trung niên tháo vát, da ngăm đen, vóc người nhỏ, mũi hơi quặp, mang nhiều đặc trưng của người phương Nam. Giọng nói của ông ta quả nhiên mang âm Trọng Khánh rất nặng. Ông ta nhiệt tình bắt tay tôi. Ba người chúng tôi chào hỏi và nói chuyện đôi ba câu, xem như làm quen, sau đó ông ta có điện thoại, chúng tôi cùng nhân cơ hội đi ra.

Phòng làm việc của tôi ở số 1902, đối diện với cửa thang máy. Văn phòng có một dàn máy tính rất tốt, ngoài ra, công ty còn cấp cho tôi một laptop Sony, rất nhẹ và vô cùng nhỏ gọn. Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới việc mình sẽ có được một chiếc laptop Sony.

Tôi mở máy tính ra, bắt đầu dùng hòm thư annie.xie@cgp - hòm thư riêng của tôi ở công ty - để nhận giấy tờ. Nhiệm vụ của tôi là phiên dịch tất cả các giấy tờ do CGP gửi tới hoặc bản sao gửi tới cho tôi. Dịch tiếng Trung thành tiếng Anh, hoặc từ tiếng Anh thành tiếng Trung. Tiếng Pháp và tiếng Đức do những phiên dịch viên khác phụ trách.

Thông tin giữa Bắc Kinh và Zurich vô cùng nhộn nhịp, danh sách thư rất dài. Tôi nhìn sơ qua, bên trong có một lá thư của Lịch Xuyên hoan nghênh anh Naxos chuyển tới chi nhánh ở Pháp làm việc. Anh Naxos tiếp nhận công tác Kiến trúc sư trưởng chi nhánh Paris do anh Lerno bàn giao vì Lerno phải chuyển tới chi nhánh ở Áo. Công văn nghiêm túc, gửi qua các bộ phận ở CGP trên toàn cầu thông qua thư ký Ruth của anh.

Tôi chỉ tốn 3 phút để dịch nó thành tiếng Trung, gửi cho toàn thể thành viên trong công ty. Đồng thời thật vui phát hiện ra, công việc này khá là thoải mái. Tôi hoàn thành các giấy tờ cần phải dịch trong vòng hơn hai tiếng, sau đó tới căn - tin ăn cơm.

Nhà ăn ở tầng 18, không cần đi thang máy, chỉ cần đi bộ một tầng là tới. Căn-tin phục vụ cả cơm Tây và cơm Trung Quốc dưới hình thức tiệc đứng. Tôi lấy một phần cơm chiên, một khúc cá kho cay và một ly cà phê, bưng ra một góc bàn ngồi ăn. Chỉ lát sau, một cô gái ăn mặc khá thời trang bưng một đĩa salad đến gần, nhả nhận hỏi tôi, có thể ngồi cùng bàn với tôi không. Tôi vội vàng gật đầu.

“Chị là Emma bên tổ tiếng Pháp, tên tiếng Trung là Ngải Manh Manh. Em nhất định là Annie phiên dịch viên tiếng Anh mới tới đúng không?”

“Đúng vậy.” Tôi đứng dậy, nhận lấy ly trà trong tay Emma “Em ở phòng 1902, xin được giúp đỡ nhiều hơn.”

“Chị ở phòng 1904, phòng của tụi mình kề nhau nha. Nhìn em có vẻ rất trẻ, vừa mới tốt nghiệp à?”

“Đúng vậy. Em tới từ Cửu Thông.”

“Bích Tuyên vừa mới đi tuần trước, đi khá đột ngột. Công ty vội vàng tuyển người, vì không muốn mất công đăng thông báo tuyển dụng nên trực tiếp mời người từ Cửu Thông tới.” Emma cười với tôi, vô cùng quyến rũ: “Nghe nói trả lương không thấp.”

“Làm gì có,” tôi nói “Phía bên Cửu Thông gần đây có rất nhiều hợp đồng, rất bận, thật ra cũng thiếu người.”

“Bọn chị đều đoán xem người đến sẽ là ai. Mỗi ngày bọn chị đều cầu nguyện, hy vọng Cửu Thông sẽ không phải một ông già tới đây.” Emma nói “Nhưng mà em trẻ như vậy, bọn chị cũng giật mình. Em tới 20 tuổi chưa?”

“Hai mươi hai. Chị thì sao?” Tôi thấy Emma trông cũng không già.

“Ba mươi hai.”

Tôi thốt lên: “Không thể nào? Em nghĩ chị nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi lăm.”

“Thứ nhất, chị không kết hôn. Thứ hai, mỗi ngày chị đều ăn salad và vitamin.” Emma dùng nĩa xĩa mấy lá rau, chấm tương salad Ý, ăn ngon lành.

“Chị Ngải...”

“À, kêu chị là Emma.”

“Emma, chị làm ở đây bao lâu rồi?”

“Chị thuộc nhóm nhân viên già nhất công ty, mười năm rồi. Lúc tới đây chị cũng chỉ bằng em.”

Tôi nghĩ thầm, mười năm trước Lịch Xuyên còn chưa tới hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp. Công ty này hiển nhiên không phải được sáng lập lúc anh tới.

“Xem ra, chị rất thích chỗ này.”

“Đúng vậy, biết tại sao tới bây giờ chị vẫn độc thân không?” Emma bỗng nhiên cười vô cùng bí hiểm.

Tôi lắc đầu.

Emma khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: “Chị tính dụ dỗ một vị Tổng giám đốc ở đây nhưng tới giờ vẫn chưa thành công.”

Thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc, Emma cười ha hả: “Đúng là cô bé con, em tin là thật à? Đương nhiên chị chỉ nói giỡn thôi. Em thích đi dạo phố sau giờ làm không? Chị biết vài cửa hàng quần áo khá tốt. Còn nữa, em có thích đi spa không? Chị có mấy thẻ thời hạn một năm, người ta tặng. Chỗ Lisa mặt nạ khá tốt, chị có hai thẻ, không dùng tới, tặng cho em đó.”

Dứt lời, chị ấy rút thẻ từ trong túi ra, kiên quyết nhét vào tay tôi.

“Cám ơn chị Emma!”

“Emma.”

“Dạ, Emma.”

Emma xé một gói bánh nhỏ, ăn thật nhả nhặn, đoạn nói: “Chiếc túi trong tay em, rất khác biệt.”

Đúng là rất biết hàng. Chiếc túi Gucci này là Lịch Xuyên mua cho tôi.

“Vậy à? Người ta tặng?”

“Bạn trai?”

“Trước đây. Chia tay lâu rồi.”

“Bạn trai em kiếm tiền không ít nhỉ?”

“Sao chị biết?”

”Chị chắm chiếc túi này từ năm năm trước, rất mắc, đấu tranh dữ lắm, rốt cuộc cũng không dám mua. Hàng thật giá tới hơn hai mươi ngàn, còn mắc hơn một chiếc laptop xịn. Phối với chiếc quần bò Calvin Klein này của em, rất một, hơn nữa còn là một không đụng hàng.

Quần bò cũng là Lịch Xuyên mua. Anh không thích dạo cửa hàng, nhưng con mắt mua đồ đúng là số một. Tôi nhìn chiếc túi trong tay, vội vàng nói qua loa “Cái này chắc chắn không phải là đồ thật.”

“Nếu ngay cả thật giả mà chị còn không phân biệt được, chị còn làm ăn gì được trong công ty nước ngoài này nữa. Hôm nay lúc chị Thái giới thiệu em, tụi con gái tổ tiếng Pháp và tiếng Đức nhìn thấy chiếc túi này, đều khẳng định em là bạn gái mới của Tiêu Quan.”

Tôi lắc đầu nguây nguậy: “Không đúng, không đúng, bạn gái của Tổng giám đốc Tiêu là Đào Tâm Như ở phòng nhân sự của Cửu Thông.”

“Sao vậy được? Chị rất thân với Đào Tâm Như, cùng lắm chỉ là yêu đơn phương thôi. Tiêu Quan mặc dù lẳng nhăng, nhưng danh tiếng trong giới làm ăn khá tốt, anh ta là thổ không ăn cỏ gần hang, chưa bao giờ yêu đương với người trong công ty. Đào Tâm Như biết rõ còn cố phạm vào, trông vào lòng thành tâm của mình sẽ khiến Tiêu Quan phá luật. Kết quả không phải rơi vào kết cục thiếp tâm như nước, chàng tâm như thiết còn gì[1]?”

[1]Ý nói người con gái thì mềm yếu, người con trai thì lạnh lùng.

Tôi lại phủ nhận: “Tóm lại, em tuyệt đối, tuyệt đối không phải bạn gái của Tiêu Quan.”

“Vậy à?” Ánh mắt Emma lướt qua đỉnh đầu tôi, dừng lại ở cửa căn-tin. Chị nở nụ cười tươi, lại còn dùng đôi tay trắng nõn mềm mịn kia nhéo nhéo mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu. Thấy Tiêu Quan không biết đã tới hồi nào, lập tức đi tới trước mặt tôi.

“Tổng giám đốc Tiêu.” Tôi vội vàng đứng dậy.

“Annie.” Tiêu Quan thản nhiên nhìn về phía tôi và Emma, chào “Manh Manh.”

“Tiêu tổng và Emma quen nhau?”

“Ừ, tôi và Manh Manh là bạn học. Cô ấy học trên tôi một khoá. Là đàn chị, lúc họp lớp hay gặp mặt.”

“Tiêu Quan, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới CGP vậy?” Manh Manh ngẩng đầu nhìn anh ta, nở một nụ cười trên trọc.

“Anh tới bàn chút việc với Tổng giám đốc Giang. Em biết mà, anh cũng làm bất động sản, muốn mời kiến trúc sư giúp một chút.” Anh ta ngồi xuống, nói với tôi: “Thế nào, Annie, ngày đầu tiên làm việc đã quen chưa?”

“Rất tốt. Thấy thoải mái hơn ở Cửu Thông.”

“Công việc ở CGP không thoải mái đâu. Đợi tới lúc đấu thầu, em sẽ phải phiên dịch rất nhiều đó. Gần đây họ đang bận với hạng mục ở Ôn Châu, em có nghe quen giọng Ôn Châu không?”

Tôi nhất thời lo lắng: “Sao? Tôi phải dịch tiếng Ôn Châu sao? Nghe nói ở đó có rất nhiều người Khách Gia. Tôi không hiểu tiếng Khách Gia cho lắm.”

“Đừng lo lắng,” anh ta cười cười “Những người em phải giao tiếp phần lớn là quan chức chính phủ, họ sẽ cố gắng nói tiếng phổ thông với em.”

“À, ” Tôi thở dài nhẹ nhõm.” Vậy, mấy tập tài liệu bán đấu giá kia anh giao cho ai?”

“Đào Tâm Như.” Anh ta nói “Cô ấy ngày nào cũng mắng tôi.”

“Giám đốc Tiêu, anh ăn cơm trưa chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa. Bên cạnh mới mở một nhà hàng thịt nướng Mông Cổ, nghe nói cũng ngon. Có muốn đi ăn thử không? Tôi mời.”

“Cảm ơn...” tôi chỉ đĩa thức ăn của mình, thật ra tôi còn chưa động đũa. “Tôi đã ăn không ít rồi, hơn nữa, dạ dày tôi hôm nay không tốt lắm...”

“Không sao, để lần sau.” Về mặt anh ta có chút xấu hổ, hiển nhiên lòng tự trọng đã bị đả kích.

Chúng tôi nói thêm vài câu khách sáo, sau đó anh ta lịch sự tạm biệt.

Tôi quay đầu lại, thấy Mạnh Mạnh đang mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt rất khó hiểu.

“Sao vậy?”

“Em, Annie, sao lại dám công khai từ chối Tiêu Quan? Dây thần kinh nào của em bị đứt vậy?”

“Không phải em nói rồi à? Em không phải bạn gái anh ta. Tại sao phải ăn cơm với anh ta, khiến cho người ta hiểu lầm.”

“Em biết không? Tiêu Quan thường không coi ai ra gì, rất ít khi chủ động với con gái. Bọn con gái si mê ngốc nghếch, tình nguyện bỏ tiền ra mời anh ta ăn cơm, anh ta còn chưa thèm đi nữa là.”

“Được rồi, em thừa nhận, em có bệnh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được chưa?”

“Haizzz, xem em kìa. Nhớ ngày đó, chị cũng là kén cá chọn canh, đến bây giờ thì không được việc gì. Em nha, nhất định phải tới tuổi chị mới biết được cái gì là hối hận.” Emma lấy điện thoại ra đưa cho tôi: “Gọi điện thoại nói cho người ta em không đau dạ dày nữa đi, nhanh lên.”

Tôi cười, lắc đầu, trả điện thoại cho chị: “Em thấy hai người rất hợp nhau, hay chị tự gọi đi.”

Tôi trở lại văn phòng, tiếp tục làm việc. Làm được hơn một tiếng thì điện thoại reo.

“A lô.”

“Là tôi, Tiêu Quan đây.”

“Tổng giám đốc Tiêu, chào anh.”

“Dạ dày của em sao rồi?”

Anh ta còn nhớ vụ này, tôi sợ tới mức vã mồ hôi lạnh: “Khoẻ... Khoẻ rồi.”

“Buổi tối đi ăn thịt nướng Mông Cổ không?”

“Tôi... buổi tối... có giờ Yoga.”

“Mấy giờ bắt đầu?”

“Bảy giờ.”

“Mấy giờ xong?”

“Tám giờ.”

“Tám giờ tôi tới đón em. Nói cho tôi biết chỗ học Yoga đi.”

Không còn cách nào khác, tôi đọc địa chỉ.

“Như vậy, Annie, cho em 10 phút thay đồ, 8 giờ 10 phút gặp.”

Tôi còn muốn nói thêm vài câu nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Tôi tập Yoga xong, cũng không thay đồ, đầu đầy mồ hôi mồ kê đứng ngay cửa sân vận động. Đúng 8 giờ 10 phút, Tiêu Quan lái xe trở tới.

Tôi tự mở cửa xe, ngồi vào.

Anh ta chậm rãi lái xe, một lúc lâu cũng không nói câu nào. Tôi ngồi cạnh anh ta, cũng không hé răng.

Một lát sau, gặp đèn đỏ, anh ta bỗng nhiên nói: “Có lẽ em không biết, lúc học đại học, tôi từng theo đuổi Mạnh Mạnh. Lúc đó người theo đuổi cô ấy rất nhiều, tôi miễn cưỡng được xếp vào top trên. Có lần, cô ấy thích một bộ quần áo rất mắc, tôi không có tiền mua cho cô ấy. Đương nhiên còn có những chuyện khác nữa, nên chúng tôi chia tay.”

Tôi chờ anh ta nói tiếp.

“Sau đó, chúng tôi đều tốt nghiệp. Tôi làm ăn kiếm được kha khá, cô ấy nghe nói, từng chủ động tới tìm tôi. Nhưng tôi không để ý tới cô ấy, cô ấy rất tức giận.”

“Những chuyện này có liên quan gì tới tôi không?”

“Hôm nay, trước mặt cô ấy, em khiến tôi khó xử. Cô ấy nhìn bộ dạng của tôi, chắc trong lòng vui lắm.”

“Tôi không biết...”

“Có biết hay không cũng không sao cả.” Anh nói tiếp “Tóm lại, tối nay, em phải theo tôi đi ăn thịt nướng Mông Cổ.”

Tôi cảm thấy, lập luận của anh ta, tôi không hiểu được.

“Anh Tiêu, phiền anh ngừng xe lại một chút.” Tôi lạnh lùng nói.

Mặt anh ta thoáng biến sắc, thẳng gấp ô tô lại.

“Xin hỏi, anh có phải là con một đúng không?”

“Đúng vậy, vậy thì sao?”

“Bởi vì anh là con một, có một đạo lý, chỉ sợ anh hiểu trễ hơn những người có anh chị em một chút.” Tôi mở cửa xe, nói với anh ta “Thế giới này, không phải tất cả mọi thứ đều xoay quanh anh. Anh có chuyện vui hay không vui với người phụ nữ nào đó, tôi cũng không có trách nhiệm gì, cũng không liên quan gì tới tôi. Tạm biệt.”

Tôi đóng sầm cửa xe lại, nghênh ngang bỏ đi.

Hôm sau, tôi từng nghĩ Tiêu Quan sẽ đuổi việc tôi trong cơn giận dữ, vì biên chế của tôi vẫn thuộc Cửu Thông. Không ngờ qua một tháng trời, vẫn không có động tĩnh gì. Tôi không nghe tin tức gì từ Tiêu Quan, cũng không nhận được thư từ hay điện thoại gì của anh ta. Tôi làm việc chăm chỉ, khi mệt mỏi thì đứng cạnh thùng rác hút thuốc. Không có ai khó chịu với tôi, cũng không có ai quấy rầy tôi. Tôi ngồi một mình một phòng, lúc dịch có bật chút nhạc nhẹ. Có khi làm xong việc trước thời hạn, tôi sang chỗ Mạnh Mạnh ở phòng bên hoặc tìm những phiên dịch viên khác nói chuyện phiếm. Khi bọn họ làm việc mệt mỏi, hoặc là lúc ăn cơm trưa, cũng hay tới chỗ tôi, hoặc là kéo tôi cùng đi dạo phố. CGP ngoại trừ tổng giám đốc, kiến trúc sư và kỹ sư ra, còn lại đều là nhân viên nữ.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Có một hôm, làm việc xong, tôi lang thang trên mạng định tìm tiểu thuyết của Diệc Thư đọc, nhưng không tìm được tiểu thuyết nào, lại tìm được một trang web đăng truyện.

“Trang web sáng tác Tấn Giang.”

Tôi phát hiện ở đó không chỉ có không ít tiểu thuyết ngôn tình, mà bất kỳ ai cũng có thể đăng ký một bút danh, trở thành một nhà văn mạng.

Tôi mất nửa tiếng để đăng ký một bút danh. Sau đó, tôi nán lại đọc truyện “Thiên Vũ” của Đỗ Nhược, tổng cộng có ba bộ. Tôi mở cửa sổ rất nhỏ, có ai vào tôi liền tắt đi. “Thiên Vũ” khiến cho hiệu suất làm việc của tôi tăng lên rất nhiều. Ngày nào tôi cũng muốn làm việc xong thật nhanh để xem chương tiếp theo của

“Thiên Vũ”. Đáng tiếc, chưa tới một tuần, tôi đã đọc xong tất cả các chương của “Thiên Vũ”. Sau đó tôi tiếp tục đọc các chuyện của Lam Liên Hoa. Rồi đến các chuyện của Minh Hiểu Khê, Cổ Mạn, Tình Xuyên... Đến khi hết truyện để đọc, tôi bèn dùng bút danh mình đăng ký để viết truyện.

Tôi quyết định đặt một cái tựa cho tiểu thuyết của tôi, tên là: “Chuyện cũ của Lịch Xuyên.”

Tôi viết chương 1, phát hiện chỉ có 5 lượt xem, có một độc giả bình luận, vồn vện hai chữ: “Cố lên!”

Được, tôi sẽ vì độc giả kêu tôi cố lên này mà viết. Tôi nhanh chóng viết chương 2, chương 3. Tôi cảm thấy câu chuyện của tôi và Lịch Xuyên, ngoại trừ cảnh cuối cùng, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ. Có vài chỗ, tôi viết lược bớt đi, có vài chỗ, tôi phóng đại ra rất nhiều. Tin tôi đi, Lịch Xuyên đời thực, tuyệt đối tốt đẹp hơn Lịch Xuyên dưới ngòi bút của tôi nhiều. Tôi vừa viết vừa khóc, chìm đắm trong những ký ức đẹp đẽ, không thể nào thoát ra được. Đồng thời cũng khiến cho độc giả của tôi cảm động mà rơi nước mắt.

Tôi rất hy vọng Lịch Xuyên chính là nhân vật trong truyện của mình, tôi có thể muốn viết anh thế nào thì viết, sau đó cho tôi và anh, một kết cục thật mỹ mãn.

Đương nhiên, đây không phải là sự thật. Nhưng Lịch Xuyên trong truyện có thể khiến tôi dần dần quên đi Lịch Xuyên của đời thực. Nỗi đau này, bị tôi nhắc đi nhắc lại, dần dần phai nhạt, tình yêu này bị tôi nhớ đi nhớ lại, dần dần trở nên vô vị. Tôi bắt gặp một Lịch Xuyên khác ngày càng chân thật, gần gũi hơn trong trí óc tôi. Còn Lịch Xuyên của đời thực thì ngày càng mờ nhạt, ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ, dần dần xa cách tôi.

Tôi bầu bạn với nhiều thuốc lá, nhiều rượu và nhiều đêm mất ngủ. Nhớ có lần tôi đứng một mình ở vườn hoa trên sân thượng của khu Long Trạch kia, chăm chú nhìn dòng xe cộ trong gió đêm, nếu không nghĩ đến bố và em trai, có lẽ tôi sẽ nhảy xuống.

Tôi rốt cuộc cũng tìm được cách để chôn kín tình yêu này, biến đau khổ thành vui sướng.

Mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi tôi thức dậy chính là mở máy tính ra, xem dưới truyện của tôi có thêm những bình luận nào. Đương nhiên, đôi khi cũng sẽ có người mắng tôi. Cho dù là khen hay mắng cũng không sao cả. Yêu cầu của tôi rất thấp, chỉ cần có người để ý đến tôi là được.

Ban ngày tôi làm việc rất nghiêm túc, có rất nhiều việc phải làm, thời gian rảnh lại vui đầu sáng tác “Chuyện cũ của Lịch Xuyên”. Buổi tối tôi luyện Yoga, đi quán bar, xem phim, khiêu vũ... Đến lúc mệt, trở về nhà là nằm xuống ngủ liền.

Tôi thực sự đã có một cuộc sống đầy màu sắc.

23. Chương 23

Chớp mắt đã tới cuối năm. Năm nào CGP cũng tổ chức một buổi tiệc chính thức trước Noel, mời nhân viên và người nhà tham gia. Tôi tìm được mấy thứ đã lâu không dùng tới trong tủ quần áo: một bộ váy màu đen, một cái bóp cầm tay màu xám bạc viền ren xanh, một đôi giày bệt bằng vải jean màu xanh đính đá lấp lánh. Hai món sau chính là quà Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ về cho tôi vào 6 năm trước. Ngoài ra, anh còn tặng tôi một chiếc đồng hồ nhỏ nhỏ dễ thương, hiệu Rolex lấp lánh, trên mặt đồng hồ có nạm ba viên kim cương nhỏ, nhìn là biết giá rất mắc, tôi sợ làm mất, nên chỉ đeo trong những dịp quan trọng. Thật ra, dịp quan trọng mà tôi nói đó, cũng không nhiều lắm. Hình như tôi chỉ đeo một lần khi dự đám hỏi của một người bạn.

Sau khi chia tay với Lịch Xuyên, cơ thể tôi liền ngừng phát triển. Kinh nguyệt mất điều hòa suốt cả năm trời. Tôi uống vô số bình Ô Kê Bạch Phượng Hoàn mới dần điều hòa. Nói ra cũng lạ, điểm thay đổi duy nhất trên người tôi chính là thị lực. 5 năm trước thị lực tôi là 10/10, bây giờ đã trở thành mắt trái 4.5, mắt phải 4.0. Bình thường tôi đeo kính sát tròng, lúc đi ngủ thường quên lấy ra. Lúc đi làm lại hay dụi mắt, thường xuyên rất mệt. Vì vậy tôi làm một cặp kính nhựa màu mã não, bỏ trong túi xách để dự phòng.

Hôm Noel, tôi trang điểm nhẹ. Nhìn lại đồng nghiệp nữ trong công ty, ai cũng xinh tươi lộng lẫy, thu hút mọi ánh nhìn. Tôi ngồi trốn bên sofa uống rượu, uống được ba ly, lại lên cơn ghiền thuốc lá, lén trốn ra

ban công hút thuốc. Khi tôi quay trở lại, bữa tiệc đã bắt đầu. Tôi vội vàng tìm chỗ ngồi, Emma cười tủm tỉm đi tới, cố tình ngồi xuống cạnh tôi.

“Em xem, hôm nay ngoại trừ Tổng Giám đốc Trương ra – do vợ ông ấy đi công tác – thì chỉ có chị và em một mình lẻ bóng thôi. Sao rồi, cãi nhau với Tiêu Quan à?”

“Không có.”

“Lúc này em vào cửa, có biết bao nhiêu người trong tổ phiên dịch thét chói tai trong lòng không?”

Tôi giật mình, vội vàng lấy gương ra, soi trái soi phải: “Sao vậy? Trên mặt em dính gì à?”

Chị nâng má tôi lên, nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu không nói câu nào, một lát sau, mới từ từ nói: “Thành thật nói cho chị Emma của em nghe, đại gia nào chống lưng cho em?”

“Đại gia gì? Em đâu có quen đại gia nào đâu. Chị nhìn em đi, buổi trưa ăn fastfood, buổi tối đi quán bar, di động không bao giờ reo, người quen đại gia mà vậy à?”

Chị ta chỉ vào túi xách của tôi: “Đây là LV, tự em mua à?”

Tôi không nghiên cứu gì về túi xách. Cũng không biết LV là gì.

Nên tôi liền lắc đầu: “Người ta tặng.”

“Bạn trai cũ?”

Tôi không hé răng, trong lòng bắt đầu bực mình Emma. Sở thích lớn nhất hàng ngày của Emma chính là đọc tạp chí thời trang, xem những mốt mới nhất của hàng hiệu.

Đôi môi của Emma đã trở thành một vòng tròn vo, ánh mắt long lanh: “Bạn trai cũ của em là ai?”

“Có nói chị cũng không biết đâu.”

“Try me[1].”

[1]Nói thử xem.

Emma là cao thủ tình trường, quen biết rộng. Tôi né chủ đề này, lảng sang chuyện khác: “LV là gì?”

Emma nhìn tôi, nhướn mày: “Annie, em không biết thật, hay giả vờ không biết?”

Tôi nhìn thẳng vào mặt chị ta: “Thật sự không biết, chị chỉ em đi.”

“Cái túi xách LV này của em, chị từng thấy rồi, giá là 14 ngàn,” Emma nhắm mắt rên rỉ, giống như giắc mộng vụn vờ, “đồ la.”

Emma im lặng một chút, lại chỉ vào giày của tôi: “Còn đôi giày này nữa, cũng hiệu LV, giá 6,400 đô la một đôi. Lương của chị em, từ lúc làm đến giờ vẫn là cao nhất trong giới phiên dịch. Nhưng tới giờ cũng chưa mua nổi mấy thứ này.” Emma nhấp một ngụm rượu, dung dịch màu đỏ xoay tròn trong ly “Đẳng cấp của Cửu Thông đến đâu? Đẳng cấp của CGP đến đâu? Sao em được cử đến CGP? Hả? Đại học Sư Phạm S chẳng qua chỉ là trường hạng hai. Sinh viên Đại học Bắc Kinh và Học viện Ngoại ngữ Bắc Kinh ra trường ai cũng là nhân tài, nhưng vào đây như cá vượt vũ môn, sứt đầu mẻ trán cũng không vào được. Em nói em không có người chống lưng, ai tin?”

Tôi phì cười: “Còn chị Emma thì sao, chị tốt nghiệp đại học nào?”

“Năm 14 tuổi chị vào trường thiếu niên năng khiếu của Đại học Bắc Kinh, có bằng thạc sĩ ngành Ngữ Văn Pháp của Đại học Bắc Kinh. Chị từng đạt giải nhất kì thi cấp quốc gia.”

“Em là thủ khoa đại học thành phố Cá Cự, không học Đại học Bắc Kinh không phải vì em không đủ điểm, mà do nhà em không có tiền. Em cũng là thạc sĩ, cũng từng đoạt giải nhất kì thi cấp quốc gia. Chị Emma, phải xem chí hướng để luận anh hùng, chứ ai lại xem xuất xứ?”

Thấy tôi khó chịu, Emma cười trừ: “Chị Emma quan tâm em thôi mà. Thấy em không có bạn trai, muốn giới thiệu một người cho em. Đương nhiên là phải hỏi thăm tình hình trước. Người xưa nói, đã qua bể thăm

khôn còn nước, ngoài chốn non Vu chẳng thấy mây, bạn trai trước của em đưa bằng giá cao quá, làm cho những người muốn giúp em khó ra tay lắm.”

Thì ra là vậy. Tôi bực mình, co người ngồi sát sô pha, tiếp tục uống rượu: “Chị Emma, em từng bị người ta làm tổn thương, cả đời này sẽ không yêu ai nữa.”

“Trời ơi, còn trẻ mà,” chị bật cười “Thề độc quá vậy? Đàn ông trên đời này, có mấy người tốt? Đừng nên thật lòng quá làm gì. Thật lòng thì khổ lắm. Tháng này chị gặp Tiêu Quan mấy lần, lần nào người ta cũng hỏi thăm em.”

Thật ra, Tiêu Quan vẫn rất quan tâm tôi. Đặc biệt ở mặt nâng cao trình độ tiếng Anh, khiến tôi vô cùng cảm kích. Ngoài ra, anh ta khá đẹp trai, sự nghiệp thành công, đối với người bình thường mà nói, chạy theo nịnh nọt còn không kịp, làm gì có ai lại ghét anh ta. Nhưng tôi đã quen với sự dịu dàng và nhường nhịn của Lịch Xuyên, gặp kẻ ngang ngược sẽ không chịu thua. Tôi giả vờ chuyên tâm cắt một miếng thịt bò nướng tiêu cháy đen chín tái, không nói nữa. Một lát sau, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Emma, em muốn hỏi chị một chuyện. Hôm qua, bên phòng công trình có cử một kỹ sư phần mềm tới, copy tất cả tài liệu của em đem về, chị có biết tại sao không?”

Emma nói nhỏ: “Nghe nói là gói thầu Ôn Châu có vấn đề. Có người tiết lộ phương án thiết kế của chúng ta cho bên Giai Viên.”

Giai Viên hiện đang là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của CGP về công trình Ôn Châu.

Tôi sợ hãi trong lòng.

“Ban Giám đốc giận lắm, cho người điều tra xem có ai đã xem bản thiết kế.” Emma liếc tôi “Em phụ trách phiên dịch tất cả bản vẽ, đương nhiên sẽ điều tra em.”

Tôi phiên dịch rất nhiều bản vẽ, nhưng tôi chỉ lo tìm những từ tiếng Anh trên bản vẽ, hoàn toàn không nhớ bản vẽ nào là của công trình nào. Tôi không lo lắng chuyện mình làm lộ bí mật công ty. Quy trình dịch bản vẽ của CGP rất nghiêm ngặt, lúc nào tôi cũng làm theo quy trình, không có khả năng bản vẽ bị lộ ra ngoài. Tôi chỉ lo là tôi thường lên mạng trong giờ làm việc, không biết có bị phát hiện hay không, dù lần nào tôi cũng xóa hết lịch sử trình duyệt trước khi tắt máy. May mà bản thảo gốc tôi chỉ lưu trong USB, không chép vào máy của công ty. Dù vậy, tôi vẫn hơi sợ, có tật giật mình mà.

Tôi đang miên man suy nghĩ, bỗng dưng Emma nói: “Thật ra, bây giờ mới điều tra thì quá muộn rồi. Chỉ còn 12 ngày nữa là đến hạn đấu thầu. Bây giờ đang cuối năm, đúng dịp lễ Tết, muốn làm lại từ đầu cũng không đủ thời gian, cũng không có lòng dạ nào mà làm. Bản vẽ quy hoạch thành phố C đó, được đầu tư hai mươi mấy triệu tệ, do Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương phụ trách thiết kế cảnh quan và sân vườn, đáng lẽ là nắm chắc phần thắng rồi. Lần này công ty mình tổn thất rất lớn. Mọi năm Tổng Giám đốc Giang đều tham dự tiệc cuối năm. Chẳng lẽ em không phát hiện, mấy ngày rồi Giang tổng không đến công ty sao?”

Tôi chỉ là một nhân viên phiên dịch thấp cổ bé họng, chỉ làm những việc mình được giao. Tôi chưa từng để ý theo dõi xem Tổng Giám đốc hôm nay có đi làm hay không. Tôi ăn nhanh cho xong, phát hiện còn nhiều người vẫn đứng ở đại sảnh nói chuyện. Tôi giả vờ đi toilet, thật ra là muốn trốn về nhà viết tiểu thuyết. Vừa đến cửa, bỗng nhiên có người gọi tôi: “Annie!”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khánh Huy.

“Phó Tổng Giám đốc Trương.”

“Annie, dạo này công ty có việc, cô đi công tác trong lễ Noel được không?” Ông ta nói, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Đương nhiên là được.” Tôi nhìn ông ta, hơi chột dạ, không biết có phải chuyện tôi viết tiểu thuyết trong giờ làm việc bị phát hiện rồi hay không.

“Xin lỗi, theo lý thì không nên kêu cô đi lúc này.” Ông ta nói “Nhưng mà, phiên dịch tiếng Anh trong công ty chỉ có mình cô còn độc thân. Những người khác đều có chồng con hết rồi.”

“Không sao. Đi đâu? Khi nào đi?”

“Ôn Châu. Chuyến bay mười một giờ tối nay. Công ty đã đặt khách sạn rồi.”

Tôi nhìn đồng hồ, đúng bảy giờ.

“Vậy tôi về nhà sắp xếp đồ đạc.”

“Cho cô một tiếng để chuẩn bị, kịp không? Tôi sẽ cho xe chở cô về nhà, sau đó đúng tám giờ chở cô ra sân bay.”

“Được.”

“Chắc cô có nghe, phương án thiết kế của công ty bị lộ, không còn bao nhiêu thời gian, nên phải đi công tác đột xuất.”

“Tôi hiểu.”

“Như vậy, lát nữa gặp cô ở sân bay.”

Tôi về nhà trọ của mình, thay quần áo mặc hàng ngày, nhanh chóng xếp hành lý. Vì uống vài ly rượu nên hơi chóng mặt. Tôi ngâm đầu trong nước ấm, rửa mặt thật lâu, sau đó ra cổng chung cư, thấy Trương Khánh Huy đã đến, đang đứng ngoài xe hút thuốc, chắc đã đợi tôi cũng lâu.

“Xin lỗi anh, tôi không biết tối nay đi công tác, nên có uống mấy ly rượu.” Lúc vào xe, đầu tôi đụng vào cửa xe, nhìn như con ngốc.

“Không sao.” Ông ta cười cười “Cô Chu phòng phiên dịch hồi trước cũng biết uống rượu.”

Trên đường hoàn toàn im lặng.

Xe tới sân bay, tôi xuống xe, gió lạnh thổi qua, làm tôi tỉnh rượu hơn một nửa. Sau đó, đột nhiên tôi phát hiện, trước mắt tôi là một mảng mờ mờ ảo ảo.

Tôi quên mang kính sát tròng!

Có lẽ là làm rớt lúc rửa mặt.

Tôi lục túi xách theo bản năng, bực mình phát hiện ra, tôi đã bỏ quên cặp kính trong cái túi xách LV Lịch Xuyên tặng. Tôi đang xách cái túi vải nhỏ tôi hay dùng lúc đi làm, có đai đeo. Bởi vì nó nhẹ, lại có rất nhiều ngăn, nên tôi hay dùng.

Tôi tự an ủi bản thân, đừng lo. Ôn Châu là thành phố lớn, đương nhiên phải có tiệm bán kính mắt. Chuyện đầu tiên tôi làm sáng mai sẽ là đi làm kính. Sau đó, tôi kéo va li, đi theo Trương Khánh Huy như hình với bóng.

Lát sau, chúng tôi gặp vài người khác ở cổng vào. Tôi chỉ thấy bóng người mờ mờ, nghe Trương Khánh Huy chào: “Tổng Giám đốc Giang.”

Bóng người đi tới trước mặt chúng tôi, cái bóng khá đậm. Có thể mơ hồ nhận ra Tổng Giám đốc Giang, ba kiến trúc sư và hai chuyên viên đồ họa của CGP. Tay ai cũng xách một cái laptop.

“Máy bay hạ cánh rồi?” Trương Khánh Huy hỏi

“Tới rồi, có lẽ họ đang lấy hành lý.” Giang Hạo Thiên trả lời.

Cửa đón khách khá ồn ào. Tôi nuốt xuống mùi rượu đang dâng lên trong cổ họng, yên lặng đứng chờ cùng mọi người bên ngoài rào chắn. Khoảng nửa tiếng sau, Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy bỗng nhiên bước tới, những người còn lại cũng đi theo. Chắc là họ đã thấy người họ đang đợi, liền bắt tay, chào hỏi nhau. Tôi không nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy trước mắt có nhiều bóng người qua lại, có nhiều tấm bảng được giơ lên, có người ôm nhau, có người thét chói tai, lơ mơ ảo ảo, như thực như mơ.

Cảnh tượng này làm tôi nhớ lại kỷ niệm cũ.

Sáu năm trước, cũng tại đây, tôi đứng chờ Lịch Xuyên. Máy bay anh hạ cánh lúc một giờ, tôi sợ nhầm, chín giờ đã chạy tới sân bay. Chờ anh rất lâu, cuối cùng vẫn là Lịch Xuyên thấy tôi trước, tôi ôm anh thật chặt,

mãi không chịu buông ra. Lúc đó, thật sự, muốn gấp anh thành một chiếc khăn tay, cả đời này cột vào túi của mình.

Bây giờ, biết bao tháng ngày trôi qua? Tất cả đã phai nhạt.

Tôi lặng lẽ suy tưởng, đám người trước mặt bỗng nhiên tách ra.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một bóng người đi về phía tôi.

Thật ra, tôi chỉ thấy một bóng người mặc đồ đen. Nhưng tôi vẫn nhận ra anh, vì dáng đi của anh tôi rất quen.

Sau đó, tôi thấy một khuôn mặt, cách tôi rất gần, nhưng mờ mờ ảo ảo.

Tôi đột nhiên cảm thấy, hôm nay quên đeo kính, là chuyện may mắn vô cùng.

Tôi nghe thấy Giang Hạo Thiên giới thiệu với người đó: “Anh Vương, đây là phiên dịch mới của công ty, cô Annie, là thạc sĩ Ngữ Văn Anh. Cô ấy thay thế vị trí của cô Chu. Annie, đây là Tổng Giám đốc của CGP, anh Vương Lịch Xuyên.”

Một bàn tay đưa ra trước mặt tôi, tôi cũng giơ tay ra.

Tay anh, vẫn lạnh lẽo như xưa, hơi thở nhẹ nhẹ, vẫn thoang thoảng mùi oải hương.

“Xin chào.” Anh hơi ngập ngừng “Annie.”

Tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể hạ xuống đến 0 độ. Máu vọt tới đỉnh đầu, đông lại.

Tôi trả lời bình tĩnh: “Xin chào, anh Vương.”

Sau đó, một người đứng sau lưng anh kéo va li ra, cũng giơ tay ra bắt tay tôi: “Xin chào, Annie, tôi là trợ lý của anh Vương, Tô Quần.”

24. Chương 24

Hình như tôi từng nghe tên Tô Quần ở đâu đó. Nhưng mãi chẳng thể nào nhớ nổi.

Chỉ còn cách thời gian lên máy bay 1 tiếng. Lịch Xuyên đi hơi chậm, mọi người đều đi chậm lại theo anh. Chỉ có mình Tô Quần vội vàng đẩy xe hành lý cao ngất đi gửi.

Qua cửa kiểm tra an toàn xong, chúng tôi đứng đợi trước cửa ra máy bay một lúc thì có thông báo lên máy bay. Qua khung cửa sổ kính lớn, tôi thấy một chiếc Boeing 737 – 900 đang đậu bên ngoài. Suốt dọc đường, hai sếp lớn kẻ hai bên người Lịch Xuyên, thì thầm to nhỏ với anh. Những người còn lại đều biết ý giữ khoảng cách với họ. Ai cũng biết, lần đi công tác này là mất bò mới lo làm chuồng. Nên chỉ cần công ty trúng thầu, trả giá cao cỡ nào cũng đáng. Hành khách lục tục lên máy bay, nhưng người của CGP vẫn án binh bất động, bởi vì Tổng Giám đốc Giang vẫn đang bận bàn chuyện với Lịch Xuyên. Dù là công ty nước ngoài hay công ty nhà nước đều giống nhau về mặt phân chia cấp bậc. Nhân viên không dám qua mặt giám đốc, lên máy bay trước. Thấy vậy, Tổng Giám đốc Giang phát tay với chúng tôi, ý bảo chúng tôi cứ đi trước. Thế là, mọi người nối đuôi nhau lên máy bay. Tôi kéo va li, cúi đầu đi về phía cửa soát vé, lúc đi ngang qua Lịch Xuyên, bỗng nhiên va li nảy lên, giống như cán lên chân ai đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn, hình như “ai đó” là Lịch Xuyên. Tôi liền cúi đầu, muốn nhìn xem chính xác va li của tôi đè lên chân nào của anh. Nếu là chân trái, thì tôi phải xin lỗi. Nếu là chân phải, tôi cảm thấy không cần. Dù sao chân giả cũng đâu có cảm giác. Nói chung, tôi chẳng muốn nói dù chỉ một câu xin lỗi.

Không nhìn thấy rõ. Ai cũng thấy tôi đang chần chừ. Đụng người ta, người ta lại là người tàn tật, còn không muốn nói sorry, quá đáng không? Do dự một hồi, đang định mở miệng, anh lại giành nói trước, hai chữ: “Không phải.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo va li, ngông nghênh đi qua anh như chim công xòe đuôi.

Tới cửa máy bay, tôi bị ngăn lại: “Thưa chị, va li của chị vượt quá quy định. Chị vui lòng để lại đây, chúng tôi sẽ chuyển giúp chị.”

“Cảm ơn.”

Không khí trong cabin khá ẩm áp, đến mức hơi ngột ngạt.

Tôi ngồi ở hàng sau, ngay cạnh đường đi. Ngồi cạnh tôi là Tiểu Hoàng bên phòng thiết kế. Mặc dù tôi đã làm việc ở CGP hơn ba tháng, nhưng chỉ quen vài phiên dịch, những người khác tôi coi như không thấy. Trước nay tôi chỉ mới nói chuyện chưa với Tiểu Hoàng khoảng ba câu, chỉ biết là họ Hoàng, còn tên là gì cũng không biết. Cho nên, tôi chỉ cười cười với anh ta, sau đó tôi lấy máy MP3 ra, đeo tai nghe vào.

Ngay sau khi máy bay cất cánh, bao tử tôi cứ cồn cào mãi không yên. Nói thật, tôi không bị say máy bay. Có lẽ, tại tôi do uống quá nhiều rượu, cũng có lẽ, do lúc nói chuyện với Emma ăn quá nhiều thịt bò nên bị đầy bụng. Tóm lại, lúc đầu tôi còn ngồi tại chỗ ới vào túi giấy, sau đó thì chạy hăng vào toilet, ới ra mặt xanh mặt vàng. Sau đó, tôi lười ra ngoài, ngồi trên bồn cầu thở, cứ như cá chết. Chuyến bay hai tiếng, tôi ới hết một tiếng. Khi tôi về lại chỗ ngồi, tôi mới hiểu tại sao mình lại ới.

Không ngờ là do kinh nguyệt.

Năm tôi 17 tuổi, kinh nguyệt của tôi khá bình thường, một tháng đúng bốn ngày. So với bạn bè cùng lứa thì tôi dễ chịu hơn nhiều. Sau năm 17 tuổi, kinh nguyệt của tôi trở nên thất thường, chẳng những ngày có không chính xác, mà còn có những triệu chứng rất nghiêm trọng, đặc biệt là hai ngày đầu tiên. Chóng mặt, buồn nôn, ới mửa, đau bụng dưới – tất cả những triệu chứng tồi tệ mà sách giáo khoa nói – tôi đều có. Tháng nào cũng có bảy, tám ngày như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là, tôi không mang theo băng vệ sinh. Ma xui quỷ khiến sao đó, tôi đang mặc một cái váy bó sát người màu kem. Lúc này tôi chỉ lo nôn, không chú ý váy ướt đầm một mảng màu đỏ. Bấy giờ ngồi xuống, có cảm giác máu đang chảy tuôn chảy xuống chân. Tôi sợ tới mức không dám động dậy, lại càng không dám đứng dậy. Nhưng có thể cảm thấy rõ ràng, cái váy ngày càng đầm nước.

Tôi nhủ thầm trong lòng, OK, OK, OK. Đây là câu thần chú gỡ rối của tôi, lần nào gặp chuyện xui xẻo, tôi đều đọc bộ kinh OK mười lần, cứ như chỉ cần làm việc thì mọi chuyện sẽ OK.

Cuối cùng, máy bay hạ cánh. Cuối cùng, không có cái gì OK. Cả cabin đều là đàn ông lạ. Tôi định nhờ Tiểu Hoàng cho tôi mượn áo vest, nhưng nhìn lại dáng người của anh ta, dù tôi mặc áo của anh ta vào cũng không che được gì. Trong lúc tôi lúng ta lúng túng, không dám mở miệng nhờ vả, thì hành khách trong khoang hạng nhất đều đã xuống hết. Chỉ còn mình tôi vẫn còn ngồi bất động tại chỗ. Một loạt tiếp viên hàng không đang đứng cạnh cửa chào tạm biệt hành khách đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường.

Sau đó, tôi mờ mờ thấy Lịch Xuyên và một người khác, có lẽ là Tô Quân, đang đi ở cuối hàng, cũng sắp sửa xuống máy bay.

Anh đang đi, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

Sau đó, anh liền đi thẳng đến trước mặt tôi.

Đang định nói chuyện, lại bị tôi cướp lời: “Lịch Xuyên.”

“Ừ.”

“Cởi đồ ra.”

“Đồ nào?”

“Áo khoác.”

Anh cởi áo khoác, đưa cho tôi. Lúc tôi nhìn không rõ, cứ tưởng là áo khoác dài, thì ra là chiếc áo gió màu đen, chiều dài trung bình, chất liệu rất nhẹ. Tôi đứng dậy, mặc áo gió vào, cúi đầu lạng lẽ, cùng anh xuống máy bay. Anh không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Hơi thở của anh lại bao quanh tôi. Đầu tiên là mùi hoa oải hương trên cổ áo, tiếp theo là hương gỗ nhẹ trên tay áo, đây chính là mùi của loại bút chì anh hay dùng để vẽ. Trong chớp mắt, kỷ niệm liền ùa về, nhấn chìm tôi. Thì ra, anh vẫn sử dụng loại bút chì này. May mà, tôi không nhìn rõ mặt anh. Không nhìn rõ cũng tốt, cả đời này, sẽ không bao giờ bị anh quyến rũ nữa.

Chuyến bay đêm hạ cánh, chúng tôi vừa tới khách sạn là lăn ra ngủ. Tôi đi tắm trước cho thoải mái, vò vò cái váy nhuộm màu máu cả buổi mới sạch dầu tích. Áo gió của Lịch Xuyên phải giặt khô, tôi đưa cho quầy lễ tân ở tầng trệt, điền số phòng của anh cho họ.

Sau đó, tôi buông mình xuống giường, cả người mỗi một như ai rút hết xương cốt. Tắt đèn, một mình lặng lẽ dưới ánh trăng, trần trọc suốt mấy tiếng đồng hồ, vẫn ngủ không được. Nên tôi đứng dậy, uống một viên thuốc ngủ, sau đó ngủ say như chết. Khi tỉnh lại, đã là buổi chiều, nhưng cặp mắt vẫn đen thui, giống mắt gấu trúc.

Không ăn sáng, không ăn trưa, nhưng quan trọng hơn là, không tham dự cuộc họp buổi sáng. Tôi gặp Tiểu Hoàng trên hành lang, ông ta hỏi thăm: “Annie, hết cảm rồi à?”

“Cảm gì?”

“Hồi sáng cô không đi họp, Phó Tổng Giám đốc Trương hỏi lý do. Anh Vương nói cô bị cảm lúc đi máy bay, cho nên anh ấy cho cô mượn áo.”

“Không phải cảm, chỉ là... bị lạnh. Phó Tổng Giám đốc Trương có giận không?”

“Đương nhiên là không, ai cũng thấy cô bị say máy bay, biết cô không khỏe.”

“Họp bàn chuyện gì?”

“À... vì phương án thiết kế bị lộ, phải vẽ lại hầu hết các bản vẽ. Quan trọng nhất là phần cảnh quan do anh Vương thiết kế. Cả hình dáng tòa nhà và thiết kế nội thất cũng phải sửa lại. Tuy nhiên, những phần quan trọng nhất thì đã nhờ anh trai của anh Vương vẽ phác thảo xong rồi.”

“Anh trai của anh Vương?”

“Là anh Vương Tế Xuyên. Kiến trúc sư thiết kế nội thất nổi tiếng thế giới đó. Hai anh em họ đều bận rộn vô cùng, nếu không phải có chuyện gấp, thì không mời được họ đâu.”

Tôi suy nghĩ, hỏi: “Vậy còn tôi. Tôi làm gì?”

Tôi vẫn thấy lạ, Lịch Xuyên nói tiếng Trung rất lưu loát, cần phiên dịch làm gì. Nhưng tôi nhớ trước kia có Chu Bích Tuyên, có lẽ là theo lệ thôi.

“Sau khi đấu thầu, sẽ phải họp với bên chủ đầu tư vài lần. Anh Vương không hiểu giọng Ôn Châu cho lắm, nên khi họp sẽ chỉ nói tiếng Anh, cô phải phiên dịch lại hết. Còn nữa, anh Vương còn cần một số tài liệu về văn hóa, lịch sử và hoàn cảnh sinh thái của Ôn Châu, cô phải đi tra cứu, sau đó dịch cho anh Vương nghe.”

Vì không đi họp nên tôi chột dạ, vội vàng đến gặp Trương Khánh Huy. Nhiệm vụ ông ta giao cho tôi, quả nhiên hoàn toàn giống những gì Tiểu Hoàng đã nói.

“Vậy tôi có cần phải đi gặp anh Vương ngay bây giờ không?” Tôi hỏi.

“Cậu ấy ra công trường chụp hình rồi. Chắc phải mất một ngày. Chúng ta có rất ít thời gian, cô ăn tối xong thì mang tài liệu về Ôn Châu đến cho cậu ấy, được không?”

“Dạ được, vậy tôi đi thư viện tìm tài liệu ngay đây.”

“Tạm thời cậu Vương chỉ cần hai quyển sách này.” Trương Khánh Huy đưa một tờ giấy cho tôi.

Là nét chữ của anh, kiểu phồn thể: Địa chí thành phố Ôn Châu và Địa chí quận Vĩnh Gia.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ, mặc dù Lịch Xuyên là kiến trúc sư, nhưng tôi biết rất ít về nghề nghiệp của anh. Tôi hiểu rõ từng tác da thớ thịt của người đàn ông tên Vương Lịch Xuyên, nhưng còn kiến trúc sư Vương Lịch Xuyên thì sao? Nét ăn có khác nhau không? Nếp ở có khác nhau không?

Vì nóng lòng lấy công chuộc tội, tôi nhanh chóng đi làm một cặp kính mới, còn cố ý chọn gọng kính màu đỏ tía, khiến tôi nhìn nghiêm túc hơn, chuyên nghiệp hơn, trưởng thành hơn. Nhà sách Tân Hoa có bán Địa chí thành phố Ôn Châu, một bộ gồm ba quyển khá dày, tôi mua hết cả bộ mà không hề đắn đo suy nghĩ. Riêng quyển Địa chí quận Vĩnh Gia, tôi đến thư viện thành phố mượn và photo hết cả quyển, không sót trang nào.

Hèn gì Lịch Xuyên chỉ cần hai bộ này, tổng cộng 2 bộ hơn 3 ngàn trang sách.

Tôi ngồi tra từ điển hết cả buổi chiều. Trong quyển Địa chí thành phố Ôn Châu có khá nhiều từ mới, còn quyển Địa chí quận Vĩnh Gia thì được viết bằng thể văn cổ thời Đạo Quang[1], hại tôi hết tra ngược lại tra xuôi.

[1] Chỉ thể văn cổ thời cận đại được phát triển vào thời vua Đạo Quang (tại vị 1821-1851) nhà Thanh, trong đó nổi tiếng nhất là tác phẩm của các nhà Nho lỗi lạc theo phong trào Duy Tân như Khang Hữu Vi, Tăng Quốc Phiên, Đàm Tự Đồng...

Lúc chạng vạng tối, đầu óc tôi quá tải không suy nghĩ được gì nữa, nên tôi bèn đi xuống vườn hoa dưới khách sạn đứng hút thuốc. Hút xong một điếu thuốc vẫn chưa đã cơn ghiền, tôi lại hút thêm điếu nữa. Màn đêm dần buông xuống.

Tôi thấy một chiếc xe trở tới trước cửa khách sạn, Lịch Xuyên và Tô Quân từ xe chui ra.

Anh nhìn thấy tôi, cúi đầu nói nhỏ với Tô Quân gì đó, sau đó đi thẳng về phía tôi.

Tôi giả vờ không nhìn thấy anh, cúi đầu hút thuốc tiếp. Thấy anh đứng bất động trước mặt mình, tôi đành phải ngẩng đầu lên.

Sáu năm rồi nhỉ.

Lịch Xuyên hầu như không thay đổi chút nào, chỉ là hơi gầy hơn trước. Thậm chí anh cũng không đổi kiểu tóc khác. Vấn đề là, khuôn mặt người mẫu quảng cáo thương hiệu CK của Lịch Xuyên, càng gầy thì càng đẹp. Theo tôi thấy, anh còn đẹp trai hơn sáu năm trước. Vừa nghĩ tới điều này, bao tình cảm lại dâng đầy nơi đáy mắt.

Tôi vội vàng kiềm chế cảm xúc của mình: “Tổng Giám đốc Vương”

“Trương Khánh Huy có nói em biết là tối nay tôi muốn gặp em không?” Anh nói. Giọng không vui vẻ, thậm chí là ngang ngược.

“Không phải là sau khi ăn tối xong sao?”

“Tôi đã ăn cơm tối rồi.”

“Tôi chưa ăn.”

“Học hút thuốc từ khi nào?”

“Liên quan gì tới anh?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy ưu tư. Tôi nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng.

“Cho em một tiếng để đi ăn. Đúng tám giờ, em mang tài liệu tới phòng tôi!”

Câu cuối cùng khá hằn học.

Tôi cười khê khàng, tay khoanh trước ngực, gõ tàn thuốc vào không khí: “Dạ biết, Tổng Giám đốc Vương!”

Tôi vén tóc, búi thành búi phía sau đầu, dùng kẹp hoa kẹp tóc lại. Ôm ba quyển Địa chí thành phố Ôn Châu và một chồng tài liệu photo, tôi “lộc cộc” gõ cửa phòng Lịch Xuyên.

Từ giây phút đầu tiên sau khi mở cửa cho tôi, Lịch Xuyên vẫn luôn chau mày. Đơn giản là vì tôi lại gọi anh là “Tổng Giám đốc Vương”.

“Tổng Giám đốc Vương, tài liệu anh cần tôi đã tìm được rồi. Không biết anh cần biết những thông tin về mặt nào trước đây?” Tôi nói giọng kiểu nhân viên phục vụ.

Anh dẫn tôi đến phòng khách, ở đó có một bộ ghế sofa, anh chỉ vị trí, kêu tôi ngồi xuống.

“Em có thể đặt sách lên bàn.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn, nhưng nhanh chóng bị câu nói tiếp theo của tôi chọc tức.

“Dạ vâng! Tổng Giám đốc Vương.”

Anh nén giận, nhẹ nhàng nói: “Tôi có mua Coca, em muốn uống không?”

Ngày xưa, Coca là thức uống tôi thích nhất. Nhưng tôi lắc đầu, nói: “Cảm ơn, tôi không uống.”

“Vậy em muốn uống gì? Ở đây có cà phê, sữa tươi và trà.”

“Nếu không phiền, tôi muốn uống cà phê trà sữa.”

Anh ngó người: “Cà phê trà sữa?”

“Thì là trộn chung mấy thứ đó với nhau, thêm hai viên đường.”

Anh đi pha cà phê, đi pha trà, đi tìm sữa và đường...

Bạn Lịch Xuyên thân mến, lần này, tôi sẽ cho bạn biết rõ Tạ Tiểu Thu là ai.

“Xin lỗi, tôi uống hết sữa rồi, tôi cũng không có đường. Em uống đỡ ly này đi.”

Trong cái ly đen đen có hai miếng gì đó vàng vàng.

Tôi chỉ vào hai miếng kia nói: “Cái gì đây?”

“Chanh,” anh thản nhiên ngồi đối diện tôi, đặt gậy lên bàn trà “dành cho người gầy.”

Chắc chắn câu này không phải nói móc. Vì hiện nay tôi còn gầy hơn sáu năm trước. Ngoại trừ làn da khô quắt, sắc mặt tối tăm, ngực lép, cộng thêm hai đôi mắt gấu mèo ra, sáu năm qua, quá trình dậy thì của tôi vẫn đang tuột dốc. Điều này chứng minh sức tàn phá của tình yêu đối với tôi. Ngoài ra, tôi cũng đổ rằng mình nghiện uống Ô Kê Bạch Phụng Hoàn. Vì kinh nguyệt không đều, tôi uống hết bình này tới bình khác. Cho nên, bây giờ chỉ cần nhìn thấy bột đậu đen là tôi muốn cho vào miệng.

“Cảm ơn.” Tôi uống một ngụm, suýt nữa phun ra ngoài. Vừa đắng, vừa chát, lại vừa chua, còn khó uống hơn thuốc Bắc.

Anh lấy một quyển sổ bao da bìa mềm và một cây bút chì từ dưới bàn ra, hỏi: “Bây giờ bắt đầu làm việc được chưa?”

“Được.”

“Em đọc mục lục của quyển Địa chí thành phố Ôn Châu cho tôi nghe một lần, được không?”

Tôi mở sách ra, đọc: “Tổng mục lục, quyển một, lời tựa, thể lệ chung, khái quát, những sự kiện lớn...”

Anh ngắt lời tôi: “Xin lỗi, nhiều năm tôi không về Trung Quốc, đã quên gần hết tiếng Trung, phiền em dịch sang tiếng Anh.”

Anh nói tiếng Trung tệ hơn sáu năm trước. Tuy câu cú vẫn liền mạch, nhưng chủ ngữ vị ngữ thì giống mới nghĩ rất lâu mới tìm được đúng từ, phải rặn từng chữ một. Nhưng thật ra cũng không tệ đến mức như anh nói.

Tôi chuyển sang nói tiếng Anh: “Nội dung chủ yếu của quyển một là vị trí địa lý, xã hội, con người, quy hoạch thành phố, giao thông bưu chính. Nội dung của quyển hai gồm khu vực kinh tế, công nghiệp, nông nghiệp, thương mại, tài chính, quản lý kinh tế. Nội dung của quyển ba gồm cơ quan đoàn thể, đơn vị hành chính sự nghiệp, quân sự, giáo dục, ghi chú, hướng dẫn tra cứu. Mỗi quyển còn có mục lục chi tiết riêng.”

Anh ghi chú vài chữ vào sổ, nói: “Quyển một quan trọng nhất. Em tìm thử xem có phần nào nói về hoàn cảnh thiên nhiên không.”

Tôi lật sách xoay xoi: “Có. Địa chất, địa hình, khí hậu, thủy văn, thổ nhưỡng, tài nguyên thiên nhiên, thiên tai.”

“Dịch từng chương một.”

Tôi nhìn anh, bực mình. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Tôi tốn hết cả buổi trưa mới tra hết từ mới của phần này! Tôi hút hai điếu thuốc, vì tra mấy từ mới trong mấy chương này mà tôi tốn thọ mất hai ngày đây.

“Địa chất thành phố Ôn Châu được hình thành từ lớp đá biến chất trong tầng đá hoa cương từ đại cổ sinh và kỉ Jura. Theo tư tưởng cơ bản của học thuyết địa chất, địa chất của khu vực này có cấu tạo bậc một là những nếp uốn khu vực Hoa Nam, cấu tạo bậc hai là nếp uốn khu vực đông Triết Giang, cấu tạo bậc ba là đoạn đứt gãy biến Ôn Châu.”

“Cuối kỉ Jura, khu vực Ôn Châu có núi lửa phun trào, dung nham hòa vào tầng đá biến chất hình thành nên địa chất thể cứng, cấu tạo chủ yếu là các thể đứt gãy.”

“Ôn Châu thuộc vùng duyên hải phía đông nam châu Á, chịu ảnh hưởng của khí hậu nhiệt đới gió mùa ẩm ướt của vùng Trung Á, mùa hạ dài, mùa đông ngắn, lượng mưa bình quân hằng năm đạt 1,500 – 1,800mm.”

Tôi dịch gần một tiếng, hoa mắt nhức đầu, kinh nguyệt ra càng nhiều, bụng dưới đau thắt.

Mà anh, đang thản nhiên ngồi ghi chú vào sổ.

Tôi kiểm không được, hỏi: “Tôi dịch anh có hiểu hết không?”

“Cũng tương đối. Chỗ nào không hiểu tôi cũng đoán được.”

“Anh... đoán như thế nào?”

“Tôi là người trong nghề, nói cho tôi nghe vài từ mấu chốt là tôi đoán được.” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, mắt sáng ngời.

Tôi nuốt nước miếng: “Tôi muốn đi toilet.”

“Ra cửa quẹo trái.”

“Ý tôi là, toilet trong phòng tôi.”

“Ở đây có toilet.” Anh nói.

“Tôi không biết dùng toilet của người tàn tật.” Tôi không thể vứt đồ của phụ nữ vào toilet anh được. Hơn nữa, Vương Lịch Xuyên, ai kêu anh cãi nhau với tôi.

“Toilet của người tàn tật là toilet tiện lợi nhất.” Mặt anh thâm trầm, nhưng không nói thêm gì nữa.

Tôi giận dữ nhảy ra khỏi ghế sofa, lại thấy ánh mắt anh dừng lại ở chỗ tôi vừa ngồi.

Giữa sofa màu trắng tinh là một vệt màu đỏ.

“Vương Lịch Xuyên! Anh! Anh nói đi, sao anh kêu tôi ngồi sofa màu trắng! Anh bị điên! Anh bị thần kinh!” Tôi đỏ mặt đi về phòng mình, lấy quyển từ điển Hán – Anh Viễn Đông cực lớn, rầm rầm rầm, chạy vào phòng anh, ném tới trước mặt anh: “Hôm nay tôi không dịch nữa! Tự anh tra từ điển đi!”

Tôi về phòng, lấy túi chườm nóng ra ôm, sau đó uống một viên thuốc ngủ.

25. Chương 25

Chưa bao giờ tôi mất nhiều máu như lúc này. Cũng chưa bao giờ tôi đau bụng như lúc này. Khi tôi tỉnh dậy, trời đã sang trưa. Vừa đứng dậy đã thấy ga giường ướt đẫm một mảng đỏ. Tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, gột bỏ mùi hôi trên người.

Tắt nước, mặc quần áo, lấy khăn tắm lau gương mờ hơi nước, trong gương xuất hiện một khuôn mặt vàng vọt giống hệt người bị bệnh vàng da. Cặp mắt vẫn thâm quầng như cũ. Tôi thoa một lớp kem Olay trước, rồi thoa một lớp phấn nền làm trắng da. Sau đó tuân tự tô son, vẽ mắt, xịt keo chải tóc lảng bóng.

Tôi đứng sấm hối trước gương. Đúng vậy, tôi, Tạ Tiểu Thu, rất lấy làm xấu hổ về những hành động hôm qua của mình. Rõ ràng Lịch Xuyên không còn yêu tôi nữa, tôi còn làm mình làm mẩy cho ai xem? Anh không điên, mà là tôi điên! Anh không bị bệnh, mà là tôi bị bệnh! Tôi bị rối loạn nội tiết tố, tôi háo sắc vô nguyên tắc! Tôi nói với chính mình, Tạ Tiểu Thu, mày phải biết núi có cọc mà còn rắng lên núi, mày biết cỏ có rần mà còn rắng đi cắt cỏ là gì! Tình yêu của mày chẳng qua chỉ là một ngọn đuốc giữa mùa đông, nhưng đã cháy suốt sáu năm trời, thiêu cháy tuổi xuân của mày, lẽ nào chưa ra tro bụi? Lẽ nào mày còn đợi chết cháy?

Nghĩ vậy, tôi chạy vào phòng ngủ, moi bừa cứu mạng của tôi ra khỏi va li – một bình Ô Kê Bạch Phượng Hoàn hiệu Đồng Nhân Đường hàng Trung Quốc chất lượng cao còn đầy nguyên. Tôi rót trà cũ hôm qua còn lại, ngửa đầu nuốt hết sáu mươi viên. Tôi lại tự hỏi, sao tôi không hận Lịch Xuyên được? Đúng vậy, tôi không hận anh được, vì tôi còn nợ anh. Tôi nợ anh 250 ngàn nhân dân tệ! Dù ngay từ ngày đầu tiên đi làm, tôi đã nhịn ăn nhịn mặc để gởi 2000 nhân dân tệ cho luật sư Trần Đông Thôn, nhưng nếu tính lại, muốn trả hết khoản tiền này cũng phải mất 10 năm! Luật sư Trần Đông Thôn cũng gọi điện thoại chộc tôi. Cô Tạ, cô làm vậy để làm gì? Cậu Vương có quan tâm đến số tiền này đâu? Cậu ấy mua liền hai căn hộ cao cấp ở Hoa viên Long Trạch, nhưng chỉ ở tầng trên, tầng dưới thì bỏ trống, vì cậu ấy sợ ồn ào. Nhưng dù luật sư Trần Đông Thôn có nói gì, tôi cũng nhất quyết đưa tiền cho ông ta, còn bắt ông ta viết biên lai. Nói gì đi nữa, khoản tiền đó cũng đã giúp ba tôi sống thêm một tháng, giúp tôi có thêm một tháng tình cha. Vương Lịch Xuyên, tôi đã hết hy vọng yêu anh, nhưng vẫn cần quyết tâm để hận anh. Chừng nào tôi mới thoát khỏi địa ngục không lối này đây?

Tôi sửa soạn xong, đeo kính vào, bước ra hành lang đi một vòng. Phòng của Lịch Xuyên ngay đối diện phòng tôi. Bên trái là phòng của Tổng Giám đốc Vương, bên phải là phòng của Tô Quần, tiếp theo là phòng của Phó Tổng Giám đốc Trương.

Tám giờ sáng hàng ngày là thời gian họp ban của CGP, các phòng ban sẽ báo cáo tiến độ công việc. Tuy nhiên, Trương Khánh Huy nói tôi không tham gia cũng không sao. Vì tôi là phiên dịch, chỉ hỗ trợ công việc dịch thuật ỗi mình Lịch Xuyên. Công việc cụ thể thế nào chỉ cần tôi và Lịch Xuyên trao đổi với nhau là được. Sếp lớn đã nói vậy, đương nhiên con sâu lười như tôi vui như mở cờ trong bụng, không thèm tham dự bất cứ cuộc họp nào.

Tôi đi xuống nhà hàng, gọi một đĩa cá kho tiêu, một tô cháo gạo huyết rồng.

Đang là giờ ăn trưa, nhưng tôi nhìn quanh, chỉ có vài nhân viên của CGP. Tôi chỉ thấy hai nhân viên đồ họa là Tiểu Đình và Tiểu Tống. Những người khác hình như đã ra công trường. Tôi tìm một bàn trống ngồi xuống, từ tốn ăn trưa. Đang ăn, một bóng đen xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Tô Quần.

Nhìn sơ thấy Tô Quần khá giống Lưu Đức Hoa. Chỉ có điều da đen hơn, mũi không cao bằng Lưu Đức Hoa, nhưng vóc dáng thì tương đối giống. Tuy nhiên, số lượng người miền Bắc ở CGP nhiều hơn người miền Nam, nên anh ta bị liệ vào nhóm nhỏ con. Nghe nói, anh ta vốn học thiết kế kiến trúc, lúc đầu cũng làm thiết kế, nhưng không biết tại sao không bao lâu thì chuyển sang làm hành chính.

Chức vụ của Tô Quần là trợ lý CEO, ngang cấp với Tổng Giám đốc Vương, lại khá thân thiết với Lịch Xuyên, nên ai cũng rất khách sáo khi nói chuyện với anh ta, xem anh ta như cấp trên. Cả ngày anh ta đi theo sau Lịch Xuyên, cũng ít nói ít cười giống hệt Lịch Xuyên, không giống trợ lý mà giống vệ sĩ hơn.

Tôi tưởng anh ta cũng đến ăn trưa, không ngờ anh ta chỉ gọi một ly trà rồi ngồi xuống cạnh tôi.

“Annie.”

“Anh Tô.”

“Đừng khách sao, cứ gọi tôi là Tô Quần đi.”

“Ừ.”

Anh ta uống một hớp trà, nhìn tôi ăn cháo, đột nhiên hỏi: “Annie, trước kia cô có quen anh Vương à?”

“Không có.” Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Nhưng mà...” Anh ta trầm ngâm, dáng vẻ một chữ đáng giá ngàn vàng, “Hình như là... ừ, có mâu thuẫn, với anh Vương?”

“Không có. Anh ấy là sếp, tôi là nhân viên. Anh ấy nói gì, tôi nghe đó, đâu có mâu thuẫn gì đâu.” Như định đóng cộc.

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, mặt lạnh như băng. Hồi lâu sau, anh ta nói: “Tối hôm qua, tôi sang tìm anh Vương có việc, đúng lúc thấy cô nổi giận ùng ùng chạy ra khỏi phòng anh ấy.”

Tôi làm nhiều việc tốt thì không ai thấy, nhưng mới sống ác một tí là bị người ta bắt gặp liền.

Tôi biết thái độ của tôi thiếu chuyên nghiệp, đành phải mặt dày biện bạch: “Đâu có! Anh Vương nói cần từ điển, nên tôi liền về phòng lấy cho anh ấy thôi mà.”

Anh ta lại lạnh lùng nhìn tôi.

“Chỉ có vậy thôi mà.” Miệng lưỡi tôi khô đắng, hai tay giơ lên, không còn gì để nói.

“Cô là phiên dịch, tra từ điển hình như là trách nhiệm của cô, đúng không?” Anh ta lạnh nhạt hỏi tiếp.

“Chúng tôi bất đồng ý kiến về một từ nên phải tra từ điển. Anh biết mà, anh Vương cũng biết nhiều chữ Hán lắm.”

Ai nói tôi không biết nói dối.

Đột nhiên giọng anh ta đánh lại, âm điệu cũng cao hơn: “Cô có chắc là, cô đưa từ điển cho anh Vương, chứ không phải lấy từ điển đánh anh ấy?”

“Cái gì? Tôi đánh anh ấy? Tôi đâu dám?”

Tôi hơi chột dạ khi nói câu này. Quả thật, tôi không nhớ mình đã làm gì trong cơn tức giận. Tôi chỉ nhớ là tôi ném quyển từ điển về phía anh, rồi quay đầu bỏ đi. Nhớ tới đó, lòng bàn tay tôi liền toát mồ hôi lạnh. Quyển từ điển đó khá dày, nặng ít nhất cũng hơn cả ký. Nếu như vô ý ném đi, thì hậu quả không khác gì ném cục gạch.

Giọng nói của tôi nhất thời cũng hạ thấp xuống: “Không có, tôi không có... đánh... anh ấy.”

“Còn nói không có, anh ấy đau tới mức cả buổi cũng không dậy nổi! Trên quyển từ điển kia còn viết tên cô kìa. Tạ Tiểu Thu, có phải là cô không?”

Nhắc tới chuyện này tôi càng buồn bực. Quyển từ điển đó là do Lịch Xuyên tặng tôi 6 năm trước. Lần đó chúng tôi đi nhà sách Tân Hoa, nhìn thấy quyển từ điển đó, tôi chê mắc, cầm trên tay, đắn đo một lúc lâu, vẫn tiếc tiền không mua, cuối cùng thì Lịch Xuyên trả tiền giúp. Do đó tôi còn viết dòng chữ “Lịch Xuyên tặng” lên trang đầu tiên nữa. Sau đó Lịch Xuyên đi mất, tôi vẫn phải sử dụng quyển từ điển đó, cứ nhìn thấy tên Lịch Xuyên là tức giận, liền lấy bút dạ đen tô đè lên, che hết dòng chữ bên dưới. Có lẽ Tô Quân không nhận ra.

Tôi thăm dò: “Vậy anh ấy... có bị thương không?”

“Bị thương? Tháng trước anh ấy đi trượt tuyết, xương sống bị thương vẫn chưa lành hẳn. Đáng lẽ hôm nay anh ấy phải ra công trường, nhưng giờ hủy lịch rồi, cũng không dự họp giao ban buổi sáng. Tôi vừa mới đi thăm anh ấy, anh ấy vẫn còn nằm trên giường.”

“Vậy làm sao bây giờ? Hay đưa anh ấy đi bệnh viện đi?”

“Anh Vương ghét nhất là vào bệnh viện. Không ai dám nhắc hai chữ bệnh viện trước mặt anh ấy!”

Chuyện này thì hoàn toàn đúng. Trước nay anh vẫn vậy.

“Vậy chắc là, cô không muốn làm việc ở đây nữa?” Anh ta lạnh nhạt.

“... Không phải.” Một tháng sáu ngàn tệ, cộng với tiền thưởng hậu hĩnh cuối năm. Bất tôi nghỉ việc, tôi ăn không khí chắc? Tuy tôi không sợ mất việc, nhưng không thể mang tiếng “hành hung cấp trên” được. Lỡ mang tiếng rồi thì còn ai dám nhận tôi nữa?

“VẬY cô đi xin lỗi anh ấy đi.”

Tôi suy nghĩ một hồi, tính gằn lại nổi lên: “Không đi.”

Anh ta đứng lên, nói: “Tôi đi tìm Phó Tổng Giám đốc Trương.” Trương Khánh Huy quản lý mặt nhân sự.

“Đợi chút.” Tôi ngăn anh ta lại “Tôi đi.”

Tôi lẻ lết đi tới phòng Lịch Xuyên, gõ cửa. Một hồi lâu, bên trong mới trả lời: “Mời vào, cửa không khóa.”

Tôi đẩy cửa vào, đi qua phòng khách, đi qua văn phòng, tới trước cửa phòng ngủ của anh. Cửa không đóng, nhưng tôi vẫn gõ cửa.

“Tôi là Annie.”

“Tạm thời tôi không xuống giường được, nếu em không ngại, thì vào đây nói chuyện đi. Còn nếu em ngại, có gì thì cứ đứng ngoài đó nói cũng được.” Tuy giọng anh khá nhỏ, nhưng không nghe ra dấu hiệu bệnh tật gì.

Tiêu rồi, bị thương nặng rồi. Tôi sưng sốt. Ngày xưa, khi tôi và Lịch Xuyên đi dạo phố, tôi luôn che chắn không để người đi đường va vào anh. Người ta mới đụng nhẹ vào anh là tôi đã muốn chửi họ, nhưng giờ lại trở thành tôi lấy gạch đánh anh, đúng là tiến bộ lớn: “Tôi không ngại. Vậy tôi vào đây.”

Quả nhiên anh vẫn đang đắp chăn, nằm trên giường. Bên cạnh anh là mấy chồng bản vẽ. Ở giữa giường có một chiếc bàn trà, trên đó đặt laptop của anh. Hai bên trái phải đầu giường, có hai bộ giá di động. Trên giá là hai màn hình Apple siêu mỏng 30 inches, trên màn hình hiển thị nhiều bản vẽ sống động, từ mọi góc độ, mặt đứng, mặt dựng, mặt cắt, phối cảnh 3D, từ trên nhìn xuống.

Mặt anh nhợt nhạt, hai hàng lông mày nhíu lại, môi mím chặt, thậm chí người cứng ngắc. Anh mặc áo sơ mi sọc đen, cổ áo ủi hồ cứng, rất hợp với khuôn mặt anh, cũng cứng ngắc như nhau.

Anh nhìn tôi, lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Chuyện gì vậy?”

Tôi đành mặt lại, nhưng giọng ỉu xùi: “Trả tài liệu hôm qua lại cho tôi đi. Anh bận nhiều việc, tôi là phiên dịch viên, để tôi dịch cho.”

Anh quay lại nhìn màn hình, bàn tay vẽ liền thoắt trên bàn vẽ cảm ứng: “Không cần đâu. Tôi tự tra từ điển được.”

Một lát sau, anh nhấn nút, tôi nghe thấy tiếng máy in laser màu trong phòng làm việc bên cạnh kêu “cạch cạch”. Anh đẩy màn hình ra khỏi giường, nhìn tôi, hỏi: “Em còn việc gì nữa không?”

Tôi suy nghĩ một hồi, trả lời anh: “Nếu bây giờ anh rảnh, tôi muốn dịch hết phần hôm qua. Tôi không muốn làm chậm tiến độ công việc của anh.” Giọng tôi như đang năn nỉ anh. Mặt tôi tự dưng đỏ lên.

“Bây giờ không rảnh.” Anh lạnh lùng nói.

“Vậy phiên anh nói với anh Tô, là do anh không rảnh, chứ không phải tôi không muốn làm.”

“Tô Quân?” Anh nhíu mày “Cậu ấy nói gì với em?”

Tôi không nói tiếp. Tôi không thèm móc với anh.

Giảng co.

Một lát sau, anh nói: “Trừ từ điển ra, em có phần mềm phiên dịch nào không? Tra tay rất lâu.”

Tôi nghe vậy liền sưng sốt. Mới đầu còn tưởng là anh giận dữ, xem ra anh muốn tự dịch thật. Anh chỉ biết có 950 chữ Hán, tôi cá là sáu năm qua anh đã quên hết một nửa, ngay cả đọc hết Tập San Độc Giả[1] còn khó nữa là.

[1] Reader's Digest: một trong những tạp chí nổi tiếng của Mỹ, xuất bản kỳ đầu tiên năm 1922 tại Mỹ, đến nay đã được xuất bản tại 48 nước nói 19 loại ngôn ngữ khác nhau. Phiên bản tiếng Trung xuất bản lần đầu năm 1965 tại Hồng Kông.

“Có! Tôi có từ điển Kim Sơn[2] bản mới nhất.”

[2] Một phần mềm từ điển, phiên dịch miễn phí được sử dụng rộng rãi nhất Trung Quốc, được công ty Kim Sơn đưa ra thị trường từ năm 1997.

“Đưa tôi cài vào máy đi.”

USB của tôi gắn vào móc chìa khóa, tôi đưa cho anh, anh cắm vào cổng USB.

“Tên file là ISCB, trong folder My software.”

Tôi chỉ thấy anh nhấp chuột hai lần, sau đó liền rút USB ra trả tôi: “Bây giờ không rảnh tìm file, chép hết USB vào trước đã, để tối tìm sau.”

Bây giờ tới phiên tôi diễn tiết đây.

Những file khác thì tôi không sợ anh xem, nhưng trong USB có bản thảo Chuyện cũ của Lịch Xuyên. Tôi không thể cho anh biết, càng không thể tỏ ra lo lắng. Nếu không, anh mà tò mò, nhất định sẽ mở ra đọc. Có từ điển Kim Sơn rồi, anh đâu sợ đọc không hiểu.

“Được rồi.” Tôi án binh bất động, âm thầm khấn vái trời xanh, ngàn vạn lần đừng để anh phát hiện ra bí mật của tôi.

Nhìn anh có vẻ như đang đợi tôi đi khỏi. Tôi càng không chịu đi.

“Em còn chuyện gì à?”

“Còn! Anh tự phiên dịch mấy tài liệu đó rồi, xin hỏi, tôi làm gì đây?”

Anh suy nghĩ một chút, nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

Miệng tôi vo thành chữ o: “Tôi? Nghỉ ngơi?”

“Ừ, em nghỉ ngơi.”

“Vẫn được nhận lương chứ?”

“Vẫn trả lương.”

“Vậy tôi sẽ mua vé máy bay về Bắc Kinh.”

“Không được.”

Tôi trừng anh: “Không phải anh nói cho tôi nghỉ sao?”

“Em nghỉ ngơi ở đây, chờ nhận phân công. Nếu tôi muốn gặp ai, em tới đây phiên dịch.”

“Được rồi.” Tôi nhìn dáng vẻ cô độc của anh, tìm lại mềm nhũn “Dù gì tôi cũng rảnh, tối nay tôi bắt đầu dịch Địa chí quận Vĩnh Gia, tối ngày mốt giao cho anh.”

“Tôi tự xem Địa chí quận Vĩnh Gia cũng được, tôi có từ điển Kim Sơn rồi.”

Tôi cười lạnh: “Địa chí quận Vĩnh Gia viết bằng thể cổ văn, cổ văn thời Đạo Quang[3], anh đọc có hiểu không?”

[3] Thời Đạo Quang (1821 – 1850) là thời kỳ hoàng đế Đạo Quang (1782 – 1850) nhà Thanh trị vì.

Thật ra, tôi cũng không biết cổ văn thời Đạo Quang và cổ văn thời Càn Long khác nhau chỗ nào. Chỉ muốn lừa anh thôi mà.

Anh đưa tay nâng người dậy, ngồi thẳng trên giường, nói: “Xem ra, đọc cổ văn thời Đạo Quang chỉ là chuyện nhỏ với em. Đã như vậy, em có thể dịch nhanh hơn được không? Đưa bản dịch cho tôi trước ba giờ chiều ngày mai. Nếu đưa trễ thì đừng trách tôi plain[4] với Tổng Giám đốc Vương.”

[4] Than phiền.

Dứt lời, anh xốc chăn lên, đưa cái chân duy nhất xuống tìm dép lê trên thảm. Sau đó, cúi người xuống, định nhặt gậy chống trên thảm lên. Tôi nhìn anh, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng anh mở tủ lấy sữa vào đêm nào đó nhiều năm trước. Tim bỗng nhói đau.

Vội giành lấy gậy đưa cho anh.

Anh đứng dậy, anh đang mặc quần áo tập yoga màu đen. Có thể nhìn ra hành động của anh hơi chậm chạp, hồ như vẫn đang căng cứng chịu đau. Anh cùng tôi ra cửa, mở cửa giúp tôi. Anh cúi đầu, tôi ngẩng đầu, trán tôi chạm vào cằm anh. Tôi vội vàng quay đầu sang một bên.

Anh nói: “Em về đi.”

Tôi đang định đi, bỗng nhiên nhớ ra một việc: “Đúng rồi, từ điển của tôi đâu? Trả từ điển lại cho tôi.”

Anh vào phòng, lấy quyển từ điển Viễn Đông ra quăng vào tay tôi. Nếu như nói, lúc anh mở cửa cho tôi có chút khách sáo, thì lúc quăng từ điển cho tôi là không khách sáo chút nào.

Trang đầu tiên của quyển từ điển có một cái kẹp sách bằng ngà voi. Là do ba tôi tặng. Nhưng giờ lại không thấy.

Tôi trợn mắt nhìn anh, đang tính hoạnh hộc. Anh nói: “Ở phía sau. Tối qua tôi có tra mấy từ.”

“Cái gì ở phía sau?”

“Kẹp sách của em.”

Tôi giận không chỉ vì nguyên nhân này: “Trang đầu tiên đâu? Mất tiêu rồi?”

“Xé rồi.”

“Tại sao?”

“Em nói thử xem?”

Tôi quay đầu bỏ đi.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Cuốn Địa chí quận Vĩnh Gia không dày lắm. Hơn nữa, với nền tảng hai tháng tôi luyện ở Cửu Thông, cộng với việc Lịch Xuyên chỉ muốn xem nội dung chính về văn hóa và địa lý, tôi liền hút thuốc, uống trà, uống cà phê, dịch suốt đêm không ngủ không nghỉ, đến 10 giờ sáng hôm sau đã xong cơ bản. Tuy chưa trau chuốt câu chữ, nhưng chắc chắn không có sai sót. Tiếp theo tôi trau chuốt bản dịch hết 3 tiếng, sau đó, thấy biểu tượng MSN của Lịch Xuyên ở CGP sáng đèn, bèn chuyển file word qua cho anh.

Lát sau, anh trả lời: “Thanks. Could I also have a hard copy?[5]”

[5] Cảm ơn. Em in giúp tôi một bản được không?

Tôi trả lời lại bằng tiếng Anh: “Don’t you have a printer in your office?[6]”

[6] Không phải phòng anh cũng có máy in à?

Nửa tiếng sau, điện thoại ở đầu giường reo.

“Annie, phiền em qua chỗ tôi một chút!”

Tôi chạy vội đến phòng anh. Bây giờ anh không ngồi trên giường nữa, mà chuyển sang ngồi trên xe lăn. Anh đang cầm bản dịch của tôi trong tay. Anh bảo tôi ngồi xuống, tôi đành ngồi xuống cái ghế sofa màu trắng. Mảng đỏ ngày hôm kia vẫn còn đó, đập thẳng vào mắt tôi.

“Tạ Linh Vận[7] là ai?”

[7] Tạ Linh Vận (385 – 433): một nhà thơ, nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Hán và Lưu Tống. Tạ Linh Vận từng nhậm chức Thái thú Vĩnh Gia (nay là Ôn Châu).

“Là nhà thơ lớn thời Đông Tấn[8].”

[8] Đông Tấn (317 – 420): từ năm 420 Đông Hán sụp đổ và buộc phải nhường ngôi lại cho Lưu Tống (thời kỳ Nam Bắc Triều).

Từ “Đông Tấn” chắc không quá xa lạ đối với người Trung Quốc đâu.

“Anh có biết Đào Uyên Minh[9] là ai không?”

[9] Đào Uyên Minh (365 – 427): là một trong những nhà thơ lớn, nhà văn hóa lớn của Trung Quốc trong lịch sử.

“Không rõ lắm.”

“Tạ Linh Vận và Đào Uyên Minh, là người sáng lập phong cách thơ sơn thủy điền viên của Trung Quốc.”

“Tôi hỏi Tạ Linh Vận, em nói Đào Uyên Minh làm gì?”

“Họ đều là người thời Đông Tấn.”

“Thời Đông Tấn là thời nào?”

Bó tay! Bực mình! Vương Lịch Xuyên, tôi đánh giá trình độ tiếng Trung của anh quá cao rồi!

Tôi giảng giải lịch sử Đông Tấn cho người này nghe hết 15 phút.

“Bây giờ anh hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Thái độ thành thật “Nói vậy, Tạ Linh Vận từng ở Ôn Châu, tức là Vĩnh Gia thời đó.”

“Ông ấy là Thái thú quận Vĩnh Gia.”

“Hai câu Pond and pool grows with grasses of spring; Garden willows very the birds that there sing, là hai câu thơ để đời của Tạ Linh Vận hả?”

“Ừ, nguyên văn tiếng Trung là “Trì đường sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm.”[10]”

[10] Bờ ao mọc cỏ nồn, vườn liễu hóa chim kêu.

“Tôi đâu thấy hay gì đâu.” Anh nói “Hoặc là, tại em dịch dở. Em nói nghe thử, hai câu “Hồ nước sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm” hay ở chỗ nào?”

“Tạ Linh Vận bị biếm chức về Vĩnh Gia, tâm trạng không vui, nằm liệt giường suốt cả mùa đông. Một hôm, ông ấy vén rèm cửa sổ lên, chợt thấy bờ ao bên ngoài đã lên đầy cỏ xuân, cây liễu trong vườn cũng đang ra lộc, chim chóc thì hót líu lo. Sự ảm đạm chán nản của mùa đông cũng theo đó tan theo mây khói.”

Thấy anh có vẻ chưa hiểu, tôi lại giải thích bằng tiếng Anh.

“Anh có hiểu không?”

“Tôi hiểu ý nghĩa rồi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, câu này rốt cuộc hay ở chỗ nào.”

“Câu này hay ở chỗ dùng phép đảo ngữ.” Tôi tự kiểm điểm, đáng lẽ không nên dịch nhiều thơ của Tạ Linh Vận. Tạ Linh Vận là danh nhân văn hóa Ôn Châu, cuốn đại chí nào cũng nhắc tới ông ấy và thơ của ông ấy. Nhưng mà, tôi không cần dịch quá nhiều, nếu câu thơ nào Lịch Xuyên cũng hỏi kỹ càng, chắc tôi đi đời. Bây giờ tôi đành phải giảng ngữ pháp cổ văn để làm khó anh.

“Đảo ngữ là gì?”

“Dislocation. Đáng lẽ hai câu này phải viết là “Trì đường xuân thảo sinh, viên liễu minh cầm biến”. Vị ngữ “sinh” được đảo trước chủ ngữ là “xuân thảo”, chính là phép đảo chủ vị. Trong thơ Đường, tác dụng chủ yếu của phép đảo ngữ là dùng ngữ pháp để là nổi bật hình tượng trong câu, tạo ấn tượng thị giác cho người đọc.”

“Ừ, ấn tượng thị giác, tôi thích từ này.”

Xem ra anh còn muốn hỏi tiếp, nếu cứ hỏi tiếp thì tôi lộ tẩy mất. Tôi liền ngăn trước: “Chuyện này có liên quan gì đến kiến trúc không?”

“Không có liên quan thì không thể nghe để tăng thêm kiến thức à?”

Tôi hết biết nói gì.

“Tạ Linh Vận họ Tạ, em cũng họ Tạ, em có quan hệ gì với ông ta không?”

“Có quan hệ.” Tôi hơi bực mình “Ba tôi nói, dòng họ Tạ nhà tôi là một chi của họ Tạ ở Trần Quận, đồng tông với Tạ Linh Vận.”

“Ông nội của tôi nói, nhà tôi thuộc gia tộc Vương thị thời Lang Nha[11]. Cũng là một gia tộc lớn thời xưa.”

[11] Lang Nha: một tên gọi khác của thời Đông Tấn, vì các vua này thuộc dòng dõi Lang Nha Vương.

“Cho nên, thơ Đường có câu “Cựu thời Vương Tạ đường tiền Yên, phi nhập tầm thương bách tính gia”[12], chính là nói đến hai dòng họ này. Tổ tiên của chúng ta ngày xưa ở ngõ Ô Y, bên cầu Chu Tước, ngoài thành Kim Lăng, hai họ đều quen biết nhau. Kim Lăng chính là Nam Kinh thời nay. Hiểu chưa?”

[12] Trước thời Yên (756-763), hai gia tộc Vương thị và Tạ thị vốn không phải là bá tánh tầm thường.

Anh thành thật gật đầu: “Hiểu rồi.”

Một lát sau, anh nói tiếp: “Annie, tôi phát hiện em ngày càng học rộng hiểu nhiều. Tối hôm kia, có rất nhiều từ em nói tôi chưa từng nghe lần nào. Ví dụ như, *actinidia chinensis* là gì?”

“Đào mi hâu[13].”

[13] Đào mi hâu: hay còn gọi là dương đào, đào khỉ... là một loại trái cây đặc hữu của vùng núi cao Trung Quốc. Tương truyền các loại khỉ lớn trên núi rất thích ăn trái này, nên người dân đặt tên là đào mi hâu.

“Nếu như em nói là kiwifruit, chắc tôi sẽ hiểu nhanh hơn.”

“Kiwi là tên gọi của New Zealand. Mà cây đào mi hâu vốn sinh trưởng ở Trung Quốc, đã mọc trên đất này suốt trăm ngàn năm qua. Thơ Đường có câu “Trung đình tỉnh lan thượng, nhất giá mi hâu đào[14]”. Mãi tới năm 1904, đào mi hâu mới được truyền vào New Zealand nhờ các nhà truyền giáo. Anh muốn gọi thế nào thì tùy, tóm lại, tôi sẽ không gọi nó là kiwi.”

[14] Ngoài sân trên giếng nước, một giàn đào mi hâu.

“Ừm, phục em rồi. Bây giờ mới phát hiện ra em yêu nước đến mức nào, thậm chí còn yêu cả trái cây luôn.”

26. Chương 26

Tôi ngồi trong phòng Lịch Xuyên đúng hai tiếng rưỡi, giải thích cặn kẽ từng bài thơ của Tạ Linh Vận cho anh nghe. Mới đầu, tôi còn tưởng là do yêu cầu công việc, nhưng dần dần tôi bắt đầu nghi ngờ anh lấy tôi làm trò tiêu khiển. Cuối cùng, tôi vừa buồn ngủ vừa đói, ngáp lên ngáp xuống trước mặt anh.

Anh vẫn đang dùng bút chì đánh dấu chú thích lên bản dịch của tôi liên tục, rất ít khi ngẩng đầu. Nghe tiếng tôi ngáp, liền hỏi: “Sao vậy, hôm qua không ngủ hả?”

“Có chứ.” Tôi là thiên tài mà, cần gì cố gắng làm việc? Cần gì thức đêm hôm hoàn thành công việc?

Anh hỏi tiếp: “Vậy em ăn trưa chưa?”

Lúc tôi vào phòng anh, đã là một giờ chiều.

“Chưa.” Tôi đói đến sắp xỉu rồi.

“Hôm nay làm tới đây thôi.” Anh gác bút, đứng dậy, đi ra mở cửa cho tôi.

Tôi chạy ra quán bán đồ ăn vặt ngoài cổng, ăn đại một cái bánh hành chiên. Sau đó về phòng tắm một cái, nằm xuống ngủ ngay.

Tôi ngủ thẳng một mạch đến chiều ngày hôm sau, không có ai tìm tôi.

Tôi dậy, đi ra hành lang thì gặp Tiểu Đình bên phòng đồ họa, thật ra chúng tôi cũng chẳng thân thiết gì, nhưng cũng cùng đi xuống nhà hàng ăn trưa. Ăn xong, tôi hỏi anh ta: “Tiểu Đình, tôi rất ít khi sang phòng đồ họa chơi, ngại quá, không biết tên đầy đủ của anh là gì?”

“Đinh Xuân Thu.”

Anh ta nói xong, nghiêng cứu về mặt tôi: “Sao, cô không thấy tên tôi hơi kỳ sao?”

“Đinh Xuân Thu, tên rất hay nha! Tả Truyện[1] còn được gọi là Tả Thị Xuân Thu còn gì?”

[1] Tả truyện hay Tả Thị Xuân Thu là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

“Cô có đọc truyện của Kim Dung không?”

“Không.”

Anh ta bắt tay tôi: “Annie, cô gái duy nhất tôi biết chưa bị tiểu thuyết kiếm hiệp đầu độc. Tôi xin chân thành bày tỏ lòng kính trọng với cô.”

Tôi che miệng cười thầm. Thì ra anh ta sợ người khác gọi mình là “Tinh tú lão quái[2]”.

[2] Tinh tú lão quái Đinh Xuân Thu: một nhân vật phản diện trong bộ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung.

“Những người khác đi đâu hết rồi?” Tôi nhìn lướt qua cả nhà hàng phía sau lưng anh ta, chỉ có vài người của CGP, không thấy Lịch Xuyên.

“Đa phần là đang làm việc trong phòng, ban Tổng Giám đốc thì theo anh Lịch Xuyên ra công trường rồi. Công ty mình đang gấp mà, sắp đến hạn dự thầu rồi. Bây giờ phải thực hiện lại toàn bộ công việc của hai tháng trước, hơn nữa còn phải hoàn thành trong vòng 10 ngày, mà còn yêu cầu phải trúng thầu nữa, ai cũng bận bù đầu bù cổ hết.”

Tôi phát hiện người của CGP thích gọi Lịch Xuyên là anh Lịch Xuyên, chứ không gọi là anh Vương. Vì trong công ty có đến năm người họ Vương.

Nhưng mà, nói thật, tôi đâu thấy Lịch Xuyên bận gì đâu. Nước tới chân rồi mà anh ta còn nghiên cứu thơ Tạ Linh Vận.

“Cho tới bây giờ, bản vẽ quy hoạch tổng thể và phương án thiết kế tổng thể đã làm xong chưa?”

“Các bản vẽ do anh Lịch Xuyên phụ trách đã xong mấy bản rồi, như bản vẽ phối cảnh cảnh quan chính, bản vẽ phác thảo tay các chi tiết quan trọng cũng gần xong hết rồi. Các bản vẽ thiết kế chi tiết cảnh quan và đường nội bộ do Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương phụ trách. Bản vẽ mặt bằng tổng thể, bản vẽ phối cảnh tổng thể, bản vẽ phối cảnh không gian và bản vẽ mặt cắt vẫn chưa xong, Cuối cùng còn phải viết hồ sơ thiết kế nữa: thuyết minh ý tưởng, thuyết minh công dụng, thuyết minh về chỉ tiêu kinh tế kỹ thuật nữa... Bên phòng tôi chủ yếu chỉ làm mấy việc vặt hậu kỳ thôi.” Anh ta dừng một chút, rồi nói thêm “Tuy nhiên, công trình này có trúng thầu hay không, chỉ nhờ vào anh Lịch Xuyên thôi. Anh ấy nổi tiếng là nhanh chân lẹ tay, chưa từng trễ hạn, thậm chí còn thường xuyên hoàn thành bản vẽ trước thời hạn nữa. Có anh ấy ở đây, mọi người an tâm 50% rồi... Chỉ sợ, sức khỏe anh ấy không chịu nổi khối lượng công việc nặng như vậy.”

Tôi cảm thấy, nụ cười của mình đông cứng lại: “Sức khỏe? Nhìn anh ấy khỏe lắm mà?”

“Nghe nói là bị tai nạn khi trượt tuyết, hơn nữa anh ấy bị thiếu máu nghiêm trọng, có bao giờ khỏe đâu. Lúc Tổng Giám đốc Giang gọi điện thoại mời anh ấy, anh ấy vẫn đang nằm viện. Mấy hôm nay bận quá, hình như bệnh lại trở nặng hơn. Lúc đầu anh ấy nói sẽ cùng làm mô hình với mọi người sau khi hoàn thành thiết kế, nhưng bây giờ Tổng Giám đốc Giang không dám để anh ấy làm.”

“Tại sao?”

“Làm mô hình phải sử dụng dao cắt giấy, lỡ bị đứt tay, không cầm máu được thì nghiêm trọng rồi.”

Tôi chưa từng nghe nói Lịch Xuyên thiếu máu. Thời gian chúng tôi yêu nhau, anh ấy chỉ bị bệnh hai lần. Một lần bị viêm phổi, phải nằm viện, nhưng mà, nghe ý anh thì là do bác sĩ chuyện bé xé ra to. Lần thứ hai là anh bị sốt, tôi ép anh mới chịu uống mấy viên Ngân Kiều Phiến[3]. Nhìn anh bình thường rất khỏe mạnh, đâu giống người bị thiếu máu.

[3] Ngân Kiều Phiến: một loại thuốc đông y dạng viên của Trung Quốc, được người dân sử dụng rộng rãi để giảm sốt, giảm ho khi bị cảm; thành phần chính có hoa kim ngân, liên kiều, bạc hà...

Đang tính hỏi tiếp, Tiểu Đình lại nhìn đồng hồ: “Annie, không nói với cô nữa, tôi phải đi làm tiếp đây.”

Tôi về phòng, lại nằm lì trên giường, lòng dâng lên nỗi lo âu mơ hồ. Ngay sau đó, điện thoại tôi reo, là số của Phó Tổng Giám đốc Trương.

“Annie, cô còn ở khách sạn không?”

“Còn.”

“Cô đi sân bay đón hai người được không? Người nước ngoài.”

“Được.” Tôi cố gắng nói bằng giọng hào hứng. Tôi là phiên dịch duy nhất ở đây, cũng là người rảnh rỗi nhất, tôi không đi thì ai đi.

“Chuyện là vậy, khách gồm có anh trai của anh Vương, anh Vương Tế Xuyên và một kiến trúc sư người Pháp, tên là René. Đáng lẽ anh Vương tính tự mình đi đón, nhưng bây giờ chúng tôi vẫn đang khảo sát công trường, không về kịp, nên phiền cô đi đón họ giúp. Còn chỗ ở thì chúng tôi sắp xếp rồi.”

“Số chuyến bay và giờ hạ cánh là...”

“Anh Vương nói, cậu ấy ghi số chuyến bay và thời gian trên giấy ghi chú trên bàn làm việc của cậu ấy, lúc đi quên cầm theo. Chỉ nhớ hình như là 6 giờ rưỡi đến Ôn Châu. Tôi vừa gọi điện thoại cho bảo vệ. Cô có thể xuống quầy lễ tân lấy chìa khóa, rồi lấy tờ giấy ghi chú để đi đón khách.”

Tôi nhìn đồng hồ, 5 giờ 40. Quá gấp. Tôi gác máy, xuống quầy lễ tân lấy chìa khóa, mở cửa phòng Lịch Xuyên, tìm được tờ giấy ghi chú, vội vàng về phòng thay đồ, trang điểm, lấy túi xách, bắt taxi tới sân bay.

Mùa đông Ôn Châu, trời tối rất sớm.

Sân bay khá đông đúc.

Tôi tìm thấy số hiệu chuyến bay trên bảng thông báo điện tử, thấy máy bay hạ cất cánh từ Bắc Kinh chậm hơn 2 tiếng so với dự kiến vì “lý do thời tiết”. Từ Bắc Kinh tới Ôn Châu mất 2 tiếng đồng hồ, tôi phải ngồi chờ thêm hai tiếng ở sân bay.

Tôi mua một cuốn tạp chí, vào quán cà phê ngồi đọc giết thời gian.

Đợi được một tiếng, tôi lại nhìn bảng thông báo, phát hiện máy bay vẫn chưa cất cánh, hơn nữa, giờ cất cánh dự kiến biến thành 22:00.

Tôi hỏi hân sao không mang máy tính theo. Trong máy tính có rất nhiều e-book, còn phải chờ mấy tiếng nữa, tôi làm gì để giết thời gian đây.

Lên cơn ghênn thuốc lá, tôi đến cửa hàng mua một gói thuốc, chạy ra gốc cây ngoài cổng chính hút một điếu. Sau đó lại đi vào, lại mua một cuốn tạp chí, tiếp tục chờ.

Tới 9 giờ, tôi chạy ra ngoài hút điếu thứ hai, điện thoại bỗng reo lên. Một dãy số lạ.

“Alo?”

“Annie.”

Nghe thấy giọng nói này, tim tôi bắt đầu đập thình thịch.

“... Tổng Giám đốc Vương.”

“Máy bay hạ cánh trễ hả?”

“Dạ.”

“Dự kiến mấy giờ hạ cánh?”

“Mười hai giờ.”

“Không cần chờ nữa, về trước đi.”

“Không về, đây là nhiệm vụ Phó Tổng Giám đốc Trương giao cho tôi.”

“Tôi là cấp trên của Phó Tổng Giám đốc Trương.”

“Nếu tôi về, thì lúc khách đến ai đón?”

“Không cần đón, họ tự đón taxi ở sân bay cũng được.”

“Taxi sân bay? Tổng Giám đốc Vương, dân tộc Trung Hoa chúng ta rất hiếu khách, là người Trung Quốc, tôi không thể để các chuyên gia nước ngoài đến CGP kiểm tra công việc bị đối xử như thế. Tôi, Tạ Annie, sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà lãnh đạo công ty giao cho tôi.” Tôi chỉ nói vấn đề công việc.

Đầu bên kia trầm mặc.

Một lát sau, anh hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ở quán cà phê chỗ phòng chờ.”

“Sao tôi không thấy em?”

“Tôi ở trong toilet.”

“Dập thuốc đi, qua đây gặp tôi.”

Giọng của Lịch Xuyên cho dù nói gì cũng dễ nghe, ừ, giọng điệu hung hăng này ít khi nghe thấy nha.

Để tránh anh ngửi thấy mùi thuốc, tôi xịt nhiều nước hoa lên người. Anh đeo chân giả, ngồi trên xe lăn. Khuôn mặt gầy rộc, vest đen, áo sơ mi màu lam nhạt, cà vạt sọc. Tất cả phụ nữ trong tiệm, bất luận già trẻ, đều đang liếc nhìn anh.

Lịch Xuyên không thích xe lăn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì anh tuyệt đối không ngồi. Tôi chưa thấy anh ngồi xe lăn ở nơi công cộng bao giờ.

Tôi nói “Hi”, đi tới sô pha trước mặt anh, ngồi xuống.

Trước mặt anh có một ly trà chanh. Chắc chắn là bị sặc mùi nước hoa của tôi, anh quay người sang chỗ khác, ho nhẹ, sao đó nói Excuse me[4].

[4] Xin lỗi.

Tôi cười thầm. Lịch Xuyên vẫn bị bệnh cũ, dù anh ho, hắt xì hoặc là vô tình đụng vào người khác, thì đều nói “Excuse me” ngay lập tức. Có khi anh rút tiền ở ATM, lỡ ấn nhầm nút cũng nói sorry với cái máy.

“Em muốn uống gì?” Anh hỏi.

“Cà phê.”

“Hai sữa hai đường?”

Sáu năm trước, tôi thích cà phê thơm đậm mùi sữa. Thật ngọt, thật béo.

“Cà phê đen, không đường.”

“Irish cream or Noisett[5]?” Đây là hai loại cà phê tôi thích uống nhất lúc còn yêu Lịch Xuyên. Lịch Xuyên không gọi là “hazelnut”, mà gọi tên tiếng Pháp là “Noisett”.

[5] Hương kem Ai len hay hương hạt dẻ.

“Columbia, please[6].” Bây giờ tôi đã chuyển sang uống loại cà phê đậm nhất, mạnh nhất.

[6] Cà phê Columbia có hương đặc trưng do moka Columbia kết hợp với mùi vị béo của bản thân bơ trong hạt cà phê được giữ lại do phương pháp rang đặc biệt.

Đúng là mọi thứ đều thay đổi.

Anh điều khiển xe lăn đi mua cà phê. Trả tiền xong, nhờ phục vụ bưng tới cho tôi.

Tôi không đeo kính, nên phải trừng to mắt nhìn anh. Mặt anh rất gần mặt tôi, dù sao cũng nhìn không rõ, nên tôi liền nhìn anh chăm chăm, cứ như anh là người ngoài hành tinh.

“So.” Anh nói “Em bị cận thị nặng à?”

“Không nặng lắm.”

“Đã lâu không gặp, Tiểu Thu.” Anh nói, giọng nói đến từ hư không “Em khỏe không?”

“Rất khỏe. Anh thì sao?”

“Cũng rất khỏe.”

“Lâu lâu mới đến Trung Quốc, sao không dẫn bà xã theo chơi?” Tôi hỏi.

“Anh vẫn còn độc thân.” Anh nhìn mặt tôi “Em thì sao?”

“Thông tin cá nhân, không thể tiết lộ.”

Giấu giếm.

Rõ ràng anh bị câu nói của tôi đả kích. Sau đó anh cứ ngồi đó không nhúc nhích, không nói chữ nào.

Tôi cũng ngồi im không lên tiếng.

Anh không mở miệng. tôi cũng không mở miệng, chẳng ai chịu xuống nước.

Suốt một tiếng, chúng tôi như hai người người xa lạ, ngồi đó uống nước, không ai nói chuyện với ai.

Rốt cuộc, tôi mở miệng trước: “Lịch Xuyên, sao anh lại về?”

Anh giật mình, chắc không nghĩ tôi sẽ hỏi câu này. Qua hồi lâu, anh mới trả lời: “Đi công tác.”

“Vậy chừng nào anh rời Bắc Kinh?”

Anh lại chần chờ hồi lâu, trả lời qua loa: “Khi kết thúc công tác.”

Nhìn anh có vẻ khó xử, tay anh đang nắm chặt ly trà, cơ hồ sắp bóp nát nó ra. Hơn nữa, khuôn mặt anh đanh lại, rất cứng nhắc, rất lo lắng. Tôi cảm thấy, nhìn dáng vẻ của anh hiện giờ, nếu tôi tiếp tục hỏi vài câu anh khó trả lời, ắt hẳn anh sẽ xấu hổ trước mặt tôi ngay lập tức.

Thôi vậy, tôi không làm khó dễ anh nữa. Tôi cười cười, nói tiếp: “Như vậy, xin hỏi, trong thời gian công tác, chúng ta có quan hệ gì?”

Bạn bè? Người quen? Đồng nghiệp? Cấp trên, cấp dưới? Tóm lại, chắc chắn không phải người yêu rồi.

“Giữa chúng ta, là quan hệ công việc.”

Tôi hít sâu một hơi.

Quan hệ công việc.

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi reo. Tôi đang bực mình muốn chết, không muốn nghe điện thoại, nên lập tức ấn nút từ chối.

Nửa phút sau, điện thoại lại reo.

Tôi đành phải nghe: “Alo?”

“Tôi là Tiêu Quan.”

“Chào Tổng Giám đốc Tiêu.”

“Hôm nay tôi có đến CGP, nghe Emma nói em đang ở Ôn Châu?”

“Đúng vậy.”

“Có một cuộc bán đấu giá cần dịch một quyển sổ tay giới thiệu, đúng lúc Đào Tâm Như bị bệnh, tôi đã nhận hợp đồng rồi. Em làm giúp được không? Tôi sẽ trả nhuận bút dịch gấp đôi.”

“Khi nào cần?” Tôi lấy sổ ghi chú ra, kiểm tra lịch.

“Cuối tháng được không?” Anh ta nói “Em cứ làm xong việc ở Ôn Châu trước đi.”

“Bao nhiêu trang?”

“Năm mươi trang.”

“Nhiều cổ văn lắm à?”

“Toàn bộ.”

“Cũng được.”

“Cảm ơn.”

Tôi đang định gác máy, không ngờ anh ta nói tiếp: “Annie, lần trước do tôi quá đường đột. Xin em đừng giận. Trước đây tôi và Emma có mâu thuẫn nghiêm trọng.”

“Không sao.”

“Chờng nào về Bắc Kinh?”

“Có lẽ là mười ngày sau, không chắc chắn lắm.”

“Nhớ báo cho tôi trước, tôi sẽ ra sân bay đón em, rồi mời em đi ăn luôn. Xem như xin lỗi vậy.”

“Không cần đâu, anh khách sáo quá rồi.”

“Annie, trước đây em có ai theo đuổi em chưa?”

Tôi sửng sốt, trả lời: “Chưa.”

Tôi suy nghĩ, chuyện tôi và Lịch Xuyên, thật ra là tôi theo đuổi anh, hay là anh theo đuổi tôi? Không biết nữa. Lúc đầu, chắc chắn là tôi chủ động, tôi mời anh xem phim trước. Đúng là bội tình bạc nghĩa, vậy mà tôi chỉ giận mà không hận anh.

“Em quen tôi thử đi, coi như làm nóng người.”

Tôi chưa kịp trả lời, anh ta đã gác máy trước.

Gác máy, tôi bùng cà phê lên, uống một hộp, sau đó thấy ngón tay mình cứ co giật không ngừng, liền quyết định ra ngoài hút thuốc.

“Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Không liên quan tới anh.”

Tôi thật sự khinh thường bản thân mình, khinh thường bản thân vì qua bao nhiêu năm rồi mà không bỏ xuống được. Khinh thường bản thân vì không kiềm chế được cơn tức.

Tôi đi nhanh ra ngoài cổng, tìm được một chỗ vắng vẻ, hút hết điếu này tới điếu khác.

Bên ngoài rất lạnh, mặc dù tôi mặc áo khoác, nhưng tay vẫn lạnh cóng. Nhưng tôi không muốn trở về quán cà phê, không muốn gặp con người ngồi xe lăn đó. Tôi thà đứng giữa đám khói thuốc mờ mịt do chính mình tạo ra. Tôi đứng ở ngoài khoảng một tiếng, tới khi hút hết điếu thuốc cuối cùng, mới quay lại chỗ đón hành khách. Tôi vào toilet rửa mặt, nhìn gương thấy khuôn mặt của tôi không có sự thay đổi nào dưới sự che lấp của son môi, kem nền, phấn mắt. Chỉ có điều, lúc hút thuốc, tôi không kiềm chế được rơi nước mắt, mascara được quảng cáo là chịu nước, nhưng không tốt cho lắm, tôi mới quẹt sơ đã lem màu, tôi lấy khăn giấy lau thì nó lại không trôi, chùi cỡ nào cũng không hết.

Cách giờ máy bay hạ cánh nửa tiếng, bộ dạng tôi thành như vậy, buồn bã thảm hại, mắt hồng nhợt nhợt, giống như mới gặp cú sốc lớn.

Tôi không thể để Lịch Xuyên thấy tôi.

Tôi gọi cho anh. Di động mới reo là có người bắt máy.

“Tiểu Thu...”

“Gọi tôi là Annie.”

Đầu bên kia trầm mặc.

“Tôi thấy hơi mệt. Anh đã ra sân bay, vậy tôi về khách sạn trước đây.”

“Có phải em đang hút thuốc nữa hay không?”

“Hút thuốc thì sao?” Tôi lạnh lùng nói “Hút thuốc là cách sống của tôi.”

Đầu bên kia, chỉ có tiếng hít thở của anh.

Một lát sau, anh mới nói: “Được rồi, em về trước đi. Đứng chờ trước cổng chính, tôi kêu lái xe đưa em về.”

“Không cần, tôi tự bắt taxi được.” Tôi trả lời lạnh như băng, không cần biết anh có đồng ý hay không liền gác máy.

Về khách sạn, đi ngang qua quầy lễ tân, tôi bỗng nhiên nhớ tới tôi vẫn còn giữ chìa khóa phòng Lịch Xuyên, phải trả lại cho quầy lễ tân. Nhưng tôi lại nhớ tới một chuyện. Bản thảo “Chuyện cũ của Lịch Xuyên” vẫn ở trong máy tính của Lịch Xuyên. Cơ hội hiếm có, tôi phải tranh thủ tìm file và xóa file.

Trên hành lang không có người.

Đút chìa khóa điện tử vào, một giây sau, đèn đỏ hóa xanh, cửa mở. Tôi lách người vào.

Laptop của anh nằm ở trên giường.

Đèn bàn nhỏ ở phòng ngủ đang bật. Tôi leo lên giường, mở laptop lên, trong vòng vài giây, cửa sổ màu xanh lam xuất hiện.

Tiếp theo, một cửa sổ nhỏ xuất hiện trên màn hình, yêu cầu tôi nhập mật mã. Tôi sửng sốt.

Tôi biết, mật mã chắc chắn rất đơn giản. Lịch Xuyên tuyệt đối sẽ không sử dụng mật mã phức tạp để mình gặp phiền phức.

Tôi nhập thử: 0907.

Sinh nhật chung của chúng tôi.

Mật mã không đúng.

Tôi suy nghĩ một lúc, lại thử: Xiao Qiu.

Đúng vậy, là tôi tự kỷ. Sai mất tiêu.

Tôi bắt đầu nghĩ xem còn thứ nào mà anh có thể dùng làm mật mã. Tôi thử tên ban nhạc mà anh thích: Roxette. Sai luôn.

Tên anh trai anh: Ji Chuan.

Sai luôn.

Con mèo anh nuôi ở Thụy Sĩ: Mia.

Không đúng.

Nhà văn anh thích: Proust.

Cũng không đúng.

Lúc này, tôi muốn nói rằng, các bạn độc giả thân mến, nếu bạn yêu một người, mà không đoán ra mật mã máy tính của người đó, thì bạn đã thất bại trong vai trò người yêu rồi.

Tôi ngồi trên giường suy đi nghĩ lại hết nửa tiếng. Vì tôi biết số lần nhập thử có hạn, nên tôi không thể nhập thử hoài được.

Cuối cùng, tôi nghĩ tới ba chữ viết tắt: LDW.

Hương vị Vân Nam, còn nhớ không? Anh cứ gọi là LDW.

Đèn xanh sáng lên, màn hình được mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, mắt tôi rơm rớm. Đúng vậy, tôi xúc động. Mỗi năm Lịch Xuyên đổi máy tính mới ít nhất một lần. Nhưng anh vẫn dùng mật mã này, chứng tỏ anh ít nhiều gì vẫn còn nhớ tôi.

Trên màn hình desktop toàn là file bản vẽ. Tôi liền nhấp vào thư mục My Documents. Trong My Documents đầy thư mục con. Có thể thấy nội dung công việc của anh khá nhiều, tất cả đều được phân loại kỹ càng. Đường dẫn này nối đến đường dẫn kia, thư mục này liên kết với thư mục kia. Từ điển Kim Sơn đã cài xong. Tôi kiểm tra đường dẫn của từ điển Kim Sơn, phát hiện nó đã được chuyển sang một thư mục khác.

Tôi loay hoay trong mê cung thư mục, lục đi lục lại, tìm mãi cũng không thấy tên file cũ do tôi đặt.

Sau đó, tôi vỗ đầu mình, vội vàng bật “My Desktop” lên, dùng từ khóa “lcws.doc” để tìm file, đây là tên viết tắt các chữ cái đầu tiên của tác phẩm. Nó nằm chung với một rừng sách điện tử khác của tôi.

Chớp mắt đã tìm được file. Tôi mừng rỡ, nhấp chuột trái vào file, lại nhấp chuột phải, sau đó chọn lệnh “Xóa”.

Nửa giây sau, một cửa sổ hiện ra “Lỗi xóa file.”

NO!

Tôi lại thử một lần, vẫn là “Lỗi xóa file.”

Tôi kiểm tra thuộc tính của file, thì ra là “Read only[7]”. Tôi nhớ rõ ràng, tôi chưa bao giờ cài thuộc tính Read only cho file này. Có khi nào là do Lịch Xuyên làm không?

[7] Chỉ đọc, không xóa và sửa chữa nội dung.

Hừ, còn lâu mới làm khó được tôi! File read only thôi mà? Tôi sửa đổi thuộc tính file là xong.

Tôi mở file ra, chọn “Properties”, sửa ô Read only.

Sửa xong rồi, lại xóa.

Vẫn bị “Lỗi xóa file”!

Vẫn không xóa được! Bực mình quá đi. Tôi lấy gối của Lịch Xuyên đập mạnh vào đầu mình.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng.

Tôi ngồi trên giường của Lịch Xuyên, tiếp tục vắt óc ra xem còn cách nào không.

Nhưng ngay lúc đó, cửa vang lên tiếng “tách”, sau đó có mấy người đi vào, đồng thời có tiếng nói cười vui vẻ vọng vào.

Tôi nghe không hiểu chữ nào, vì họ nói tiếng Pháp.

!/?# %... -*()

Lịch Xuyên đã về rồi!

Không thể nào! Làm sao nhanh dữ vậy!

Tôi nhanh tay đóng file lại, tắt máy tính, khép màn hình lại. Quả nhiên, mấy người họ đang đứng ở phòng khách, trò chuyện khá vui vẻ.

Tôi không hiểu tiếng Pháp. Chỉ nghe ra giọng của ba người, trong đó có Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên đi vào phòng bếp, hình như là đi pha cà phê.

Tiếp theo, trời ơi, tôi nghe tiếng xe lăn của anh đi vào phòng ngủ.

Tôi vội vàng trốn vào toilet.

Chỗ bồn tắm có cửa, tôi nhảy vào bồn tắm, trốn sau cánh cửa. Ngay sau đó, đèn toilet sáng lên.

Anh Hai Lịch Xuyên ơi, em xin anh, trăm ngàn lần đừng đi toilet vào lúc này.

Có tiếng nước chảy từ bồn rửa tay, có lẽ là anh đang rửa mặt. Sau đó, chắc là thấy trời nóng, anh vào phòng ngủ mở cửa sổ ra, gió lạnh vù vù thổi vào, làm tôi suýt hắt xì. Sau đó anh quay lại phòng khách, tiếp tục trò chuyện với khách.

Lịch Xuyên rất thích đi tắm, ít nhất hai lần sáng và tối. Không thể trốn lâu trong phòng tắm được. Tôi vội vàng đi ra, quan sát chung quanh. Giống tất cả khách sạn khác, phòng ngủ ở đây rất rộng, vật dụng rất ít, không có chỗ để trốn. Tôi đành phải trốn vào tủ âm tường. Trong tủ toàn đồ vest và áo sơ mi, tôi rờ rẫm xung quanh, may mà chỉ có quần áo, không có đầu lâu xương người.

Tiếng cười nói vẫn vọng vào, vẫn đang là tiếng Pháp. Tôi ngồi trong tủ âm tường, ngột ngạt tới mức sắp bị khòen luôn. Mấy giờ rồi mà mấy người này còn ngồi đó nói chuyện nữa! Mau về đi, có được không!

Sau một hồi lâu, rốt cuộc có một người trong số đó rời đi.

Trong phòng nhất thời im ắng. Người còn lại và Lịch Xuyên đi vào phòng ngủ.

Chỉ nghe thấy Lịch Xuyên nói: “Nhờ anh vẽ giúp em mấy bản vẽ đó nha! Bản vẽ phác thảo thì em vẽ sắp xong rồi, anh chỉ cần dựa vào chú thích của em để phát triển thêm chi tiết là được.”

Người kia cười nói: “Được rồi, sai anh trai của em như nhân viên không bằng.”

Tôi đoán đúng rồi, là anh trai của Lịch Xuyên, Tế Xuyên.

“Anh làm mô hình hay René?”

“Đương nhiên là René rồi. Anh phải vẽ giúp em, làm gì có thời gian đâu.”

“Anh có hứa dẫn René đi núi Nhạn Đãng[8] chơi mà?”

[8] Một danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Ôn Châu, được Liên hợp quốc công nhận là công viên địa chất thế giới vào năm 2005.

“Bản vẽ chính xong thì chỉ mất hai, ba ngày là hoàn thành mô hình, thời gian còn lại có thể đi chơi.”

“Vậy anh nói với René đi nha.”

“Có gì đâu, lần trước em cũng giúp René, René vẫn còn nợ em mà.”

“Được rồi.”

Một lát sau chắc là Tế Xuyên thấy mấy chai bia rỗng trên bàn, liền nói: “Em lại uống rượu?”

“Bia thôi.”

“Rượu bia gì cũng không được uống.”

“Được rồi, anh, anh nói xong chưa?”. Anh than thở.

“Khuya rồi, em đi ngủ đi.” Tế Xuyên thở dài “Anh đã nói với Tô Quân, mỗi ngày em chỉ được làm việc nhiều nhất là 5 tiếng, xem ra chắc chắn là em không nghe lời cậu ấy.”

“Cố gắng qua giai đoạn này là được. Còn chuyện ở Tổng công ty, phiền anh xử lý giúp em.”

“Anh cũng bận, chỉ có bố là rảnh thôi. Bố và ông bà nội đi Hồng Kông nghỉ mát, anh gọi điện là mọi người về liền.”

“Cái gì? Hả?”

“Cho nên bây giờ, không phải do anh gánh, mà là do bố gánh giúp em. Nếu em thương bố thì mau về bên đó đi.”

“Nếu phải nhờ bố thì em còn nhờ anh làm gì?” Lịch Xuyên nói “Anh nói xem, lần trước anh và René đi Roma, ai làm gánh công việc giùm anh?”

“Thì anh cũng bận quá sao làm hết được? Haiz, có chút chuyện mà em đã kể công rồi. Em từ Ôn Châu gọi điện kêu anh qua giúp, anh cũng chạy ngay qua đây không ý kiến gì mà? Không phải chỉ có mình anh, còn kéo thêm một người giúp em nữa. Thấy anh tốt bụng không?”

“Tốt bụng.” Giọng nói ỉu xìu.

“Đúng rồi, vết thương trên lưng khỏi chưa?”

“Gần hết rồi.”

“Vậy em mau ngủ đi, anh đi đây, mai nói chuyện tiếp.”

Tôi nghe tiếng Lịch Xuyên tiến Tế Xuyên tới cửa, đóng cửa lại.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Tiện tay kéo một chiếc áo sơ mi từ trên giá xuống, ôm vào lòng, ngửi mùi của nó.

Đừng cười nhạo tôi, tôi chịu khổ sở suốt sáu năm trời, lén lút háo sắc một lần cũng không được sao?

Tôi ngồi trong tủ âm tường tưởng tượng, tiếp theo Lịch Xuyên sẽ đi tắm, tôi liền thừa dịp đó nhanh chân chạy mất.

Nhưng mà, tôi chờ hồi lâu mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Cũng không nghe thấy tiếng nước.

Từ khe cửa, tôi thấy Lịch Xuyên về phòng ngủ, sau đó đi tới cạnh giường, cởi chân giả, cởi quần áo, mặc quần áo ngủ, sau đó trèo lên giường. Tiếp theo, không biết tiếng nhạc từ chỗ nào đó vọng ra. Rất nhỏ nhưng rất sôi động:

I see your b your hair and give me that grin.

It's making me spin now, spinning within.

Before I melt like snow, I say “ Hello, How do you do!”

I love the way you undress now.

Baby begin.

Do you your caress, honey, my heart's in a mess.

I love you blue-eyed voice, like Tiny Tim shines thru.

How do you do!

Well, here we are cracking jokes in the corner of our mouths and I file like I'm laughing in a dream.

If I was young I could wait outside your school course your face is like the cover of a magazine.

How do you do, do you do, the things that you do.

No one I know could ever keep up with you.

How do you do! Did it ever make sense to you to say “Bye Bye Bye?”

I see you in that chair with perfect skin.

Well, how have you been, baby, living in sin?

Hey, I gotta know, did you say “Hello, How do you do?”

Well, here we are spending time in the louder part of town and it feel like everything's surreal.

When I get old I will wait outside your house course your hands have got the power meant to heal[9].

[9] Lời bài hát How do you do, một trong những bài hit nổi tiếng nhất của The Roxette vào năm 1992.

Lại là Roxette của anh. Lúc chúng tôi còn yêu nhau, anh rất hay nghe bài hát này. Tôi nghe đến mức thuộc lòng. Nhìn Lịch Xuyên có vẻ buồn buồn. Thật ra tính tình anh khá vui vẻ. Anh thích những bài hit sôi động, còn thích phim truyền hình nhiều tập sến nữa. Tôi thì trái ngược hoàn toàn với anh, toàn nghe những hòa tấu violon và piano. Hồi ở chung với anh, tôi thường chê anh quá ồn.

Vấn đề tôi quan tâm lúc này không phải là Roxette, cũng không phải là anh ồn ào hay không, mà là chừng nào anh mới đi ngủ. Tôi sẽ canh lúc anh ngủ để đào tẩu. Tôi trốn trong tủ âm tường, ngáp ra nước mắt

nước mũi. Đợi ở sân bay hơn 5 tiếng đồng hồ, tôi cũng mệt quá rồi. Anh Hai Lịch Xuyên ơi, em không thích nghe nhạc, xin anh mau mau đi ngủ đi mà!

27. Chương 27

Tôi cuộn mình trong tủ âm tường, nghe Roxette chữ được chữ mất, nghe hết lượt thứ ba, tôi bắt đầu buồn ngủ. Tôi nhìn ngoài khe tủ, Lịch Xuyên đang ngồi trên giường, máy tính và hai màn hình lớn đều đang chạy, vừa nghe nhạc, vừa tập trung tinh thần vẽ.

Trong phòng, ngoại trừ nhạc của Roxette ra, chính là tiếng nhấp chuột.

Sau đó, anh tắt Roxette, đổi thành nhạc hòa tấu theo phong cách spa, có tiếng chim hót và tiếng thác nước như thật.

Cơn buồn ngủ lại đánh úp.

Làm sao bây giờ! Người này vẫn chưa có vẻ buồn ngủ. Nhưng tôi buồn ngủ tới mức hai mắt cứ díp lại.

Tôi tính cứ ngủ một chút, cho tinh thần thoải mái, đợi tới nửa đêm anh ngủ rồi, mới trốn về. Tôi ngồi dựa vào tường, ôm áo sơ mi của anh, nhanh chóng thiếp đi.

Tôi an tâm ngủ là vì tôi tin trước khi Lịch Xuyên ngủ, nhất định anh sẽ đi tắm. Tiếng nước chảy trong nhà tắm sẽ đánh thức tôi. Nhưng mà hoàn toàn không có tiếng nước chảy. Tôi ngủ rất say, còn mơ một giấc mơ rất đẹp. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên ôm tôi, đưa tôi lên trên giường, sau đó anh hôn nhẹ lên mặt tôi. Tôi kéo cổ áo anh lại, nói: “Không tính, thêm cái nữa đi!” Lúc đầu anh không chịu, sau đó lại nói: “Em hứa với anh sẽ cai thuốc đi, anh sẽ hôn cái nữa.” Tôi liền vỗ ngực: “Em hứa với anh!”

Anh cúi xuống, dịu dàng hôn tôi, mười ngón tay lạnh lẽo chạm vào mặt tôi, thật triền miên, thật chăm chú, rất lâu vẫn chưa buông ra. Sau đó anh hỏi “Đủ chưa?” Tôi đưa tay ra ôm anh, anh lại cầm tay tôi lại, nhét vào trong chăn, nói: “Ngủ đi.” Tôi nói “Em đang ngủ mà, em đang mơ.” Anh hơi mỉm cười, có chút bất đắc dĩ: “Vậy thì em mơ tiếp đi.”

Hình bóng của Lịch Xuyên luôn chạy nhảy trong đầu tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra phá hoại cuộc sống hàng ngày của tôi. Suốt sáu năm qua tôi vẫn chưa thể vượt qua được khó khăn này. Tôi chưa bao giờ nghiên cứu lý luận của Sigmund Freud[1], nên không biết tại sao có những kí ức có thể chết đi, có thể chôn sâu vài chục năm chưa nổi lên; nhưng có những kí ức cứ sống mãi, cứ như dầu trôi trên nước, dù khuấy thế nào cũng không chìm xuống được.

[1] Sigmund Freud (1856-1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

... Lịch Xuyên ơi, anh là Titanic của em, anh cũng là núi băng của em. Lịch Xuyên, anh đi về phía trước, ném lại một cục đá vào không trung, cục đá đó chính là em.

Reng reng reng... Reng reng reng... Reng reng reng...

Tiếng chuông đồng hồ báo thức làm tôi tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ:

Thời gian: 7 giờ 45 phút sáng.

Nhân vật: Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm...! Địa điểm...

Trên giường của anh Vương Lịch Xuyên.

Tôi dụi mắt lia lịa. Không thể tin được đây là sự thật!

Không được, kiểm tra lại một lần nữa!

Thời gian: 7 giờ 46 phút sáng.

Nhân vật: Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm...

Trên giường của Lịch Xuyên.

Chắc chắn là giường của anh. Tuy phòng khách sạn nhìn tương đối giống nhau, nhưng phòng của Lịch Xuyên là phòng cao cấp. Tuy trong phòng ít đồ đạc, nhưng món nào cũng rất xa xỉ. Nếu như điều này vẫn chưa chứng minh được vấn đề, thì hai bên giường còn có hai cái giá di động, một trái một phải, trên giá có hai màn hình Apple cực lớn.

!/?# %... -*()

Tôi vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, trong tay vẫn còn cầm áo sơ mi của anh, áo trắng nhàu nhĩ, còn dính phần mắt và son môi của tôi. Tôi tìm thấy đôi vớ ở góc giường, xoay người bước xuống giường, quan sát xung quanh. Trong phòng thật im ắng, không một bóng người. Tôi tìm máy tính của Lịch Xuyên, định hoàn thành chuyện hôm qua chưa làm xong, phát hiện Lịch Xuyên đã đem máy theo.

Tôi thở dài, đi vào toilet, rửa mặt bằng nước ấm cho sạch. Chắc Lịch Xuyên cũng vừa mới đi ra ngoài. Bàn chải đánh răng của anh vẫn đang nhỏ nước. Hơi nước trong phòng vẫn chưa tan hết. Tôi sửa sang lại quần áo tóc tai, ra về khi đang làm việc. Hơn nữa còn cố ý ôm hai quyển “Địa chí thành phố Ôn Châu” trước ngực. Nhìn thời gian: 8 giờ 5 phút.

Lúc này chắc tất cả mọi người của CGP đang ở trong phòng họp. Ngoại trừ tôi ra, không ai dám đi trễ.

Tôi nghe tiếng động ngoài cửa, không có âm thanh gì. Coast is clear[2]. Tôi liền thần nhiên mở cửa, thần nhiên về phòng mình. Tôi tắm sạch sẽ, thay quần áo, mặc áo len màu tím nhạt và váy caro ngắn. Sau đó xuống nhà hàng ăn bữa sáng đầu tiên của tôi ở Ôn Châu.

[2] Tuyệt đối an toàn.

Cuộc họp vừa chấm dứt, tất cả người CGP đều đang ở nhà hàng.

Lịch Xuyên và hai Tổng Giám đốc, cùng hai người khách hôm qua đang bùng cả phê đứng nói chuyện ở quầy bar.

Muốn rót cà phê đương nhiên phải đi ngang qua quầy bar. Tôi lễ phép mỉm cười chào khách, thấp cổ bé họng như tôi trò chuyện với họ làm gì. Rót xong cà phê, đang định đi tới bàn bên cạnh lấy bánh ngọt, đột nhiên Tổng Giám đốc Giang gọi tôi: “Annie, qua đây một chút!”

Tôi dừng bước, xoay người, sau đó từ tốn đi về phía họ.

Mạnh Tử nói: Muốn bày tỏ ý kiến với người có địa vị cao thì trước hết phải coi thường họ đã, chớ nên để ý tới địa vị hiển hách của họ[3].

[3] Mạnh Tử (372-289TCN) là nhà triết học Trung Quốc và là người tiếp nối Khổng Tử. Đây là câu mở đầu trong tác phẩm Thuyết Đại Nhân, Tắc Mạo Chi của ông.

“Đây là anh Vương Tế Xuyên tiên sinh, anh trai của anh Vương.”

Tôi bắt tay với anh ta: “Chào anh Vương. Tôi là Annie, là phiên dịch của anh Lịch Xuyên.”

“Chào Annie.” Lòng bàn tay anh ta nóng rực, còn siết mạnh tay tôi.

Hai người rất giống nhau. Tuy nhiên, dáng vẻ của Tế Xuyên nhu hòa hơn Lịch Xuyên, cũng cao hơn Lịch Xuyên. Anh ta là phiên bản hoàn chỉnh của Lịch Xuyên. Nhưng so sánh hai người, tôi vẫn thấy Lịch Xuyên đẹp trai hơn. Anh hơn Tế Xuyên ở sự bước bình. Hình ảnh rõ ràng hơn, đường nét cứng cáp hơn.

Đứng cạnh Tế Xuyên là một người ngoại quốc tóc nâu, mắt sâu, tuổi xấp xỉ với anh ta. Tôi thấy dáng vẻ anh ta không giống người Pháp, mà giống người Anh hơn, khuôn mặt rất gầy, rất dài, lúc nào cũng uốn cao ngực, hơi giống nhân vật bá tước trong phim Bệnh nhân người Anh[4] trước khi mặt bị bỏng nặng.

[4] The English Patient: một bộ phim tâm lý tình cảm được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên, đạt 9 giải Oscar năm 1997. Nam tài tử Ralph Fiennes đóng vai chàng bá tước người Anh trong phim.

“Đây là anh René Dubois.” Tế Xuyên giới thiệu.

“Chào anh Du...bois. Tôi là Annie.”

Dubois, tên rất khó phát âm. Tế Xuyên nói tiếng Pháp vừa nhanh vừa nhỏ, tôi hơi lo.

Tôi lo không phải chỉ vì điều này. Tôi sợ thói quen hôn má của người Pháp. Tôi là con gái Trung Quốc, tuy không truyền thống, cũng không bảo thủ, nhưng vẫn giữ gìn nguyên tắc, chỉ cởi mở với người đàn ông mình thích. Có một lần tôi đến nhà bạn cùng lớp chơi, bạn trai của nó là người Pháp, vừa gặp ngay cửa là hôn chụt chụt lên má tôi, làm tôi hoảng hồn đỏ mặt.

“A... Annie, xin chào! Gọi tôi là René đi, tôi là người Paris. Cho nên, trọng âm nằm ở vần thứ hai.” Anh ta bắt tay tôi khá thân thiết. Tuy nhiên, trên mu bàn tay anh ta rất nhiều lông, không ngờ anh ta cũng biết nói tiếng Trung. Nhưng mà, lắp ba lắp bắp, âm điệu rất khó nghe.

“Vâng, vần thứ hai, tôi nhớ rồi.”

Anh ta chỉ nói được mấy câu đó bằng tiếng Trung, sau đó chuyển sang nói tiếng Anh với tôi. René nói tiếng Anh rất lưu loát, cú pháp cũng rất tao nhã, chỉ có điều mang theo khẩu âm của tiếng Pháp.

“Alex nói em sẽ dẫn tôi đi núi Nhạn Đăng chơi.”

“Alex?”

Tôi chưa từng nghe tên này.

Anh ta ngẩn người, quay đầu nhìn Lịch Xuyên. Lịch Xuyên cúi đầu uống cà phê, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, cả buổi sau mới mở miệng phun ra hai chữ: “Middle name[5].”

[5] Tên lót.

Được rồi, cứ tưởng là biết rõ người này, không ngờ cả tên họ cũng chưa biết hết.

Tôi duy trì nụ cười chuyên nghiệp: “Tôi cũng chưa từng đến núi Nhạn Đăng, rất vui được đi với anh. Nghe nói đi xe một tiếng là tới.”

“Em biết đi xe đạp không?”

“Biết.”

“Vậy đi xe đạp được không? Có thể giảm bớt ô nhiễm không khí.”

“Không thành vấn đề.”

“Annie, đồ ăn sáng ở bên kia kìa, cần tôi lấy cà phê giúp em không?” Người Pháp đúng là ga lăng.

“Cảm ơn, không cần.”

René dẫn tôi tới bàn bên cạnh, kéo ghế ra cho tôi ngồi xuống.

Thật ra, lần nào ra ngoài ăn, Lịch Xuyên cũng mở cửa, cởi áo khoác, kéo ghế cho tôi. Tuy anh làm vô số lần nhưng tôi vẫn không quen.

Điểm tâm trên bàn chủ yếu theo phong cách châu u, có các loại bánh ngọt và bánh mì. Nhiều loại trong số đó tôi không biết tên. René nói với Lịch Xuyên: “Alex, Leo, sắp phải ra công trường rồi, hai người có muốn ăn bánh quế mút dâu lát dạ không?” Anh ta nói tiếng Anh.

Hai anh em cùng ngồi xuống, mỗi người bưng một mâm.

“Đương nhiên là phải ăn chứ. Bánh quế ngọt lắm. Lịch Xuyên không ăn đâu.” Tế Xuyên nói xong, liền lấy phần bánh quế trên đĩa Lịch Xuyên sang đĩa mình. Sau đó đưa cho anh một miếng bánh đen thui: “Ăn bánh mì đen đi, nhiều dinh dưỡng lắm.”

Thật ra Lịch Xuyên rất kén ăn. Chắc chắn anh sẽ không ăn bánh mì đen. Quả nhiên anh liền nhú mào, đứng dậy đi đến bàn salad lấy nửa đĩa trái cây. Anh vừa ngồi xuống lại, René liền cầm nĩa, chồm đầu qua, vừa quan sát đồng trái cây trên đĩa, vừa lắc đầu: “Ừm... cái này không tốt, cái này không tốt, cái này cậu nên ăn, mấy trái nho này nữa, ngọt lắm. Cái này không được. Trái kiwi tốt nè, nhiều vitamin.”

Anh ta lấy hết một nửa trái cây trên đĩa của Lịch Xuyên về đĩa của mình.

Hai người này bị sao vậy, tôi tức thay Lịch Xuyên.

Sau đó, Lịch Xuyên lấy một cái bánh bao từ bàn bên cạnh, đang định cắn, bị René nhanh tay lẹ mắt cướp mất: “Chúa ơi, chắc chắn là bánh thịt heo! Để mình kiểm tra cái đã.” Dứt lời, anh ta bẻ cái bánh làm đôi, ngửi mùi, gật đầu: “Đúng y chóc. Alex, trước nay cậu đâu có ăn thịt heo đúng không? Cậu thích ăn bánh bao, để mình đi hỏi phục vụ thử xem, có bánh bao chay không.”

Tôi cảm thấy, nhìn dáng vẻ của hai người này, tôi đã muốn thức điên thay cho Lịch Xuyên rồi. Thứ nhất, Lịch Xuyên không phải con nít ba tuổi. Thứ hai, Lịch Xuyên ăn được thịt heo mà. Lần trước ở nhà dì tôi, anh ăn rất nhiều bánh xếp nhân thịt heo, còn trầm trồ khen ngon nữa.

“Khỏi đi nữa,” Lịch Xuyên cản anh ta lại, cầm miếng bánh mì đen lên “Mình ăn cái này, được rồi chứ gì.”

René cười sung sướng nhìn tôi: “Annie, em ăn gì?”

Tôi liền nói: “Bánh mì đen.”

Trong khi ăn, vì quan tâm tôi nên mọi người đều nói tiếng anh, Lịch Xuyên không nói tiếng nào, lặng lẽ ăn bánh. Nhưng Tế Xuyên và René vô cùng nhiệt tình, cứ hỏi tôi không ngừng, Hỏi về núi Nhạn Đăng, hỏi thời tiết Ôn Châu, hỏi thông tin dân cư địa lý, hỏi tin tức địa phương, đúng là người Pháp, cao thủ làm quen.

Tôi thì không sao, nói chuyện với họ là cơ hội luyện khẩu ngữ.

Trò chuyện hơn nửa tiếng, vẫn chưa kết thúc, Lịch Xuyên đứng lên trước, móc điện thoại Blackberry ra, kiểm tra To do list[6]: “Tế Xuyên, đi công trường với em. René, mình đã nhờ người mua vật liệu là mô hình rồi, dao rọc giấy, đèn cây, các loại keo và giấy với độ dày khác nhau. Có một người sẽ hỗ trợ cậu. Đúng rồi, trong thiết kế của mình, có mấy bức tường hình cung, làm mô hình rất khó, cậu tính làm thế nào?”

[6] Danh sách công việc cần làm.

“Đổi hình khác được không?” René chọc anh.

“Không được.”

“Có giấy dày hơn 1,5mm không?”

“Có.”

“Đưa ỉnh đi, mình có cách rồi. Lần trước Leo thiết kế một cái ghế dựa hình trái dưa, mình còn làm được nữa là. Đúng không, Leo?”

“Em là thiên tài. Chỉ ngốc hơn Lịch Xuyên một chút thôi.”

“Hả? Em là doctor[7] đó!

[7] Tiến sĩ.

“Dân kiến trúc chỉ có ngốc mới học doctor.” Hai anh em đồng thanh nói.

“Không vui gì hết, hai người cứ ở cạnh nhau là liên thủ chọc em, đồ xấu xa. Leo đừng đi công trường, ở lại giúp em một tay đi.”

“Không được, Leo phải vẽ giúp mình. Cậu làm một mình đi, mình tìm người hỗ trợ cậu rồi.”

“Vậy Alex, cậu nợ mình một lần đó.”

“Nợ gì? Lần trước... còn có... năm rồi... còn có... ba năm trước...”

“Được rồi, cậu không nợ gì mình hết. Sau này đi Las Vegas đánh bài thua, cậu ỉnh mượn tiền là được rồi.”

“Nhắc tới vụ này... lần trước cậu mượn tiền mình vẫn chưa trả. Mấy năm rồi hả?”

“Leo nói anh ấy sẽ trả giùm mình. Leo, đúng không?”

“Ừ... giữa hai anh em mình, còn tính toán cái gì. Đúng không, Lịch Xuyên?” Tế Xuyên cười tủm tỉm vỗ vai Lịch Xuyên.

René bỗng quay đầu lại nói với tôi: “Annie, em có thích chơi giấy không? Em qua hỗ trợ tôi, được không?”

“Có Tiểu Đình bên phòng đồ họa hỗ trợ cậu rồi.” Lịch Xuyên nói “Hôm nay Annie phải dịch các bản vẽ mình đã hoàn thành.”

“VẬY anh nhớ gửi bản vẽ cho tôi.” Tôi cũng chỉ nói công việc.

“Gửi email cho em rồi.”

“Máy tôi không đọc được file CAD. Anh gửi bản in cho tôi được không?”

“Hay là vậy, đưa laptop đây, tôi cài CAD cho em.”

“Không được. Tôi nhìn màn hình lâu quá sẽ mỏi mắt.” Tôi liền trả lời. Thật ra tôi chỉ lo lắng Lịch Xuyên nhân cơ hội này để lục lọi ổ cứng của tôi.

“VẬY à. Được rồi. Bản vẽ của tôi để trên bàn làm việc, trong ống đựng màu lam. Bây giờ tôi phải đi công trường, tự em đi lấy đi.”

Tôi gơ hai tay lên: “Lấy bằng cách nào? Tôi không có chìa khóa.”

Anh vốn tính đi, lại dừng lại, nhìn tôi, nhướn mày: “Không có chìa khóa? Sao vậy được?”

“Sao tôi có chìa khóa phòng anh được?” Tôi nói. Mặt không đỏ, tim không đổi nhịp.

Có thể nhận ra người này tức đến mức không biết nói gì.

“Chìa khóa dự phòng cũng không có à?”

“Trả từ đời nào rồi.”

“Em đi theo tôi!” Mặt đen đến mức không thể đen hơn. Mây đen tụ lại thành áp suất thấp. Bão táp sắp kéo tới.

Bên ngoài nhà hàng có quầy tạp hóa. Chỉ cần nghĩ một đồng việc hôm nay, cơn ghiền thuốc lá của tôi lại nổi lên.

“Đợi chút, tôi qua quầy tạp hóa cái đã.”

“Tôi đi với em.”

Lịch Xuyên một hai đòi đi theo tôi, đến tận trước quầy tạp hóa. Nhân viên bán hàng thường bán thuốc lá cho tôi, nên quen mặt tôi.

“Chào buổi sáng Annie! Loại cũ hả? Một gói hay hai gói?”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại. Sau đó, cuối cùng hỏi: “Chị có kẹo cai thuốc không?”

“Không có. Nhà thuốc mới bán cái đó.”

Tôi không nói gì, định bỏ đi. Không ngờ, Lịch Xuyên đứng bên cạnh hỏi: “Nhà thuốc gần nhất ở đâu?”

“Ra cửa quẹo phải, đi qua công viên lại quẹo trái, đi dọc theo phố Hoài Cựu khoảng 15 phút là thấy nhà thuốc Đồng Tế Đường rất lớn.”

“Xa quá, ngày mai tính. Hay là, chị bán cho em một gói...”

Người này nhìn tôi vẻ giận dữ.

“Băng vệ sinh.” Tôi vội vàng nói cho hết câu.

Ra khỏi quầy tạp hóa, Lịch Xuyên nói với tôi: “Có muốn đi dạo với tôi một lát không?”

Tôi sững sờ nhìn anh, nghi ngờ là bánh bao thịt mới từ trên trời rớt xuống. Lịch Xuyên mới nói chuyện với tôi à?

Tôi nhìn lướt qua chân anh, hỏi: “Anh có đi dạo được không?”

“Không xa lắm.”

“Xin hỏi chuyến đi dạo này có liên quan đến công việc đúng không?”

“Đúng vậy. Em đồng ý không?”

“Đương nhiên đồng ý. Có ai không muốn làm quen với ban Tổng Giám đốc? Đi phía nào?”

“Quẹo phải. Qua công viên lại quẹo trái, mình đến “Phố Hoài Cựu””.

Ra cửa quẹo phải chính là công viên. Chúng tôi đi qua giữa công viên, trong công viên khá đông đúc. Có người múa kiếm, có người đánh võ, có người khiêu vũ, có người luyện công, có người uống trà, có người chơi chim. Mọi người đều đang hưởng thụ cuộc sống.

“Có nhiều bản vẽ cần dịch lắm à?” Tôi hỏi. Nếu đây là chuyến đi dạo có tính chất công việc, tôi đành phải nói chuyện công việc.

“Khoảng bảy, tám bản. Không nhiều lắm.”

“Nếu anh cần gấp, tôi sẽ dịch xong trong chiều nay, tối nay gửi anh.”

“Không gấp lắm, mai gửi cũng được.”

Anh vừa nói, vừa từ tốn đi.

“Vậy, chừng nào tôi đi núi Nhạn Đăng với René?”

“Khi nào cậu ấy là xong mô hình, thì hai người cứ đi. Đi xe ô tô, chơi hai ngày, được không?”

“Đã nói là đạp xe mà?”

“Đừng nghe cậu ấy. Đường núi khúc khuỷu, tôi kêu tài xế chở bọn em đi.”

“Anh không đi sao?”

“Không có thời gian.”

Tôi đang tính tìm chuyện để nói tiếp, nhưng anh không nói gì nữa, chỉ chống gậy, lo đi.

Tôi cười khổ trong lòng. Thật ra tôi đâu có yêu cầu gì nhiều. Chỉ cần Lịch Xuyên đi với tôi, không nói câu nào tôi cũng thấy mỹ mãn rồi.

Đi hết con đường đất ở công viên, chúng tôi quẹo trái. Con đường bên trái vì có rất nhiều cửa hàng bán CD cũ, cả ngày bật nhạc xưa, nên được gọi là “Phố Hoài Cựu”.

“Anh đến đây làm gì? Anh muốn mua CD à?”

“Đi chơi thôi. Nếu có CD hay thì mua mấy cái.”

“Vậy tôi lựa giùm anh nha?”

“Cho em năm phút.”

“Ông chủ, đĩa này, Đặng Lê Quân[8]. Bật nghe thử đi, có bị dập không?”

[8] Teresa Teng (1953-1995) là một trong những ngôi sao ca nhạc hàng đầu của châu Á. Năm 1986 bà được tạp chí Time của Mỹ bình chọn là 1 trong 10 ca sĩ nổi tiếng nhất thế giới.

Ông chủ bỏ CD vào máy, Đặng Lê Quân thử thỉ:

“Hề em nhìn thấy anh liền mỉm cười, anh yêu quá tuyệt vời. Được ở bên cạnh anh, mọi buồn lo đều tan biến...”[9]

[9] Câu đầu tiên của bài Hề em thấy anh là mỉm cười, một trong những bài hát nổi tiếng của Đặng Lê Quân.

“Ông chủ, đĩa này nữa, Trịnh Quân[10].”

[10] Trịnh Quân (1967-): một nam ca sĩ nhạc Rock khá nổi tiếng của Trung Quốc.

m nhạc sôi động vang lên:

“Nàng là màn sương lạnh giá

Nàng khiến tôi bị lạc đường

Thật ra trái tim nàng rất cô đơn

Tim nàng ôm ấp giấc mơ hạnh phúc

Ngày đó chúng tôi gặp nhau

Hai trái tim cô đơn an ủi nhau

Nhìn nàng nổi loạn

Tôi không biết nên mừng hay lo

Lặng lẽ bối rối, tôi hỏi em muốn làm gì?

Nàng đột nhiên ôm tôi nói

Không thể lo lắng quá nhiều

Bởi vì

Tình yêu của em quá trần trụi

Tình yêu của em quá trần trụi

Anh không thể để em cô đơn nữa...[11]”

[11] Trích bài hát Trần trụi, một trong những bài hát nổi tiếng của Trịnh Quân.

Chịu thua anh rồi, cho dù ông chủ bật bài nào đi nữa, Lịch Xuyên vẫn mang vẻ mặt như đi dự đám tang. Đối với người như vậy, đành phải ra đòn sát thủ. Tôi đổi sang bài hát sến của Trisha Yearwood:

“Without you

There'd be no sun in my sky

There would be no love in my life

There would be no world left for me

And I

Baby, I don't know what I would do

I would be lost if I lost you

If you ever leave

Baby, you would take away everything real in my life

And tell me now

How do I live without you

I want to know

How do I breathe without you

If you ever go

How do I ever ever survive?

How do I How do I, oh how do I live?[12]...”

[12] Trích bài hát How do I Live của nữ danh ca Trisha Yearwood.

Đến lúc này, người nào cuối cùng lên tiếng, nói tiếng Anh rất bình tĩnh: “Could you stop it[13]?! ”

[13] Em thôi đi được không?

Đồ người gỗ. Hết phim rồi, thất bại, tính tiền thôi. Một xấp CD được bỏ vào túi nhựa, tôi tự xách theo. Sau đó, tôi đi theo anh, cứ đi về phía trước, chưa được năm phút bỗng nhiên anh dừng lại. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, trên bảng hiệu là ba chữ: “Đồng Tế Đường.”

“Lịch Xuyên, anh muốn mua thuốc hả? Thuốc gì vậy? Nói cho tôi biết đi, tôi đi mua giùm cho, anh đừng đọc nhầm chữ nha.” Tôi cầm lấy một cái giỏ lên, phát hiện hiệu thuốc này hơi giống siêu thị, thuốc được bày trên giá. Còn bán mỹ phẩm nữa.

“Em mua gì thì mua, tôi tự mua được.”

Chúng tôi mỗi người xách một giỏ, đi vào, hòa vào đám đông. Tôi lấy một chai Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, cộng hộp kem dưỡng da, một tuýp sữa rửa mặt, tới quầy thu ngân trả tiền. Lịch Xuyên đứng sau tôi, trong giỏ của anh có rất nhiều hộp màu đen, vỏ hộp có in chữ “NO” rất lớn.

Tôi trả tiền xong, quay đầu nhìn anh: “Cái gì vậy?”

“Kẹo cai thuốc.” Anh nói tiếp “Hiệu Cát Tường Thông Bảo.”

“Anh đừng làm tôi sợ, sao nhiều dữ vậy?”

“Là anh quan tâm tới sức khỏe của tôi, hay là do yêu cầu công việc?”

“Không liên quan tới sức khỏe của em. Em muốn hút thuốc hay không chẳng liên quan gì tới tôi.”

Tôi giận điên người.

“Nhưng mà, tôi bị bệnh phổi, không thể ngửi mùi thuốc lá. Chút xíu cũng không được.” Anh nói lạnh như băng “Cho nên, làm việc với tôi, em phải cai thuốc. Đây là yêu cầu công việc.”

Tôi không nói lời nào.

Anh tính tiền, kêu taxi: “Tôi mệt rồi, chúng ta đi taxi về.”

Suốt đường đi, tôi không nói lời nào.

Tới khách sạn, tôi thấy Tế Xuyên đang đứng nói chuyện với nhân viên phục vụ, thấy chúng tôi đi vào, anh cười nói: “Hai người đi đâu vậy? Nói đi công trường, làm anh đứng đây chờ này giờ.”

Tôi lễ phép mỉm cười.

Lịch Xuyên đưa một bịch lớn toàn kẹo cai thuốc cho tôi.

Trước mặt bọn họ, tôi quăng cả túi kẹo vào thùng rác bên cạnh. Sau đó, tôi bình tĩnh nói:

“Vương Lịch Xuyên, anh cứ thử sa thải tôi đi. Xem tôi có chết đói không thì biết.”

28. Chương 28

Tôi vào phòng, cởi hết quần áo. Cầm từng cái một đưa lên mũi ngửi xem có mùi nicotin hay không. Sau đó, tôi tắm rửa sạch sẽ, chà xà bông hết lần này tới lần khác. Tắm xong, tôi mặc áo sơ mi trắng thêu hoa mới toanh, chưa mặc lần nào. Tôi bỏ đồ dơ vào túi nhựa, mang đến quầy giặt ủi.

Quầy giặt ủi cách khách sạn không xa lắm. Tôi nói chuyện với bà chủ, hỏi xem quần áo của người hút thuốc có bị ám mùi thuốc hay không.

“Đương nhiên là có.” Bà ta nói “Nếu con hút thuốc, hoặc là người xung quanh con hút thuốc, từng sợi vải trên người con đều bị ám mùi thuốc, giặt hoài cũng không mất mùi. Bản thân mình thì không ngửi thấy, nhưng người nhạy cảm ngửi sơ là biết liền. Ở chỗ cô mua đồ cũ cũng phải hỏi kỹ, cô không mua đồ của người hút thuốc.”

Nghe vậy, đầu óc tôi như muốn nổ tung: “Cô ơi, con không mặc mấy bộ này nữa, phiền cô đem cho người ta giúp... thôi trả lại con đi, để con quăng thùng rác cũng được.”

Tôi đi đến trung tâm thương mại, mua đồ mới từ trong ra ngoài. Tâm trạng không vui, đành phải đi mua sắm cho khuây khỏa. Tôi đi dạo hết mấy trung tâm mua sắm, tay xách đầy túi lớn túi nhỏ. Lúc tôi về lại khách sạn đã đến giờ ăn trưa. Tôi đi thẳng về phòng mình, ma xui quỷ khiến lại đi tắm một lần nữa, tôi ngồi trong bồn tắm, quan sát ngón tay của mình. Đúng vậy... hơi vàng vàng, vì tắm nicotin. Trong khoảng thời gian buồn bã nhất, một ngày tôi hút hết một gói, nhịn ăn nhịn mặc chứ không nhịn hút. Nếu không vì mỗi tháng phải gởi 2,000 tệ cho luật sư Trần Đông Thôn, làm cuộc sống tôi eo hẹp, thì có lẽ tôi sẽ hút nhiều hơn rồi. Hu hu hu, trước đây đâu có nghĩ chuyện này nghiêm trọng, dù sao cũng không ai quan tâm tôi. Nhưng mà, bây giờ không giống lúc trước.

Suy nghĩ tới đó, cơn ghiền thuốc lá lại tái phát. Tay tôi bắt đầu run lên. Nhức đầu, mỗi mệ, tinh thần bạc rạc, miệng đắng môi khô, đứng ngồi không yên. Nhớ ra buổi chiều còn phải dịch bản vẽ, tôi cần thuốc lá để giúp tôi tập trung. Nghĩ tới đây, tôi sờ túi mình, may quá, cảm ơn trời đất, vẫn còn một gói. Trong đó chỉ còn hai điếu. Tôi xách túi ra cửa sau. Trước kia tôi hay đứng hút thuốc ở bồn hoa cạnh cửa. Bồn hoa ngay trước cửa chính, người ra vào tấp nập, không tiện lắm. Cửa sau có hai thùng rác rất to, cao hơn đầu người. Không ai muốn đứng đó lâu để hít mùi rác. Đó mới là chỗ lý tưởng để hút thuốc.

Ngoài cửa sau có một bãi đất trống, thật ra là một bãi đậu xe không sử dụng nữa. Tôi đi men theo tường của khách sạn, quẹo trái, nghe tiếng cười của một cậu bé vọng lại: “Chú ơi, ném qua đây đi! Bên này! Bên này!”

“Con chạy lại gần một chút, nhìn trái banh đi, đừng nhìn tay chú.” Giọng nam khá thu hút, vừa ấm áp vừa rõ ràng.

Cậu bé vui vẻ hét chói tai: “Ha! Con bắt được rồi! Con bắt được rồi! Chú ơi, chơi tiếp, chơi tiếp!”

Giọng nam kia lên tiếng: “Lần này chú ném xa đó nha. Con phải chạy nhanh lên.”

“Ném đi! Ném đi!”

Là Lịch Xuyên. Anh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, đang chơi banh với một cậu bé khoảng ba tuổi. Mẹ cậu bé đứng bên cạnh, nhìn họ mỉm cười.

“A Cát ngoan, mình về nhà ăn cơm đi, không chơi nữa. Chú chơi với con một tiếng rồi.”

“Không về, không về, con muốn chơi tiếp! Con không ăn cơm đâu!”

“Không ăn cơm không được, không ăn cơm sao con lớn lên được! Như vậy đi, mình về nhà ăn cơm, ăn xong mẹ dẫn con đi công viên chơi được không?”

“Không... không... không...”

“Tổng Tiểu Cát! Đi về nhà mau! Mẹ nói mấy lần rồi!” Người mẹ đổi giọng, vẻ mặt cũng thay đổi.

Cuối cùng, cậu bé đành thất tha thất thểu nắm tay mẹ đi về.

Lịch Xuyên nhặt gậy trên mặt đất, một tay chống đất, từ từ đứng lên. Thấy tôi, anh nói “Hi”.

Tôi không trả lời anh, đi thẳng tới cạnh thùng rác, lặng lẽ đứng chờ anh bỏ đi. Dù tôi không khổng chế được cơn ghiền thuốc lá của mình, nhưng cũng không mất đạo đức đến mức đứng hút thuốc trước mặt bệnh nhân viêm phổi.

Anh lại cố tình không đi, còn đi qua chỗ tôi đứng.

“Giận à?” Anh nói.

Không thèm trả lời.

“Càng tức giận càng phải đứng ở chỗ không khí trong lành. Ở đây toàn là thùng rác, không khí rất ô nhiễm.”

Không thèm trả lời.

“Haiz, muốn ăn kẹo không? Tôi có kẹo ăn ngon lắm nè. Ăn không?”

Không thèm trả lời.

Anh móc một hộp đen đen từ túi ra. Tôi nhìn, lại là kẹo cai thuốc hiệu “Cát Tường Thông Bảo”.

“Tôi ăn thử rồi, mùi bạc hà, ngon lắm... không thích ăn kẹo?”

Tôi liền cầm hộp Cát Tường Thông Bảo ném vào thùng rác.

Anh móc ra một hộp khác, lấy một miếng dán giống băng keo cá nhân trong hộp ra: “Đây là băng dán cai thuốc, nhãn hiệu nghe rất hay, “Thời Gian Tươi Đẹp”, chắc em sẽ thích. Dán thử cái này đi? Được không?”

Giật lấy, tôi lại ném vào thùng rác.

Tôi hung dữ nói: “Anh còn gì nữa? Lấy ra hết đi, tôi ném hết một lần cho xong.”

Cạnh thùng rác là mấy bậc xi măng, leo lên mấy bậc là đứng ngang tầm với thùng rác. Không ngờ thùng rác đó lại lớn bằng một căn phòng, cần phải có xe tải chuyên dụng mới chở được. Thường thì người tới đổ rác nếu thấy cao quá sẽ leo lên bậc xi măng để đổ.

Lịch Xuyên nhặt một nhánh cây dài trên mặt đất, kéo tôi leo mấy bậc thang: “Qua đây, Tiểu Thu, chúng ta thử xem trong thùng rác có gì?”

Chiêu gì đây? Chúng tôi cúi đầu cùng nhìn.

Trong thùng rác sẽ có những gì?

Rác. Đúng không?

Vỏ trứng gà, đồ ăn thừa, trà thừa, túi ni lông, than tổ ong, xương cá, xương heo, xác mèo, lông gà, lông vịt, rau thúi, chai lọ, đồ chơi cũ, đồ dùng hư, CD bể, mảnh vỡ thủy tinh, mấy thanh gỗ còn đây dính, hoa nhựa, cơm thiu, vỏ khoai tây, vỏ dưa chuột, dưa hấu thối, quýt thối, dây điện, bao tay thợ điện, giò, ruồi...

Thùng rác chỉ đầy khoảng một nửa. Lịch Xuyên cầm nhánh cây moi moi bên trong.

Tôi không biết anh muốn tìm gì, tóm lại, tôi không nói gì.

Moi cả buổi, anh lấy nhánh cây móc ra một lá rau thúi nát bét rất lớn lên, quơ qua quơ lại trước mặt tôi.

“Gì vậy?”

“Nếu em tiếp tục hút thuốc, phổi của em sẽ thành ra như vậy nè. Sợ không?”

“Sợ gì? Nhìn cũng đẹp lắm mà.” Tôi nói “Có gì đâu?”

Người nào đó giận sôi gan.

Một lúc sau, anh nhìn mặt tôi chằm chằm, nói từng chữ một: “Tiểu Thu, xem ra em muốn ép tôi tới đường cùng. Hoặc là, em cai thuốc. Hoặc là, tôi nhảy xuống dưới đó.”

Ánh mắt mang lực sát thương lớn!

Tôi chớp chớp mắt: “Anh nhảy đi, cứ việc nhảy. May mà cái thùng này không đầy nắp.”

Lịch Xuyên sợ dơ, mà còn là vô cùng sợ. Một ngày anh phải tắm mấy lần, không thích chạm vào đồ dơ. Thùng rác dơ như vậy, tôi không tin anh sẽ nhảy xuống.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe một tiếng “bịch”.

Người này nhảy xuống thật!

“Trời ơi! Lịch Xuyên!”

Lịch Xuyên đang đeo chân giả, chắc chắn anh không thể nào “nhảy” như người bình thường. Tôi nhìn anh, sợ tới mức không nói nên lời. Anh lại làm như không có việc gì, ngồi trên đồng rác, nhặt thứ gì đó lên đưa cho tôi nhìn.

“Chụp nha!”

Tôi vội vàng chụp lấy nó, nhìn kỹ là hộp kẹo cai thuốc tôi vừa mới ném xuống.

“Một lần hai viên. Ăn ngay lập tức!”

Hộp còn mới tinh, hai viên thuốc gói trong bọc nhựa. Tôi xé bọc nhựa ra, ăn kẹo ngay lập tức.

“Anh có bị thương không? Để em kéo anh lên!”

“Không lên!”

“... Em ăn kẹo rồi mà.”

“Em xin thề! Em sẽ cai thuốc!”

“Em... thề mà.”

“Nói miệng không tin được! Em hứa với anh rồi mà đâu có giữ lời!”

“Em đâu có hứa gì đâu!”

“Tối hôm qua em hứa!”

“Nằm mơ mà. Nói mơ không tính!”

“Xin hỏi, người nào đó giơ chân lên trước mặt tôi, nói: “Lịch Xuyên, cởi vớ đi!”, có phải là nói mơ không?”

Té xỉu... không có gì để nói... nóng bỏng vậy à?... Cực kỳ bức bối.

“Em đầu hàng, em cai thuốc. Em thề. Em thề có trời đất, tôi, Tạ Tiểu Thu, sẽ cai thuốc cả đời, nếu không cai được, sẽ bị trời đánh chết!”

“Ném khăn quàng cổ xuống!”

Lấy khăn quàng cổ làm gì? Tôi cởi khăn quàng cổ làm bằng lụa ra, ném xuống. Anh lấy khăn quấn quanh cổ tay.

Khăn quàng cổ màu lam nhạt, tôi thấy có gì đó ướt đầm ra. Tim tôi bắt đầu đập thành thịch: “Lịch Xuyên... tay anh... đang chảy máu đúng không?”

“Không có. Em đi đi.”

“Em kéo anh lên.”

“Em kéo không nổi đâu, kêu René tới giúp tôi.”

Tôi len lén chạy về khách sạn, giả vờ trấn định, không dám kinh động đến người khác. Tôi gõ cửa phòng René, thấy Tế Xuyên cũng đang ở đó, hai người đang nói chuyện bằng tiếng Pháp.

“Annie?”

“Anh Dubois, tôi cần anh giúp một việc.”

“Không thành vấn đề.”

“Anh đi theo tôi.”

Tôi kéo anh ta lẳng lặng đi tới cửa sau, leo lên bậc xi măng, Lịch Xuyên đang bình tĩnh ngồi đợi ở chỗ cũ.

“Chúa ơi!” René kêu lên: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh Lịch Xuyên không cẩn thận té xuống thùng rác. Anh mau đỡ anh ấy lên đi.”

René không nói tiếng nào liền nhảy xuống, đứng trong thùng rác, ôm Lịch Xuyên lên, đẩy Lịch Xuyên lên trên. Bản thân anh ta đứng trong thùng rác, hết nhìn qua nhìn lại, sau đó dặc ý nhặt lấy một chiếc hộp giấy lên: “A, hai người nhìn nè, miếng giấy các tông này được lắm đó, mình có thể dùng nó để làm núi giả.”

Vóc dáng René cao to, động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng leo ra khỏi thùng rác: “Alex, cậu có sao không?... Haiz, bộ đồ này dơ quá, dính đầy trứng gà, đừng mặc nữa. Lát nữa vào cửa người ta sẽ cười cậu. Nè, mặc áo khoác của mình đi.” Anh ta lập tức cởi áo vest của Lịch Xuyên ra, ném vào thùng rác. Lại cởi áo vest

của anh ta đưa cho Lịch Xuyên. Sau đó, anh ta thấy cổ tay của Lịch Xuyên, sắc mặt thay đổi: “Tay cậu bị sao vậy?”

“Không sao, vết thương nhẹ thôi.” Lịch Xuyên nhìn tôi, nói như ra lệnh: “Tiểu Thu, em về phòng trước đi.”

Nhưng mà, chiếc khăn lụa trên tay anh càng ngày càng ướt, một giọt máu thấm ra, rơi xuống mặt đất. Tôi trừng to mắt nhìn anh, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Lịch Xuyên nói một câu tiếng Pháp với René. Tôi đoán anh đang nói tôi bị bệnh sợ máu. Vì từ hémophobie trong tiếng Pháp không khác hemophobia[1] trong tiếng Anh là bao nhiêu.

[1] Chứng sợ máu.

René kéo tay tôi: “Annie, em phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

Tôi không nhúc nhích, tôi nói: “René, đừng lo cho tôi. Anh đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện trước đi.”

“Cũng được. Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng cũng cần phải băng bó. Vậy bọn tôi đi trước.” Anh ta bước qua, dẫn theo Lịch Xuyên bỏ đi.

Tim tôi vẫn đập thình thịch, tôi ngồi xuống, hít sâu. Ngồi một phút, tôi cảm thấy khá hơn nhiều, liền đứng dậy, leo xuống bậc đá. Lại đụng phải René.

“René? Không phải anh đi với Lịch Xuyên rồi sao?”

“Alex tự đi bệnh viện rồi, cậu ấy không cần mình đi cùng.”

“Nhưng mà... lỡ may...”

“Annie. Alex không phải con nít. Alex lo cho cậu, kêu mình trở lại xem cậu có sao không.”

“Tôi không sao. Lúc nãy hơi choáng váng, bây giờ đỡ nhiều rồi.”

René đưa một ống đựng giấy màu lam cho tôi: “Alex nhờ mình đưa cho cậu. Alex dặn cậu phải dịch cho nhanh.”

Tôi và René cùng đi tới cửa khách sạn, giữa chừng đột nhiên tôi dừng lại, hỏi: “René, tại sao Lịch Xuyên bị thiếu máu?”

“Trước nay cậu ấy luôn bị thiếu máu mà.”

“Nghiêm trọng lắm à? Bẩm sinh hả?”

“Alex nhờ tôi nói cho em biết, nếu em tìm hiểu vấn đề này, là xâm phạm nghiêm trọng đến bí mật đời tư của cậu ấy.”

“Vậy còn tai nạn xe cộ lần đó thì sao?”

“Tai nạn xe cộ? Tai nạn xe cộ gì?” Anh ta trợn cặp mắt màu xanh lam lên nhìn tôi.

“Chân của anh ấy...”

“À... tai nạn đó hả. Ừm, em thấy rồi đó, rất nghiêm trọng. Suýt chết mà.”

“Chuyện đó xảy ra năm nào?”

“Năm cậu ấy 17 tuổi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy học kinh tế trước rồi mới học kiến trúc, học hai bằng tổng cộng hết tám năm trời, nhưng anh tốt nghiệp đại học năm 21 tuổi mà.”

“Alex học đại học năm 15 tuổi, học kinh tế hai năm, xảy ra chuyện nên chuyển sang học kiến trúc. Thiếu niên thiên tài mà.”

“Như vậy... sáu năm trước, bỗng nhiên anh ấy bị điều khỏi Bắc Kinh, là có chuyện gì? Chuyện gia đình? Khủng hoảng kinh tế?”

Anh ta suy nghĩ một lúc, nhắc lại câu đã nói lúc nãy: “Alex nhờ tôi nói cho em biết, nếu em tìm hiểu vấn đề này, là xâm phạm nghiêm trọng đến bí mật đời tư của cậu ấy.”

“Như vậy, bây giờ Lịch Xuyên đến bệnh viện nào?”

“Không biết.”

Nói xong câu này, tôi biết không thể moi thêm chút tin tức nào từ miệng René nữa. Huống chi chúng tôi tới cửa khách sạn rồi, René nói anh ta phải đi làm mô hình, tôi đi thẳng về phòng, gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Không có ai bắt máy. Hẳn là bị chặn sóng điện thoại. Tôi thấp thỏm đến quầy phục vụ xin địa chỉ bệnh viện gần nhất, sau đó bắt taxi đi tìm Lịch Xuyên.

Đến cổng Bệnh viện Nhân dân Số 3, tôi lại gọi cho Lịch Xuyên, chuông vừa reo thì anh bắt máy.

“Lịch Xuyên!”

“Ừ.”

“Anh đang ở bệnh viện nào? Bệnh viện số 3 phải không?”

“...Ừ. Anh khám xong rồi.”

“Nhanh vậy sao? Không thể nào!” Bệnh viện này rất lớn, bệnh nhân rất đông, đáng lẽ phải xếp hàng đợi rất lâu.

“À... tôi nói tôi là người nước ngoài, đưa hộ chiếu cho họ xem, rồi nói tôi có việc gấp, không chờ được. Nên bọn họ ưu tiên khám trước cho tôi.” Lịch Xuyên từ tốn nói.

Thông minh lắm.

“Anh đang ở đâu, em tới chỗ anh.”

“Em đang ở đâu?”

“Cổng Bệnh viện số 3.”

“Ừ, thấy em rồi.”

Tôi nhìn sang trái, thấy Lịch Xuyên đang ngồi trên ghế sofa trong phòng chờ phía xa xa. Anh vẫy tay chào tôi.

Tôi đi tới cạnh anh, thấy anh mặc áo vest mang giày da ngồi đó, trên cổ tay quấn băng trắng toát. Hiển nhiên anh đã tắm rửa sạch sẽ trước khi đến bệnh viện.

“Bác sĩ nói có nghiêm trọng lắm không?”

“Không sao. Miệng vết thương rất nhỏ.”

“Cầm máu rồi?”

Anh chân chờ một chút: “Ừ.”

“Vậy anh còn ngồi đây làm gì,” tôi quan sát sắc mặt của anh. Mặt anh tái nhợt: “Không khỏe à?”

“Khoa ngoại ở tầng 3, không có thang máy, leo lên leo xuống nên hơi chóng mặt.”

Tôi ngồi xuống, hỏi: “Anh muốn uống nước không?”

“Không.”

“Lần sau đừng nhảy nữa, nha?” Tôi nhìn anh, lòng đau như cắt.

“Em còn hút thuốc nữa không?”

“Không hút nữa. Đánh chết em cũng không hút. Em nói thật 100%, được chưa?”

Anh mỉm cười nhợt nhạt, sắc mặt càng ngày càng trắng, thậm chí hơi ngả xanh.

“Anh có bị thương ở chỗ nào nữa không?”

“Không có.”

“Lịch Xuyên, sắc mặt anh không tốt lắm, mình đi khám lại đi, nha?” Tôi nhìn đáng vẻ của anh, ngày càng lo âu thấp thỏm, vô ý cầm tay anh.

“Anh không sao.”

“Dù gì cũng vào bệnh viện rồi, khám một lần cũng là khám, khám hai lần cũng là khám.” Tôi tiếp tục khuyên anh, nhưng anh ra vẻ muốn lấy tờ báo, liền rút tay ra khỏi tay tôi.

“Không khám, anh không sao. Nghỉ một lúc là khỏe thôi.”

Đúng lúc đó, điện thoại anh reo. Hẳn là Tế Xuyên gọi tới. Lúc đầu thì anh nói mấy câu tiếng Trung, ngay sau đó thì hai người cãi nhau bằng tiếng Pháp. Phải thừa nhận rằng, cho dù là chữ thề bằng tiếng Pháp cũng nghe rất hay. Nhưng họ cãi nhau về chuyện gì, tôi hoàn toàn không hiểu. Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên bất thành linh tắt máy, sức cùng lực kiệt ngã ra sô pha. Không quá 5 phút, Tế Xuyên bước nhanh về phía tôi. Hai người vừa thấy nhau là tiếp tục cãi vã. Vẫn là tiếng Pháp. Cãi nhau một lúc lâu, Lịch Xuyên mệt quá không để ý đến Tế Xuyên nữa, nhưng Tế Xuyên vẫn nói tiếp:

“Stupide[2]!”

“Abruti!” cãi lại.

“Débile!” lại mắng.

“Idiot” cãi lại.

“Imbecile!” lại mắng.

[2] Tất cả các cụm từ tiếng Pháp này đều có nghĩa là “ngu ngốc”.

Hay quá, đây đúng là cơ hội tốt để học tiếng Pháp, tất cả các câu chữ đều được quăng ra.

Một lát sau, Tế Xuyên đi tới nói với tôi: “Annie, em về trước đi, được không? Tôi có vài lời muốn nói với Lịch Xuyên.”

Tôi gật đầu, đi ra cổng bắt taxi.

Sau đó, tôi không thấy bóng dáng của Lịch Xuyên suốt ba ngày ba đêm liền.

29. Chương 29

Ba ngày đó lần lượt là ngày 28, 29 và 30 tháng 12 – những ngày cuối năm.

Ngoại trừ CGP, tất cả mọi người trong thành phố Ôn Châu đều đã bắt đầu nghỉ lễ. Tiếng loa rao “Siêu thanh lý, Đại hạ giá” vang vọng khắp các ngã đường. Nhà nhà giăng đèn kết hoa trước cổng. Người người mặc quần là áo lụa nhàn nhã dạo khắp phố phường.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, tối hôm tôi ra sân bay chính là đêm Noel. Không có ai nhắc tôi, vì tất cả mọi người đều quên khuấy đi mất. Đúng vậy, những người đi công tác Ôn Châu đợt này đều là cán bộ trung niên của CGP. Lúc họ còn trẻ, Noel chưa được xem là ngày lễ của Trung Quốc. Mong mỗi duy nhất của họ là chấm dứt chiến dịch đấu thầu trước Tết âm lịch, sau đó ôm một đồng tiền thưởng trở về với vòng tay ấm áp của vợ con. Do đó, tất cả mọi người đều lạng lẹ nằm vùng trong khách sạn cao cấp này, cách ly trần thế, vui đầu làm việc.

Tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tôi nằm lì trong phòng dịch bản vẽ suốt ba ngày, mỗi ngày ngủ không tới bốn tiếng. Tính đến hôm nay, 80% bản vẽ và phương án thuyết minh thiết kế đều đã làm xong, đang chất thành đống trên giường tôi. Nhiệm vụ thiết kế của Lịch Xuyên là nặng nhất, nhưng tốc độ lại nhanh nhất. Đương nhiên, mấy bản vẽ cuối cùng là do Tế Xuyên vẽ lại từ phác thảo của anh, dù gì cũng là anh em, hợp tác khá ăn ý. Thậm chí, nét chữ viết tiếng Anh của hai người cũng giống hệt nhau.

Hạng mục cải tạo kiến trúc chính lần này chính là Nhà hát Lớn nằm dưới chân núi phía Tây của thành phố C, một trong những công trình kiến trúc chính thuộc khu quy hoạch Thanh Liên Sơn Trang. Đây cũng là công trình kiến trúc có vốn đầu tư cao nhất của cả dự án. Thiết kế cũ của Giang Hạo Thiên là kết cấu cửa kính mở rộng, nhìn từ xa giống vương miện của Nữ thần Tự Do, hoặc có thể nói, giống một đóa hướng dương đang khoe sắc thắm. Ngay cả người ngoài ngành như tôi nhìn cũng thấy vô cùng bắt mắt. Nhưng thiết kế của Lịch Xuyên lại là kết cấu thép khép kín, rất đơn giản, nhìn không ra hình dạng gì cụ thể. Có vẻ giống một hòn đá cuội lớn với những ngón nước thiên nhiên bên trên. Mặt ngoài là lớp kính sáng bóng, màu xám nhạt, khá giống mặt gương, phản chiếu hình bóng đám mây trời bay bay ngang. Hơn nữa, một loạt những công trình phụ xung quanh Nhà hát Lớn, cũng cùng phong cách thiết kế “hòn sỏi nhỏ”, nhìn từ trên xuống cả khu vực vừa giống như một đám sỏi nằm rải rác trên bãi biển, vừa giống tập hợp hành tinh xoay quanh dải Ngân hà, tự nhiên mà thần bí, đẹp đẽ mà hùng vĩ, hợp thành một thể với rừng núi xung quanh, tôn vinh lẫn nhau, thể hiện phong cách bảo vệ môi trường và tiết kiệm năng lượng trước nay anh vẫn theo đuổi. Tôi thích thú vô cùng, cảm thấy mặc dù không thu hút bằng thiết kế của Tổng Giám đốc Giang, nhưng lại mang phong cách dung hòa với thiên nhiên.

Nhưng mà, rất nhiều người không thích “hòn đá cuội” này. Mọi người đặt biệt danh cho Nhà hát Lớn là “cục đá” sau lưng anh. Lúc ăn cơm, tôi nghe vài kiến trúc sư thì thầm bàn luận, nói Lịch Xuyên chưa bao giờ theo POMO, sao bây giờ hậu hiện đại dữ vậy? Họ còn nói, Tổng Giám đốc bên phía chủ đầu tư, thị trưởng thành phố C là ông Tạ Hạc Dương vừa cổ chấp vừa cổ hủ, rất khó tiếp xúc. Ông ta có chấp nhận phong cách hậu hiện đại không? Hơn nữa, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của CGP chính là kiến trúc sư trưởng của Giai Viên – Điền Tiểu Cương. Ông ta là chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực thiết kế vườn cảnh theo phong cách cổ điển. Điền Tiểu Cương là đàn anh khóa trên của Giang Hạo Thiên, ra nghề sớm hơn, nổi tiếng hơn hẳn, nắm rõ phong cách của Giang Hạo Thiên như lòng bàn tay. Dự án ở Hạ Môn lần trước, thiết kế của ông ta thua CGP một phiếu, chắc hẳn lần này ông ta muốn trả thù, nên bỏ ra số tiền lớn để mua tin mật của CGP.

Hồ sơ dự thầu yêu cầu phải có hai bản tiếng Trung và tiếng Anh. Mãi tới sáng ngày 31, tôi mới hoàn thành tất cả các bản dịch được giao. Sau đó, tôi kiểm tra, sửa chữa và trau chuốt các bản dịch hết cả buổi sáng, rồi giao cho Tổng Giám đốc Giang kiểm tra, cuối cùng Tổng Giám đốc Giang giao cho phòng đồ họa đóng dấu.

Hoàn thành công việc, cuối cùng có thể nghỉ xả hơi rồi. Tôi xuống nhà hàng gọi một tô canh cá đù vàng, từng lát cá đù vàng lạng mỏng nấu chung với nấm hương xắt sợi và thịt nguội, ăn hết một chén, mồ hôi đầm đìa cả mặt. Tôi lại nhớ đến Lịch Xuyên. Lịch Xuyên thích ăn cá, cũng thích ăn canh. Anh rất thích ăn cháo cá Quảng Đông^[1], không biết anh ăn canh cá đù vàng lần nào chưa? Tôi vào phòng bếp hỏi đầu bếp cách làm canh cá đù vàng, mới biết được muốn nấu ăn ngon thì khó vô cùng. Tốt nhất là mỗi lần phải nấu một nồi lớn. Kệ chứ, tôi lấy viết ghi lại công thức, chuẩn bị mang về Bắc Kinh nghiên cứu thật kỹ, để biến nó thành món sở trường của tôi.

[1] Món cháo đặc sản của Quảng Đông, cá được lạng thành lát mỏng.

Tiếc là Lịch Xuyên đang nằm viện. Nghe nói anh được xếp vào phòng VIP. Vì Tế Xuyên sợ miệng vết thương của anh không cầm máu được, lại sợ nhiễm trùng, một hai bắt anh ở lại bệnh viện để “theo dõi”. Trong phòng bệnh chặn sóng di động, nhưng có đường truyền riêng để lên mạng. Tôi biết Lịch Xuyên bận bịu vô cùng, có lẽ cũng giống như tôi, một ngày chỉ ngủ được vài tiếng. Tôi gửi cho anh email ngắn gọn, hỏi anh khỏe chưa. Anh không thèm trả lời câu hỏi của tôi, chỉ gửi lại cho tôi ba file đính kèm. Tôi mở file, là ba bản vẽ. Đây là thái độ anh đối với tôi từ khi tới Ôn Châu tới nay, chỉ bàn công việc, không nói chuyện khác. Kệ anh chứ, dù gì trong lòng tôi cũng thấy rất ngọt ngào. Anh sẵn sàng nhảy vào thùng rác vì tôi, tôi mừng còn không kịp nữa là, giận cái gì!

Tiếp theo, tôi ngủ suốt cả buổi chiều, tới năm giờ, Trương Khánh Huy bỗng nhiên gọi điện thoại: “Annie,

tôi nay có tiệc tân niên của bên chủ đầu tư, cô đi dự đi! Cô có uống rượu được không?”

“Được.” Ngoại trừ nghiện thuốc lá ra, tôi còn nghiện rượu, nghiện ớt, nghiện thì là Ai Cập[2], đủ mọi thói xấu. Chẳng qua Lịch Xuyên chưa phát hiện ra mà thôi.

[2] Một loại gia vị phổ biến ở Bắc Phi, Ấn Độ, Mehico và phía tây Trung Quốc.

Hơn nữa, tửu lượng của Chu Bích Tuyên khá cao, là người kế nhiệm chị ấy, tôi đâu thể kém hơn chị ấy được.

“Cô đi theo Tổng Giám đốc Vương, cậu ấy không uống rượu được, một giọt cũng không được. Lúc nào không từ chối được thì cô uống giúp cậu ấy, được không?”

“Không thành vấn đề.”

“Hôm nay có thị trưởng Tạ là nhân vật quan trọng. Ông ấy nói giọng Ôn Châu rất nặng, tôi nghe còn không rõ, chắc chắn Tổng Giám đốc Vương sẽ không hiểu. Lúc cô phiên dịch nhớ chú ý.”

Mặt tôi nhất thời trắng bệch. Tôi cũng nghe không hiểu giọng Ôn Châu, mà không riêng gì tôi nghe không hiểu. Nghe nói có người ở đây hơn ba năm cũng nghe nửa hiểu nửa không.

“Giọng ông ta khó nghe cỡ nào?”

“Ông ấy tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, cô nói thử xem, khó nghe cỡ nào?” Trương Khánh Huy ở đầu bên kia nói “Hơn nữa, ông ấy cũng là người trong nghề, tốt nghiệp khoa Kiến Trúc của Đại học Thanh Hoa. Cho nên, ông ấy cũng nghe qua tên tuổi của Tổng Giám đốc Vương rồi.”

“À! Máy giờ buổi tiệc bắt đầu?”

“Đúng sáu giờ. Bên chủ đầu tư mới thông báo sáng nay. Cô đi chuẩn bị đi. Phía chúng ta đi bốn người, anh Giang, anh Lịch Xuyên, tôi và cô. Cô ngồi xe với anh Giang, tôi đi bệnh viện đón anh Lịch Xuyên. Gặp nhau ở cửa khách sạn.”

Để phù hợp với buổi tiệc, tôi búi tóc lên, cài trâm gỗ màu tím, buồn bực mặc sườn xám trắng thêu hoa màu lam. Ngoại trừ vòng một ra, đường cong của tôi cũng khá hấp dẫn, phần ngực thì dễ xử lý, chỉ cần mặc áo lót nâng ngực là xong. Bộ sườn xám kia khá thít chặt tôi, nhìn tôi gầy như que củi. Tôi định trang điểm giống giai nhân Lâm Đại Ngọc mỏng manh, khiến cho ai muốn ép tôi uống rượu cũng không đành lòng.

Lúc ngồi trong xe của Tổng Giám đốc Giang tôi vẫn còn ôn Từ điển phương ngôn Ôn Châu: “Liều liêu trệ trệ” chính là “Vệ sinh sạch sẽ”; “Vân đạm phong khinh” chính là “Non đại”; “Vật nghiệm tam tứ” chính là “không ra thể thống gì”... vân vân và vân vân. Tới cửa khách sạn, tôi phát hiện “Đầu lạp châu nhĩ” (tiếng lóng Ôn Châu: sếp lớn, đại ca) Lịch Xuyên và Trương Khánh Huy đang đứng đợi sẵn.

Để tham dự những buổi tiệc long trọng, Lịch Xuyên thường mặc vest đen, tay cầm một cây gậy chống màu đỏ. Áo sơ mi đen, cà vạt sọc đen trắng, rất hợp với khuôn mặt xương xương, trán cao, mũi thẳng và quai hàm cương nghị của anh. Thật ra, điểm hấp dẫn tôi nhất chính là ánh mắt của Lịch Xuyên. Dù nhìn bề ngoài anh có vẻ lạnh lùng và cứng rắn, thì ánh mắt của anh vẫn trong veo, không chút tạp niệm. Ẩn sâu trong mắt anh chất chứa sự thành kính và thâm tình như một giáo đồ trung thành.

Trong số kiến trúc sư tham gia đấu thầu lần này, Lịch Xuyên 31 tuổi, là người trẻ nhất, nổi tiếng nhất. Anh nổi tiếng là người mặt lạnh, ít nói và khá dè dặt trước công chúng. Cho nên lúc tôi gặp Lịch Xuyên, anh đã chuyển sang trạng thái “biểu hiện nơi công cộng”. Anh nhìn tôi, sóng mắt khẽ dao động, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

“Hai anh đợi có lâu không?” Giang Hạo Thiên hỏi.

“Không lâu.”

“Sức khỏe anh Vương thế nào rồi?” Giang Hạo Thiên tiến lên bắt tay với Lịch Xuyên.

“Khỏe nhiều rồi.”

Trong sảnh đón khách của khách sạn, trước mặt mọi người, Lịch Xuyên giúp tôi cởi áo khoác, cầm cả áo khoác của anh và tôi, đưa cho nhân viên khách sạn. Tôi hơi mất tự nhiên, cảm thấy có nhiều người sẽ hiểu lầm tôi là vợ của Lịch Xuyên. Cho nên, mỗi lần Lịch Xuyên bắt tay với người khác, tôi đều chêm vô một

câu: “Tôi là Annie, phiên dịch của anh Vương.” Những người tham dự đều là người trong nghề, mọi người đều quen biết lẫn nhau. Cho nên, rất nhiều người đều cười hỏi: “Anh Vương nói tiếng Trung lưu loát như vậy mà còn cần phiên dịch à?”

Đương nhiên, cũng có vài người nhầm tôi là Chu Bích Tuyên, lúc bắt tay gọi tôi là cô Chu. Lúc này đến phiên Lịch Xuyên giải thích: “Đây là cô Tạ, phiên dịch mới của tôi.”

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện, đến gần bàn rượu thì thấy một người đàn ông khoảng 60 tuổi, bị một đám kiến trúc sư vây quanh. Cũng không biết Giang Hạo Thiên đã đến từ lúc nào, thì thầm với Lịch Xuyên: “Đó chính là Thị trưởng thành phố C, ông Tạ Hạc Dương.”

Vì khuôn mặt Tạ Hạc Dương đen đen lại vuông vức, nên có biệt hiệu là “hộp giấy”. Đương nhiên, không ai dám gọi như vậy trước mặt ông ta. Lịch Xuyên cầm một ly nước, đứng cạnh đó từ tốn uống nước, thấy vài người cạnh Tạ Hạc Dương tản ra, chừa một chỗ trống, mới dẫn tôi bước nhanh đến, tự giới thiệu:

“Chào thị trưởng Tạ. Tôi là Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư của CGP.”

“À! Anh Vương!” Tạ Hạc Dương nửa từ tốn nửa nhiệt tình bắt tay với anh, “Nghe danh từ lâu, giờ mới gặp mặt.” Có thể tạm xem như ông ta nói tiếng phổ thông, chỉ có mang theo giọng lưỡi đặc sệt. Lịch Xuyên nở nụ cười xã giao, thấy anh hơi ngập ngừng, tôi lập tức dịch câu này sang tiếng Anh.

“Không dám.” Lịch Xuyên trả lời “Tôi là Kiến trúc sư nước ngoài, học ít tài mọn, vô cùng ngưỡng mộ văn hóa Trung Hoa bát đại tinh thâm.”

Tôi khẽ liếc Lịch Xuyên, có chút ngạc nhiên. Không thể tin được câu nói vô cùng khéo léo nhã nhặn này được phát ra từ miệng của người chỉ biết 950 chữ Hán như Lịch Xuyên.

Quả nhiên, trên mặt Tạ Hạc Dương thoáng nét cười: “Anh Vương quá khiêm tốn rồi. Lúc tôi còn trẻ, ngôi sao sáng trong giới kiến trúc là tiến sĩ Vương Vũ Hằng có nhận lời mời đến Thanh Hoa dạy học, tôi cũng may mắn nằm trong số những học trò của ông. Nghe nói ông ấy cũng là Hoa kiều Thụy Sĩ, không biết anh Vương có quen ông ấy không?”

“Đó là ông nội tôi.”

“Tôi còn nhớ, lúc đó thầy Vương đi cùng con trai cả là anh Vương Sở Ninh, tuổi chúng tôi xấp xỉ nhau, nói chuyện với nhau rất vui. Anh Sở Ninh nói tiếng Trung khá lưu loát, vô cùng tao nhã, cũng là kiến trúc sư nổi tiếng.”

Lịch Xuyên gật nhẹ đầu: “Đó là bố tôi.”

“Gia đình anh Vương ra nước ngoài năm nào?”

“Khoảng những năm cuối đời Thanh.”

“Không phải là hậu duệ nhà Thanh đó chứ?” Một người đàn ông trung niên đứng cạnh Tạ Hạc Dương bỗng nhiên ngắt lời.

Lịch Xuyên thần nhiên nói: “Không phải. Theo gia phả, dòng họ nhà tôi thuộc Lang gia Vương thị, mang dòng máu thuần khiết của Trung Nguyên.”

Tạ Hạc Dương nói: “Đúng rồi, để tôi giới thiệu, đây là kiến trúc sư trưởng của tập đoàn Gia Viên, anh Điền Tiểu Cương.”

“Anh Điền, đã lâu không gặp.”

“Xin chào, Lịch Xuyên. Sáu năm không gặp, hình như cậu biến mất khỏi Trung Quốc?”

“Đâu có? Công ty tôi còn ở đây, những lúc quan trọng tôi sẽ về đây để hỗ trợ.” Lịch Xuyên dừng một chút: “Thị trưởng Tạ, anh Điền là kiến trúc sư nổi tiếng ở đây, chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa. CGP tuy là công ty nước ngoài, nhưng cũng mang dòng máu Trung Hoa. Lúc mở thầu chắc Thị trưởng Tạ sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh đâu nhỉ?”

Tạ Hạc Dương cười ha ha, xua tay liên tục: “Sao được, sao được! CGP có thực lực thiết kế rất mạnh, công trình cải tạo quy hoạch thành phố C sẽ là điển hình cho dự án quy hoạch mở rộng đô thị Ôn Châu. Chúng tôi rất hoan nghênh công ty nước ngoài tham gia đấu thầu. Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối công bằng.”

Ba người đứng nói chuyện khoảng 10 phút, Tạ Hạc Dương bị một đám người khác vây quanh. Tôi đứng cạnh phiên dịch, thấy miệng khô lưỡi đắng, liền sang bàn rượu tìm đồ uống. Lịch Xuyên đi theo tôi.

“Dòng máu thuần khiết của Trung Nguyên?” Tôi chọc anh “Qua năm đời pha trộn rồi, còn gì là dòng máu thuần khiết nữa?”

“Thì hừ người ta chút thôi. Đúng là không phải thuần khiết gì,” Lịch Xuyên nhướn mày “Ví dụ như, bà ngoại anh là người Pháp chính gốc.” Tôi nhìn nét mặt Lịch Xuyên, giờ mới hiểu rõ. Hèn gì đáng vóc Lịch Xuyên đậm nét Trung Quốc, nhưng mắt mũi lại mang theo đặc điểm phương Tây.

Anh lại nói thêm: “Người tên Điền Tiểu Cương có ý đồ xấu. Tôi sợ ông ta và Tạ Hạc Dương có giao dịch mờ ám gì đó. Nghe nói ở đây có rất nhiều tham quan.”

“Không cần lo, hiện nay phạm vi quản lý của Ủy ban Kiểm tra trung ương rất rộng. Dự án này khá lớn, không biết có bao nhiêu cặp mắt theo dõi. Nếu ăn hối lộ mà bị phát hiện, chắc chắn là sẽ bắt hết đường đây, xử tử hết thầy.”

Người này nhìn tôi, vẻ mặt nghi hoặc: “Cái gì là ‘Ủy ban Kiểm tra’? Cái gì là ‘phạm vi rất rộng’, cái gì là ‘xử tử hết thầy’? Còn nữa cái gì là ‘thiên tai nhân họa’?”

“Thiên tai nhân họa?”

“Thị trưởng Tạ có nói, trong số những học trò của ông nội anh, có ‘thiên tai nhân họa’? Anh nghe không hiểu.”

“Em dịch cho anh nghe rồi mà?”

“Em dịch anh nghe không hiểu.”

Điên máu. Tôi sắp nhảy dựng lên: “Em dịch anh nghe không hiểu là sao? Chẳng lẽ em dịch sai? Dịch dở lắm hả?”

“Không phải... không phải... hôm nay em mặc sườn xám đẹp quá, nghe em nói chuyện anh hơi phân tâm.”

“Không phải ‘thiên tai nhân họa’, là ‘một trong số đó’. Đây là câu khiêm tốn, ông ta nói bản thân mình không đủ tư cách, nhưng vẫn được tham dự.” Tôi tức giận giải thích.

“Được rồi. Chừng nào về em viết bốn chữ này ra cho tôi xem.”

Tôi thở dài. Hèn gì Lịch Xuyên cần phiên dịch. Vậy mà tôi cứ tưởng là đi theo làm cảnh thôi. Xem ra không có phiên dịch là không được.

Chúng tôi mỗi người cầm một ly rượu.

Kiến trúc đúng là thế giới của đàn ông. Tôi đưa mắt nhìn, toàn bộ đại sảnh đầy người qua lại, nhưng không thấy kiến trúc sư nữ nào. Tôi đang định nói nhận xét này, Lịch Xuyên lại hỏi tôi một đề tài khác.

“Tiểu Thu, luận văn tốt nghiệp của em viết về đề tài gì? Lawrence hả?”

“Một phần thôi. Anh muốn nghe à?”

“Trước nay anh vẫn thích văn học Anh mà.”

“Em viết về Xi-út và James Joyce[3].”

[3] James Joyce (1882-1941): là một nhà thơ, nhà văn nổi tiếng của Ireland, được đánh giá là một trong những nhà văn có ảnh hưởng nhất thế kỷ 20.

“James Joyce thì anh biết. Xi-út là ai?”

“Hélène Cixous[4].”

[4] Hélène Cixous (1937-): là nhà văn, nhà thơ và cũng là giáo sư theo chủ nghĩa nữ quyền người Pháp, bà từng nghiên cứu văn học Anh, tập trung chính vào tác phẩm của James Joyce.

Đó là tên Pháp. Chắc tôi phát âm chưa đúng. Đương nhiên anh biết về Cixous: “Cixous là người Pháp. Em học Ngữ Văn Anh mà?”

“Cixous cũng từng học Ngữ Văn Anh. Giống như em. Bà ấy là chuyên gia về James Joyce.”

Anh gật đầu, nói tiếp: “Nói vậy, em viết về chủ nghĩa nữ quyền của Pháp?”

“Đúng vậy. Nghe sợ không? Cấp tiến không?”

“Có gì đâu. Em nhìn lại đi, em là phụ nữ, anh là người tàn tật. Chúng ta đều là người bị đối xử bất công, là chiến hữu cùng chung chiến hào.”

Tôi bật cười, cảm thấy câu này rất buồn cười. Lịch Xuyên rất thích văn học, tự nhận thích đọc tiểu thuyết thời kì high-modern[5]. Tôi buột miệng hỏi: “Anh đọc Cixous chưa?”

[5] Chỉ giai đoạn kết thúc chiến tranh thế giới lần I đến bắt đầu chiến tranh thế giới lần II, khi ngành công nghiệp đang phát triển ở đỉnh cao đầu tiên.

“Mới đọc cuốn *Le rire de la Méduse*, cũng chính là *The laugh of Medusa*[6].”

[6] Tiếng cười nàng Medusa: một quyển tiểu luận nổi tiếng của Cixous được xuất bản năm 1975, thể hiện tư tưởng chính yếu của những người theo thuyết nam nữ bình quyền của Pháp.

“Em viết về tác phẩm đó.”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt không chút tin tưởng: “Không thể nào. Sáu năm trôi qua, sao không thấy em giải phóng tư tưởng chút nào?” Anh lắc đầu liên tục “Anh thấy em căn bản không hiểu sự sâu sắc của chủ nghĩa nữ quyền. Em uống công học hành rồi.”

“Em không hiểu chỗ nào? Tư tưởng của em rất thoáng mà!” Tôi cao giọng, tiếp nhận khiêu chiến.

Anh không nói gì, cúi đầu thở dài.

“Vậy anh thử nói xem, em phải thế nào mới là giải phóng tư tưởng?”

“Nếu anh nói, em đừng tạt rượu lên mặt anh được không?”

“Không đâu.”

“Sáu năm trước, anh đã nói tạm biệt, tại sao em còn gửi thư cho anh?”

“Em... em chỉ gửi có mấy thư thôi mà.” Tôi thì thào, hơi tức giận.

“Ba trăm bốn mươi hai thư, có thể xem là ít nhỉ? Ngắn nhất 30 chữ, dài thì 12 ngàn chữ. Gộp toàn bộ lại, dài bằng một cuốn tiểu thuyết tình cảm. Anh không thể tin được, trong lúc em viết những lá thư này, em còn nghiên cứu chủ nghĩa nữ quyền nữa. Nếu anh là Cixous, biết được việc làm của em, sẽ xấu hổ chết mất.” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nói từng chữ từng chữ một, giọng vô cùng nghiêm túc.

Tôi hít sâu, cảm thấy hơi nghi ngờ. Lịch Xuyên luôn luôn chăm sóc tôi, cũng rất chú ý thời điểm và phương thức nói chuyện. Tôi không biết tại sao anh lại chọn hôm nay – đêm giao thừa – giữa buổi tiệc để sỉ nhục tôi.

“Haiz, Lịch Xuyên, anh nói đi.” Tôi không biểu hiện gì “Anh có thích đọc thư của em không?”

“Cũng được... mượn từ điển tra từ.”

“Vậy thì không được rồi.” Tôi nhấp một ngụm rượu “Tình cảm của em đối với anh, vượt qua giới hạn của mọi chủ nghĩa, bao gồm chủ nghĩa nữ quyền. Thật ra, ở Trung Quốc, người giống như em có tên gọi riêng.”

“Tên gì?”

“Tình thánh.”

Câu này đã bức tử anh. Rốt cuộc anh không biết nói gì nữa.

Do đó, anh cười cười, chuyển đề tài: “Thảo luận tạm thời chấm dứt. Anh thấy bà cụ kia đang cần được giúp đỡ.”

Nói xong, anh xoay người đi, giúp một bà cụ đang muốn lấy một chai Coca rất lớn: “Bà ơi, chai này nặng lắm, bà đưa ly đây, con rót cho.”

Nhìn bà cụ khoảng 80 tuổi, tóc bạc lưa thưa, mặc quần áo thô tay thời Đường rất chỉnh tề, có vẻ như là người nhà giàu có nào đó. Lịch Xuyên rót một ly Coca cho bà cụ, hỏi xem bà còn cần gì nữa không. Bà cụ nói: “Cậu trai, phiền cậu lấy cho bà miếng bánh kem.”

Trên chiếc bàn chân cao bên cạnh có một cái bánh kem hai tầng. Không ai ăn, vì phần lớn mọi người đều nghĩ đó là món tráng miệng. Lịch Xuyên vươn cánh tay dài, lấy dao ăn ra cắt một miếng bánh to bỏ lên chiếc đĩa nhỏ, đưa cho bà cụ. Còn cười tủm tỉm hỏi bà: “Bà có muốn ăn trái cây không? Ở đây có dưa hấu và nho.”

“Lấy mấy miếng dưa hấu, với mấy trái nho luôn đi.” Ánh mắt bà cụ nhìn anh là lạ, giống như rất thương anh.

Lịch Xuyên bưng cái mâm cho bà cụ, dắt bà đi tìm chỗ ngồi, đặt mâm cạnh bà.

“Cậu trai, sao chân cậu cà thọt vậy? Bị thương gì hả?” Bà cụ cười híp mắt hỏi. Trong mắt nhiều người, Lịch Xuyên rất hoàn mỹ, trừ phần chân ra. Cho nên, tôi cảm thấy, bà cụ này rõ ràng đang lợi dụng tuổi tác của mình để làm thân với Lịch Xuyên, ánh mắt của bà không trong sáng chút nào.

“Là... tai nạn xe cộ.” Ve mặt Lịch Xuyên thoáng chút xấu hổ. Sau đó, anh còn nghiêm túc bắt tay bà cụ: “Con là Vương Lịch Xuyên, là kiến trúc sư của CGP.”

Bà cụ cười sang sảng, nhìn hàm răng giả rất trắng đều như bắp. Tôi sợ bà còn cười nữa thì hàm răng giả sẽ rơi xuống. Mới nghĩ nhưng vậy, liền nghe hai tiếng “cách cách”, răng giả của bà rơi xuống thật.

%...!

Tôi và Lịch Xuyên đồng thời cúi người xuống, tay Lịch Xuyên dài, nhanh nhẹn nhặt lên, nói khẽ: “Bà ơi, bà đứng đây đợi con, con đi một chút về liền.” Anh cầm lấy chiếc chén giấy duy nhất bên cạnh, đi vào toilet.

Bà cụ vẫn bình tĩnh, chép miệng nói với tôi: “Con gái, cậu Vương có phải là bạn trai của con không?”

“Không phải. Bà ơi, con là phiên dịch của anh ấy.”

Không có răng giả, bà cụ nói chuyện móm mém.

“Vậy à, cậu ấy là người nước ngoài à?”

“Là Hoa kiều Thụy Sĩ.”

“À. Cậu ấy rất dễ thương!”

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ con không thấy cậu ấy thích con sao? Cậu ấy có tật, không có gậy chống đứng cũng không vững, nhưng cháu đứng ngay bên cạnh, cậu ấy cũng không để cháu làm, tự mình đi lấy này lấy kia cho bà.”

Tôi cảm thấy, bà cụ dường như đang trách móc tôi, tôi liền giải thích: “Anh Vương rất tự tin, cũng rất giỏi. Nếu anh ấy cần cháu giúp, anh ấy sẽ nói.”

“Bà của con quen không biết bao nhiêu người rồi, người tốt người xấu loại nào cũng thấy rồi. Tin mắt nhìn người của bà đi, cậu ấy chắc chắn là một chàng trai tốt.”

Tôi mừng thầm trong lòng, cười vô cùng rạng rỡ.

Lịch Xuyên đi tới, đưa hàm răng giả bỏ trong chén giấy cho bà cụ, còn đưa thêm giấy ăn cho bà. Bà cụ lấy giấy che mặt, đeo răng giả vào, quay đầu cười với chúng tôi, hàm trắng bóng.

Bà cụ đưa tay bắt tay Lịch Xuyên, nói: “Bà họ Hoa, gọi tên là Hoa Tiêu, là họa sĩ.” Mỗi một chữ đều bắt đầu bằng chữ H, tôi nhìn bà lo lắng, sợ hàm răng giả của bà rớt xuống lần nữa. Kết quả là tôi không nghe rõ bà nói gì, nghĩ đến tên bà là Hoa Tiêu[7], muốn cười nhưng không dám cười.

[7] Tác giả chơi chữ, tên bà cụ đồng âm với tên một loài thực vật là cây hoa tiêu (hay xuyên tiêu), là một loại thuốc đông y, đồng thời cũng là một loại gia vị xuất xứ từ vùng Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Lịch Xuyên thật hứng thú hỏi: “Bà ơi, bà vẽ tranh thủy mặc hay tranh sơn dầu?”

“Bà già như vậy, đương nhiên là vẽ tranh thủy mặc.”

“Trong ban dự án có một họa sĩ, là anh Long Khê, cũng vẽ tranh thủy mặc, bà có quen anh ấy không?”

“Quen chứ, đó là học trò của bà.”

Tim chùng xuống. Trong ban dự án đúng là có một người tên Long Khê, tiếng tăm lừng lẫy, là truyền nhân của Chiết phái, tốt nghiệp Học viện mỹ thuật Trung Ương, là họa sĩ nổi tiếng trong giới hội họa. Như vậy, bà cụ hẳn rất nổi danh.

Sau đó, Lịch Xuyên bỗng khê ho một tiếng, anh liền nói: “Thật xin lỗi.”

Trong lúc nói chuyện với bà cụ, anh thuận tay cầm miếng bánh lên, cắn một miếng. Có lẽ là bị sặc, anh lại ho khan một tiếng, do quá nhanh nên anh không kịp xoay người đi.

“I am so sorry. It happened before I could stop it[8].”

[8] Tôi vô cùng xin lỗi, tôi không kịp tránh.

Phong cách quý ông lịch thiệp lại nổi lên nữa. Tôi mất một phút mới hiểu ra, anh lại xin lỗi vì cơn ho ban nãy.

Tôi cười thầm, bà cụ đúng là một cặp với Lịch Xuyên. Một người rất vô tư, rớt răng giả cũng không để ý, chỉ lo nói chuyện, một người thì quá lịch sự, ho khan một tiếng thì xin lỗi nửa ngày.

“Bà ơi, bà ngồi chơi nha, con đưa anh Vương sang phòng nghỉ ngơi.” Tôi kéo Lịch Xuyên, đi nhanh như chớp.

Chúng tôi cùng đi ra hành lang bên ngoài nhà hàng. Lịch Xuyên lấy tay che miệng, ho khan không ngừng. Tôi nhìn anh, thở dài một hơi, nói: “Trong món đó có mù tạt, trước nay anh đâu có ăn. Sao lần này lại quên?”

“Làm sao tôi biết trong đó có mù tạt.”

“Vậy anh hết chưa?” Tôi hơi lo lắng “Không thôi chúng ta về liền đi.”

“Tiệc rượu còn chưa bắt đầu.”

“Nói cho cùng, đầu thầu phải dựa vào thực lực và thiết kế. Biểu hiện tốt ở tiệc rượu cũng vô dụng thôi.”

“Câu này nói ở nước ngoài thì đúng, nhưng ở đây thì chưa chắc. Huống chi, lần này Giang Hạo Thiên nhờ tôi hỗ trợ, bây giờ tôi đi, cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, cũng làm ông ấy mất mặt.”

Đúng là Giang Hạo Thiên gọi điện nhờ Lịch Xuyên sang cứu. Nhưng mà, Điền Tiểu Cương và Tạ Hạc Dương vẫn luôn đứng cạnh nhau, thái độ thân thiết hơn bình thường, ai cũng phải cảm thấy bức mình. Công sức mười ngày nay của Lịch Xuyên, nào là khảo sát hiện trường, nào là đo đạc công trình, còn phải nghiên cứu văn hóa, có thể nói là dốc hết toàn lực, chỉ mong trúng thầu. Thật ra, áp lực của anh là lớn nhất.

“Nói nè, sau khi về Thụy Sĩ, anh nên viết một bài luận, lấy tiêu đề là “Sự hoang mang của một kiến trúc sư nước ngoài ở Trung Quốc.””

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên bật cười.

Tôi nhìn khuôn mặt anh, cảm giác choáng váng. Đây là nụ cười mà tôi ngày ngóng đêm mong suốt sáu năm qua. Đột nhiên xuất hiện lúc này, làm tôi có chút ngỡ ngàng.

Anh đứng dậy, tôi bỗng nhiên phát hiện trên cổ tay của anh vẫn quấn băng. Chẳng lẽ, miệng vết thương kia sâu lắm à? Ba ngày vẫn chưa lành?

“Lịch Xuyên, tay anh...”

Anh ngắt lời tôi, đột nhiên nói: “Tiểu Thu, ngày mai qua năm mới. Em có thể năm mới khởi đầu mới được không?”

“Ý anh là sao?”

“Em có áp dụng chủ nghĩa nữ quyền thật triệt để không?”

“Không thể.” Quả quyết từ chối, dù tôi nhận thấy được cảm giác hạnh phúc của mình đang từ từ xì hơi.

“Just let it go, please[9].” Anh nhìn mặt tôi: “Anh xin em.”

[9] Em quên mọi chuyện đi, nhé!

“No.”

Tôi cảm thấy, khuôn mặt anh bỗng dường trở nên tàn nhẫn. Giống y hệt khuôn mặt vào ngày chúng tôi chia tay nhau sáu năm trước.

Ngay tại giờ khắc này, tôi bỗng nhiên hiểu được, tại sao anh lại về Trung Quốc.

Cho dù CGP thắng thầu lần này, giao toàn bộ tiền lời cho Lịch Xuyên, thì đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một con số lẻ mà thôi. Hạng mục này không đáng để anh bỏ bê công việc của mình, bỏ luôn việc điều dưỡng tại bệnh viện, từ xa xôi ngàn dặm trở về đây.

Anh về đây, đơn giản là vì hai mươi ngày trước, trong cơn say mềm, tôi lại gửi một lá thư vào hộp thư của anh. Trong đó chỉ viết năm chữ, sau đó là một chuỗi dấu chấm than:

“Lịch Xuyên, anh về đi!!!”

Đó là lá thư đầu tiên tôi gửi cho anh sau ba năm ngừng liên lạc. Gửi xong tôi liền hối hận. Trên thức tế, ba giây sau khi gửi, lá thư này bị trả ngược về. Hệ thống thông báo, người nhận từ chối nhận lá thư này, hệ thống tiếp tục thử gửi...

Cho nên, anh trở về. Vì tôi vẫn chưa quên được, vì anh có nghĩa vụ, phải chấm dứt hoàn toàn với tôi trong đêm giao thừa hôm nay.

Nụ cười của tôi biến mất, khuôn mặt trắng bệch trong nháy mắt.

“Anh đã đặt vé máy bay về Zurich rồi. Sau presentation sẽ đi ngay lập tức.”

Tôi cười lạnh, giơ tay ra trước mặt anh: “Vé máy bay đâu? Đưa cho em xem.”

Anh thật sự móc một tờ giấy từ túi ra đưa cho tôi.

Tôi liền xé nát vé máy bay: “Vé máy bay không còn nữa.”

Tôi thừa nhận, tôi điên rồi, tôi tuyệt vọng rồi, tôi lên cơn bạo lực rồi. Lần này, tôi không thể để Lịch Xuyên rời xa tôi đi nữa!

“Đó là vé điện tử.” Anh nói.

“Nói vậy, lần này, là vĩnh biệt?” Tôi cúi mặt, run run nói.

“You need a closure[10].”

[10] Em cần phải kết thúc đi.

“Nói cho em biết nguyên nhân anh lần trước anh bỏ đi.”

“...” Nhất quyết không nói.

“Lịch Xuyên, có phải anh bị bệnh rất nặng không?” Tôi nhìn anh, nước mắt lưng tròng “Anh biết rõ, cho dù anh bị bệnh gì, em cũng sẽ không rời xa anh. Em không quan tâm tới việc anh chỉ có một chân, cũng không để ý chuyện anh bị bệnh.”

“Anh không bị bệnh gì hết, không cần lo lắng cho anh.”

“Em muốn anh nhìn vào mắt em.” Tôi nhìn mặt anh “Nhìn vào mắt em, nói với em: Anh, Vương Lịch Xuyên, không yêu em.”

Anh cúi đầu trầm mặc, vài giây sau, lại ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi, nói với tôi rõ ràng từng chữ một: “Đúng vậy, Tiểu Thu. Anh không còn yêu em nữa. Anh hy vọng, mọi chuyện giữa anh và em, trước năm mới, sẽ chấm dứt hoàn toàn. Anh mong, em quên anh đi, đừng gửi gắm hy vọng gì ở anh nữa, không bao giờ gửi thư cho anh nữa. Em... có làm được điều này không?”

Tim tôi từ từ thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc, biến thành một hạt bụi.

Tôi nói: “Em sẽ làm được. Tuy nhiên, em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Em có thể dứt mọi thứ. Tuy nhiên, anh phải ở lại Bắc Kinh, ở lại CGP.”

Anh nhìn tôi, nghiên cứu vẻ mặt của tôi. Sau đó nói: “Ở lại bao lâu?”

“Ở lại tới khi em nói anh có thể đi mới thôi.”

“Trong lúc đó, em có cam đoan là giữa chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường không?”

“Em cam đoan.”

“Tốt lắm, anh đồng ý.” Anh nói “But you must move on[11].”

[11] Nhưng em phải cố quên đi!

Tôi không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng lên: “Ngại quá, em muốn đi toilet.”

Tôi bước vội vào toilet, đóng cửa lại, ngồi trên bồn cầu, nước mắt tuôn xối xả.

Chủ nghĩa nữ quyền gì chứ, tôi nói với chính mình, đối với Lịch Xuyên, ngoại trừ khóc lóc, tôi không còn cách nào khác nữa. Tôi ngồi thút thít trên bồn cầu, mắt hờn hắt vía, không nhớ gì nữa, nghĩ chỉ cần khoảng một tiếng là xong. Đợi tới khi tôi khóc xong, run rẩy đứng dậy, đã qua năm tiếng đồng hồ. Tôi dùng hết cuộn giấy cạnh bồn cầu, khi tôi ra rửa tay, thấy trong gương là khuôn mặt ướt nước, tóc tai bù xù, hai mắt sưng thành hai quả hạnh đào thật to. Mà nước mắt của tôi vẫn chưa ngừng tuôn rơi. Tôi ôm một cuộn giấy to, không biết tại sao, đột nhiên tâm trạng càng buồn bã, đứng cạnh cửa khóc nức nở 20 phút nữa, rốt cuộc cũng ngừng khóc. Tôi liền lấy khăn quàng cổ che mặt lại, cúi đầu đi ra cửa khách sạn.

Có người đi tới, mặc áo khoác cho tôi.

Chúng tôi yên lặng đi ra xe, anh mở cửa xe, tôi nhanh chóng ngồi vào.

Giữa trời khuya lạnh lẽo, trái tim tôi dần bình tĩnh lại.

Người đó thở dài, cúi người xuống, cài dây an toàn cho tôi.

Trong khoảng khắc đó, tôi bỗng nhiên nói: “Lịch Xuyên, em muốn sờ thử gáy anh.”

Mặc kệ anh có đồng ý hay không, tôi giống như các nhà khảo cổ học, lấy tay đè đầu anh lại, sờ soạng xương đầu anh thật kĩ.

Anh đóng cửa xe lại, ngồi xuống cạnh tôi.

“Sao lại sờ gáy anh?”

“Muốn biết đầu anh làm bằng gì.”

30. Chương 30

Tình trạng hai mắt sưng to như hai quả hạnh đào vẫn kéo dài suốt một tuần liền. Mặc kệ mọi người có tin hay không, lời giải thích chính thức của tôi vẫn là mắt tôi bị côn trùng độc cắn. Tôi không xuống nhà hàng ăn cơm nữa, để tránh việc biến mình thành trò cười cho người khác. Nếu bắt buộc phải ra ngoài, tôi liền đeo kính râm, lấy khăn quàng cổ trùm đầu, bao cả người kín mít. Nếu bắt buộc phải nói chuyện, tôi cố tỏ ra vẻ nhiệt tình: “Hi! Tiểu Đình, cháu đi ăn canh cá đù vàng, quán ở khách sạn. Lần sau chú muốn đi ăn chung không?” – đương nhiên Tiểu Đình sẽ không đi. Đàn ông có vợ có con, cơm ba bữa miễn phí trong khách sạn cao cấp không ăn, tự móc tiền ra ngoài ăn? No way. Tôi gặp Tô Quân ngoài hành lang, tôi gọi anh ta, cố tình tỏ ra thân thiết: “Anh Tô, có muốn đi mua sắm không? Mua mấy món đặc sản về làm quà cho bà xã? Tôi biết đường, tôi sẽ đi với anh!”. Anh ta liếc nhìn cười của mình, xua tay: “Cảm ơn quan tâm, bận quá không đi được.”

Nếu tôi gặp Lịch Xuyên trên hành lang, tôi sẽ hất đầu bỏ đi, không gặp anh, thì ít tức giận hơn, sống lâu hơn vài năm.

Trong tuần này, cuối cùng nhân viên của CGP cũng hoàn thành toàn bộ hồ sơ đấu thầu trước thời hạn. René cũng đã làm xong mô hình. Vốn dĩ René đang chờ dẫn anh ấy đi núi Nhạn Đãng chơi, nhưng nhìn khuôn mặt tối đen của Lịch Xuyên, lại nhìn hai mắt hạnh đào của tôi, sợ tới mức không nhắc tới nữa. Cuối cùng Tề Xuyên dẫn anh ấy đi chơi hai ngày, lúc về có mua cho tôi mấy bịch cốm. Tối hôm đó, René gõ cửa phòng tôi, tặng cho tôi một mô hình đặt trong hộp thủy tinh. Tôi nhìn xem, thì ra là “đá cuội” của Lịch Xuyên, René làm một mô hình bằng thủy tinh và dây thép, có gắn bóng đèn phía trong, ánh sáng chiếu ra, lung linh lóng lánh, nhìn rất thật, đẹp vô cùng.

“Annie, tặng cho em đó, thích không?”

“Rất thích, cảm ơn.”

“Annie, hay nghe tôi nói, Alex không cố ý làm em buồn đâu.”

Thì ra là đến giảng hòa giúp Lịch Xuyên.

“René, chắc anh biết gì đó, đúng không? Kể tôi nghe đi, tại sao anh ấy lại làm tôi buồn?”

“Em hỏi cậu ấy đi. Hỏi nhanh lên, ngày mai presentation[1] xong là cậu ấy đi liền đó.”

[1] Thuyết trình.

“Anh ấy sẽ không đi. Anh ấy sẽ ở lại Bắc Kinh.”

René nhìn mặt tôi, không tin: “Sao vậy được, vé máy bay mua rồi mà.”

“Không tin, anh đi hỏi anh ấy đi.”

Về mặt René bỗng nhiên trở nên cứng ngắt: “Em kêu cậu ấy ở lại à?”

“Đúng vậy.”

“Em đổi ý được không? Lịch Xuyên phải về Thụy Sĩ.”

“Tại sao?”

Anh ta muốn nói lại thôi: “Nếu em muốn tốt cho Alex thì kêu cậu ấy về Thụy Sĩ đi. Em có thể đến Thụy Sĩ gặp cậu ấy, tôi sẽ mua vé máy bay cho em, em có thể ở nhà tôi, ở bao lâu cũng được.”

Tôi suy nghĩ lời anh ta, một lát sau, tôi gật đầu: “Được, tôi có thể khuyên Lịch Xuyên về Thụy Sĩ. Tuy nhiên, anh phải nói cho tôi biết, thật ra anh ấy có bệnh gì?”

“Tôi không nói cho em được.”, René chán nản gục đầu, “Nếu em muốn tốt cho Alex, thì kêu cậu ấy trở về đi. Tôi chỉ nói được điều đó thôi.”

“René,” – nói, “Trước khi anh tới Ôn Châu thì đã biết tôi rồi hả?”

“Tôi quen Leo, Leo là anh trai Alex. Đúng vậy, tôi biết em trước rồi. Còn nhìn thấy ảnh của em nữa, ảnh rất to, treo trong phòng ngủ của Alex. Em là bạn gái đầu tiên của Alex mà. Trước khi quen em, Alex vẫn còn virgin[2]. Ngày nào bọn tôi cũng chọc cậu ấy. Annie, tôi mời em đi Zurich, được không? Nhà tôi rất gần nhà Alex. Mùa đông có thể cùng nhau đi trượt tuyết. Em thấy Alex trượt tuyết bao giờ chưa? Cậu ấy trượt một chân mà còn hay hơn người ta trượt hai chân nữa đó.”

[2]Trai tân.

Không được, động lòng rồi... a...

“Nhưng mà, Lịch Xuyên nói, anh ấy không yêu tôi nữa.” Nước mắt tôi lại đảo quanh trong hốc mắt. “Tôi không đi Thụy Sĩ đâu. Tuy nhiên, tôi có thể khuyên anh ấy về. Dù sao... ở đây ngày nào cũng thấy Lịch Xuyên, nhưng mà anh ấy không thêm để ý tới tôi, tôi càng buồn hơn.”

“Đừng mà! Đừng buồn! Không sao, mọi việc sẽ tốt hơn thôi. Tin vào Chúa đi!” René dang hai tay ra ôm tôi, an ủi tôi.

Tôi ngẩng đầu, thấy Lịch Xuyên đang từ phòng anh bước ra.

Tôi thoát khỏi vòng tay René, thì thầm: “René, Lịch Xuyên đang nhìn chúng ta kìa.”

René le lưỡi, nhả mặt nói với tôi, nói: “Chết rồi, Alex sắp tính sổ mình rồi.”

Tôi cầm mô hình, đóng cửa phòng. Quả nhiên nghe thấy tiếng cãi nhau ngoài hành lang, là tiếng Pháp. Bực mình dễ sợ, hồi xưa tự nhiên tranh hơn thua với anh làm gì, không chịu chọn ngôn ngữ thứ hai là tiếng Pháp? Có điều, nếu như tôi học tiếng Pháp, Lịch Xuyên sẽ cãi nhau bằng tiếng Đức, tôi nghe vẫn không hiểu.

Tôi vào phòng chuẩn bị tài liệu phiên dịch cho ngày mai. Sau vòng thẩm định của các chuyên gia trong ngành, phương án cải tạo quy hoạch thành phố C đã được khá nhiều người ủng hộ. Bốn phương án lọt vào vòng trong, ai sẽ thắng thầu, phụ thuộc vào cuộc họp mở thầu 10 giờ sáng mai. Trong cuộc họp, từng kiến trúc sư trưởng của mỗi công ty thiết kế sẽ thuyết trình 30 phút và trả lời câu hỏi. Sau đó, các công ty lần lượt ra khỏi hội trường, đoàn chuyên gia sẽ tiến hành bàn bạc lần cuối cùng, chọn ra phương án thắng thầu.

Bài thuyết trình dài 30 phút do Lịch Xuyên tự viết bằng tiếng Anh, sau đó tôi dịch sang tiếng Trung. Tôi sửa một vài từ, làm cho bài văn mang tính chất văn nói mà đầy ý thơ và cũng phù hợp gu thẩm mỹ của người Trung Quốc hơn. Lịch Xuyên từng học ngâm thơ, anh nói còn từng làm phát thanh viên cho đài phát thanh của trường. Anh đọc thơ của Shakespeare nghe rất hay. Anh có thể đọc diễn cảm bất kì thứ gì, như hướng dẫn sử dụng sản phẩm, tin tức trên báo hay báo cáo chuyên ngành, anh đều đọc hay đến mức ai cũng chảy nước mắt. Trước kia, lúc còn yêu nhau, anh hay thường làm một chuyện để chọc tôi vui, đó là đọc hướng dẫn sử dụng thuốc giải độc Ngưu Hoàng bằng tiếng Anh thời Phục hưng, làm tôi cười lăn cười bò. Chúng tôi chỉ trao đổi bằng email, toàn là bàn về vấn đề công việc. Lúc ký tên đôi khi Lịch Xuyên còn thêm vào hai chữ “take care[3]”, ý muốn thêm chút thân thiết. Email của tôi thì không hề ghi tên, chỉ bàn công việc, không dư một chữ.

[3] Giữ gìn sức khỏe.

Cuối cùng đến final presentation.

Bài thuyết trình của Lịch Xuyên được xếp cuối cùng. Trước đó, rất nhiều người bị phương án thiết kế “Đế Vương” của Điền Tiểu Cương làm mất mắt tía mắt hoa, ấn tượng khắc sâu. Là phiên dịch chuyên trách, tôi được sắp xếp ngồi cạnh Lịch Xuyên, đề phòng khi ban giám khảo đặt câu hỏi, anh nghe không hiểu hết. Tôi nghe Lịch Xuyên bình tĩnh trả lời: “...CGP luôn chú trọng phong cách hiện đại phát triển bền vững, bảo đảm giá trị đầu tư. Thiết kế của chúng tôi luôn trung thành với kết cấu hợp lý và đa năng, đồng thời phải hài hòa với bản sắc của địa phương. Chúng tôi không sử dụng những biểu tượng trang trí mang phong cách hậu hiện đại mau lỗi thời, cũng không dùng hình ảnh quái lạ để gây ấn tượng với công chúng. Quan điểm thiết kế của chúng tôi là dung hòa tư tưởng về thiên nhiên của Đạo giáo, đồng thời tái hiện tinh thần Trung Hoa cổ điển trong thơ sơn thủy điền viên...”

Lịch Xuyên đọc bài thuyết trình tiếng Trung tôi dịch không sai một chữ, chắc chắn những người đang nghe sẽ bị giọng nói nhẹ nhàng, trầm bổng, ấm áp của anh thu hút. Tôi ngồi trên bục, vẫn chú ý quan sát về mặt

của Điền Tiểu Cương. Trên thực tế, người ngoài nghề như tôi cũng có thể hiểu được chủ đề thiết kế của Điền Tiểu Cương. Ông ta đầu tư khá nhiều về bề ngoài của Nhà hát, làm Nhà hát nhìn rực rỡ sáng chói trong ánh mặt trời. Nhưng Lịch Xuyên lại tập trung chủ yếu vào ánh sáng. Dù gì Nhà hát cũng hoạt động chủ yếu vào ban đêm. Lịch Xuyên vừa thuyết trình, vừa điều chỉnh đèn trong phòng. Mô hình của René sáng long lanh nhờ mấy chục bóng đèn nhỏ soi rọi, nhìn như chốn bồng lai tiên cảnh, thể hiện đầy đủ hiệu ứng ánh sáng trong đêm mà Lịch Xuyên muốn.

Tiếp theo là thời gian trả lời câu hỏi. Những câu hỏi đầu rất đơn giản. Tôi gần như không phải phiên dịch. Lịch Xuyên trả lời ngắn gọn từng câu bằng tiếng Trung. Ngay sau đó, có một vị giám khảo hỏi: “Anh Vương, xin hỏi, Nhà hát thành phố C của anh, cũng chính là kiến trúc hình đá cuội đó, là thể hiện tư tưởng của bậc thầy Đạo giáo nào và tinh thần sơn thủy điền viên nào?”

Vị giám khảo này có biệt danh là “sát thủ” trong giới kiến trúc. Ông ta khá nổi danh trong giới, nhưng là nổi danh hay bắt bẻ người khác. Ông ta cũng đặt câu hỏi cho người thuyết trình đầu tiên Điền Tiểu Cương của Giai Viên – một câu hỏi rất khó, khiến Điền Tiểu Cương đứng im tại chỗ khoảng hai phút, hai phút sau mới bắt đầu trả lời. Nhưng câu trả lời chưa được hay cho lắm.

Tôi nghe Lịch Xuyên nói: “Thưa anh, phương án hình đá cuội này là linh cảm tôi tìm được trong thơ ca của thi nhân phái sơn thủy điền viên thời Đông Tấn là Tạ Linh Vận.”

Tuy vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nhận thấy một chút lo lắng trong giọng nói của anh. Đương nhiên là anh lo giám khảo cứ xoáy sâu vào vấn đề này. Dù sao Lịch Xuyên cũng lớn lên ở nước ngoài. Ai cũng biết anh không biết thơ cổ Trung Quốc nhiều lắm. Nhất là loại thơ có nhiều hình ảnh ẩn dụ, hoán dụ, sử dụng nhiều điển cổ và tu từ như thơ của Tạ Linh Vận.

“Nói vậy, anh Vương có thể nói cụ thể bài thơ nào tạo linh cảm cho anh được chăng?” Sát thủ cười như không truy hỏi tới cùng.

Tôi nghe Lịch Xuyên trả lời: “Mọi người đừng cười tôi. Tôi là người nước ngoài, mặc dù tôi cố gắng học tiếng Trung, nhưng trình độ tiếng Trung của tôi chưa đạt đủ chiều sâu, chưa thể lĩnh hội toàn bộ sự thâm sâu của thơ cổ Trung Quốc. Cho nên, để hoàn thành bản thiết kế lần này, tôi đã nhờ cô Tạ – phiên dịch của tôi – dịch thơ của Tạ Linh Vận sang tiếng Anh. Hãy tin tôi, thơ của Tạ Linh Vận, cho dù đọc bằng tiếng Anh, nghe cũng đẹp đẽ vô cùng. Tôi nhớ là tôi tìm được linh cảm qua hai câu thơ sau:

Cliffs are steep, mountain ridges

crowded together,

Islands wind around, sandbars

are joined one after another.

White clouds embrace the secluded rocks,

Green bamboos charm the clear ripples[4].

[4] Tác giả sử dụng bản dịch tiếng Anh của giáo sư Stephen Owen, hiện đang giảng dạy tại khoa Ngôn ngữ và Văn minh Đông Á của trường Đại học Harvard.

“Tôi cảm thấy hai câu đầu miêu tả rất chính xác hoàn cảnh của thành phố C, hai câu sau thì trực tiếp dẫn đến bản thiết kế của tôi.” Dứt lời, anh xoay người, quay về phía tôi nói: “Cô Tạ có nghiên cứu về nghệ thuật thi pháp cổ của Trung Quốc, tôi xin phép mời cô ấy đọc ọi người nghe nguyên văn tiếng Trung.”

Bà mẹ ới, quảng nguyên văn củ khoai nóng bỏng tay cho tôi hứng!

Tôi đứng dậy, mở to cặp mắt hạnh đào, mỉm cười với mọi người: “Đoạn thơ mà anh Vương vừa ngâm, là xuất phát từ bài Quá Thủy Ninh thụ[5] của Tạ Linh Vận. Nguyên văn như sau:

Nham tiểu lĩnh trừ điệp

Châu oanh chữ liên miên

Bạch vân bão u thạch

Lục tiểu mị thanh liên[6]

[5]Đi ngang nhà lớn ở Thủy Ninh: Thủy Ninh là một huyện nhỏ ở vùng Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang. Khi bị biếm về làm Thái thú quận Vĩnh Gia, Tạ Linh Vận có đi ngang huyện Thủy Ninh, khi đó ông tức cảnh sinh tình làm bài thơ này.

[6] Đỉnh non cao trùng điệp

Dòng nước trôi lững lờ

Mây trắng ôm đá xám

Tre xanh đùa sóng thơ.

Lịch Xuyên tiếp lời tôi: “Cảm ơn cô Tạ. Thiết kế của tôi đúng là một hòn đá xám, mặt ngoài màu xám bóng, có thể phản chiếu những gợn mây bay ngang trời, vừa thể hiện cảnh thơ “mây trắng ôm đá xám”, vừa gọi liên tưởng trực tiếp với tên “Thanh Liên[7]” Sơn Trang. Đồng thời cũng bày tỏ lòng kính trọng đối với thi nhân Tạ Linh Vận, người đã viết ra hai câu thơ lưu danh thiên cổ “Trì thượng sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm” tại Ôn Châu.

[7] Tác giả chơi chữ, từ “thanh liên” trong cụm từ “Thanh Liên Sơn Trang” có nghĩa là “sen xanh”, trong khi từ “thanh liên” trong thơ Tạ Linh Vận có nghĩa là “gợn sóng”.

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người vỗ tay rầm rộ! Tôi thấy mặt Điền Tiểu Cương đen thui.

Sau khi thuyết trình xong, tất cả mọi người sang phòng chờ để đợi kết quả cuối cùng.

15 phút sau, chủ tịch hội đồng giám khảo là thị trưởng Tạ Hạc Dương từ cửa lớn bước ra, lập tức bắt tay với Lịch Xuyên: “Cậu Vương, ban giám khảo nhất trí đồng ý với phương án thiết kế của CGP. Chúc mừng cậu.”

Kết quả nằm trong dự đoán trước của mọi người.

Lịch Xuyên cười bắt tay với ông ta. Tôi vẫn theo sát Lịch Xuyên ra cổng. Lúc tới cổng, bỗng nhiên ông ta nói: “Cậu Vương, cậu đi Nam Khê lần nào chưa?”

“Chưa.”

“Tôi sinh ra ở trấn cổ Hạc Dương ở huyện Nam Khê. Là hậu nhân của Tạ Linh Vận, cho nên thấy phương án thiết kế của cậu khá thân thiết. Đương nhiên, ý kiến cá nhân tôi không thể ảnh hưởng đến số phiếu của ban giám khảo được. Tuy nhiên, bài thuyết trình của cậu đã làm cho chúng tôi một lần nữa cảm nhận được sức hấp dẫn vô biên của văn minh Trung Hoa.”

“Thị trưởng Tạ, tôi cũng mang dòng máu Trung Hoa, cũng thấy rất tự hào với văn hóa tổ tiên.”

Cậu nói tiếp theo càng khiến chúng tôi bất ngờ hơn.

Tạ Hạc Dương nói: “Tiệc tối giao thừa hôm đó, cảm ơn cậu đã giúp đỡ mẹ tôi. Tới bây giờ bà vẫn nhắc cậu mãi.”

“Mẹ... của ông?”

“Mẹ tôi họ Hoa, là giảng viên của Học viện Mỹ thuật Trung Ương đã về hưu.”

Là bà cụ đeo răng giả!

Lịch Xuyên nhận lời chúc mừng của tất cả mọi người trên xe. Anh khiêm tốn nói đây là kết quả nỗ lực chung của tất cả mọi người.

Lúc trở lại khách sạn, anh nói cảm ơn riêng với tôi, nói bài dịch của tôi đã giúp anh rất nhiều. Anh phải cho tôi một phần tiền thưởng đặc biệt.

Tôi suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Tôi dịch rất nhiều bài thơ, sao anh lại có ấn tượng sâu sắc với bài này thôi?”

Anh thoáng run lên, nói: “Vì em rất ít khi viết sai chính tả, chỉ có bài này là em viết sai một từ.”

Tôi có bật chức năng kiểm tra lỗi chính tả của Word: “Vây hả? Chắc nhỏ thôi mà. Sai từ nào vậy?”

“Ripples[8]”, em viết thành “Nipples[9]”. Làm tôi suy nghĩ cả buổi, không biết cây tre thì liên quan gì nói nipple.”

[8] Gợn sóng.

[9] Núm vú.

Ngượng. Tôi ngượng chín người. “Không thể nào! Tuyệt đối không thể.”

Sao tôi có thể phạm lỗi tày trời này được chứ?

“Có gì không thể.” Anh nói, “Trước giờ em lảm chiêu vậy mà.”

31. Chương 31

Tôi là người miền Nam, không quen với không khí lạnh và khô của miền Bắc. Vì quen Lịch Xuyên, tôi mới thích Bắc Kinh. Lúc tốt nghiệp tôi có cơ hội đi Thượng Hải làm việc – thật ra Thượng Hải mới là nguyên quán của tôi – tôi cũng từ bỏ.

Có đôi khi, thậm chí tôi còn cảm thấy khắp Bắc Kinh tràn ngập hơi thở của Lịch Xuyên. Chia xa nhiều năm, mỗi khi tôi đi ngang qua một quán Starbucks nào đó, hoặc là mỗi khi ngửi thấy mùi cà phê quen thuộc, lòng tôi liền hoảng, thấp thỏm vô cớ, cứ nghĩ sẽ được gặp lại Lịch Xuyên.

Bây giờ, tôi sắp phải rời khỏi Ôn Châu. Vì được gặp Lịch Xuyên, tôi lưu luyến không muốn đi khỏi Ôn Châu.

René nói, khi đi dạo trên các con đường ở một thị trấn nhỏ của Thụy Sĩ, sẽ có người già đến bắt chuyện với em, em sẽ nghe không hiểu tiếng họ nói gì, phải nhờ người dịch. Cụ già chỉ muốn bắt tay với em, chúc em một ngày an lành. Lúc băng qua ngã tư, vì những đường cho người không đọc bảng chỉ đường, ô tô sẽ đột nhiên thắng gấp, dừng cách người đi bộ khoảng 1m. Ở Mỹ, trong tình huống đó, lái xe sẽ chửi ầm lên từ đời nào, nhưng người Thụy Sĩ chỉ vui vẻ cười với em, vẫy vẫy tay, nhường đường cho em. “Swiss people are freaky nice[1]!”

[1] Người Thụy Sĩ dễ thương dễ sợ luôn đó!

Ngoại trừ Lịch Xuyên ra, người Thụy Sĩ duy nhất mà tôi biết, chính là vận động viên tennis Roger Federer[2]. Tôi cảm thấy nụ cười của Lịch Xuyên rất giống Federer, vừa dịu dàng, vừa thân thiện, vừa khiêm tốn, không có vẻ mặt mừng như điên của người chiến thắng, mà có chút giữ ý, lại thêm đôi phần ngượng ngùng.

[2] Roger Federer (1981–) một vận động viên quần vợt chuyên nghiệp của Thụy Sĩ, được xem là tay vợt xuất sắc nhất mọi thời đại.

Buổi tối hôm trúng thầu, mọi người đến nhà hàng xa xỉ nhất thành phố ăn mừng. Rất nhiều người uống say. René uống hết nửa bình rượu Ngũ Lương[3], trong số năm sáu người uống say nằm bẹp trên bàn, còn có cả Phó Tổng Giám đốc Trương Khánh Huy. Chỉ có mình Lịch Xuyên, dưới sự giám sát chặt chẽ của Tế Xuyên, là không uống giọt rượu nào.

[3] Là loại rượu được ủ bằng năm loại ngũ cốc gồm lúa mì, gạo, bắp, cao lương và nếp. Đây là loại rượu lâu đời và nổi tiếng của Trung Quốc.

Ngoại trừ nhân viên phục vụ ra, tôi là bông hoa duy nhất lạc giữa rừng gươm, mọi người hờ hợt là xem tôi như thư ký. Nghe nói trước kia Chu Bích Tuyên cũng phải chịu cảnh ngộ này. Tôi phải đến sớm để duyệt thực đơn, thương lượng giá rượu với quản lý nhà hàng, còn ôm theo cả đồng chi phiếu của công ty. Cho nên, mặc dù tôi cũng thích rượu, nhưng không thể uống thả cửa trong lúc này. Tôi chỉ uống một ly rượu vang, kiềm chế bản thân.

Ăn xong, những người uống say đều được đưa lên taxi về khách sạn. Những người không say ở lại thuê phòng karaoke. Tôi không muốn chen vào giữa một đám đàn ông say mềm, làm nhân viên phục vụ miễn

phí cho họ. Vì vậy tôi nói tôi hơi mệt, sợ ngày mai say máy bay, muốn đi nghỉ sớm, chào Tổng Giám đốc Giang một tiếng rồi chuồn mất.

Tôi từ toilet đi ra, đụng phải Lịch Xuyên ở cửa.

“Em về khách sạn à?” Anh hỏi.

“...Không về.”

“Có cần anh gọi taxi đưa em về không?”

“Không cần, em đi bộ về.” Tôi mặc đầm dạ ngắn, khoác theo một chiếc áo choàng rất dày. Tuy mùa đông ở Ôn Châu không lạnh lắm.

Hai mắt tôi vẫn là hai quả hạnh đào như cũ, đáng vẻ sắp phát hoả tới nơi.

Anh không ép tôi nữa.

Cửa khách sạn là loại cửa xoay tròn màu vàng, đẩy rất nặng. Tôi nghĩ thầm, chân của Lịch Xuyên đi đứng khó khăn, qua cửa này rất mất sức.

Cho nên, lúc đi tới cửa, tôi đột nhiên nói: “Đợi chút, còn cửa khác không? Em không thích đi loại cửa này.”

“Claustrophobia[4]?” Anh xoay người hỏi tôi.

[4] Chứng sợ không gian hẹp.

“Không phải...”

Ánh mắt chạm vào nhau, anh liền đoán được ý tôi, lập tức chống gậy đi vào cửa. Tôi đi theo, nhẹ nhàng giữ chặt cửa lại, không để nó xoay quá nhanh.

Quả nhiên anh hành động khá chậm chạp. Tuy nhiên, anh đi ra rất nhanh, tôi cũng đi ra rất nhanh.

Đi tới bậc tam cấp bên ngoài, anh nói: “Sau này, nếu gặp được tình huống giống vậy, nhớ để anh đi trước, được không? Anh là đàn ông, cửa rất nặng, đương nhiên phải để anh đẩy cửa.”

Bực mình.

“Không phải ưu tiên phụ nữ đi trước?” Tôi hỏi.

“Nếu cửa đã xoay sẵn, em có thể đi trước. Anh đi phía sau.”

“Không thể nào, đây là phép tắc thời đại nào vậy?” Nhìn anh nghiêm túc dằn dò, tôi chỉ thấy buồn cười.

“Không phải là phép tắc gì, chỉ để thuận tiện hơn cho em, vậy thôi.”

“Nói đến chuyện thuận tiện, em cảm thấy, phải người cử động thuận tiện hơn chăm sóc cho người cử động không thuận tiện mới đúng.” Trợn mắt cãi lại.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, anh cử động rất thuận tiện.” Không yếu thế, một câu làm tôi ghen chết luôn.

Dứt lời, anh vẫy tay bắt taxi. Thấy anh ngồi vào xe, tôi cũng chui vào.

“Em nói muốn đi bộ về mà?” Anh hỏi

“Đằng trước có miếu Quan Công, em muốn đến thăm lâu rồi. Hôm nay cũng tiện đường, anh đi với em đi.”

Anh lạnh lùng ngồi yên một chỗ, không biết ý đồ của tôi là gì, nên không nói tiếng nào suốt dọc đường.

Tôi nói với lái xe: “Làm phiền chú ngừng trước miếu Quan Công.”

Xe chạy chưa tới mười phút, đã tới miếu Quan Công. Tôi và Lịch Xuyên cùng xuống xe.

Miếu rất nhỏ, nhưng hương khói nghi ngút. Trước cửa có treo một dây đèn lồng đỏ to to. Ở giữa điện thờ là một pho tượng gỗ cao khoảng một trượng, tay cầm một cây đao dài. Mặt đỏ như cau, râu dài phất phơ, khí khái uy nghiêm, trên đỉnh đầu có bốn chữ to: Nghĩa Bính Càn Khôn[5].

[5] Nghĩa sánh ngang trời.

Bậc chặn cửa cao ngang gối, lúc Lịch Xuyên đi vào, đúng là hơi khó khăn. Anh phải lấy tay nâng chân giả lên mới đi qua được. Chúng tôi cùng đi tới trước mặt Quan Công.

Tôi đốt ba nén nhang, thì thầm vái lạy, sau đó nói: “Lịch Xuyên, anh đọc Tam Quốc diễn nghĩa chưa?”

“Có nghe nói.”

“Biết chuyện Lưu Quan Trương kết bái không?”

“Biết.”

“Lịch Xuyên, em muốn kết bái với anh.”

“Cái gì?” Anh không tin tai mình “Cái gì?”

“Em, Tạ Tiểu Thu, và anh, Vương Lịch Xuyên, kết nghĩa anh em.”

Mắt anh đờ đẫn: “Tại sao?”

“Anh biết mà, theo tình hình hiện nay của chúng ta, quan hệ anh em tốt hơn quan hệ đồng nghiệp nhiều.”

Anh lắc đầu: “Không biết.”

“Đơn giản thôi. Nếu là quan hệ đồng nghiệp, từ đồng nghiệp có thể phát triển thành người yêu bất cứ lúc nào. Chắc anh đâu mong quan hệ của chúng ta phát triển theo hướng đó, đúng không?”

Anh gật đầu: “Đúng.”

“Cho nên quan hệ đồng nghiệp không phải là phương án giải quyết hay.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, không cho anh dời mắt “Nhưng mà, quan hệ anh em thì không giống vậy. Từ anh em không thể phát triển thành người yêu được. Nếu làm vậy, chính là loạn luân. Chuyện loạn luân, anh và em chắc chắn sẽ không làm, đúng không?”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, không hề hé răng, không nói tiếp, đang đoán xem tôi giờ chiều gì đây.

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục nói, giọng điệu hùng hồn: “Nhớ năm xưa, Lưu Quan Trương ba người kết nghĩa ở vườn đào, dùng trâu đen ngựa trắng để tế lễ, thề rằng kiếp này không cần sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, chỉ muốn chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày. Mỗi lần đọc tới đoạn này, em rất xúc động.”

Lịch Xuyên nhú mày, cứ như tôi là người ngoài hành tinh.

Tôi mặc kệ anh, tôi nhét ba nén nhang vào tay anh, lớn tiếng thề với bức tượng gỗ:

“Trên có trời, dưới có đất, chúng tôi Tạ Tiểu Thu và Vương Lịch Xuyên, từ giờ khắc này, trước mặt Quan Đế, kết nghĩa anh em. Từ nay về sau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Xin trời cao đất dày chứng giám lòng này. Ai bội nghĩa quên ơn thì trời tru đất diệt.”

Đúng vậy, các bạn độc giả thân mến, tôi đang chép lại tình tiết của một bộ tiểu thuyết kiếm hiệp nào đó. Tôi đọc quá nhiều truyện kiếm hiệp, chính xác là cảnh trong truyện nào, nhất thời nhớ không ra. Tôi cảm thấy, vấn đề giữa tôi và Lịch Xuyên, không thể giải quyết bằng phương pháp hiện đại, đành phải chuyển đổi sang khung cảnh cổ đại. Do đó, tôi mới chọn nơi đây: miếu xưa, tượng cổ, hương khói nghi ngút, đậm mùi xưa cũ. Dưới ánh nến đậm chất cổ trang, chúng tôi tạm thời đi ngược thời gian. Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu người từ đóng kịch mà thành yêu thật, nhưng tôi lại vì yêu thật mà đóng kịch. Suy nghĩ thử đi, tôi mệt mỏi cỡ nào?

Tôi đồng dạng đọc xong lời thề, lại thấy Lịch Xuyên đang đứng nghiêng người, vừa nhìn tôi, vừa cười nhạt.

“Anh là nam, em là nữ, xin hỏi, làm sao chúng ta làm anh em được?” Anh nói.

Dứt lời, anh bẻ cây nhang trong tay, ném vào trong lư hương. Sau đó, anh lấy khăn ra lau tay, tính bỏ đi.

Cái người tên Lịch Xuyên này, tuy bề ngoài có vẻ hoà nhã, nhưng một khi đã quyết định rồi, thì không bao giờ đổi ý.

“Đợi chút!” Tôi giữ chặt tay anh lại “Đây là mục đích em muốn anh tới đây hôm nay. Chỉ cần anh kết bái với em, em xin thề, từ nay về sau, ở trước mặt anh, em chỉ là đàn ông, không phải phụ nữ. Giữa em và anh, là quan hệ giống đực với nhau.”

Người đứng mặt tôi nhú mày thành chữ V thật lớn: “Giống đực?”

“Chắc anh cũng biết, giữa người với người, có rất nhiều loại quan hệ, yêu đương chính là một trong số đó. Đối với chúng ta mà nói, tình yêu có thể trở nên quan trọng, cũng có thể trở nên không quan trọng. Nếu chặt đứt mối quan hệ này, giữa chúng ta sẽ nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Nhịn một lúc sóng êm dềm gió lặng, tiến một bước tan xương nát thịt, chỉ bằng lui một bước biển rộng trời cao. Anh thấy sao?”

Tôi liếm môi, không biết mấy câu này ở đâu chui ra nữa. Thật ra, tôi hoàn toàn không muốn đoạn tuyệt quan hệ nhanh dữ vậy.

Nhưng mà, Lịch Xuyên đã bị lời nói của tôi làm ơ hồ.

Tôi tiếp tục khuyên nhủ: “Nếu anh kết bái với em, em có thể có closure. Em cam đoan với anh, em sẽ hướng đến cuộc đời mới ngay lập tức, lập tức bắt đầu tìm bạn trai. Sau đó thì hẹn hò yêu đương, kết hôn, mua nhà, sinh con, phụng dưỡng cha mẹ chồng, mua bảo hiểm nhân thọ, sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

Anh nghe ngớ ngẩn, nhìn tôi, hồi lâu sau mới nói: “Em cam đoan? Em cam đoan 100%?”

“Buồn cười! Đương nhiên! Quan Thánh là ai chứ? Quan Thánh là thánh để phục ma của tam giới, thần uy sang một phương trời. Em mà nói dối trước mặt ông ấy không bị trời đánh sao?” Tôi vỗ mạnh vai Lịch Xuyên: “Lịch Xuyên, người Thụy Sĩ cũng rất hào sảng, anh rộng rãi chút đi, đừng bôi đen văn hoá nước anh, được không?”

Nói thật đó.

Lịch Xuyên tưởng chừng đây là một truyền thống xa xưa của dân tộc Trung Hoa, nên thành tâm thề trước mặt Quan Công:

“Từ nay về sau, anh là đại ca. Anh phải bảo kê cho em ha ha.”

“Cho dù chúng ta có phải anh em hay không,” Lịch Xuyên trừng mắt, chân thành nói: “Anh sẽ mãi mãi che chở cho em. You can always count on me[6].”

[6] Em cứ tin tưởng ở anh đi

Lịch Xuyên không theo đạo Thiên Chúa, nhưng lại mắc căn bệnh mà tất cả người nước ngoài yêu thích Trung Quốc đều mắc phải: quá đổi mê mẩn với văn hoá Trung Quốc. Ví dụ như, Lịch Xuyên lúc nào cũng khen kiến trúc Phật Giáo không ngớt miệng, gặp nghi thức tôn giáo nào cũng thành tâm vái lạy, sợ người khác xem anh là người ngoại quốc.

Câu nói này xuất phát từ đáy lòng anh, tôi nghe xong cảm xúc lan dâng tràn. Phải biết rằng, cho dù là người yêu, bạn bè hay anh em đi nữa, không phải ai cũng có thể nói với bạn câu này đâu.

Những câu tiếp theo sau, là do tôi buột miệng nói ra trong xúc động, tuyệt đối không phải là thật:

“Lịch Xuyên, anh cứ về Thụy Sĩ, không cần lo cho em đâu. Tục ngữ nói, tứ hải giai huynh đệ, chỉ cần anh nhớ lâu lâu gửi email cho em là được.”

Anh nhìn tôi, hơi giật mình: “Em? Kêu anh về Thụy Sĩ?”

“Ừ.” Tôi hít một hơi khí lạnh, mũi ê ẩm, sợi dây đàn trong tim sắp đứt. Phải tiếp tục hào sảng như này giờ đã làm được: làm người tốt phải làm tới cùng, tiến Phật phải tiến tới tận Tây Thiên, “Năm mới cuộc sống mới, anh nói đúng không?”

Anh đứng đó, cả buổi không lên tiếng. Một lát sau, mới “ừ” một tiếng, nói: “Đi thôi.”

Lúc qua bậc cửa, tôi đỡ anh đi qua, anh không cự tuyệt.

Lúc lên xe, bỗng nhiên anh nói:

“Tiểu Thu, em đừng biến thành giống đực nhanh như vậy được không? Ít nhất cũng phải cho anh thời kỳ quá độ chứ.”

Tôi nhìn anh buồn buồn, lòng đau như ai vò ai xé: “Lịch Xuyên, có phải bây giờ anh thấy thoải mái hơn không?”

Anh không trả lời.

Một đêm ngủ an ổn.

Hôm sau, mọi người thu dọn hành lý, lên máy bay, hai giờ sau mới tới Bắc Kinh.

Người nhà của họ đã đứng đợi chen chúc trong đám đông từ lâu. Mọi người ôm nhau, ai về nhà nấy.

René và Tế Xuyên lập tức bay về Thụy Sĩ, Lịch Xuyên nói dự án Ôn Châu vừa mới bắt đầu, còn nhiều thiết kế chi tiết nữa, anh được chỉ định là người phụ trách, vì vậy anh sẽ ở lại Bắc Kinh.

Chúng tôi vẫn đi cạnh nhau, định đi chung taxi. Nhưng vừa bước ra khỏi đám đông, chợt nghe có người gọi tôi.

“Annie.”

Nhìn theo hướng đó, là Tiêu Quan.

Đã lâu không gặp, tôi không tin người đứng trước mặt tôi là Tiêu Quan. Làn da màu lúa mạch, mặc áo tay ngắn giữa trời đông lạnh lẽo, để lộ hai cánh tay vạm vỡ. Ấn tượng của tôi về Tiêu Quan là doanh nhân thành công trong lĩnh vực văn hoá, chứ không phải là vận động viên thể hình. Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy trên người anh ta ngập niềm vui ngày Tết, tinh thần phấn chấn hơn người. Anh ta mặc một bộ đồ tennis trắng, đeo túi đựng vợt to đùng, ung dung đứng chờ ở đó.

“Tổng Giám đốc Tiêu!”

“Mới đánh tennis xong, tiện đường tới đón em luôn. Chắc đây là anh Vương Lịch Xuyên tiếng tăm lừng lẫy rồi?” Anh ta bắt tay Lịch Xuyên, thật nhiệt tình, thật lão luyện.

“Anh là...”

“Tiêu Quan, bên công ty phiên dịch Cửu Thông. Biên chế của Annie vẫn nằm bên Cửu Thông. Cho nên, tôi và anh, đều là sếp của cô ấy.”

“Chào anh Tiêu.”

“Tôi rất thân với anh Giang và anh Trương của quý công ty, ngoại trừ phiên dịch ra, chúng tôi còn hợp tác với quý công ty nhiều mảng khác nữa. Tôi cũng có đầu tư một chút vào bất động sản. Đây là danh thiếp của tôi.”

Để đưa hai tay ra nhận danh thiếp, Lịch Xuyên phải bỏ hành lý xuống, lại bỏ luôn gậy chống xuống theo.

“Ngại quá, tôi không mang danh thiếp. Lần sau nhất định sẽ bổ sung.” Lịch Xuyên nói.

“Nghe nói dự án ở Ôn Châu, CGP đã trúng thầu?”

“Đúng vậy. Anh Tiêu nắm tin tức nhanh quá.”

“Hồi trước tôi công tác ở Thông tấn xã Quốc gia. Chúc mừng anh! Hiệu suất làm việc của Annie cũng khá cao nhỉ?”

“Rất cao. Cảm ơn bên anh đã đề cử cô ấy cho CGP.”

Tiêu Quan khoát tay, cười nói: “Cửu Thông và CGP có quan hệ thế nào chứ? Đương nhiên phải chọn người giỏi nhất cho các anh rồi. Anh Vương có xe tới đón chưa? Tôi có thể lái xe đưa anh về.”

“Cảm ơn, không cần. Tự tôi bắt taxi là được rồi.”

“Vậy tôi không khách sáo bắt Annie đi đó.” Tiêu Quan nhanh tay cướp hành lý của tôi, xách giúp tôi.

“Không có gì, Annie cần phải nghỉ xả hơi cho thoải mái.” Lịch Xuyên thản nhiên nói, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

*

Trên đường ra bãi đỗ xe, Tiêu Quan hỏi: “Annie buồn chuyện gì mà hai mắt sưng dữ vậy?”

“Ông vò vẽ chích.”

“Xì, muốn nói dối cũng phải khoa học một chút chứ, mùa đông làm gì ông vò vẽ được? Chắc là khóc chứ gì? Chuyện gì nghiêm trọng đến mức em khóc sưng mắt vậy?”

“Không liên quan đến anh.” Tâm trạng không vui, ghét bị anh ta hỏi tới hỏi lui.

“Gửi email cho em không thấy trả lời. Hồi âm cho sếp mà cũng chậm vậy.” Anh ta mở cửa xe, ý bảo tôi ngồi vào, “Phát hiện gì không, tôi mới đổi xe đó.”

Là một chiếc Audi, thoảng mùi da thật.

“À... vậy à?” Không nhớ rõ trước đây anh ta lái xe gì.

“Mới mua một tuần mà ăn hai vé phạt.”

“Tại sao?”

“Quá tốc độ.”

Sau đó, anh ta nói về Audi[7] khoảng 15 phút. Hàng loạt tính năng, hàng loạt chỉ tiêu và so sánh với các loại xe khác, tôi cảm thấy thật vô vị.

[7] Một nhãn hiệu xe hơi của tập đoàn Volkswagen của Đức, là loại xe được sử dụng phổ biến nhất tại Trung Quốc.

“Người tên Vương Lịch Xuyên đó, em có thân với anh ta không?”

“Bình thường, quan hệ công việc.”

“Anh ta dễ tính không?”

“Cũng được. Không rõ lắm.”

“Tôi có một công trình ở đây, huy động vốn gần đủ rồi, muốn kéo anh ra cùng đầu tư. Cũng muốn nhờ anh ta thiết kế luôn.”

“Vậy anh tự hẹn gặp anh ta bàn bạc đi.”

“Không cần vội.” Anh ta nói, xe quẹo vào một con hẻm nhỏ, “Chỗ này có một quán ăn Tô Châu mới khai trương, nghe nói đầu bếp nấu ngon lắm, tôi muốn đến ăn thử lâu rồi, què tôi ở Tô Châu. Em có muốn ăn thử không?”

“Sao dám để anh mời tôi được?”

“Đừng khách sáo quá.”

Xe dừng trước cửa quán ăn, tôi ủ rũ đi theo anh ta. Nhìn sơ quán không rộng lắm, nhưng bên trong trang hoàng khá đẹp mắt. Nhân viên nữ mặc đồng phục là sườn xám vải gấm nhạt màu.

Thật ra, trừ Lịch Xuyên, Tiêu Quan là người đàn ông thứ hai dẫn tôi đi ăn một mình. Không thể phủ nhận, đàn ông trên thế giới này cũng muôn hình vạn trạng như phụ nữ. Tôi lại nhớ đến những câu Lịch Xuyên nói tôi move on. Sau đó, tôi nhủ thầm trong lòng, move on, move on, move on...

Thực đơn được đưa đến, Tiêu Quan hỏi tôi muốn ăn gì, Tôi không biết gì về ẩm thực Tô Châu, nên nhờ anh ta gọi món giúp. Anh ta tự nhiên gọi món, gọi rượu. Tôi vốn không muốn ăn, mà đồ ăn Tô Châu lại hơi ngọt, nên tôi nhờ nhân viên phục vụ lấy tương ớt.

“Xin lỗi, quên hỏi què em ở đâu?”

“Vân Nam.”

“Người Vân Nam, hèn gì thích ăn ớt. Tôi thì có ớt là không dám đụng đũa, ăn vào là bị sặc liền. Lần trước tôi đến nhà bạn chơi, vợ cậu ấy là người Tứ Xuyên, trong nhà nồng mùi ớt. Tôi vừa vào cửa là bị sặc, phải ra giăng trời ho nửa ngày mới thở được.”

“Vậy sau này anh tránh xa tôi chút, tôi không cay không ăn.” Tôi nhìn anh ta, cười cười.

“Cho nên phải cảm ơn tương ớt, sau này ra ngoài ăn, tôi chỉ cần đem theo một chai tương ớt là được.”

Lòng tự tôn quá lớn, tôi im lặng một lúc lâu, thấy không còn gì để nói nữa.

Đối với người ăn cay mà nói, hai chữ “tương ớt” chính là sự sỉ nhục. Tôi không phải chỉ thích ăn tương ớt bình thường, mà thích nhất là ớt vụ cuối thu, mùi nồng, rất cay, cay tới mức miệng chưa sưng thì bao tử đã đau.

Sau đó, anh ta bắt đầu nói về thời sự quốc tế trong năm: thị trường chứng khoán Mỹ, xung đột Palestine, giá dầu thô, Triều Tiên thử nghiệm vũ khí hạt nhân, bạo động ở Thái Lan, chính sách của EU với Trung Quốc. Anh ta dừng lại rất lâu ở chủ đề “Saddam Hussein”. Tiếp theo anh ra bắt đầu nói về tin tức thể thao: bóng đá Ý, giải NBA, cúp C1, dừng lại khá lâu ở chủ đề “tennis”. Tôi vừa nghe vừa gật đầu liên tục. Tốt quá, khỏi cần đọc báo. Sao lúc thi lên cao học không gặp người này nhỉ, nếu gặp thì khỏi cần chuẩn bị câu hỏi về mảng tin tức thời sự nữa.

“Bình thường em làm gì khi rảnh?” Thấy tôi cả buổi không nói gì, chỉ gật đầu liên tục, ăn cơm liên tục, anh ta đành đổi đề tài.

“Xem TV, đọc sách, ngủ...”

“Em có xem chương trình Thời sự không?”

“Chưa bao giờ xem.”

Cầm anh dường như sắp rớt xuống: “Chưa bao giờ xem? Em không bao giờ quan tâm tới tình hình thế giới sao?”

“Không quan tâm. Tôi nông cạn lắm.”

“Vậy làm sao em thi lên cao học được?”

“Được đề cử.”

“Vậy em xem chương trình nào?”

“Phim giờ vàng, Nắm tay nè, Không nói chuyện tình yêu nè, có khi xem phim hành động, giống mấy phim hành động hài của Châu Tinh Trì đó.”

Anh ta sắp khóc rồi.

“Hàng ngày em có đọc báo không?”

“Có chứ. Tin tức giải trí, Nhà ở và Cuộc sống đô thị. Tôi chỉ đọc ba tờ này thôi, những tờ còn lại cầm lên đều quăng xuống.”

“Tập chí thì sao?”

“Tôi là độc giả trung thành của tờ Tập San Độc Giả. Tôi còn đọc cả Gia đình và Diễm tình nữa. Có khi còn đọc Chuyện xưa Chuyện nay, nhưng không phải kỳ nào cũng đọc.”

“Em thích tác giả nào nhất?”

“Annie Bảo Bối, Đỗ Nhược, Lam Liên Hoa.”

“Sao tôi chưa nghe qua mấy tên đó lần nào vậy?”

“À, họ đều là nhà văn mạng. Nổi tiếng lắm, nhiệt liệt đề cử bộ truyện Thiên vũ của Đỗ Nhược.”

“Không thể tưởng tượng được... sở thích văn học của em... ừ... nói sao nhỉ? Cần phải nâng cấp một chút. Tôi đề cử tiểu thiếp Năm thê bảy thiếp[8] của Tô Đồng, phụ nữ ai cũng thích cuốn này. Trương Ái Linh[9] cũng hay lắm. Emma thì thích Diệc Thư và Lý Bích Hoa.”

[8] Một tác phẩm văn học hiện đại khá nổi tiếng của Trung Quốc, viết về thân phận người phụ nữ Trung Quốc trong chế độ Trung Quốc. Tác phẩm đã được đạo diễn Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim dưới tên ‘Đền lồng đỏ treo cao’.

[9] Trương Ái Linh (1920–1991), Diệc Thư (1946–), Lý Bích Hoa (1959–) là những nhà văn nữ nổi tiếng của Hồng Kông.

Tôi vội vàng hỏi: “Đúng rồi, anh và Emma sao rồi? Có nói lại duyên cũ không?”

“Duyên cũ? Sao được? Chuyện qua rồi thì qua luôn mà.”

“Emma cũng tốt mà. Trẻ, đẹp, có tài, hợp thời trang. Đứng cạnh anh rất xứng đôi, thật đó.”

Anh ta uống một ngụm rượu, cười: “Em hiểu mà, có một quyển sách từng nói, những người đang yêu chia làm hai loại. Một loại là “kiểu trữ tình”, loại người này chỉ tìm kiếm một hình bóng lý tưởng trong tình yêu, cho dù nhiều lần trắc trở va vấp, nhưng vẫn một lòng một dạ. Loại còn lại là “kiểu tự sự”, kiểu người nào họ cũng thích hết. Emma thuộc loại người sau, tôi đã bị cô ấy tự sự một lần rồi. Em thì sao? Trữ tình hay tự sự?”

“Không biết, chưa nghiên cứu bao giờ.” Tôi lau miệng, nói: “Tôi ăn xong rồi”.

Mặt anh ta hơi khó coi. Vì vừa rồi mãi lo nói chuyện, anh ta hầu như không động đũa. Tôi thì vừa nghe vừa ăn, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

“Không ngờ em ít nói như vậy.” Anh ta nói, “Đúng rồi, cuốn sổ tay dấu giá, phiền em dịch nhanh hơn chút được không? Người ta đang cần gấp.”

“Tôi cần thời gian một tuần, chắc không quá lâu chứ?”

“Đương nhiên là không. Tối rảnh không? Nhà tôi có rạp chiếu phim gia đình, bạn bè có mang mấy đĩa phim mới từ nước ngoài về, hiệu ứng âm thanh tốt lắm. Có mấy người bạn muốn tới xem, nam nữ đều có, em cũng đi xem đi.”

“Haiz, hôm nay tôi hơi say máy bay, lần sau đi.” Tôi làm ra vẻ sắp ngất xỉu.

Anh ta nhìn tôi, cười khở: “Tôi thiếu sức hấp dẫn dữ vậy sao? Annie, tôi chưa bao giờ có cảm giác thất bại trước mặt phụ nữ như bây giờ.”

“Đâu phải lúc nào cuộc đời cũng tươi đẹp rực rỡ.”

Anh gọi nhân viên tới tính tiền.

Chưa từ bỏ ý định, anh ta lại hỏi tiếp: “Em không thích quen tất cả đàn ông? Hay là chỉ không thích quen tôi thôi?”

“Đừng nói anh đang ám chỉ tôi là lesbian nha!”

“Đâu có?” Anh ta nhìn tôi, nói: “Em có như vậy không?”

Hết biết nói gì rồi. Tôi đứng dậy liếc nhìn anh ta.

Anh ta đưa tôi về nhà, im lặng suốt dọc đường đi.

Lúc xuống xe, anh ta quay cửa kính xuống, nói với tôi: “Annie, tôi cũng là kiểu trữ tình. Khi kiểu trữ tình gặp được kiểu trữ tình, bén lửa là chuyện sớm muộn thôi.”

Ánh mắt anh ta nhìn tôi như có lửa cháy, sức nóng áp bức. Tiêu rồi, sắp hố rồi.

Lương tâm thức tỉnh, tôi thấy hơi áy náy: “Tiêu Quan, hôm nay tâm trạng tôi không vui, mắt sưng anh cũng thấy đó. Anh đừng để ý mấy lời tôi nói lúc này.”

“Tâm trạng không vui, chi bằng tối tới nhà tôi xem phim đi. Nói chuyện với mọi người thì tâm trạng sẽ đỡ hơn.” Chưa từ bỏ ý định, thử lần cuối cùng.

“Cảm ơn, tôi không đi.”

Tôi về phòng, đóng cửa, ngã xuống giường. Nhớ lại một câu Lịch Xuyên từng nói:

“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử tốt với mình, có thể sau này em sẽ lấy được một người chồng tốt.”

Lịch Xuyên ơi, anh hại chết em rồi.

32. Chương 32

Bạn có biết?

- 1) Để sản xuất một calo protein thịt bò thì cần tốn 78 calo dầu mỡ; nhưng để trồng một calo đậu nành, chỉ cần tốn một calo dầu mỡ. Nếu bạn ăn chay chứ không ăn mặn, là bạn đang đóng góp cho công cuộc bảo vệ tài nguyên thiên nhiên không thể tái sinh đang biến mất từng ngày trên thế giới.
- 2) Bạn có biết: sản xuất protein động vật cần lượng nước gấp từ 3 đến 15 lần so với việc sản xuất protein thực vật? Nếu bạn ăn chay, bạn đang bảo vệ tài nguyên quý giá cho nhân loại.
- 3) Nếu bạn biết để sản xuất một pound thịt bò, thì cần phải trồng 16 pound đậu nành và ngũ cốc. Tại sao bạn không ăn trực tiếp đậu nành và ngũ cốc? Như vậy có thể giảm bớt công đoạn thuê công nhân và đóng gói để sản xuất thịt bò, lại đóng góp cho công cuộc bảo vệ môi trường.
- 4) Nếu bạn biết, để mở rộng diện tích chăn nuôi, con người phải chặt phá rừng rậm và rừng mưa nhiệt đới. Cacbon dioxit trên Trái Đất được cây cối hấp thụ và chuyển đổi thành oxy, nếu bạn ăn chay, chính là bảo vệ rừng, tinh lọc không khí.
- 5) Người ăn chay không bị thiếu dinh dưỡng. Thực vật có thể cung cấp tất cả các chất dinh dưỡng cần thiết cho chúng ta.
- 6) Bạn có biết hay không, trong chuỗi thức ăn, động vật nằm ở vị trí cao hơn, vì vậy thịt động vật có nhiều tồn dư thuốc nông nghiệp hơn thực vật, ví dụ thuốc trừ sâu, thuốc diệt cỏ.
- 7) Bạn có biết không, để đạt năng suất chăn nuôi cao, người chăn nuôi đã sử dụng hơn 20 ngàn loại thuốc duy trì sức khỏe và nâng cao sản lượng cho động vật, trong đó có sterol, chất kháng sinh, hormone. Bạn suy nghĩ đi, nếu bạn thích ăn thịt, là đồng nghĩa với việc ngày nào bạn cũng ăn chất kháng sinh đấy.
- 8) Hãy nghĩ đến việc trên thân động vật đầy rẫy các loại ký sinh trùng và vi sinh vật (bạn thấy sán dây heo bao giờ chưa?) gây nguy hiểm cho sức khỏe con người. Hơn số lượng ký sinh trùng và vi sinh vật có trên thực vật gấp nhiều lần.
- 9) Bỏ một củ cải và một cái đùi gà ngoài trời một ngày, thử xem ăn loại nào sẽ làm bạn bị bệnh trước?
- 10) Nghiên cứu y học chứng minh rằng, ăn thịt sẽ làm tăng nguy cơ mắc bệnh tim mạch.
- 11) Đồ chay có thể phòng ngừa bệnh ung thư. Các nguyên tố chống ung thư đã được tìm ra như: vitamin C, vitamin B-17, betacarotein, NDGA đều chỉ có trong thực vật chứ không có trong động vật. Ngược lại, quá trình nấu chín thịt sẽ giải phóng các loại benzen và các chất gây ung thư.
- 12) Đồ chay có thể giảm bớt các loại bệnh sau: loãng xương, sỏi thận, sỏi mật, tiểu đường, các chứng xơ cứng, viêm khớp, mụn nhọt, béo phì, nhiễm độc máu.
- 13) Nhờ đó, bạn có thể sống lâu hơn. Sống lâu hơn, nên bạn tiết kiệm được không ít tiền chữa bệnh.
- 14) Người ăn chay có thể tiết kiệm tiền. Giá các loại thực vật phổ biến rẻ hơn giá thịt động vật.
- 15) Nghiên cứu khoa học cho thấy: người ăn chay có IQ cao hơn người ăn thịt. Người xưa nói: “Kẻ ăn thịt thì không mưu tính được việc lớn”.
- 16) Về mặt đạo đức: “Bảo vệ động vật, không bao giờ sát sinh”.

Câu lạc bộ Người ăn chay “Người tinh khiết”: quan tâm đến sức khỏe, quan tâm đến động vật, quan tâm đến môi trường, quan tâm đến Trái Đất. Nhà số 32, đường N, quận Triều Dương, Bắc Kinh, họp mặt thứ hai hằng tuần, điện thoại: XXXXXXX, gặp Mr. Nam Cung.

Tôi thuê một căn hộ một phòng khách một phòng ngủ ở gần Cửu Thông, tiền thuê hàng tháng 2,000 tệ, bằng một phần ba tiền lương của tôi. Đây là ký túc xá của một viện nghiên cứu, chủ nhà có hai căn, vốn để dành cho con trai cưới vợ, nhưng cậu ta lại đi Thượng Hải, nên cho thuê. Nhà khá chật, nhưng còn mới, rất sạch sẽ, có nhà bếp và toilet đầy đủ đồ dùng.

Ngày nào đó mở hộp thư ra, tôi cũng nhận được một vài tờ quảng cáo kỳ lạ. Trước đây tôi không thèm đọc mà quăng vào thùng rác ngay. Nhưng mà, gần đây đời quá tẻ nhạt, đến mức tôi còn lấy tờ rơi của mấy khu mua sắm về nghiên cứu, sau đó liền chạy loanh quanh mua đồ giảm giá, không cần biết là có dùng hay không.

Từ Ôn Châu về, tôi mất hai tuần để phiên dịch sổ tay đấu giá cho Tiêu Quan, gửi bản thảo cho anh ta xong, anh ta đưa 10 ngàn tệ. Tôi nhận ngay không khách sáo. Bỗng nhiên tôi hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền, tôi cũng rất cần tiền. Trước kia toàn bộ đầu óc tôi chỉ biết nhớ nhung Lịch Xuyên, không quan tâm gì tới cuộc sống của mình, nên đương nhiên không xem tiền là quan trọng. Bây giờ, Lịch Xuyên muốn tôi move on, không có tiền thì làm sao move on được?

Ngoại trừ tiền ra, tôi còn cần tìm ính một cách sống nữa.

Mấy năm nay tôi sống tạm qua ngày. Tuy ngày nào cũng có quy luật, nhưng cũng rất lộn xộn. Có quy luật, là vì tôi vẫn luôn tiến lên, luôn nỗ lực làm việc, nhằm chứng minh tôi không phải là kẻ thất bại. Rất lộn xộn, là vì chỉ cần không làm việc, không học hành, tôi liền lập tức bần thần, rơi vào vòng xoáy nhớ nhung không bờ không bến. Cho nên, mỗi ngày tôi phải tham gia nhiều hoạt động hơn, làm cho tôi mệt mỏi rã rời. Tôi chia thời gian thành từng mảng nhỏ, mỗi mảng cách nhau nửa tiếng. Như vậy, tôi không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ lan man.

Lớp Yoga của tôi một tuần học ba buổi, mỗi buổi 60 phút. Trong lớp toàn là các bà chị một con đến học để giảm cân. Tập Yoga xong, đôi khi mọi người sẽ tìm chỗ nào đó uống trà ăn bánh, sau đó tôi đi xông hơi, xông hơi 20 phút lại đi bơi. Vé năm của trung tâm thể dục rất mắc, nên phải tận dụng cho hết các tiện ích. Về đến nhà đã là khoảng 8, 9 giờ tối, mệt chết đi được, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nếu không ngủ được, tôi sẽ uống bia, ăn cánh gà, hoặc là ra tiệm ăn gần nhà ăn thịt dê nướng, nói chuyện phiếm với người lạ. Cuối tuần tôi đi bar. Quán rượu ngon, lại trang trí phong cách Bohemian mà tôi thích. Quán vừa tối vừa ồn ào, không khí tràn ngập tràn mùi tinh dầu hoắc hương. Các cô gái tô mắt đen đen, tóc dài cuộn sóng, tay và cổ áo đeo trang sức bằng bạc sáng bóng. Đề tài chuyện trò cũng rất thanh nhàn: từ Hugo[1] tới Zola[2], từ Baudelaire[3] tới Rimbaud[4], từ Jack Kerouac[5] tới Allen Ginsberg[6]... đương nhiên, không nhất định phải nói về những đề tài đó, cũng có thể là đàn ông bàn về phụ nữ, hoặc là phụ nữ nói về đàn ông, hoặc là ngâm thơ.

[1] Victor Hugo (1802 – 1885): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Pháp.

[2] Émile Zola (1840 – 1902): một nhà văn nổi tiếng của PHáp thế kỷ XIX, là người đặt nền móng cho chủ nghĩa tự nhiên trong văn học.

[3] Charles Pierre Baudelaire (1821 – 1867): một trong những nhà thơ Pháp có nhiều ảnh hưởng nhất, ông theo chủ nghĩa tượng trưng.

[4] Jean Nicolas Arthur Rimbaud (1854 – 1891): một trong những nhà thơ Pháp sáng lập trường phái thơ tượng trưng.

[5] Jack Kerouac (1921 – 1969): một nhà thơ, nhà văn người Mỹ.

[6] Allen Ginsberg (1926 – 1997): nhà thơ Mỹ, cùng với Jack Kerouac là những người đại diện cho trường phái ảnh tượng.

Tuy nhiên, tôi không tham gia các hoạt động này, tôi chỉ ngồi một chỗ buồn bã hút thuốc, uống cà phê, uống rượu, giống như một nhà văn đang đau đời. Nếu gặp người quen, tôi cũng tùy hứng chuyện trò, nhưng

thời gian không lâu, chỉ cần nhắc tới hai tờ Tri m[7] và Tập san Độc giả thì có thể chấm dứt chiến tranh trong vòng một tiếng.

[7] Một tờ tạp chí chuyên viết về chủ đề tình cảm lãng mạn, đời tư của người nổi tiếng, được xuất bản lần đầu tiên vào tháng 01/1985 tại Trung Quốc.

Không biết tại sao, sau khi Lịch Xuyên rời bỏ tôi, tôi cũng không còn muốn quen đàn ông nữa. Tôi luôn giữ khoảng cách rất xa với những người xung quanh, cho dù là hàng xóm hay đồng nghiệp. Tôi cũng tham gia vài hoạt động tập thể, cũng bánh ít đi bánh quy lại, nhưng trừ những thứ đó ra, không nói thêm một câu, không tiến thêm một bước. Tôn chỉ của tôi là ôm khư khư kỷ niệm, gìn giữ bản thân, không nợ tình nghĩa, không nhờ vả ai.

Tuy nhiên, tuần nào tôi cũng có một hai buổi tối rất rảnh. Làm cho tôi cảm thấy cuộc sống của mình vừa thiếu chất lượng vừa thiếu ý nghĩa. Lịch Xuyên, chẳng lẽ tôi sống vì Lịch Xuyên? Đau khổ vì tình, nước mắt hoen mi – đây là trạng thái của tôi sao? Không! Tôi muốn thoát khỏi mọi trói buộc, tồn tại vì một mục đích cao thượng nào đó. Tôi vẫn chưa nghĩ ra được mục đích cao thượng cho bản thân, mãi cho tới khi tôi nhìn thấy mẫu quảng cáo này.

Thế giới này, không chỉ có mình Lịch Xuyên. Còn có động vật đang trên đà tuyệt chủng, còn có tài nguyên bị cạn kiệt, còn có không khí ô nhiễm và nỗi lo bùng nổ chiến tranh!

Tôi phải bảo vệ động vật, tôi muốn quan tâm tới Trái Đất. Tôi muốn trở thành người ăn chay tinh khiết!

Nghĩ vậy, tôi liền gọi cho người đàn ông tên Nam Cung. Một giọng nam trung êm tai trả lời.

-Hoan nghênh bạn đến với “Người tinh khiết”. Chúng tôi là câu lạc bộ miễn phí, mọi người đều là người thích ăn chay, thường gặp mặt chuyện trò, họp vào thứ hai hàng tuần để trao đổi kinh nghiệm ăn chay, chỉ như vậy thôi. Mỗi lần họp khoảng 1, 2 tiếng không nhiều không ít.

- Đúng rồi, chúng tôi có phòng hoạt động riêng. Còn có tiếp riêng nữa. Nhiều lần chúng tôi còn họp để trao đổi kinh nghiệm nấu nướng.

- Em tới đi, chiều nay có hoạt động đó.

Người tên Nam Cung đó đúng là họ Nam Cung thật, trước đó tôi còn tưởng là tên giả.

“Tôi là Nam Cung Lục Như.” Một người đàn ông tầm thước, tướng mạo bình thường, khoảng hơn 30 tuổi đón tiếp tôi. Sắc mặt anh ta hồng hào, thân thể khoẻ mạnh, tinh thần phấn chấn, giọng nói như chuông ngân.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Xin hỏi, em có phải là người ăn chay không?”

“Không phải... tôi đang định phát triển theo hướng này.”

“Không sao, chúng tôi sẽ hỗ trợ em.”

“Tôi rất thích ăn thịt, đọc tờ rơi của anh xong, tôi cảm thấy tội lỗi.”

“Tờ rơi chỉ được dùng để tuyên truyền, không nghiêm trọng tới mức đó đâu. Ha ha.” Anh ta nói “Chúng tôi có rất nhiều hội viên, nhưng thường chia thành nhóm nhỏ 10 người để tiến hành hoạt động, mọi người kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện. Chúng tôi tụ tập vì chúng tôi đều là người ăn chay, những vấn đề khác thì không giống nhau, cho nên em đừng nghĩ chúng tôi toàn nói về chuyện ăn chay, giống như chỉ là một đàn khỉ long ăn cỏ.”

Anh ta mời tôi ngồi xuống sofa, đưa cho tôi một ly nước lọc: “Để tôi tự giới thiệu trước đã, tôi là Vegan, theo chế độ ăn nghiêm khắc nhất. Tôi không ăn thịt, không ăn cá, không ăn trứng cá, không ăn trứng, không uống rượu, không uống sữa, không ăn mật ong, không ăn bất cứ thứ gì được chế biến hoặc có nguồn gốc động vật. Cũng không mặc áo da.”

Anh ta liếc tôi, ánh mắt dừng ở khăn quàng cổ bằng lụa của tôi: “Tôi cũng không dùng sản phẩm tơ tằm. Tằm cũng là động vật.”

Tôi vội vàng tháo khăn xuống.

“Đương nhiên trong số chúng tôi cũng có những người không nghiêm khắc lắm. Có vài người ăn cá, vài người ăn trứng, vài người uống sữa. Nhưng tuyệt đối không ăn thịt.”

“Tôi sẽ theo gương anh. Anh không ăn gì, tôi không ăn nấy.”

“Em có nuôi thú cưng không? Chó mèo gì không?”

“Không có. Nhưng tôi rất thích mấy loại thú nhỏ, chương trình “Thế giới động vật” là chương trình tôi thích nhất.”

“Bây giờ cách giờ bắt đầu hoạt động còn nửa tiếng, về đồ ăn chay, em còn câu hỏi nào không?”

“Tôi muốn biết làm sao để trở thành một người ăn chay? Quá trình cụ thể là gì?”

“Đầu tiên, em muốn bắt đầu từ ngày nào?”

“Hôm nay.” Tôi nhìn anh ta, “Bây giờ, ngay lúc này, giờ phút này.”

“Thường thì tôi sẽ đề cử một quá trình tiến hành từ từ.” Anh ta nói, “Sợ em ăn thịt trong một thời gian dài, sẽ có tính ỷ lại vào thịt. Bạn có thể không ăn thịt đỏ trong tuần đầu tiên, tuần thứ hai kiêng ăn thịt trắng luôn, từ từ thôi.”

Tính ỷ lại. Tôi cảm thấy đây là một từ rất quan trọng.

“Anh nói đúng, tôi phải vượt qua tính ỷ lại. Tôi mong mình sẽ tiến vào giai đoạn ăn chay ngay.”

“Vây chuyện đầu tiên em cần làm, là gửi thư cho tất cả bạn bè, nhất là những người hay đi ăn chung với em, thông báo cho họ biết là kể từ hôm nay, em quyết định trở thành người ăn chay.”

“Được.”

“Em tự nấu cơm à?”

“Lâu lâu nấu một lần. Phần lớn ăn cơm hộp. Chỗ làm bao cơm trưa.”

“Tôi đề nghị em không nên ăn cơm hộp. Vừa thiếu dinh dưỡng, thịt và rau được xào trong cùng một chảo. Em có thể thử tự làm đồ chay, ở đây có rất nhiều sách dạy nấu ăn, dễ học lắm. Còn nữa, đây là danh sách tất cả các quán chay ở Bắc Kinh, không nhiều lắm, hương vị rất ngon, cũng không mắc lắm. Nhất là mấy quán của chùa mở. Chúng tôi thường tới đó liên hoan.” Anh ta đưa cho tôi một quyển sổ nhỏ màu xanh lá.

“Cảm ơn.”

“Bình thường, chuyện khiến những người như chúng ta đau đầu nhất, là bạn bè đột nhiên muốn đi liên hoan. Chúng ta không thể kêu họ thay đổi khẩu vị theo mình được, cho nên chuyện xấu hổ hay gặp nhất là khi đến nhà hàng rồi, mới phát hiện không có gì chúng ta ăn được, đành phải nhịn đói. Vì vậy, tôi đề nghị em nên bỏ vào túi xách của mình một túi đồ ăn vặt để phòng như lạc, hạnh nhân, hạnh đào gì cũng được.”

“Được, tôi ghi vào vở.”

“Lúc ăn chay, phải từ từ nhắm nháp. Chú ý lắng nghe phản ứng của cơ thể mình, cảm nhận hương vị nguyên chất của thức ăn xanh. Lúc nào cũng phải nghĩ tới sức khỏe của cơ thể, nghĩ tới những động vật em cứu được, nghĩ tới nhân loại, nghĩ tới Trái Đất. Tự nhiên và con người hợp lại làm một, em đang dùng hành động thực tế để cải thiện thế giới, xúc tiến hoà bình. Em phải cảm thấy tự hào.”

“Hiểu rồi.” Tôi suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Sao anh không hỏi nguyên nhân khiến tôi muốn trở thành người ăn chay?”

“Chúng tôi chưa bao giờ hỏi vấn đề này. Đây là lựa chọn của bạn, không cần chúng tôi phê duyệt. Mỗi người đều có nguyên nhân riêng, nhưng có sở thích giống nhau, nên mới đến với nhau. Ví dụ như hội đọc sách, hội chơi cờ, hội đánh bài, hội câu cá vậy.”

Đúng là một câu lạc bộ lý tưởng.

“Tôi phải tham gia tất cả các hoạt động à?”

“Chúng tôi tổ chức không chặt chẽ. Muốn tới thì tới, không muốn tới thì thôi. Có vài người chỉ tham gia vài lần hoạt động đầu, phát hiện muốn tiếp tục thì quá khó, lại biến mất.”

“Anh Nam Cung, tôi có thể hỏi anh một vấn đề cá nhân được không?”

“Hỏi đi.”

“Tại sao anh trở thành người ăn chay?”

“Chuyện là vậy, tôi là dân quê, trước đây cái gì cũng ăn. Tôi có đứa em trai, hai anh em rất thương nhau, nhưng tính tình nó hơi bướng, tôi bắt nó đi bộ đội, nó làm theo ý tôi. Kết quả trong lúc diễn tập nó đập trúng mình. Thân thể nát vụn. Kể từ giây phút tôi nghe được tin đó, tôi không thể ăn tất cả các loại thịt.”

“Thật xin lỗi, tôi không nên hỏi anh chuyện này.” Tôi thì thảo nói.

“Không sao, chuyện cũng qua lâu rồi.” Nói tới đây, bỗng nhiên anh ta xoay người đi, giọng hơi nghẹn ngào: “Tôi cần yên tĩnh một chút.” Sau đó anh ta đi vào một căn phòng khác.

Tôi không tham gia hoạt động lần đó, vì quá xấu hổ nên bỏ về.

Về nhà, tôi nghiêm túc gửi email cho các đồng nghiệp làm phiên dịch, tuyên bố tôi muốn trở thành người ăn chay, nhờ họ hỗ trợ tôi. Sau đó, tôi dọn sạch tủ lạnh, vứt hết tất cả thịt và trứng. Vứt hết đồ ăn vặt, vứt hết khô bò, khô cá, chà bông. Tôi xách giỏ đi chợ, mua một đồng rau, trái cây, đậu hũ, sữa đậu nành. Tôi ăn rau một ngày, không thấy có gì khó chịu, chỉ có điều buổi tối ngửi mùi thịt dê nướng và cánh gà nướng thì thèm chảy nước miếng, nên vội vã chạy về nhà leo lên giường, chui đầu vào chăn. Sau đó tôi lại nhin không nổi, lại chạy ra đường quan sát, sung sướng phát hiện ra món chay, ví dụ như đậu hũ nướng, khoai tây nướng, bắp nướng, củ sen nướng, nấm nướng. Trừ không phải thịt ra, thì mùi vị hoàn toàn giống nhau! Trời ơi! Tốt quá rồi! Xứ bữa tối ở đây luôn, nhanh chóng ăn no căng bụng.

Hôm sau đi làm, tôi không xịt nước hoa, trên người thoang thoảng mùi rau củ.

Về Bắc Kinh được hai tuần, tôi chưa nói chuyện với Lịch Xuyên lần nào. Văn phòng Lịch Xuyên ở trên lầu, thời gian làm việc của anh không cố định. Chỉ có lúc đi họp, hoặc vào giờ ăn trưa tôi mới thấy anh. Lịch Xuyên luôn cố ý nói rộng khoảng cách giữa tôi và anh, không bao giờ chủ động nói chuyện với tôi, tôi cũng không đến gần anh. Phần lớn thời gian, chúng tôi hai mắt nhìn nhau, gật đầu chào nhau, rồi tự lấy đồ ăn, ai về chỗ nấy, không nói với nhau câu nào. Lịch Xuyên cũng không gọi điện thoại cho tôi, trừ khi công việc cần thiết, cũng không gửi email cho tôi.

Tôi khổ sở lắm, nhưng tôi không cần. Chỉ cần biết rằng tôi và Lịch Xuyên ở cùng trong một toà nhà, chỉ cần mỗi ngày được nhìn anh một lần, cho dù không nói câu nào, tôi cũng cảm thấy mỹ mãn. Không có điều kiện tiên quyết này, tôi không thể move on, tôi vô dụng như vậy đấy.

Cơm trưa của CGP đúng là thử thách lớn đối với người ăn chay. Vì nhân viên làm việc ở đây, 80% là nam giới khoẻ mạnh, không có thịt thì không ăn, còn nữ giới đều là những người thích ăn hải sản. Tôi phát hiện món tôi ăn được chỉ có bánh mì, cơm trắng, trái cây và salad. Hơn nữa, ăn xong rất nhanh đói.

May mà tôi có người cùng phe. Vì ăn kiêng và giữ hình thể, Emma trên cơ bản cũng ăn chay. Lâu lâu Emma cũng ăn cá, nhưng không thường xuyên, Emma ăn rất nhiều tương salad, thật ra đó cũng là loại chế phẩm chứa nhiều thành phần từ sữa. Tôi thì ngay cả tương salad cũng không ăn, tôi chỉ ăn rau. Vài phiên dịch nữ trong công ty hay ngồi ăn chung để tám chuyện, tôi vừa ăn vừa nghe. Có khi tôi liếc nhìn Lịch Xuyên đang ngồi ăn một mình ở chiếc bàn xa xa. Lịch Xuyên vẫn đẹp trai như cũ, chỉ có điều hơi gầy. Mặc vest trắng thối, rất thần bí, rất thu hút. Anh chưa bao giờ nhìn tôi.

“Haiz, mọi người đọc thông báo của tổng công ty gởi chưa?” Emma thì thầm, “Lịch Xuyên từ chức CEO của CGP, chuyển sang làm kiến trúc sư trưởng CGP, xuống hai cấp lận đó, mọi người biết có chuyện gì xảy ra không?”

Một phiên dịch khác tên Thiên cười nói: “Mình cũng thấy kỳ lạ. Vậy giờ Tổng Giám đốc Giang trở thành sếp của anh ấy hả?”

“Sếp gì mà sếp, Tổng Giám đốc Giang là CEO, anh ấy là Owner[8], hiểu chưa? Cùng lắm thì Tổng Giám đốc Giang chỉ làm công cho nhà họ Vương thôi. Anh ấy không làm CEO nữa là vì anh ấy sợ mệt, nghe nói

gần đây sức khoẻ không tốt lắm. Mỗi ngày chỉ làm việc được năm tiếng thôi.” Emma nói.

[8] Ông chủ.

“Mình thấy anh ấy khoẻ lắm mà. Đúng rồi, sao anh ấy bị thọt vậy? Bị liệt từ nhỏ à?” Minh Minh bên tổ tiếng Đức hỏi.

“Mình đoán là bị viêm khớp mãn tính.”

“Tớ đoán là dị dạng bẩm sinh.”

“Tớ thì vẫn nghĩ là bệnh Parkinson. Annie, em đoán xem là bệnh gì? Mỗi người cá mười tệ đi.”

“Em không biết” Tôi suy nghĩ một lúc, nói: “Tai nạn xe cộ? Cứa chân?”

“Chân giả? No, No, No! Lịch Xuyên không thể mang chân giả được, nếu là chân giả thì bọn chị đau lòng lắm đó. Thà rằng anh ấy bị Parkinson còn hơn.”

Mọi người nhất trí loại bỏ khả năng này. Bỏ tay.

“Đừng cá cược về cơ thể người tàn tật, không hay lắm đâu.” Tôi nói nhỏ.

Không ai để ý tới tôi, mọi người tiếp tục thảo luận: “Emma, cậu qua đó đi, cố ý đổ nước lên chân anh ấy, sau đó giả vờ lấy giấy lau cho anh ấy, nhân dịp sờ thử thì biết liền chứ gì.”

“Sờ? Sao sờ được? Mình làm ở đây mười năm rồi. Lịch Xuyên ở đây cũng gần bảy, tám năm, chưa bao giờ thấy anh ấy qua lại với ai. Có Chu Bích Tuyên mới chuyển đi đó, một lòng một dạ theo đuổi anh ấy, lại bị Lịch Xuyên điều đi, có ấy vẫn luôn buồn bã ở lại đây thêm sáu năm, cuối cùng cũng phải buông tay đó thôi.”

“Nhắc đến chuyện theo đuổi anh ấy, ai ở đây cũng từng theo đuổi anh ấy đúng không? Emma, chị cũng từng theo đuổi Lịch Xuyên mà?”

“Ngay cả email “Lịch Xuyên I love you” trắng trợn cũng từng gửi rồi. Có lẽ Tình nhân nào chị không tặng chocolate cho anh ấy đâu? Nhưng hoàn toàn không có kết quả. Người ta chưa bao giờ để ý đến chị.”

“Đó là hồi trước, anh ấy đang độ đắc ý, cố tình làm giá. Bây giờ, nhìn anh ấy có vẻ sa sút tinh thần. Đúng là thời điểm thích hợp để tấn công đó. Năm chặt thời cơ, thừa dịp chen vào. Nhắc tới chuyện Emma, tuổi chị cũng không nhỏ nữa. Chị và Lịch Xuyên tuổi cũng xấp xỉ nhau hử.”

“Lớn hơn anh ấy một tuổi.”

“Có thể anh ta thích dạng người thành thực. Tranh thủ đi, Emma. Mọi người chờ chị làm bà Vương để tăng lương cho tụi em đó. Kìa, anh ấy đang ngồi một mình kìa, cô đơn lẻ loi, chị qua đó nói chuyện đi.”

“Em tưởng chị không dám đi hử?” Emma cười nói, “Vừa nghe nói Lịch Xuyên đã trở lại, chị mừng tới mức đang ngủ cũng cười tỉnh dậy.”

Dứt lời, Emma bưng đĩa lên, lắc mông, đi về phía Lịch Xuyên thật.

“Nhớ rõ cá cược đó nha!”

“Haiz, Annie, tay em sao vậy? Sao em run? Rối loạn thần kinh giao cảm hử?”

Tôi đâm nĩa vào một miếng táo, nhét vào miệng: “Không có việc gì. Ngày đầu tiên ăn chay, vẫn chưa quen.”

“Ăn chay làm gì không biết, em đâu có mập đâu. Còn khủng hoảng gửi thông báo ọi người nữa, có cần vậy không?”

“Em mới gia nhập Hiệp hội bảo vệ quyền động vật.”

Mọi người nhìn tôi, cười loạn lên.

Tôi ăn hết sạch trái cây, trở về văn phòng,

Tôi ra lệnh cho chính mình dồn mọi sự chú ý vào đồ chay, không suy nghĩ tới Emma, lại càng được nghĩ tới Lịch Xuyên. Tôi liên tục nói với bản thân, It's over! Over!

Mở máy tính ta, tôi thấy có người tìm gọi tôi trên MSN. Hình giao diện là một trái cam đang nhe răng cười, không ngờ là Rene.

- Annie, em khoẻ không?

- Khoẻ lắm, anh thì sao?

- Cũng khoẻ. Em thích mèo không?

- Rất thích, sao vậy?

- Chuyện là vậy, Lịch Xuyên vốn định về chung với bọn anh, bây giờ cậu ấy lại ở Bắc Kinh, nên tặng Mia cho bọn anh.

- Mia là mèo của Lịch Xuyên mà?

- Thấy chưa, chuyện này mà em cũng biết, Con Mia này là cháu của con Mia trước. Con Mia trước kia sinh rất nhiều, làm người nhà của cậu ấy ai cũng bị ép nhận nuôi một con. Annie, con Mia này từ khi Lịch Xuyên đi thì rất nóng tính, ngày nào cũng cắn mô hình của anh. Mô hình anh làm cực khổ biết bao nhiêu, trong vòng nửa tiếng là bị nó cắn thành đồng giấy vụn. Anh nhờ người đưa nó tới Bắc Kinh tặng em, được không? Anh biết, em sẽ đối xử tốt với Mia.

- Lịch Xuyên có đồng ý không?

- Bây giờ Mia là mèo của anh. Anh toàn quyền quyết định.

- Được rồi. Chờng nào tới thì gửi email cho em, em sẽ ra sân bay đón.

- Đúng lúc người quen của anh tới Bắc Kinh công tác, hôm nay đi, mai tới. Bây giờ anh phải đi làm thủ tục đây. Tạm biệt.

Biểu tượng của Rene nhanh chóng biến mất. Tôi thở dài một hơi thật sâu. Lúc Lịch Xuyên đi, gợn gàng dứt khoát, không để lại gì cho tôi hết. Bây giờ, tôi lại có Mia của anh!

Tôi xin phép về sớm đến tiệm thú cưng mua đồ ăn ẻo, đồ hộp cho mèo, ổ mèo, cát ẻo, sách dạy nuôi mèo, đồ chơi ẻo, còn mua một số loại thuốc. Tối đó tôi vừa gặm bắp vừa cầm sách nghiên cứu mèo.

Hôm sau tôi xin nghỉ phép để ra sân bay, người đến là một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao ráo, mang theo một lồng sắt đựng thú cưng, chúng tôi tự giới thiệu. Đương nhiên anh ta cũng là Hoa kiều, nhưng tiếng Trung thì không biết được bao nhiêu.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Tôi là Allen Wong.”

“Anh cũng họ Vương à?”

“Tôi là anh... họ của Lịch Xuyên.”

“Anh... cũng là kiến trúc sư à?”

“Yes, làm sao... em... biết?”

“Đoán. Anh không đi gặp Lịch Xuyên sao? Anh ấy đang ở Bắc Kinh đó.”

“Oh... no, tôi bận... rồi ren, ngày mai... phải đi. Tôi sẽ gọi... điện... thoại...”

Anh ta lại đưa cho tôi một cái túi: “Ổ trong... Rene đưa gì đó.”

“Ngoài mèo ra còn gì nữa?”

“Có có. Cái hộp... chocolate... này... tôi tặng.” Anh ta đưa cho tôi một hộp gói giấy bóng rất đẹp.

“Cảm ơn, anh khách sáo quá. Tôi không chuẩn bị gì cả.”

“Đừng khách sáo. Rene nói, trong túi có một cái... khăn... khăn quàng cổ... em... cho, tuyệt đối đừng... đừng đeo trước mặt Lịch Xuyên, nó sẽ... tức giận.”

Tôi hoảng sợ: “Tại sao?”

Anh ta cười cười, không nói tiếng Trung nữa: “You will know it later[9].”

[9] Sau này cô sẽ biết.

Tôi nhìn Allen, anh ta không lớn tuổi hơn Lịch Xuyên bao nhiêu, có lẽ là bằng tuổi. Mặt mũi cũng có nét giống, tuy nhiên, có thể nhìn ra được, anh ta và Lịch Xuyên giống nhau, hễ gặp phụ nữ là ngượng ngùng.

Tôi sung sướng ôm Mia về nhà. Mia là một chú mèo mướp nhỏ, mặt tròn tròn, mắt to to, lúc nào cũng ngủ gà ngủ gật. Tôi đổi tên cho nó thành “Amy”. Amy rất ngoan, sợ lạnh, tối nào cũng ngủ chung với tôi.

Mở cái túi Rene đưa cho tôi ra, thấy ở trong có một cái khăn quàng cổ đan tay, pha len nhiều màu, khá đẹp, rất dài, quàng vào rất ấm cổ. Ở hai đầu khăn còn có rất nhiều bông vải nho nhỏ. Lại thật, chẳng lẽ Rene biết đan khăn quàng cổ? Sau đó, tôi còn thấy một cái ly uống cà phê màu xanh da trời, làm bằng gốm rất đẹp, hoa văn màu trắng, ở trên có mấy hàng chữ:

No dreamer is ever too small; no dream is ever too big[10].

Practice random beauty and senseless acts of love.

Happiness is not given but exchanged.

Truth fears no questions.

Dare to be wise.

Laugh.

[10] Kẻ biết ước mơ nào phải kẻ tầm thường. Chẳng có giấc mơ nào là không thể thành hiện thực.

Trân trọng vẻ đẹp thoáng qua và những hành động vô nghĩa của tình yêu – đây là một câu nói khá nổi tiếng của nam diễn viên, đạo diễn nổi tiếng người Mỹ là Woody Allen (1935 –)

Hạnh phúc không phải là cho đi, mà là có đi có lại.

Vàng thật không sợ lửa.

Dám sống theo lẽ khôn ngoan.

Cười!

Ly đã khá cũ, dường như đã được dùng nhiều năm.

Hôm sau tôi đem cái ly lên văn phòng, lúc ăn cơm, tôi cầm nó uống cà phê. Tôi thấy Lịch Xuyên. Lịch Xuyên cũng thấy tôi, nhưng làm như không thèm để ý tới tôi. Anh em gì mà vậy đó hả? Vừa về văn phòng ngồi xuống không lâu, có người gõ cửa, không ngờ là Lịch Xuyên.

Là Lịch Xuyên, nhưng mà mặt mày đen thui, bộ dạng hung dữ.

“Allen nói Mia ở nhà em?”

“Ý anh là Amy của em?”

“Amy cái gì?”

“Mia ở nhà em là Amy.”

“Tạ Tiểu Thu, Mia là mèo của anh, em trả lại cho anh.” Lớn giọng nhỉ, em sợ anh chắc.

“No way. Em đã làm giấy chứng nhận thú cưng rồi, tên chủ là Tạ Tiểu Thu.”

“Nói vậy... cho anh mượn một tháng được không? Anh rất nhớ nó.” Vì mèo, nhanh chóng thỏa hiệp.

“No way.” Người sống không muốn gặp lại muốn gặp mèo, tôi bắt đầu ghen rồi đó nha.

“Cho anh mượn ba ngày?”

“No.”

“Cho anh mượn một ngày?”

“Một phút cũng không cho.”

Anh trầm mặc, tức giận. Một lúc sau, anh nói: “Có một nhãn hiệu cá, nó chuyên ăn loại đó.”

“Amy giống em, ăn chay. Món ăn hiện nay của nó là cải bó xôi.”

“Cái gì, cải bó xôi?” Mặt Lịch Xuyên hơi đỏ lên, “Em ngược đãi Mia?”

“Ai nói là ngược đãi? Amy rất thích ăn cải bó xôi. Tối qua nó còn ăn đậu hũ kho nữa kia.”

Anh tức giận tới mức nói không nên lời. Anh trừng mắt nhìn tôi, sau đó mắt anh dừng ở cái ly của tôi, lại lên cơn giận: “Ai đưa cho em cái ly này?”

“Đâu phải ly của anh.”

“Đương nhiên là của anh!”

“Sao là của anh được? Trên đó đâu có tên của anh.”

“Em xem dưới đáy ly đi, chẳng lẽ em cũng tốt nghiệp Havard?”

Tôi vội vã úp ly lại để xem, không ngờ trong ly còn cả phê đồ hết xuống đáy trên laptop, màn hình liền đen thui.

“Vương Lịch Xuyên, anh đền máy tính cho em!!!”

“Liên quan gì tới anh, ai biết em hậu đậu dữ vậy?” Người biến mất nhanh như chớp.

33. Chương 33

Tôi lên mạng tra thử, cái laptop của tôi giá hơn 10 ngàn tệ. Vì là kiểu mới nhất năm nay, nên dù hàng second-hand cũng không rẻ. Khoản nhuận bút dịch thuật tôi vất vả kiếm được trong hai tuần rồi sẽ nhanh chóng tan như bong bóng. Điều tôi lo lắng nhất không phải chuyện này. Toàn bộ dữ liệu tôi đều lưu trong máy, 90% là dữ liệu của công ty như tài liệu, bản vẽ, thư xin dự thầu và tất cả các bản dịch của tôi. Còn lại là những ghi chú, từ mới do tôi thu nhặt được trong quá trình dịch, sách điện tử tôi thích nhất, những phần mềm phiên dịch tôi khó khăn lắm mới tải từ mạng xuống...

Lúc đi ăn trưa, tôi gặp Lịch Xuyên trước cửa căn tin, không ngờ anh lại hỏi: “Máy tính sao rồi? Còn dùng được không?”

“Không được, hư hoàn toàn rồi.”

“Vậy em tính sao?”

“Tính mua một cái second-hand. Có điều không biết dữ liệu trong đó sao bây giờ?”

“Em mua một phần sandwich cho anh đi, anh lấy dữ liệu ra cho em.”

Tôi chạy về văn phòng mình, đưa cái laptop còn nhỏ nước cho anh: “Phiền anh.”

Tôi mua một hộp salad, một phần sandwich cá, hai chai nước khoáng. Gõ cửa vào phòng Lịch Xuyên.

Đây là lần đầu tiên tôi vào văn phòng Lịch Xuyên sau khi từ Ôn Châu về. Gian đầu tiên sau cửa chính là chỗ của thư ký Đường Tiểu Vi. Đường Tiểu Vi vốn là thư ký của Giang tổng, sau khi tổng công ty thông báo điều động Lịch Xuyên sang Bắc Kinh, Giang Hạo Thiên liền lập tức điều thư ký của mình sang cho anh. Lúc đầu, Đường Tiểu Vi là thư ký riêng của phòng hành chính ở Bắc Kinh, đáng vẻ rất đáng yêu, làm việc lại nhanh nhẹn, tính lại ít nói. Cô nàng chưa bao giờ gia nhập vào các buổi “bà tám ăn trưa” bên tổ phiên dịch chúng tôi. Để tránh bọn tôi, ngày nào Đường Tiểu Vi cũng cố ý xuống trễ nửa tiếng.

“Hi, Tiểu Thu!”

“Em tìm anh Vương. Laptop của em bị hư, phải nhờ anh ấy lấy dữ liệu ra.”

“Vào đi, anh ấy đang tháo máy. Chị vừa đi mua cho anh ấy mấy cây tua vít.”

“Phiền chị quá.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi vào phòng trong. Văn phòng của Lịch Xuyên giống hệt như Emma miêu tả. Khá thoáng đãng, giữa phòng là một bộ sofa trắng, phía dưới sofa là một tấm thảm dệt thủ công hình thoi. Phía trong còn mấy phòng nữa, là phòng nghỉ, phòng tắm và toilet dành riêng cho anh.

Laptop hiệu Sony của tôi đã bị anh tháo tung ra, linh kiện được phân loại đặt trên bàn làm việc to đùng. Lịch Xuyên đang cầm tua vít vặn vào một bộ phận nào đó.

Thấy tôi, anh bỏ dụng cụ xuống, đứng dậy, lấy sandwich từ tay tôi, nói cảm ơn. Sau đó chỉ vào sofa nói: “Mời ngồi.”

Tiếp theo, anh nhấn điện thoại bàn, nói: “Tiểu Vi, tôi còn cần một cái tua vít hiệu Phillips cỡ T6. Nếu không có T6 thì lấy PH000, loại ba số không đó. Chắc Tiểu Đình bên phòng đồ hoạ có. Đi mượn giúp tôi được không?”

Tôi nhìn anh ngây người, không nhớ Lịch Xuyên còn biết sửa máy tính.

“Có khôi phục được dữ liệu không?”

“Dữ liệu lưu hết ở ổ cứng, anh tháo ổ cứng ra, ráp vào một cái laptop khác là được.”

Nghe rất đơn giản.

Tôi nuốt nước miếng, hơi lo lắng: “Cần một cái laptop khác hả? Em chưa mua. Có một văn bản dịch được hơn một nửa, hôm nay phải nộp rồi.”

“Máy em có cài phần mềm gì đặc biệt không?”

“Em dùng Endnotes để ghi chú khá nhiều, phiên bản cũ 8.0.”

“OK, giờ anh nói em biết anh sẽ làm gì.”

Tôi trừng mắt nhìn anh.

- “Thứ nhất, anh tháo ổ cứng của máy em ra.”

- “Thứ hai, anh tháo ổ cứng của máy anh ra.”

- “Thứ ba, anh ráp ổ cứng của máy em vào máy anh, ráp ổ cứng của anh vào dụng cụ đọc ổ cứng.”

- “Thứ tư, bật laptop của anh lên, dùng Linux để khởi động, đọc dữ liệu trong ổ cứng của em.”

- “Thứ năm, anh copy một file bất kỳ từ ổ cứng của anh vào máy em để đọc thử. Nếu hoàn toàn thuận lợi, anh sẽ rút ổ cứng của anh ra rồi khởi động máy lại, như vậy em có thể dùng laptop của anh để đọc dữ liệu của em.”

Tôi cắn một cọng cải bó xôi, nói: “Em không biết sử dụng Linux.”

“Ổ cứng chỉ khởi động được bằng Linux. Lúc em sử dụng máy thì đã chuyển thành Windows rồi.”

“Nhưng mà, nếu em lấy máy của anh, anh lấy gì xài?”

“Anh mua cái mới. Order trên mạng rồi. Ngày mai giao hàng.” Xem hiệu suất làm việc của người ta kìa.

Anh ăn hết miếng sandwich, Tiểu Vi đem tua vít vào. Anh tháo ổ cứng ráp vào máy anh, lục đục hơn cả tiếng sau, lại khởi động cái laptop hiệu Fujitsu của anh một lần nữa, màn hình xanh lè.

“Oops.” Anh nói, “Còn phải tải xuống một số chương trình nữa.”

Tôi lặng lẽ ăn salad, chỉ ngồi một bên nhìn anh tập trung tinh thần sửa máy hết hai tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ dữ liệu của tôi trên màn hình. Hơn nữa là tập tin nào cũng mở ra được.

“Bây giờ dùng được rồi.” Anh đóng máy lại, đưa cho tôi.

Laptop của Lịch Xuyên là loại siêu chức năng, hơi nặng.

“Hay quá! Cảm ơn anh!” Tôi cầm laptop tính đi.

“Đợi chút.” Anh ngăn tôi lại, “Trả Mia cho anh.”

Vẫn còn nhớ con mèo kia!

“Anh thích Mia như vậy sao còn tặng nó cho Rene?”

“Ai nói anh tặng cho cậu ấy? Chỉ gửi nuôi tạm thời mà thôi?”

“OK, cho anh thăm một tiếng.”

“Một tiếng, em giỡn hả? Anh sửa máy tính cho em hơn ba tiếng đồng hồ. Một tiếng không được, ít nhất một tuần.”

“Hai tiếng.”

“Ba tiếng.”

“Deal. Cuối tuần anh tới đi. Mia ở nhà em.”

Anh chần chờ một lúc, nói: “Em mang qua cho anh không được à?”

“Không được, cho anh mượn anh sẽ không chịu trả.”

“Được rồi.”

Tôi cho anh địa chỉ của tôi: “Chín giờ anh tới đi.”

Lúc tan tầm Emma qua tìm tôi, đưa cho tôi ba tấm thiệp màu hồng.

“Cuối tuần rảnh thì đi.”

“Buổi sáng không rảnh.”

“Không phải buổi sáng, 2 giờ chiều, hẹn ba người cho em gặp. Hai người đầu là chị giới thiệu, nam, người cuối cùng là Minh Minh giới thiệu, nữ. Em gặp thử đi. Điều kiện cũng tốt lắm.”

Tôi mở thiệp ra:

Tấm thứ nhất:

Họ tên: Trần Cửu Châu.

Tuổi: 32.

Nghề nghiệp: Tổng Giám đốc Xí nghiệp Phi Tinh.

Bằng cấp: Thạc sĩ.

Tấm thứ hai:

Họ tên: Ngã Tùng.

Tuổi: 29.

Nghề nghiệp: Phó trưởng phòng nghiên cứu Khoa X Viện Y.

Bằng cấp: Tiến sĩ.

Tấm thứ ba:

Họ tên: Tô Hàn.

Tuổi: 24.

Nghề nghiệp: Copy writer.

Bằng cấp: Đại học chính quy.

Emma cứ nói mãi muốn “quan tâm” tôi. Là chị, Emma cho rằng việc giới thiệu đối tượng cho tôi đương nhiên là trách nhiệm của chị. Tuy rằng Emma nhiều lần nhắc tôi chuyện này, nhưng tôi không nghĩ chị nói thật. Tôi liếc mấy tấm thiệp vừa đọc, đánh hơi được mùi của một trò đùa dai.

“Sao lại có nữ trong đây?”

“Một người có điều kiện tốt, lại không yêu ai, Lisa nghi ngờ em có vấn đề về giới tính. Kêu em hẹn thử. Tấm này là nó kêu chị đưa cho em đó nha. Nó cũng date vài lần rồi, thấy cũng hay lắm, rất thú vị. Quen qua mạng. Hai người còn lại, một người là người quen của chị, một người là em trai chị. Không có vấn đề về nhân cách. Thế nào, Emma tốt với em quá rồi.”

“Để lần sau tính đi.”

“Trời ơi, em nói câu này bao nhiêu lần tôi? Tốt xấu gì nể mặt chị chút chứ. Chị xin em xem em trai chị là trọng tâm. Nhớ đó, 2 giờ chiều thứ bảy. Mỗi người nửa tiếng, dù sao em cũng ngồi đồng ở quán bar. Cứ coi như tìm người nói chuyện, đâu có mệt gì. Quán Starbuck trên phố K chắc em biết, hẹn gặp ở đó. Chị nói với họ rồi, em sẽ cài một cây đu đủ màu đỏ trên đầu.”

“Trâm cài tóc.”

“Whatever[1]. Đừng cho người ta leo cây là được!”

[1] Sao cũng được.

Tôi gật đầu, nhét mấy tấm thiệp vào túi xách. Tự nhủ, move on, move on. Sau đó, điện thoại của tôi reo.

Thấy Emma đi vào thang máy, tôi mở điện thoại ra xem, là Tiêu Quan.

“Hi.”

“Hi.”

“Lâu rồi không nghe tin gì về em. Em khỏe không?”

“Tôi vừa gửi email cho anh mà?”

“Em nói bốn chữ “Đã nhận được tiền” đó hả?”

“Tìm tôi có việc?”

“Thứ bảy rảnh không? Tôi mời em đi ăn.”

“Không rảnh.”

“Trên phố M có một quán ăn Vân Nam, món Bún Qua Cầu ở đó ngon lắm, tôi ăn vài lần rồi.”

“Xin lỗi, giờ tôi chuyển sang ăn chay rồi, chỉ ăn đồ chay.”

“Không sao, cạnh đó chính là chùa Linh Bảo, Đại sư Khổ Qua trong chùa nấu đồ ăn chay ngon lắm.”

“Nhưng mà...”

“Sáu giờ tối. Cổng chùa Linh Bảo, không gặp không về.”

Tôi định nói thêm mấy câu, nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Đúng là phong cách của Tiêu Quan. Anh ta quyết định mọi thứ, chưa bao giờ nghe người khác nói gì.

Tôi nhìn đồng hồ, ai tôi cũng hẹn thứ bảy, cứ như còn mấy ngày nữa mới tới thứ bảy.

Hôm nay chính là thứ sáu.

Tôi hủy mọi chương trình tối thứ sáu, bao gồm Yoga và liên hoan câu lạc bộ Người tình khiết.

Tôi tìm được phiếu quà tặng của Emma cho tôi, tôi đi spa đắp mặt. Nhân viên spa sửa lông mày cho tôi. Tôi đi salon tóc hấp dầu, hơn hai tiếng đồng hồ, kết quả là mái tóc tôi đen bóng, giống hệt mấy người mẫu quảng cáo tóc. Về nhà, tôi thấp mấy ngọn nến thơm, chà toilet sáng bóng, lại chui nhà cửa không còn một

hạt bụi. Không muốn mắt bị thâm quầng, tôi đi ngủ sớm. Sáng hôm sau tôi lại dậy sớm. Tắm xong rồi, ngoài cửa sổ vẫn còn tối đen. Nhìn đồng hồ, vừa mới hơn 5 giờ sáng.

Tôi ngồi trên giường tập Yoga, đến 6 giờ thì ăn sáng. Ăn sáng xong không có việc gì, tôi tắm cho Mia, lấy máy sấy sấy lông cho nó. Tối bảy giờ tôi ôm Mia ra ngoài đi dạo một vòng. Thật là, chưa bao giờ cảm thấy buổi sáng dài như vậy.

Sáu năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi ngắm bình minh. Ánh rạng đông lan ra khắp chân trời, mặt trời đỏ như son trôi lững lờ giữa những tầng mây, ánh nắng ấm áp xua tan khí lạnh của mùa đông, thành phố chìm vào màn sương trắng.

Từ trước đến nay Lịch Xuyên luôn đúng giờ.

Lúc tôi mở cửa, anh tặng tôi một hộp chocolate. Sau đó, thấy tôi chỉ mang vớ, anh cởi áo khoác, cúi người cởi giày. Anh vừa cúi người, thì cả cũng sụp xuống, tôi vội vàng dìu anh: “Sao vậy?”

“Thiếu máu à?”

Anh gật gật đầu.

“Đừng cởi giày, đứng yên đó, em đi tìm ghế dựa cho anh.”

Tôi chạy tới phòng khách lấy ghế cho anh, anh ngồi xuống. “Anh không sao. Bên ngoài tuyết vừa tan, trên mặt đất có hơi lầy lội.” Lại định cúi người.

Tôi cản anh lại: “Để em.”

“Không cần.” Anh nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, tự mình cởi giày,

Khu vực để giày rất hẹp, phòng khách cũng rất nhỏ.

“Hi Mia!”

Mia rất tinh, vừa nghe tiếng là chạy tới ngay, cong người lên, cọ cọ vào chân anh, ra vẻ vô cùng thân thiết.

Tôi ôm Mia lên đưa cho Lịch Xuyên. Anh cầm hai chân của nó lên, chọc nó, vuốt ve nó, vừa vui mừng vừa thân thiết, tôi đứng cạnh nhìn hơi ghen tỵ.

“Em có để ý nếu anh nói tiếng Pháp với nó không?”

“Để ý.”

“Được rồi. Chỉ sợ bây giờ nó cũng hiểu tiếng Trung Quốc rồi.” Anh cười, vô cùng xán lạn, thật sự, từ lúc từ Ôn Châu về anh chưa cười với tôi như vậy lần nào.

“Em xem, gãi cho nó như vậy nè, nó thích nhất đó.” Anh dùng ngón tay gãi gãi trán con mèo, Mia hưởng thụ ngửa đầu ra sau, còn nhân cơ hội ngáp một cái.

“Cái ngáp dài nhất của nó là 57 giây!”

“...”

“Nó còn biết lộn mèo nữa đó. Nhiều nhất là tới 24 cái liên tục, giống như vậy nè. Mia, lộn mèo cho Tiểu Thu xem đi!” Anh huýt sáo, Mia liền lộn vài vòng tại chỗ. Tôi vừa tức giận vừa buồn cười.

“Ừ... Mia lười quá, nhất định là Tiểu Thu ày ăn no quá, sao lộn có mấy cái thôi vậy?” Anh ngồi trên sofa, nhún mày trách Mia.

“Anh muốn uống gì không?” Tôi thừa dịp xen vào.

“Nước lọc là được rồi. Cảm ơn.”

Không khí nặng nề, có vẻ mục đích của Lịch Xuyên tới đây rất rõ ràng. Chỉ muốn thăm Mia, chỉ muốn nói chuyện với Mia. Một người sống sờ sờ đứng bên cạnh anh, mà lá liễu, mắt bồ câu, tóc dài thướt tha, mặt đẹp như tiên, mà anh hoàn toàn không phát hiện.

Đưa nước cho anh, tôi nói: “Kiến trúc sư tài ba, nhìn xem nhà trang trí có được không?”

Thật ra nhà trọ của tôi rất đơn sơ, đồ dùng đắt tiền nhất có lẽ là chiếc sofa Lịch Xuyên ngồi. Bề da thật, màu xanh lá, hơi cứng, cao cao, là loại Lịch Xuyên thích.

Anh đứng dậy, đi tới cạnh cửa, quan sát từ góc độ đó, gật đầu: “Ừ, đẹp lắm. Để anh đoán thử, là phong cách Bohemian đúng không?”

Thói quen của Lịch Xuyên là, anh rất ít khi bắt lỗi tôi, trừ phi tôi yêu cầu. Ví dụ như mỗi lần tôi giao bản dịch cho anh, anh nhận xong rất ít khi sửa gì, cũng không sửa lại. Ví dụ như, lúc trước tôi nói tiếng Anh với anh, phát âm sai rất nhiều từ, anh cũng không sửa. Nhưng nếu đặt trong tình huống khác, tôi sẽ bị đàn anh mắng tơi tả. Tôi nhớ có một lần, tôi nhấn sai trọng âm một từ, anh cũng chỉ nói riêng với tôi: “Từ này trọng âm phải ở vần thứ hai. Nhưng mà không sao, em đọc như vậy, anh cũng hiểu.” Đó là lời phê bình nghiêm khắc nhất của anh. Cho nên nói chuyện với anh khá thoải mái.

“Anh cũng nhận ra à?”

“Anh làm nghề này mà.”

“Anh thiết kế ngoại thất thôi mà?”

“Anh cũng thiết kế nội thất, không thường xuyên, không nổi tiếng bằng anh trai anh.”

“Cho em vài lời khuyên đi nha? Em muốn sắp xếp đẹp hơn một chút.”

“Muốn nghe thật à?”

“Đúng vậy!”

“Sofa xoay 90 độ, dựa vào bên này. Cái bàn này, dời qua bên phải, dựa vào tường. Bình hoa đặt lên bàn. Cái đèn cao này đặt dưới đất, có thể để trên này. Giá sách có quá nhiều sách, cái ghế bành phải đặt cạnh giá sách, lúc nào em cũng có thể lấy sách ra đọc, sẽ thuận tiện hơn, đúng không? Còn nữa, bốn chiếc đèn lồng trên trần, cách nhau quá xa, không tạo được tác dụng tương hỗ. Hay là ghép hai cái lại, ánh sáng tập trung hơn, không phân tán nữa.”

Tôi lấy dây thun cột tóc lên, nói: “Anh vào phòng ngủ ngồi với Mia đi, để em chuyển đồ.”

Anh hoảng sợ: “Em, bây giờ chuyển đồ luôn à?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Làm gì gấp vậy?”

“Đâu có. Dù gì anh cũng đâu có nói chuyện với em, hơn nữa, cũng không có bao nhiêu đồ.” Tôi nhìn anh chằm chằm, mặt hiện nguyên hình lưỡi câu.

Anh hiểu ý tôi, hơi ngượng ngùng: “Em chuyển đi, anh giúp em.”

“Không cần anh giúp.” Người cúi xuống là xú, tôi làm gì kêu anh chuyển đồ.

Nhưng mà, không có người phụ đúng là chậm thật. Ngoài cửa lại có rất nhiều lao động thời vụ, đang ngồi bên đường chờ việc. Tôi ngại không dám kêu họ, để tránh việc Lịch Xuyên trách tôi chê anh sức khỏe kém. Cẩn môi, kéo sofa, dời bàn, dời dây điện, treo đèn lồng, Lịch Xuyên ngồi trên ghế, rốt cuộc cũng không nhìn Mia nữa, nhìn tôi lo lắng.

“Tiểu Thu, em đóng cầu dao đi, được không?”

“Có cần đóng không?”

“Đóng thì an toàn hơn.”

“Đóng thì nhà tối lắm.”

“Bây giờ là ban ngày.”

“Đây là tầng một.”

Không đóng là không đóng. Để cho điện giật em chết luôn đi, xem anh có thèm nhìn em không, Vương Lịch Xuyên!

“Sao em lại ở tầng một?” Bỗng nhiên anh hỏi, “Trước đây em nói em không thích tầng một nhất mà, nhà càng cao càng tốt.”

“Toà nhà này không có thang máy, lên lầu không tiện lắm.”

“Em đâu phải người tàn tật.”

Không nói gì... Tôi thừa nhận, tôi xem quá nhiều phim Hollywood, cứ mơ mộng một ngày nào đó Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi gõ cửa nhà tôi, sau đó quỳ xuống trước mặt tôi, dịu dàng nói với tôi: “Tiểu Thu, lấy anh nhé!” Đương nhiên tôi không thể để anh chống gậy leo mấy tầng lầu, leo lầu sắp xỉu mà còn phải quỳ xuống.

Một mình tôi lục đục trong phòng khách gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng sắp xếp lại phòng khách theo ý anh, Sau đó, tôi ngồi xuống ngắm nhìn thành quả lao động của chính mình. Ừ, đẹp thật. Đúng là bậc thầy. Chỉ dẫn mấy câu thôi, phòng khách bây giờ đã có phong cách hơn, màu sắc hài hoà, hoàn toàn khác hẳn.

“Haiz, Lịch Xuyên, đây là phong cách gì vậy, rất đậm nét phương Đông, không giống Bohomian.”

“Bohomien chia thành nhiều loại, có Dandy, có Nouveau, có Gypsy, có Beat, còn kiểu này là Zen. Đem mấy chuỗi hạt bên giường em treo lên đèn lồng thì càng giống.”

Mấy chuỗi hạt đó đúng là quà lưu niệm của quán bar “Bohomian”. Mỗi dịp lễ Tết họ thường tặng chuỗi hạt cho khách quen. Tôi gom được một hộp đây.

Tôi treo chuỗi hạt lên đèn lồng, chuỗi hạt làm bằng gốm, hề có người đi ngang, nếu đi nhanh thì gió sẽ lay động chuỗi hạt kêu leng keng.

Anh chỉ tiếp vào cái bình hoa cổ to ở góc tường, hỏi tôi: “Cái bình này đẹp quá, em không có gì cắm vào sao?”

“Không có.”

“Có thể ra ngoài kiếm một vài cành cây khô, lột vỏ, tía tốt vài chỗ, cắm vào bình sẽ đẹp lắm.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Phía sau khu nhà tôi là một rừng cây. Tôi mặc áo khoác đi ra ngoài, lượm về một bó cành cây khô. Lịch Xuyên chọn giúp tôi mấy nhánh, vào bếp lấy một con dao nhỏ tính tước vỏ giúp tôi, tôi sợ anh bị thương, không cho anh làm. Tôi tự lấy dao cạo sạch vỏ cây, sau đó lấy kéo cắt mấy nhánh thừa, cắm vào bình hoa. Quả nhiên, rất có ý thơ “cây khô, cành cỗi, quạ chiều[2].”

[2] Đây là câu thơ mở đầu bài Thiên tịnh sa – Thu tử của Mã Tri Viễn (1250 – 1324) – một trong bốn nhà thơ lớn của Trung Quốc dưới thời Nguyên.

Chuyển đồ xong, mặt tôi lem luốc; cạo mấy nhánh cây xong, móng tay đen thui. Công sức chăm sóc sắc đẹp tối hôm qua xem như đi tong. Tôi đang định đi rửa mặt, chợt thấy Lịch Xuyên đã đứng dậy, anh vuốt ve con mèo, nhìn đồng hồ, nói: “Hết ba tiếng rồi, anh phải về đây. Cảm ơn em đã cho anh thăm Mía.”

Ba tiếng? Ba tiếng trôi qua nhanh vậy sao? Sao tôi chỉ thấy như mới vài giây thôi? Ngẫm lại, cũng đúng thôi. Dọn dẹp phòng gần 2 tiếng, lột vỏ cây hết nửa tiếng, tôi đúng là ngu như heo, cộng lại không phải ba tiếng là gì?

Nhưng mà, Lịch Xuyên đã thả Mía xuống, đi về phía cửa. Dáng vẻ như không dám quấy rầy tôi.

Tôi đột nhiên la lên: “Đợi chút!”

Tôi không ngờ mình la lớn đến vậy, đến nỗi chuỗi hạt treo còn rung leng keng.

Anh quay đầu lại nhìn tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, nói: “Anh... anh...”

Tôi muốn nói, anh chỉ đến thăm Mia thôi sao? Không thể ngồi lại với em lâu thêm một chút sao? Nhưng mà tôi ấp úng không nói nên lời.

Tôi nghe thấy chính mình giận dữ chửi anh:

“You kill everything in me! How could you do that[3]?”

[3] Anh giết chết mọi thứ trong tim em! Sao anhỡ lòng làm vậy?

Anh đứng lại, nhìn tôi, muốn nói lại thôi, sau đó, anh đi về phía tôi, đang định mở miệng nói gì đó, lại bị tôi hùng hổ ngắt lời:

“Ngay bây giờ! Anh không được nói gì hết! Vương Lịch Xuyên, em muốn anh hôn em ngay lập tức!”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt chấn động.

Tôi chỉ nghe thấy hơi thở dồn dập của chính mình.

“Anh xin lỗi, Tiểu Thu.” Anh dang hai tay ra, ôm tôi thật chặt, thì thào bên tai tôi, “Anh có lỗi với em.”

“Không cần anh xin lỗi, giữa chúng ta không có lỗi phải gì hết. Hôn em! Ngay lập tức!”

Nhưng mà, anh chỉ hôn nhẹ lên mi mắt tôi, dịu dàng, tượng trưng, an ủi. Tình yêu của anh trước đây rất mạnh mẽ. Tim tôi lại vỡ ra từng mảnh.

“You must move on[4].”

[4] Em phải quên đi.

“No!”

“Nhớ kỹ em đã thề những gì.”

“No!” Tôi lớn tiếng nói, “Anh đi đi! Anh về Thụy Sĩ đi! Đừng bao giờ trở lại nữa! Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!”

“Chính em kêu anh về đây!”

“Đúng vậy, em kêu anh về đây, em cần con người anh, một người sống đàng hoàng, không phải là một cái xác không hồn!”

Lần nào bị tổn thương, anh cũng im lặng. Tôi thấy một tia sáng, loé lên từ nơi đáy mắt anh, nhưng nhanh chóng biến mất.

Ánh mắt anh rất sâu, sâu như hồ nước dưới chân thác, sâu không thấy đáy, linh hồn anh cũng đã vùi sâu dưới tận đáy hồ đó.

Hình dáng tôi phản chiếu trong mắt anh giống như bóng ma. Vài phần điên cuồng, vài phần thù hận.

Giờ khắc này, thật sự, tôi rất muốn bóp chết anh, cũng muốn bóp chết bản thân tôi.

“Nếu ngày mai em chết, hôm nay, hôm nay anh vẫn đối xử với em như vậy sao?”

Anh không nói gì. Chỉ nắm lấy tay tôi qua, đặt lên phía bên người phải của anh.

Tôi giãn năm ngón tay ra, bám chặt vào chỗ vốn là chân anh, bây giờ, chỉ là một cái chân giả lạnh lẽo, cứng ngắc.

“Anh đâu có sống cho ra sống. Chưa bao giờ. Tiểu Thu, em yêu sâu đậm vậy sao? Sáu năm qua cũng không đủ để em quên?”

“Không đủ, một ngàn năm cũng không đủ! Em không quên được, tại sao phải quên?”

“Em trưởng thành đi, được không? Trong cuộc sống của em, sẽ có nhiều thứ phải ra đi, phải biến mất, let it go!”

“Em không muốn mất anh.”

“Đúng vậy, em sợ mất anh, nhưng em đã mất rồi. Em phải đối diện với kết cục này.” Anh nói, “Khi em được đọc một quyển sách hay nhất, gặp được một người đàn ông đẹp trai nhất, hoặc là tới một thành phố đẹp nhất. Em nói với chính mình, em đã gặp được thứ tốt nhất trên đời, em muốn những thứ đó làm bạn với em suốt quãng đường đời còn lại. Nhưng không được bao lâu, lại có chuyện xảy ra, em lại đọc được một quyển sách hay hơn, gặp được một người đàn ông đẹp trai hơn, đi tới một thành phố đẹp hơn. Một cuộc sống khác lại bắt đầu.”

Anh tiếp tục nói, khoe miệng cong lên ý cười tàn nhẫn: “Đừng sợ kết thúc. Kết thúc chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Mỗi một kết thúc đều tượng trưng cho sự khởi đầu mới.”

“Không! Đừng nói dối em! Em và anh chỉ có bắt đầu, không có kết thúc. Sẽ không bao giờ kết thúc. Nếu như phải có kết thúc, thì chỉ có một mà thôi, đó chính là chúng ta sống hạnh phúc bên nhau!”

“You are so damaged[5]!” Anh nắm vai tôi, gầm lên: “Em là đồ ngốc! Tại sao không nghe lời khuyên của anh? Trong đầu em chứa cái gì? Nước à? Rơm à? Stupid! Stupid!”

[5] Em đúng là hết thuốc chữa.

“Em ngu ngốc vậy đó, giờ anh mới biết sao?”

Anh cứ thở dốc mãi, giận điên người, tới mức đỏ bừng.

“OK,” anh buông tay ra: “Chỉ cần em đồng ý move on, kêu anh làm gì cũng được.”

“Kiss me, make love with me! Now![6]”

[6] Hôn em! Yêu em! Ngay lập tức!

Anh hít một hơi thật sâu, sau đó lại thở dài.

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì, ánh mắt giằng co.

Dường như cả thế kỷ trôi qua, anh nói:

“Tắt đèn đi, stupid woman!”

Chúng tôi im lặng yêu nhau trong bóng đêm. Thân thể Lịch Xuyên vô cùng yếu, mà tôi vì tức giận lại trở nên thô bạo. Tôi liều chết nắm tay anh, không cho anh động đậy, hễ anh phản ứng, tôi liền cào vào mặt anh chảy máu. Anh chửi tôi bằng tiếng Pháp, tôi chửi anh bằng tiếng Văn Nam. Chúng tôi vật lộn trên giường như hai con thú dữ. Tôi không chút xấu hổ, đây là lần đầu tiên tôi ăn hiếp Lịch Xuyên, ý anh là người tàn tật. Cuối cùng, tôi nghe thấy Lịch Xuyên thở dài trong bóng đêm, anh nắm tay tôi, muốn ngăn tôi lại.

“Are you making love with me? Or are you killing me?[7]”

“Both!”

“Stupid!”

“You stupid!”

[6] Em đang yêu anh hay đang giết anh đó?

Cả hai!

Ngu ngốc!

Anh mới ngu ngốc!

Cuối cùng, chúng tôi sức cùng lực kiệt nằm trên giường, miệng lẩm nhẩm những từ đứt đoạn.

Tất cả đều vỡ vụn. Tôi không biết mình đã giành được thắng lợi, hay đã bị anh đập tan tành. Tôi chỉ biết là, trên mặt tôi toàn là nước mắt, nước mắt và mồ hôi hoà làm một, rơi hết xuống người anh. Anh xoay người lại, nhẹ nhàng vuốt mặt tôi, giống như trước kia, hôn tôi dịu dàng mà triền miên. Liên tục gọi tên tôi, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu...

Sau đó, anh nói:

“You must move on.”

34. Chương 34

Lúc tiễn Lịch Xuyên ra cửa, trời đang mưa lâm thâm. Trên cổ anh có mấy vết cào, là dấu ấn tôi để lại trong cơn tức giận. Lịch Xuyên bị thiếu máu, miệng vết thương rất lâu lành. Lòng tôi hơi hối hận, lại tự nguyện biện, có lẽ đây là lần cuối cùng được ăn hiếp anh, cứ độc ác một chút cũng được.

Tôi cứ tỏ ra bình thường, đứng trước gương, giúp anh chỉnh cà vạt, giả mù sa mưa dặn dò: “Lúc đi làm nhớ mặc áo len cao cổ, nếu không bị người ta chọc.”

“...” Không thèm trả lời.

Tôi giả vờ quan sát miệng vết thương, thừa dịp chuyển đề tài: “Bệnh thiếu máu của anh nặng lắm hả? Tại sao lần nào anh chảy máu, anh Tế Xuyên cũng lo lắng dữ vậy?”

“Không nặng lắm, anh ấy sợ anh bị nhiễm trùng.”

“Anh dễ bị nhiễm trùng lắm à?”

“Không.” Anh mím chặt môi, đề tài này chấm dứt ở đây. Về vấn đề sức khỏe hay bệnh tật của mình, Lịch Xuyên toàn trả lời đơn giản ngắn gọn.

Ra cửa, anh đứng trên bậc thềm, nói: “Sau này hàng tháng đừng gửi tiền cho ông luật sư đó nữa, em cũng biết anh đâu có thiếu nhiều đó tiền.”

Lại là một vấn đề nhạy cảm.

“Em cũng đâu có thiếu nhiều đó tiền.”

“Vật giá ở Bắc Kinh đắt đỏ, tiền lương của em đâu có cao.”

Không cao cũng đâu thấy anh tặng thêm cho em đồng nào.

“So với đồng nghiệp là cao rồi, em hài lòng rồi.”

“Tiểu Thu,” anh nắm lấy tay tôi, nhìn vào mắt tôi, chân thành nói: “Nếu anh có thể cho em hạnh phúc, anh sẽ cố gắng không để mất bất cứ cơ hội nào. Bây giờ, anh không thể, cho nên... anh rút lui. Không ngờ anh làm em lo lắng quá nhiều năm. Anh xin lỗi.”

Tôi nổi điên. Lịch Xuyên mới về chưa đầy một tháng mà đã năm lần bảy lượt đòi chia tay tôi, phim tình cảm ướt át nhất cùng lắm cũng chỉ diễn một hai lần, chịu hết nổi, thật sự là chịu hết nổi.

“Anh không thể ở chỗ nào? Mới rồi còn bình thường lắm mà?” Tôi trừng mắt nhìn anh, “Hơn nữa, cho dù anh không thể, em cũng không quan tâm. Cùng lắm thì sau này cái tà quy chánh làm con gái đảng hoàng thôi.”

Người nào đó sợ hãi, mặt đen thui.

Tôi thừa dịp tiến tới: “Lịch Xuyên, thật ra có chuyện gì?”

Trong mắt anh hiện lên một lớp sương mờ, mù mịt, ướt át, giống như ngọn núi trong màn mưa. Anh dời tầm mắt sang chỗ khác, nhìn đồng hồ: “Không có việc gì, anh phải đi.”

Lần nào thấy ánh mắt đó của Lịch Xuyên, trái tim tôi cũng mềm nhũn. Đồng nghiệp trong công ty đều xem anh như người bình thường, chỉ có tôi biết anh sống khó khăn cỡ nào. Chưa nói đến việc gắng sức gấp ba lần người bình thường để đi lại, để tăng độ cứng của xương, mỗi buổi sáng sau khi ngủ dậy, Lịch Xuyên phải uống một viên thuốc màu trắng. Để tránh kích thích thực quản, trong lúc uống thuốc, cũng phải uống ly nước thật lớn. Uống thuốc xong, phải đứng thẳng người 30 phút, không được nằm xuống. Nếu không sẽ có tác dụng phụ rất nghiêm trọng. Ngoại trừ lúc thức đêm để vẽ ra, hầu như ngày nào Lịch Xuyên cũng dậy sớm hơn tôi, cho nên chưa thấy đáng vẽ anh uống thuốc bao giờ. Chỉ có một lần, sau khi anh uống thuốc

xong, đầu đầu không chịu nổi, người sắp đổ xuống, nhưng nói sao cũng không chịu nằm xuống. Tôi đành phải dìu anh, cùng anh dựa vào tường 30 phút. Sau đó Lịch Xuyên còn xin lỗi tôi, nói không nên vì chuyện này mà làm phiền tôi.

Google cho tôi biết, ba năm đầu sau khi Lịch Xuyên rời đi, anh không tham gia bất cứ sự kiện nào. Thậm chí nhận được giải thưởng thiết kế, anh cũng không tham dự lễ trao giải. Sau đó, trên internet lâu lâu lại có vài tin về, ví dụ như làm kiến trúc sư trưởng của một vài dự án ở châu u, khoảng một nửa số đó là ở Thụy Sĩ, không thể so với khối lượng công việc trước kia anh làm. Trong vòng một năm trở lại đây, Lịch Xuyên mới bắt đầu nhận lại toàn bộ công việc. Từ lúc tôi gặp anh, ngoại trừ nhìn ốm hơn trước, anh không có thay đổi nào rõ rệt, không có vẻ là bệnh nhân vừa bệnh liệt giường mới hết.

Không khí rất lạnh, tôi khịt khịt mũi, hút hết nước mắt tủi thân trong hốc mắt lại.

Khó lắm mới được ở cạnh Lịch Xuyên, nhưng chỉ toàn cãi nhau mà thôi. Nói sao Lịch Xuyên cũng không chịu cho tôi biết tình hình của anh.

Có lẽ, đúng là hết duyên thật rồi.

Đi nhờ xe của Lịch Xuyên, tôi đến quán cà phê Starbuck ở phố K.

Trên xe, tôi nói cho anh, tôi đã move on hoàn toàn rồi. Tôi có ba cuộc hẹn ở đây.

Lịch Xuyên vẫn không nói gì suốt dọc đường đi, lúc sắp tới nơi, cuối cùng cũng không kèm được nói: “Em date cả nam lẫn nữ à?”

“Thử xem thế nào. Có lẽ em có vấn đề về giới tính. Emma nghi ngờ em là lesbian.”

“Em... em... sao vậy được?” Xấu hổ.

“Hoặc là, lưỡng tính?” Tôi chêm vào một câu.

“Đừng nói bậy, em không có vấn đề gì về giới tính hết.”

“Như vậy, chắc là anh có vấn đề với giới tính thôi, anh là gay. Anh trai anh là gay, anh cũng là gay.”

Có một khoảng thời gian dài, đối với việc Lịch Xuyên bỏ đi, lý do duy nhất tôi có thể chấp nhận được chính là Lịch Xuyên là gay. Vì Kỳ Hoàn là bạn duy nhất của Lịch Xuyên ở Bắc Kinh, mà Kỳ Hoàn là gay, Tế Xuyên cũng là gay. Lịch Xuyên cũng có khá nhiều đặc điểm của dân gay. Ví dụ như rất sợ dơ. Ví dụ như ăn mặc rất trau chuốt. Ví dụ như trước khi quen tôi, anh là khách quen của bar Sói Hoan. Lịch Xuyên kể về Sói Hoan với tôi không chút kiêng dè. Anh nói, cà phê ở đó là số một, rượu cũng rất ngon, khách đều là những người trong giới nghệ thuật. Trong đó có vài người chơi thân với anh. Mặc dù anh không phải gay, vì Tế Xuyên là gay, Rene là gay, Rene lại là bạn thân thời học đại học của anh. Cho nên anh rất đồng cảm với giới gay, thậm chí cảm thấy rất thân thiết với họ.

“Anh không có vấn đề về giới tính.” Anh khẳng định lại, “Em biết rõ anh không có vấn đề.”

“Nếu chúng ta đều không có vấn đề gì, tại sao không thể ở bên nhau?” Lại nữa, đúng vậy, tôi lại nhai đi nhai lại điệp khúc cũ. Không phải bệnh, không phải gay, không phải yếu sinh lý, cũng không có người thứ ba, từng khả năng dần dần bị loại bỏ. Còn gì nữa? Cha mẹ không đồng ý? (Có vẻ như người nhà anh ai cũng sợ anh). Là gián điệp của Bộ Quốc Phòng (dựa vào trình độ tiếng Trung đó sao?). Bị người ngoài hành tinh bắt cóc (không chọn giống khác khỏe mạnh hơn được à?). Hoặc là chúng tôi không thể kết hôn, vì chúng tôi là anh em (nhóm máu lại hoàn toàn khác nhau, nhìn cũng đâu giống nhau!). Suy nghĩ bết đầu cũng không ra?

Khoé miệng Lịch Xuyên run run, đang định nói gì đó, xe liền thắng lại cái “két”, suýt chút nữa vượt đèn đỏ.

Sau đó, suốt quãng đường còn lại, cho dù tôi nói đông nói tây, anh cũng chỉ chăm chú lái xe, không trả lời một tiếng.

Tới quán cà phê, anh xuống xe, hờ hững mở cửa xe cho tôi.

Tôi mặc áo khoác vào, lấy khăn quàng cổ Rene tặng từ trong túi ra, quàng lên cổ. Tính tôi vốn rất tò mò, muốn biết tại sao Rene không cho tôi quàng chiếc khăn này trước mặt Lịch Xuyên.

Quả nhiên, Lịch Xuyên vừa nhìn thấy, liền hỏi: “Khăn này ở đâu ra?”

“Trung tâm thương mại Song An, cửa hàng bán khăn trên tầng ba.”

Anh kéo “soạt” khăn ra khỏi cổ tôi: “Không được đeo, tịch thu.”

“Trời lạnh thế này, không cho đeo khăn quàng cổ, anh muốn em chết cóng hả?”

“Không được quàng cái này.”

“Tại sao? Ảnh hưởng gì tới anh!”

“Đây là...” Lời nói sắp lên tới miệng, nhưng anh kịp thời nuốt xuống, nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quái.

Tôi đột nhiên hiểu ra: “Cái này... đừng nói là đeo lúc đi pride[1] nha!” Tôi kéo khăn xuống lật qua lật lại tìm ký hiệu cầu vồng.

[1] Cuộc diễu hành của dân đồng tính.

“Phì!” Nhìn dáng vẻ kích động của tôi, anh nhin không được lại bật cười, “Không phải. Em muốn đeo thì đeo đi. Anh sẽ tính sổ với Rene.”

Nói xong, anh lái xe rời đi trong chớp mắt.

Trong quán cà phê thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Có một nữ nhân viên đang đứng ở cửa, bưng một khay cà phê mẫu mới mời mọi người uống thử.

Tôi đẩy cửa vào, gọi một ly cà phê cỡ grande, tìm được một bàn ngồi cạnh cửa sổ.

Radio đang phát bài hát của Điền Châu: “Trước mắt lại xảy ra quá nhiều chuyện, có vui có buồn. Tâm trạng vui hay buồn đều là vì anh, chưa bao giờ lo lắng cho chính mình...”[2] đang hát đến đoạn điệp khúc.

[2] Trích lời bài hát Tim còn bên nhau của nữ ca sĩ Điền Châu, được phát hành năm 1997.

Có người đi về phía tôi. Nhìn lên, tôi cứ tưởng rằng mình gặp được Chu Thời Mậu[3]. Mất như sao sáng, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm, vóc dáng cao lớn, vẻ mặt nghiêm nghị giống hệt Chu Thời Mậu trong chương trình ca nhạc mừng xuân hàng năm. Tôi cảm thấy sự nghiêm nghị của anh ta hơi buồn cười.

[3] Chu Thời Mậu (1954 -): một nam diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi tiếp tục uống cà phê.

Chu Thời Mậu đi tới trước bàn, mỉm cười: “Xin hỏi, cô có phải cô Tạ?”

“Đúng vậy. Xin hỏi anh là Chu... anh Trần?”

Bài hát trong radio tựa hồ như đang ám chỉ điều gì: “Những cánh hoa bay bay trong gió rất cần anh an ủi, đừng để hoa kia chết khô trong đợi chờ vô vọng...”[4]

[4] Trích lời bài hát Hoa dại của Điền Châu, được phát hành năm 2002.

“Trần Cửu Châu.”

Anh ta ngồi xuống, lại đứng dậy, hỏi tôi có muốn ăn bánh ngọt không. Tôi nói không cần, anh ta đến quầy mua một ly Latte.

“Emma nói, cô Tạ rất giỏi tiếng Anh.” Vừa nghe anh ta gọi thân thiết như vậy, tôi liền nghi ngờ anh ta là một trong những người bị Emma dump[5]. Emma đã từng hẹn hò với rất nhiều đàn ông, dứt tình xong lại thành công biến tất cả bọn họ thành bạn của mình. Emma nói đàn ông là tài nguyên, không thể tùy tiện lãng phí, sẽ luôn có lúc cần dùng tới họ. Cho nên trong cuộc sống ngày thường của Emma rất phong phú, phải chơi trò mờ ám với rất nhiều bạn trai cùng lúc.

[5] Bị đá.

“Cũng tạm thôi.”

“Cô Tạ là người Bắc Kinh à?” Anh ta nói tiếng phổ thông nghe rất hay, nhưng phát âm khá tròn chữ, mang theo giọng mũi đặc sệt, rất giống diễn viên kịch nói.

Cuộc trò chuyện của chúng tôi đang hướng tới những chủ đề thường thấy khi xem mắt. Mỗi người sẽ tự giới thiệu trình độ văn hoá, tình trạng tài chính, tình trạng hôn nhân, nhà xe có đầy đủ không, tiền lương bao nhiêu, tìm người từ tuổi X trở xuống, ngoại hình dễ nhìn, tốt bụng...

“Không phải.”

“Nhà cô Tạ ở đâu?”

“Điều này có quan trọng không?”

Cuối cùng Trần Cửu Châu cũng nói được một câu dí dỏm: “Không quan trọng, tuy nhiên, dù gì cũng phải nói chuyện tiếp, đúng không?”

Tuy rằng thời gian xem mắt giới hạn trong vòng 30 phút, nhưng Trần Cửu Châu lại trò chuyện với tôi gần một tiếng. Nhưng tôi nói không tới mười câu, trong đó một nửa là “Ừ”, “hả”, “vậy à”... Anh Trần vui vẻ giới thiệu công việc của anh ta, kế hoạch hoạt động của công ty, đầu tư cổ phiếu, biệt thự nghỉ mát của anh ta ở thành phố B, câu lạc bộ xa hoa ở Bắc Kinh, còn nói anh ta có thể dẫn tôi đi du lịch nước ngoài. Tôi nói tôi không có hứng thú, anh ta liền lắc đầu thờ dãi.

“Cô học tiếng Anh, nhưng chưa từng đến nước nào nói tiếng Anh, chưa tiếp xúc với văn hoá ở đó, thật là đáng tiếc!”

Tôi vừa nghe anh ta nói, vừa chán chường nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa sờ móng tay mình.

Một lát sau, anh ta lễ phép tạm biệt, không xin số điện thoại của tôi.

Sau đó, tôi nhìn khắp xung quanh, chờ đợi tuyển thủ số hai.

Bên cạnh có một người thanh niên cao cao, lười biếng giơ tay lên, nói: “Là tôi.”

Tôi là người dễ bị ảnh hưởng bởi vẻ bề ngoài. Người thanh niên cao cao nhìn khá giống Kim Thành Vũ[6], rất đẹp trai nhưng cũng rất trong sáng. Tuy anh ta không còn ở độ tuổi sinh viên, nhưng nhìn đáng vẻ rất giống sinh viên.”

[6] Kim Thành Vũ (1973–): tên tiếng Nhật là Kaneshiro Takeshi, là một nam diễn viên nổi tiếng mang hai dòng máu Đài Loan và Nhật Bản.

Trên tay Kim Thành Vũ có một xấp giấy trắng, trên đó đầy các biểu thức số học, toàn là những công thức phức tạp dài ngoằng, đủ loại ký hiệu kỳ quái.

Đúng là sinh viên ba tốt, đi hẹn hò còn không quên mang sách bài tập theo.

Nhưng mà tôi vẫn thể hiện sự ngạc nhiên: “Anh tính tay à? Sao không tính bằng máy tính?”

“Máy tính?” Anh ta lắc đầu, “Quá chậm.”

“Ý anh là anh còn nhanh hơn máy tính à?” Không thể nào! Tiến sĩ Vật lý học cấp Quốc gia, không lẽ còn dùng ở giai đoạn số học thủ công?

“Thứ nhất, tôi đang suy luận công thức, không phải đang tính một bài toán nào cụ thể.” Anh ta nói, “Thứ hai, đúng vậy. Nếu tôi đưa công thức này áy tính, rồi cho nó thêm vài số liệu, phải mất mấy ngày nó mới cho ra kết quả.”

“Nói như vậy, phim Terminator[7] nói người máy thống trị Trái Đất là sai à?”

[7] Kẻ huỷ diệt – một phim hành động của Mỹ gồm 4 phần, lấy đề tài người máy sẽ thống trị Trái Đất trong tương lai.

“Đương nhiên. Máy tính làm sao hơn não người được?”

“Anh học chuyên ngành gì?”

“Vật lý hạt nhân. Cô thì sao?”

“Văn học Anh.”

Sau đó, anh ta cũng không sang bàn tôi ngồi, mà lại cúi đầu xuống, tiếp tục nghiên cứu công thức.

Tôi lướt mặt tôi đen thui. Có khi nào nhận sai người không? Người này rất tuần tú, nhưng nhìn hoàn toàn không giống Emma.

“Xin hỏi, anh là Ngã Tùng à?”

Anh ta gật đầu.

Tôi thận trọng xác nhận lại: “Xin hỏi, anh tới đây, có phải để...”

“Đúng vậy.” Anh ta nhìn đồng hồ: “Thời gian của tôi từ 2 giờ 30 tới 3 giờ 10 phút, cho nên chúng ta chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc rồi, đúng không? Chị tôi nói, cô còn có người tiếp theo nữa. Tôi nhường cho anh ta.”

“Tiếp theo là nữ.”

“Nam nữ đều được cấu thành từ các tổ hợp hạt nhân.”

Điện thoại tôi reo. Emma gọi tới, cho tôi biết Tô Hàn có việc không tới được, hẹn hôm khác.

Tôi gác máy, nói với anh ta: “Chị anh nói, người tiếp theo xin huỷ. Bây giờ anh có 30 phút. Muốn nói chuyện thì nhanh lên đi, không thì chia tay tại đây. Về nhà báo cáo đừng quên nói với chị anh là tôi không vừa mắt anh.”

“Tuyệt đối đừng hiểu lầm, không phải cô không vừa mắt tôi. Tôi là người đi theo tiếng gọi của chủ nghĩa độc thân.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Anh ta còn biết những lễ phép cơ bản, không tiêu diệt hết lòng tự trọng của tôi.

“Vậy hôm nay anh còn tới đây làm gì?”

“Chị tôi ép, mẹ tôi ép, hai người đó xem chuyện hôn nhân của trai già gái già như chúng ta là vấn đề trọng điểm.”

“Đừng nói vậy chứ, người ta chỉ muốn quan tâm anh thôi mà.”

“Tôi ghét nhất là chuyện này. Thế giới này luôn có những người như vậy, sợ cuộc sống của người khác không giống mình. Russell[8] từng nói, có khác biệt mới là nguồn gốc của hạnh phúc mà.”

[8] Bertrand Russell (1872 – 1970): một nhà toán học, triết học người Anh.

Cảm động rồi, Tiến sĩ Vật lý cũng quan tâm tới nguồn gốc hạnh phúc nữa. Bạn Lịch Xuyên ơi, đầu óc của bạn để ở đâu rồi hả?

“Haizz, vậy đi, tôi cũng bị người ta ép. Hay là chúng ta giả vờ yêu nhau đi, lúc bị thúc ép dữ quá thì giúp đỡ lẫn nhau, anh thấy sao?”

Anh ta nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ ngây thơ, giống cậu em trai nhà bên: “Được đó! Cô có số di động không?”

Chúng tôi trao đổi số điện thoại, còn ngồi cùng bàn uống cà phê. Mưa càng ngày càng nặng hạt. Tôi hỏi Ngã Tùng đi bằng gì, anh ta nói, anh ta đi xe đạp, tính ngồi ở đây tới khi mưa tạnh. Tôi nói tôi đi trước, ra ngoài bắt taxi.

Quán cà phê ở ngay mặt đường, nhưng trời mưa rất to, tôi đứng ở vỉa hè vẫy tay cả buổi, không có chiếc taxi nào dừng lại.

Đợi khoảng mười phút, có một chiếc xe bỗng dừng lại trước mặt tôi, ngăn tôi lại. Tôi đi lướt qua chiếc xe đó, tiếp tục vẫy tay bắt taxi. Sau đó, tôi nghe thấy có tiếng người kêu tên tôi, xoay người lại nhìn, thấy Lịch Xuyên đang ngoắc tôi trong màn mưa.

35. Chương 35

Tôi đứng dưới mái hiên, gọi anh sau màn mưa: “Lịch Xuyên! Lịch Xuyên! Sao anh còn ở đây?”

“Em lên xe trước đi.”

Anh mở cửa xe, gài dây an toàn cho tôi. Tôi thấy cả người anh ướt sũng, tóc đang nhỏ nước, không khỏi cảm thấy lo lắng. Trời lạnh như vậy, anh chỉ mặc một cái áo khoác lông cừu, gió lùa vào lồng lộng, chắc chắn là ngấm đầy nước.

Anh ướt như chuột lột ngồi lên ghế lái, đóng cửa lại, mở máy sưởi, hỏi: “Em có bị ướt không?”

Túi xách của tôi là loại chống thấm, khá to. Lúc này tôi che nó trên đầu: “Không. Sao anh còn ở đây? Chưa về sao?”

“Anh đi mua mấy hộp đồ ăn ẻo, lúc về thì thuận đường ngang đây, thấy em vẫy tay. Không biết em đang bắt taxi, cứ tưởng là em tìm anh có việc.” Nói xong, anh đột nhiên hắt xì, không kịp đề phòng, tôi vội vàng đưa khăn giấy cho anh trước khi anh nói: “Excuse me.”

Đường phố mờ mịt sau màn mưa, cần gạt nước gạt nước liên tục.

“Mau cởi đồ ướt ra đi.” Tôi lấy khăn mặt ra lau tóc cho anh, “Coi chừng bị cảm.”

“Không sao đâu.” Anh nói, “Sao rồi? Gặp hết rồi à? Có chấm ai không?”

“Anh... quan tâm đến tương lai và hạnh phúc của em dữ vậy?” Giọng nói của tôi mang chút ai oán.

“Đúng vậy, mau báo cáo đi.”

“...có một người thấy cũng được.”

“Là anh chàng tiến sĩ, đúng không?”

“Sao anh biết?”

“Đoán.”

“Anh ta đẹp trai lắm.” Tôi nói, “Đương nhiên chuyện này không quan trọng, quan trọng là, em thấy anh ta nói chuyện rất thành thật, thẳng thắn.”

Dính phải móc câu rồi. Người nào đó ngưỡng quá nên im lặng một lúc, sau đó liền lảng sang chuyện khác: “Em muốn anh đưa về nhà hay còn muốn đi đâu không?”

“Chở em tới quán cơm nha, em đói rồi.”

Anh giảm tốc độ lại, quay đầu nhìn tôi: “Em hẹn hò với hai người đàn ông, không ai mời em ăn cơm à?”

“Không.”

“Có mời em uống cà phê không?”

“Không.”

Tôi đợi Lịch Xuyên cho nhận xét, nhưng anh lại chỉ nhìn về màn mưa mờ lung phía trước: “Phía trước có quán ăn Vân Nam, em ăn không?”

Đói sắp xỉu rồi, tôi liền gật đầu.

Dừng xe, Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa quán ăn, sau đó nói: “Em đi ăn một mình nhé!”

Tôi nhìn anh, ngơ ngơ, ngây người toàn tập. Không thể nào, Lịch Xuyên luôn ga lăng phong độ, không thể nào lại đá người nhanh như vậy! Lịch Xuyên cùng tôi đi ăn, chưa bao giờ có chuyện đưa người tới cửa rồi bỏ chạy lấy người... huống chi, tôi rất nghe lời, rất ngoan ngoãn, đúng không? Tôi đã dùng hành động thực tế chứng minh mình move on rồi mà.

Tuy rằng hiểu rõ ý của anh, nhưng mà tôi vẫn mặt dày hỏi lại lần nữa: “Anh... không đi với em à?”

“Không được.” Anh nói, “Em ăn một mình đi.”

“Em mời anh, được không?” Giọng nói không còn chút sức lực, run rẩy, hoàn toàn tuyệt vọng.

“Anh còn có việc.” Về mặt hồ hững.

Những lúc như thế này, nếu tôi còn năn nỉ anh ở lại, thì chút lòng tự trọng còn lại cũng tan thành mây khói. Lịch Xuyên đã nói chia tay tôi không phải một lần, mà là ba lần. Tôi diễn màn kịch lưu luyến không rời này, cho ai xem đây? Chính tôi cũng khinh thường bản thân mình.

Trong chớp mắt, tôi không còn muốn ăn gì nữa, thậm chí còn có cảm giác muốn ói.

“Tạm biệt.” Anh nhấn chìa khoá trong tay, cửa xe cách đó không xa tự động mở ra.

“Tạm biệt.”

Bên kia đường chính là trạm xe buýt, qua mấy trạm là về nhà. Thấy Lịch Xuyên xoay người lên xe, tôi không vào nhà hàng, mà lao vào màn mưa.

Lúc đó, đầu óc tôi trống rỗng, chỉ muốn đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước, hy vọng nước mưa sẽ dập tắt lửa giận trong lòng tôi.

Đi tới cuối đường, tôi cảm thấy mông lung, xe cộ ngang dọc xé rách màn mưa, lời nói của Lịch Xuyên vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Không được, em ăn một mình đi... anh có việc...

Tôi nhìn lên trời, bầu trời trong cơn mưa xám ngoét. Tại sao bây giờ vẫn là mùa đông? Hôm qua tuyết rơi cả đêm, hôm nay thì mưa như trút nước, mặt đất lầy lội, nước bắn chảy lênh láng, nếu là tuyết thì đẹp để biết bao nhiêu, trắng xoá, khắp mọi nơi đều sạch sẽ.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy vài tiếng thảng gập. Sau đó, cánh tay tôi bỗng nhiên bị ai đó nắm chặt, thân mình bị xoay mạnh lại.

Trong màn mưa, tôi thấy một khuôn mặt, có chút quen thuộc, cũng có chút xa lạ, tôi bị ánh mắt trên khuôn mặt ấy làm hoảng sợ.

“Tiểu Thu, em muốn đi đâu?”

Lịch Xuyên không thể đi nhanh, càng không thể chạy, tôi không biết anh làm sao đuổi theo tôi được.

Thấy tôi không hề phản ứng, anh lắc người tôi, gần như rống lên: “Phía trước là đèn đỏ, em muốn làm gì?”

“Bỏ ra!” Tôi hất mạnh tay anh ra, “Bỏ ra! Em muốn về nhà!”

Tay anh giống như gọng kìm sắt, hất mạnh thế nào cũng không buông. Tôi còn bị anh ôm chặt: “Đừng làm việc khờ dại! Em muốn về nhà, anh đưa em về.”

“Đừng chạm vào em! Đừng chạm vào em!” Tôi giãy mạnh, nhưng thấy mình không thể nhúc nhích, anh càng ôm chặt, tôi sắp thở không nổi nữa.

“Em muốn anh nói bao nhiêu lần? Hả? Tiểu Thu? It’s over, let it go[1]!”

[1] Chấm dứt rồi! Em quên đi!

“It’s not over! Cả thế giới này ai cũng nói over với em, mẹ em đã over, ba em cũng đã over, anh Vương Lịch Xuyên! Em trao cho anh tất cả, anh không thể, không thể... over dễ dàng như vậy được!”

“Please! I know it’s not been easy. Please, working on it[2]!”

[2] Xin em! Anh biết không dễ dàng gì! Xin em, em cố gắng thử đi!

“Không! Tại sao? Tại sao bao nhiêu năm nay anh vẫn không chịu nói sự thật cho em biết? Trong lòng anh, em yêu đuổi vậy sao? Biết sự thật thì em sẽ ngắt sao? Có sự thật nào còn quan trọng hơn sáu năm tuổi xuân của em? Anh nói đi! Anh nói đi! Tại sao? Tại sao?”

Anh không chịu buông tôi ra, tôi đá anh, tôi nhéo anh, tôi lấy túi xách đánh anh, sau đó, tôi lại lao vào cơn mưa.”

Over is over[3].

[3] Hết thật rồi.

Tôi xin nghỉ một tuần, không đi làm. Nằm một mình trong nhà, không ăn không uống, giống như xác chết. Tôi rút dây điện thoại, tắt di động, ban ngày mê man, ban đêm mất ngủ. Cảm giác trời đất tối sầm, chán nản tuyệt vọng. Mía đi tới đi lui bên người tôi, trong phòng lên mùi mốc meo. Tối thứ bảy, đồ ăn ế hết, tôi uể oải bò dậy để đi mua sắm, tới khu ẩm thực mua một phần cơm, bắt đầu có chút sức lực, nhìn schedule trên tường, liền tới trung tâm thể thao. Người trong lớp Yoga thấy tôi tới, ai cũng nhiệt tình hỏi thăm, mấy bà chị gái một con đều hỏi tôi bí quyết giảm cân.

“Giảm cân cái gì? Em đâu có mập!” Không còn tâm trạng để nói chuyện.

“Gạt bọn chị không được đâu, cầm nhón dữ lắm rồi đó. Tiểu Thu, đừng ngược đãi bản thân nữa. Lần trước Tiểu Mã ăn cà chua trừ cơm, 5 ngày giảm được gần 4 kg, kết quả là qua ngày thứ sáu thì lăn ra bệnh, dưỡng bệnh một tháng, không chỉ trở lại như cũ, mà còn tăng thêm hơn 2 kg. Em nghe lời chị, đừng nóng lòng, giảm cân cũng phải từ từ.”

Tôi cười ruồi, một tuần không gặp, cả đám người ý tôi nhỏ tuổi, đem tôi ra làm trò tiêu khiển. Thế là, trước mặt quần chúng, tôi leo lên cân cân thử. Sau đó, không dám nói gì nữa. Đúng là tôi quá xem nhẹ lực sát thương của tình yêu, thật sự ồm hơn 4 kg, hèn gì thân tôi nhẹ tựa lông hồng.

Sáng thứ hai tôi đi làm đúng giờ, đồng nghiệp ai cũng hỏi thăm bệnh tình. Tôi nói tôi bị cảm, không nặng lắm, sợ lây bệnh ọi người cho nên không đi làm. Mọi người ai cũng không hỏi nhiều, vì tôi thường xuyên tăng ca, xin nghỉ phép vài ngày là chuyện bình thường.

Đến giờ ăn trưa, không thấy Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi thấy người trước nay luôn ít nói – Tiểu Vi – đã gia nhập hàng ngũ bà tám của bộ phận phiên dịch.

“Haiz, Tiểu Thu, mới mấy ngày không gặp, sao em ốm dữ vậy nè?” Emma cười nói, “Tại ăn chay đúng không? Thứ hai chị gặp Tiêu Quan, cố ý nhắc em với anh ta, anh ta tức điên người luôn. Chị liền nói em bị bệnh.”

Tôi giật mình, sau đó chắc lưỡi. Tiêu Quan có hẹn tôi, bảy giờ chiều thứ bảy trước cổng Linh Bảo Tự, không gặp không về. Tôi quên mất chuyện này! Nhanh miệng giải thích:

“Ừ, anh ta tìm em có việc, em bị cảm không đi, cũng quên báo anh ta biết, chắc anh ta giận chuyện đó.”

“Cái gì? Em dám cho Tiêu Quan leo cây?!” Emma vui sướng tột độ, “Ha ha ha ha! Đại gia Tiêu Quan kiêu căng ngạo mạn, em cứ lừa anh ta thêm vài lần, để tụi chị hả giận.”

Tôi cười khổ, im lặng ăn salad. Thật ra, cũng đâu phải lừa gì, tôi đã nói với anh ta tôi không rảnh ngay từ đầu rồi mà? Nhưng anh ta không đợi tôi nói xong đã gác máy. Như vậy mà hẹn bạn gái cái gì? Hẹn chính mình thì có.

Tôi hỏi Tiểu Vi: “Sao hôm nay rảnh tám chuyện với tụi em vậy?”

Tiểu Vi chưa kịp mở miệng, Emma đã trả lời: “Tuần này Tiểu Vi rảnh lắm, Lịch Xuyên giống em, cả tuần nay không đi làm. Tiểu Vi không có gì làm, suốt ngày lên mạng đánh bài. Lúc này tụi chị còn khuyên nó, dù Giang tổng đã có thư ký mới và Lịch Xuyên về Thụy Sĩ đi chẳng nữa, nó cũng không bị sa thải đâu. Sau này chưa biết sao, chứ trước mắt bộ phận phiên dịch cũng đang cần thư ký, hay là nó xin điều chuyển đi, qua đây chung với bọn mình cho vui.”

Tim tôi run run, hỏi: “Lịch Xuyên không đi làm? Tại sao?”

“Không biết.” Tiểu Vi nhăn mặt, “Em thấy có tức cười không? Chị là thư ký, boss không đi làm nguyên tuần, mà chị không biết nguyên nhân.”

“Thông tin ngoài lề cũng không có sao?” Tôi hỏi, “Không thể nào!”

“Tin ngoài lề... đương nhiên là có!” Tiểu Vi nói, “Hôm thứ năm, anh trai của sếp đột nhiên tới đây, vào văn phòng của sếp lấy mấy bản vẽ đi. Sau đó, chị nghe Tiểu Đường nói, sếp Trương và sếp Giang cũng đi Thụy Sĩ hôm thứ sáu, bây giờ vẫn chưa về. Cho nên... không biết tổng công ty ở Thụy Sĩ gặp chuyện gì. Chắc chắn là sếp về Thụy Sĩ cùng bọn họ rồi.”

“Không thể nào? Chẳng lẽ anh Lịch Xuyên không gửi email cho em sao?” Minh Minh ngồi cạnh nói, “Boss đi công tác, không dọn dò thư ký gì hết, đã mấy ngày rồi, chuyện này không bình thường nha.”

“Không có email! Thật sự không có cái nào hết! Nhưng email gửi cho sếp ngộp hộp mail của em rồi. Em báo tình hình cho sếp Giang biết, sếp Giang nói, tất cả email gửi cho anh Lịch Xuyên, nếu là email từ nước ngoài thì forward cho anh Vương Tế Xuyên, nếu là email từ Trung Quốc thì forward cho ông ấy. Chắc bây giờ hộp mail của sếp Giang cũng sập luôn rồi.”

“Sập? Nhiều dữ vậy sao? Tiểu Vi nói hơi quá rồi nha.” Emma ngạc nhiên.

“Không sập sao được? Mỗi ngày ít nhất phải hơn 100 email, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Trung đều có hết. Trước đây em còn tưởng công việc chính của văn phòng Tổng Giám đốc là trả lời email đó chứ.”

...

Tiếp theo họ nói gì tôi không để ý. Tôi chỉ nghe tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch.

Về lại văn phòng, mở MSN ra, tôi thấy cả Lịch Xuyên hay là Rene đều không online. Tôi liền gửi tin nhắn cho Rene.

“Rene, tôi nghe nói Lịch Xuyên về Thụy Sĩ rồi hả? Anh ấy có sao không?”

Tôi mất hồn mất vía suốt cả buổi chiều, cứ đợi Rene trả lời. Nhưng mà avatar của Rene – quả cam nghịch ngợm – chỉ một màu xám.

Tan tầm về nhà, tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn trước màn hình, đăng nhập MSN, vừa vào web nghe nhạc online, vừa vào trang Tấn Giang đọc một bộ tiểu thuyết điểm tình nào đó, nhìn chăm chăm màn hình, đợi Rene trả lời.

Suốt cả tối, tôi chỉ đi toilet một lần.

Đợi đến hai giờ sáng, không ai để ý tới tôi. Tôi chuyển sang trạng thái ẩn, avatar của Emma, Minh Minh, Tiêu Quan luôn sáng đèn, không biết đang nói chuyện với ai.

Thật ra, nghĩ lại cuộc sống sáu năm qua của tôi thật vô vị. Không phải tôi không mua nổi máy tính, cũng không phải không lắp nổi mạng ADSL, đó là những trang bị cơ bản của người làm dịch thuật, tôi thất lạng bụng cũng làm được thôi. Nhưng mà, tôi không có hứng chat với người khác. Dù chat với bất cứ ai trên mạng, chỉ hơn nửa tiếng, nếu người đó không bức mình, thì tôi cũng thấy phiền muộn chết.

Đến ba giờ sáng, vẫn không có tin gì. Tôi nằm ra giường, cuối cùng cũng chợp mắt.

Khuya đó, tôi mơ giấc mơ đáng sợ nhất trong đời mình. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên nằm trong phòng cấp cứu, cả người cầm đủ loại ống, anh liên tục ho ra máu, gối mền cũng dính đầy máu, mà một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng, tay cầm dao mổ, hờ hững đứng cạnh giường anh, không có hành động gì. Tôi bị ngăn ngoài cửa kính, dưới ánh đèn vàng, thấy máu tươi nhỏ xuống theo ngón tay Lịch Xuyên, cơ thể anh co rút, giãy giụa muốn ngồi dậy, bị người ta đè lại, sau đó bỗng nhiên anh ngẩng đầu, khuôn mặt đầy máu hét lên với tôi: “Help me!”

Lúc tôi tỉnh dậy là năm giờ sáng, ánh trăng tinh lặng soi ngoài cửa sổ. Tôi sờ trán, phát hiện chính mình đang đổ mồ hôi lạnh đầy người. Sau đó, tôi thở ra một hơi thật dài! May quá! Đúng là may thật! Chỉ là mơ thôi... không phải sự thật!

Tôi suy đi nghĩ lại, nhớ ra cảnh trong mơ chỉ là mấy hình ảnh trong bộ phim ER[4] đang chiếu trên TV, cũng hơi giống mấy phim kinh dị lấy đề tài bệnh viện. Nhưng mà, biết đâu là điềm báo gì đó!

[4] ER là một bộ phim nhiều tập của hãng NBC được công chiếu từ năm 1994 đến năm 2009, xoay quanh chủ đề công việc và cuộc sống của một nhóm bác sĩ chuyên trực phòng cấp cứu.

Tôi lại đến bàn làm việc mở máy tính, rồi cuộc cũng thấy một khung cửa sổ màu cam nhấp nháy góc màn hình.

Rene thân yêu?

Tôi vội vàng mở lên:

“Yes, and no.”

Tôi ngơ ngác hồi lâu mới hiểu ra đây là câu trả lời ngắn gọn cho câu hỏi của tôi. Đúng, Lịch Xuyên về Thụy Sĩ rồi. Không, cậu ấy không sao cả.

Kỳ lạ, theo ấn tượng của tôi, Rene thường hay nói nhiều. Sao lần này lại trả lời ngắn gọn dữ vậy? Có phải Lịch Xuyên và Rene cãi nhau vì chuyện cái khăn và Mia? Có phải Lịch Xuyên không cho Rene nói chuyện nhiều với tôi?

Đang định hỏi tiếp, hình quả cam lại chuyển sang màu xám, Rene đã log out rồi.

Tôi chợt nhớ ra chiều thứ bảy lúc tôi gặp Lịch Xuyên, anh đưa cho tôi mấy gói thức ăn ẻo, là loại Mia thích ăn nhất. Tôi mở túi ra, tìm được hoá đơn mua hàng. Thời gian tính tiền là 3 giờ 32 phút.

Tôi rời khỏi quán cà phê lúc 3 giờ 40 phút. Cứ tưởng rằng Lịch Xuyên thấy mưa càng ngày càng nặng hạt nên cứ đứng ngoài chờ tôi.

Như vậy, chúng tôi thật sự “tình cờ” gặp nhau trong màn mưa.

Lúc trước sức khoẻ của Lịch Xuyên không kém. Lúc quen biết anh, tai nạn xe cộ đã qua bảy, tám năm, trừ việc làm anh đi lại khó khăn ra, bắt buộc phải uống thuốc cứng xương ra, Lịch Xuyên vẫn thường xuyên rèn luyện sức khoẻ. Ngày nào anh cũng tập yoga, đi bơi, tập cử tạ, xà đơn trong phòng thể thao trong nhà. Hễ có thời gian rảnh, cứ hoàng hôn là anh dẫn tôi xuống công viên dưới lầu đi dạo. Thường đi rất xa, đi tới khi tôi cảm thấy mệt, anh vẫn muốn đi tiếp. Tôi cảm thấy, Lịch Xuyên về Thụy Sĩ, chắc chắn là do chuyện công ty, mà còn là chuyện vô cùng khẩn cấp. Hơn nữa, sếp Giang và sếp Dương cũng đi theo anh mà?

Mặt trời mọc rồi đó.

Tôi cảm thấy, tôi không nên lo lắng quá làm gì.

Tôi ra ngoài ăn sáng. Đi dạo dọc theo con phố gần nhà. Không khí buổi mai rất lạnh, vài người qua lại, ai cũng mặc áo khoác thật dày. Ngang qua một đạo quán nhỏ, vài ông thầy tướng số già ngồi ngoài cửa. Trong số đó có một người mặc áo bào dài, hai mắt nhắm nghiền, tóc dài tới vai, mặt mày dơ bẩn, lại ngẩng cao đầu, giống như quý tộc nhà Thanh.

Trước nay tôi không tin Thần Phật, tuy nhiên, vào những lúc quan trọng như thi cử hoặc phỏng vấn, thì cũng sẽ vào chùa thắp nhang vái lạy. Thật ra chỉ là muốn giảm stress cho tâm hồn bớt căng thẳng mà thôi. Nhưng mà, lúc tôi đi ngang qua ông thầy tướng số đó, đột nhiên ông ta nói:

“Cô gái, dừng bước.”

Bước chân tôi bỗng dừng lại.

“Bói một quẻ không? Mười tệ thôi.”

“Không cần, tôi không tin vào bói toán.”

“Cô sắp gặp tai nạn chảy máu. Không muốn nghe thật à?”

Ông ta từ từ quay mặt về phía tôi, đột nhiên mở mắt ra, chớp chớp, lại cố sức nhìn lên trời. Tròng mắt ông ta màu trắng, thì ra ông ta là người mù.

Tôi cho ông 50 tệ: “Con thì không cần. Nhưng phiền ông bói ột người giúp con.”

“Tôi biết xem chỉ tay, xem tử vi, cũng biết bói quẻ. Cô xem kiểu nào?”

“Anh ấy không có ở đây, vậy lấy tử vi đi.”

Tôi nói ngày giờ sinh của Lịch Xuyên, anh sinh vào lúc rạng sáng. Tôi cũng nói ngày giờ sinh của mình.

“Cậu ta và cô, có quan hệ như thế nào?”

“Bạn trai.”

“Muốn hỏi gì? Hôn nhân? Tài lộc? Sức khỏe? Con cháu?”

“Tất cả. Ông nói hết cho con nghe đi.”

“Tôi nói một chuyện trước, nếu không đúng, cô cứ lấy lại 50 tệ.”

“Nói đi.”

“Cậu ta, năm 17 tuổi, gặp đại nạn.”

Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, cảm giác chân sắp nhũn ra đến nơi.

“Nói đúng, đúng không?” Ông thầy sờ soạng, lấy 50 tệ bỏ vào túi.

“Vậy anh ấy... bây giờ thì sao?”

“Bây giờ cũng không tốt.” Ông ta nói.

“”Không tốt” là sao?” Tôi lo lắng nhìn ông ta.

“Cô gái, tốt nhất là cô đừng ở bên cậu ta nữa, chỉ thêm phiền não mà thôi.” Ông ta từ tốn nói.

“Tại sao?”

“Mạng hai cô cậu xung khắc nhau. Xung khắc dữ lắm. Tới mức sát tinh.”

Tôi không còn nói ra tiếng: “Cái gì? Xung khắc? Ai khắc ai?”

“Cậu ta mệnh Thủy, cô mệnh Thổ. Thổ khắc Thủy. Năm nay là năm Thổ, Thổ tinh chiếu mệnh, Bạch Hổ phát động, là năm hạn của cậu ta, căn cơ của cậu ta quá yếu mà mạng của cô lại quá mạnh, đừng đi tìm cậu ta nữa.”

Trợn tròn mắt. Thì ra là số mệnh xung khắc. Hèn gì. Lần đầu tiên gặp anh, tôi đổ cả phê lên người anh. Tuần trước hai chúng tôi trước đánh nhau trên giường, sau đánh nhau trong mưa. Người bị thương chắc chắn là Lịch Xuyên.

Không dám hỏi tiếp, tôi vội vàng nói: “Vậy ông xem thử, có cách gì tránh được không?”

“Cách gì? Tôi đã nói rồi mà? Đừng ở cạnh cậu ta nữa. Ở cạnh cậu ta, cô sẽ hại cậu ta.”

“Dạ, chỉ có cách này thôi à?”

“Cô đi mua một miếng ngọc trừ tà đi, ngọc trắng, tốt nhất là trên mặt có tơ máu.” Ông ta nói, “Mua về thì cô đeo vào cổ mình, ba mươi ngày sau tháo xuống, đưa cho cậu ta đeo.”

“Như vậy là tôi có thể ở cạnh anh ấy, đúng không?” Tôi chỉ muốn biết điều này.

“Không phải, không phải. Đeo ngọc chỉ có thể giảm bớt một chút thôi. Vì tương lai và sự an toàn của cậu ta, tốt nhất là hai cô cậu không nên ở bên nhau, không có kết quả tốt đâu.” Ông thầy liên tục lắc đầu, “Cô gái, cô còn trẻ, cô quen người khác đi, cô khắc cậu ta dữ lắm.”

“Vậy à? Không thể nào? Tôi đâu có dữ gì đâu... tôi luôn nghe lời anh ấy mà.” Tôi la oai oái.

Ông thầy nhắm hai mắt lại, ngồi xuống, đi vào cõi thiền.

Tôi chạy như điên trong cơn kích động. Sau đó cả buổi sáng tôi không đi làm, mà đi dạo vòng quanh chợ bán ngọc cổ. Rốt cuộc, cũng tìm thấy một miếng cẩm thạch trắng nhỏ trong một tiệm chuyên bán cẩm thạch, hình dáng tròn trịa, sắc ngọc trong suốt, sáng bóng, quan trọng nhất là ở phần giữa và phần cuối của miếng ngọc có mấy tia màu đỏ mỏng mỏng. Giá bán 6,300 tệ, tôi liền móc thẻ ra trả tiền không chút đắn đo.

Tôi chưa từng mua trang sức quý giá gì cho bản thân. Ngoại trừ đồng hồ ra, thứ quý nhất trên người tôi chính là đôi hoa tai hồng ngọc mà Lịch Xuyên mua cho tôi sáu năm trước. Tôi không biết giá, chỉ biết chắc

rất mắc. Hình như từ trước tới giờ tôi chưa tặng gì cho Lịch Xuyên. Đúng vậy. Toàn là Lịch Xuyên tặng tôi, cho tôi. Cho tôi tiền, tặng sách, tặng quần áo, tặng túi xách, giúp tôi làm bài tập, giúp tôi sửa luận văn, tất cả mọi thứ, cho tới bây giờ, chỉ có mình anh cho đi. Khó trách bạn bè tôi cứ nói tôi câu được đại gia. Thậm chí tôi cũng chưa từng đan khăn quàng cổ cho anh. Thật sự quá xấu hổ. Vừa cầm miếng ngọc lên, tôi liền đeo vào cổ.

Sau đó, tôi tự nhủ, tôi không mê tín, nên kiên kiên quyết không tin tử vi. Kiên quyết không tin tôi khắc Lịch Xuyên! Ngoài ra, tôi còn mua hai chiếc vòng gỗ rất to. Nghe nói mộc khắc thổ, thổ khắc thủy mà? Tôi đeo vòng gỗ để khắc chính mình là được rồi!

Ba mươi ngày trôi qua, tôi không nghe được tin tức gì về Lịch Xuyên.

Rene cũng không gửi tin nhắn cho tôi.

Nhưng tổng công ty lại gửi thông báo chính thức về chuyện này. Do có hai dự án ở châu u sắp hoàn công, anh Vương Lịch Xuyên sẽ tạm thời về Zurich làm việc vài tháng. Kế hoạch cải tạo thành phố C ở Ôn Châu sẽ chuyển cho anh Giang Hạo Thiên tạm thời phụ trách.

Thư ký của Lịch Xuyên – Đường Tiểu Vi – được chuyển sang bộ phận phiên dịch, trưa nào cũng đi ăn cùng chúng tôi, ngày càng thân thiết với chúng tôi.

Những ngày không có Lịch Xuyên thật bình lặng. Tôi tranh thủ mua trả góp một chiếc Peugeot 206[5], chỉ cần trả trước 15 ngàn tệ. Tôi thi lấy bằng lái cùng lúc với Đường Ngọc Liên khi còn làm ở Cửu Thông. Có một lần, dịch xong một quyển sổ tay bán đấu giá rất khó, tôi muốn đi đổi gió. Đường Ngọc Liên nói, hay là đi học lái xe với cô ấy, hai người học chung sẽ được giảm học phí. Lúc đó tôi không nghĩ tới việc mua xe, chỉ cảm cảnh chen lấn lên xe buýt mỗi ngày, nên lập tức đóng tiền học. Tôi bẩm sinh thích máy móc, chỉ thi một lần là đậu.

[5] Một dòng xe của hãng Dongfeng Peugeot được tung ra thị trường năm 2006, giá khoảng 80 ngàn tệ, tức khoảng 200 triệu đồng.

Tôi là người cuối cùng trong bộ phận phiên dịch mua xe, hơn nữa còn là người mua loại xe phổ biến nhất và rẻ nhất. Emma lăn ra cười miết, nói lái chiếc xe đó mất giá dữ lắm, thà đi xe buýt cho rồi. Chiếc Toyota của Emma là do một người bạn trai nào đó tặng. Emma ốm ờ nhận luôn. Sau này anh ta quen cô khác, còn tặng cho cô đó chiếc xe khác đắt hơn, làm Emma tức tới mức bị bệnh một tháng trời. Cuối cùng Emma cũng không đổi xe, vẫn lái chiếc đó đi làm. Emma nói phải chờ người khác tặng Mercedes Benz.

Tôi dồn hết thời gian rảnh của mình để tập lái xe. Chiều nào đi làm về tôi cũng lái xe đi dạo khắp nơi, đi khắp hang cùng ngõ hẻm của Bắc Kinh. Mới chớp mắt đã tới giữa tháng 2, CGP lại trúng thầu mấy công trình liên tiếp, tôi cũng bận tới tám mắt mũi, vì có một đồng bản vẽ cần dịch. Tôi làm đến mức không biết ngày đêm, có một ngày, tôi vừa về nhà, bật máy tính lên, thấy trên MSN có một tin nhắn màu cam.

Mở lên xem, là Rene.

- Annie, em khoẻ không?

- Khoẻ lắm. Anh thì sao?

- Cũng khoẻ, cảm ơn. Hôm nay em gọi điện cho Alex được không?

Tôi vẫn có linh tính, lần này Lịch Xuyên cố ý về Thụy Sĩ để tránh tôi. Cho nên, tôi rất tự giác, hơn bốn mươi ngày không hề liên lạc với anh.

- Rene, em và Lịch Xuyên đã over rồi.

- XXXXXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của cậu ấy, gọi hay không là tùy em. Anh có việc phải đi.

Trái cam nhỏ lóe lên một cái, biến thành màu xám.

Đầu óc tôi còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đã thấy tay tôi tự bấm số điện thoại.

Điện thoại reo ba hồi chuông, có người bắt máy. Là giọng nữ, tiếng Đức.

Ngoài câu “Guten Tag[6]” mà ai cũng biết ra, tôi không hiểu chữ nào hết.

[6] Xin chào (tiếng Đức).

Tôi đành nói tiếng Anh, thật chậm: “Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với Mr Vương Lịch Xuyên không?”

Đối phương trả lời bằng tiếng Anh lơ lơ: “Chờ chút.”

Sau mười giây, một giọng nữ khác trả lời, tiếng Anh vẫn lơ lơ, nhưng khá dễ nghe: “Mr. Wong không tiện nghe điện thoại, xin hỏi cô là?”

“Tôi là... Annie, gọi từ Trung Quốc.”

“Xin chờ chút, Mr. Wong tỉnh rồi. Để tôi hỏi anh ấy có nghe điện thoại được không.”

Khoảng hai phút sau, tôi nghe thấy giọng nói rất nhỏ: “Hi!”

“Hi! Lịch Xuyên, là em.”

Không biết vì sao, vừa nghe được giọng anh, nước mắt tôi liền rơi lã chã.

“Chào em, Tiểu Thu.” Giọng anh yếu ớt, không có chút sức lực, tôi hầu như không nghe được gì.

“Lịch Xuyên... anh bị sao vậy? Có phải bị bệnh không?” Tôi nức nở, “Đừng gạt em, chắc chắn anh đang nằm viện.”

“Viêm phổi cấp tính.” Anh nói, “Anh đỡ nhiều rồi.”

“Em xin lỗi... em hại anh mắc mưa... em xin lỗi...” Tôi nghẹn ngào, nói chẳng thành câu, cứ lặp đi lặp lại một câu xin lỗi.

“Đừng nói bậy, không liên quan gì tới chuyện mắc mưa.” Hình như anh vẫn tiếp tục an ủi tôi, nhưng tôi khóc quá lớn, át hết giọng anh.

“Lịch Xuyên, anh còn về đây nữa không?”

“Đương nhiên, anh hứa với em rồi mà.”

“Vậy ngày nào em cũng gọi cho anh, cho tới khi anh về mới thôi.”

“Tha cho anh đi... Tiểu Thu.”

“Em move on rồi, thật mà. Tuần nào em cũng ăn với anh chàng tiến sĩ đó.”

“Ừ... vậy mới được.” Anh ho khan.

“Trong bệnh viện có người chăm sóc anh không? Anh ăn được không? Có người tắm rửa thay quần áo cho anh không?”

“Trừ người trong bệnh viện, bên cạnh anh có ba hộ lý đặc biệt, một chuyên gia dinh dưỡng, một đầu bếp, một vị bác sĩ trị liệu, là do bố anh thuê.” Anh cười khẽ, “Yên tâm đi.”

“Mia rất thích đồ hộp anh mua, mà loại đó mắc quá, làm sao bây giờ? Khi nào anh về, em đưa nó cho anh.”

“Em thích thì nuôi nó đi. Anh sẽ phụ trách mua đồ hộp.”

Anh lại ho khan, sau đó anh bỏ điện thoại qua một bên, một lát sau anh nói: “Chờ nào về mua chocolate cho em, muốn em loại nào?”

“Truffino.”

“Đó là bánh quy chocolate, không phải chocolate nguyên chất.”

“Em thích bánh quy.”

“Được rồi.”

“Lịch Xuyên, em yêu anh!”

“Em... khụ khụ... Lại nữa rồi.” Anh than vãn thở dài.

“Lịch Xuyên, em yêu anh! Anh nghỉ ngơi cho khỏe! Tạm biệt.”

Nhìn lại lịch, hôm nay là lễ Tình nhân. Yeah!

Cuộc chiến giữa tôi và Lịch Xuyên, toàn quân của tôi đã bị tiêu diệt trên chiến trường chính, bây giờ phải chuyển sang đánh du kích. Cho nên, phải chấp hành triệt để phương châm 16 chữ của Marx:

Địch tiến ta lui, địch dừng ta phá, địch đuổi ta đánh, địch lui ta đuổi.

-Hết tập 1-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-vuong-lich-xuyen>